

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

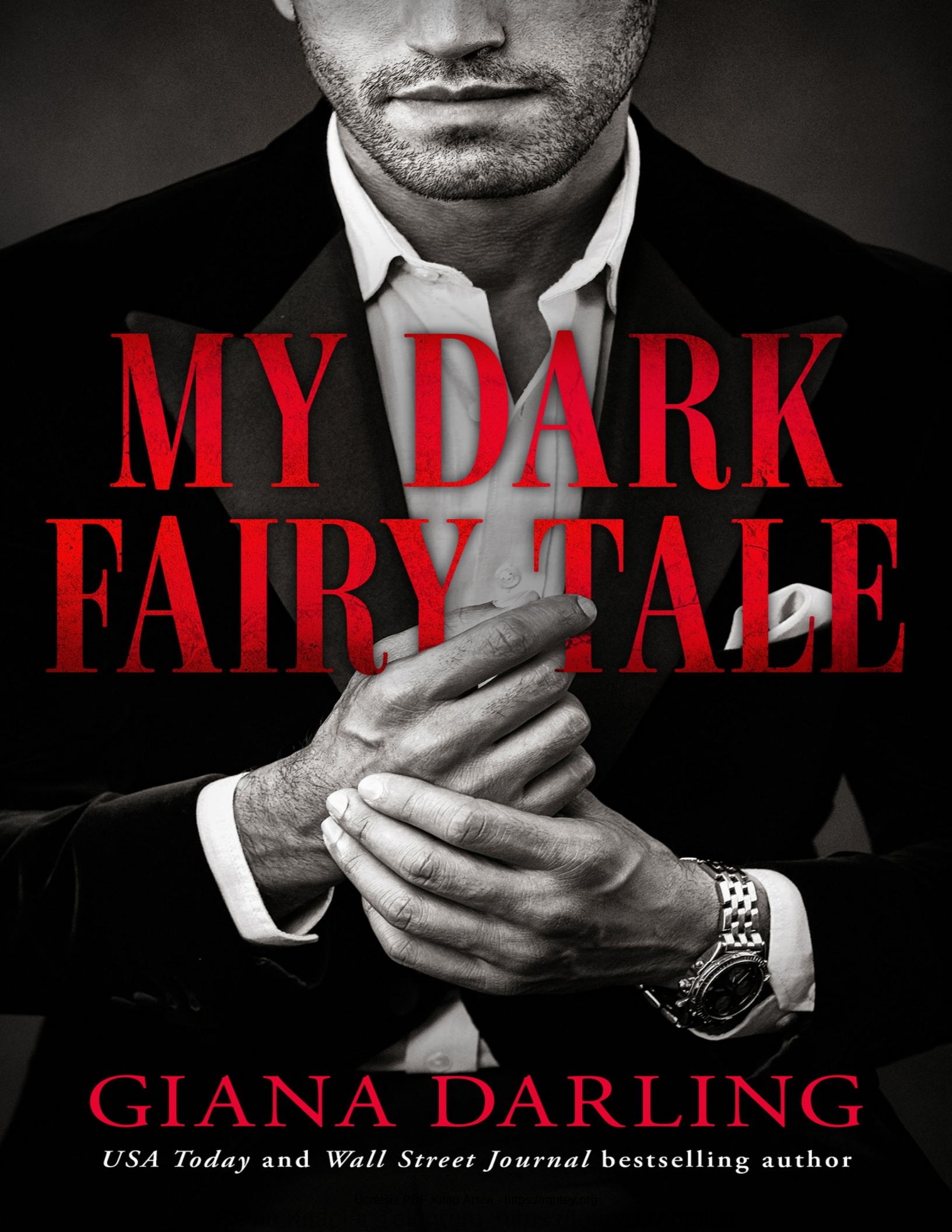
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY DARK FAIRY TALE

GIANA DARLING

USA Today and Wall Street Journal bestselling author

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

P İ AI İ EFO İ GIANA DA İ LING

"Tabu, nefes kesici ve kavurucu sıcak! *Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz'e* bayıldım."

-Skye Warren, *New York Times* çok satan yazarı

"Bu kitap ruhumu çaldı ve kalbimi yerinden ! Bu kitap ateşli, gerilimli ve duygusaldı. Mükemmel bir okuma! Beni anladınız mı?"

-K Webster, *USA Today* çoksatan yazarı

"Giana Darling daha önce okuduğum hiçbir şeye benzemeyen seksi ve bağımlılık yaratan bir hikâye örüyor."

-Ava Harrison, *USA Today* çoksatan yazarı

"Daha önce okuduğum hiçbir şeye benzemeyen bir aşk hikâyesi. Darling'in tarzı gibi güzel yazılmış ve mükemmel bir şekilde uygulanmış. Bu kitaba aslan yürekli yıldızlar veriyorum. Tüm zamanların yeni favorisi."

-Haley Jenner, yazar

"Giana Darling'in elinden gelenin en iyisi. Priest ve Bea ile tamamen tükenene kadar sizi sayfa sayfa içine çeken çiğ, cesur, duygusal bir okuma. Güzel karakterler, duygusal bir hikâye ve tüm karanlık romantizm ihtiyaçlarınızı karşılayacak ateşli sahneler. Beş şeftali yıldız!"

-Dani René, çok satan yazar

"Bu kitap çökmüş ve lezzetli ve ben onu yuttum. Giana Darling'in yazdığı her şeyi seviyorum ama bu kitap favorilerim arasında en üst sırada yer alıyor. Romantizm çok çirkin, kan dondurucu. Aksiyon muhteşem bir koreografiye sahip. Tek bir tıklama ve ardından bu beş yıldızlı BANGER'ın sayfalarında kaybolmaya hazırlanın! Ne kadar tavsiye etsem azdır."

-Dylan Allen, *USA Today* çoksatan yazarı

"GIANA DARLING BENİM TÜM KALBIME SAHIP."

-Kandi Steiner, Amazon'un en çok satan 1 numaralı yazarı

MY fIAN IAIBITALE

Çeviri Kitaplar Telegram : <https://t.me/cevirigiller>

GIANADARLIĞINDEKİ DERTLER

□e Düşmüş Adamlar Serisi

Düşmüş Erkekler, her biri kirli konuşan alfa erkekleri ve kalplerini kazanan güçlü, arsız kadınlar arasındaki yaş farkı aşk hikayelerini içeren, birbirine bağlı, bağımsız, erotik MC romanları serisidir.

Yolsuzluk Dersleri

Karanlık Tarafa Hoş

Geldiniz İyi Kötü Gitti

Düşmüş Oğul (kısa öykü)

Düşüşten Sonra

Yalanlarla

Mürekkeplenmiş

Düşen Kral (kısa öykü)

Yürüyen Ölümler Rüzgara

Dikkat Bela Aranıyor

Demir Yüreklerin Kralı (Düşmüş Adamlar'a eşlik eden şiir kitabı)

□e Günahın Evrimi Üçlemesi

Giselle Moore, Amerika'da yeni bir hayat için Fransa'daki geçmişinden kaçmaktadır, ancak New York'a taşınmadan önce Meksika sahillerinde bir tatil yapar ve itaatkâr arzularını uyandıran ve hayatını sonsuza dek değiştiren günahkâr, esrarengiz bir Fransız işadamı olan Sinclair ile tanışır.

İlişki (Günahın Evrimi Kitap 1)

Sır (Günahın Evrimi Kitap 2)

Sonuç (Günahın Evrimi Kitap 3)

☐e Köleleştirilmiş Düet

Enslaved Duet, on sekiz yaşındaki İtalyan manken Cosima Lombardi'nin borçlu babası tarafından, kendisi için hain planları cinsel kölelikten daha fazlasını içeren bir İngiliz kontuna satılmasını konu alan karanlık bir aşk ikilisidir. İkilinin destansı hikâyesi İtalya, İngiltere, İskoçya ve Amerika Birleşik Devletleri'ni kapsayan beş yıllık bir zaman diliminde cinayet, ayrılık ve sonsuz yalanlardan oluşan bir ağa katlanmalarına tanıklık ediyor.

Enthralled (Köleleştirilmiş Düet Kitap 1)

Enamoured (Köleleştirilmiş Düet Kitap 2)

Anti-Kahramanlar Aşk Düetinde

Elena Lombardi buz gibi soğuk, kalbi kırık, uygunsuz her şeyden hoşlanmayan bir ceza avukatıdır, ancak kız kardeşi bir cinayet davasında New York'un en kötü şöhretli mafyasını temsil etmesi için ona yalvardığında reddedemez ve kısa süre sonra kendini Dante Salvatore'nin tehlikeli cazibesine karşı koyamaz halde bulur.

Kahramanlar Düştüğünde (Anti-Kahramanlar Aşık Düet Kitap 1)

Kötüler Yükseldiğinde (Aşık Anti-Kahramanlar Düeti Kitap 2)

☐e Karanlık Rüya Düeti

Karanlık Rüya ikilisi, Morelli ailesinin tehlikeli ve yaralı kara koyunu Tiernan ile masum Bianca Belcante'yi konu alan bir vasi/koruyucu, düşmandan aşığa aşk romanıdır. Bianca'nın annesi öldükten sonra, Tiernan hem onun hem de küçük kardeşinin koruyucusu olur. Ancak Tiernan hiçbir şeyi kalbinin iyiliğinden dolayı yapmaz ve çok geçmeden Bianca, Bishop's Landing'in zengin seçkinlerinin ve ışıltılı yüzeyinin altında gizlenen karanlık sırların içine itilir.

Kötü Rüya: Karanlık Bir Rüya Önsözü (ücretsiz)

Tehlikeli Ayartma (Karanlık Rüya Kitap 1)
Güzel Kabus (Karanlık Rüya Kitap 2)

☐e Elite Seven Serisi

Tembellik

Çok Yakında

İmkansız Evren Üçlemesi Düşmüş
Adamlar 9. Kitap

MY DARK FAIRY TALE

GIANA DARLING

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2025 by Giana
Darling Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, [.com](http://www.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği irtibat kişisi:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662527579 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662527562 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le
Kapak görseli: © FTAPE LIMITED;© NatalyFox / Shutterstock;© Adrien Olichon / Unsplash

*Georgana Grinstead'e, en çılgın hayallerimi gerçeğe
dönüştüren, benim gerçek hayattaki iyilik perim. Seni sonsuza
kadar ve daima seveceğim.*

İÇİNDEKİLER

EPIGRAPH

BİRİNCİ BÖLÜM: Guinevere İKİNCİ

BÖLÜM Raffa

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Guinevere

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM Raffa

BEŞİNCİ BÖLÜM: Guinevere

ALTINCI BÖLÜM: Raffa

YEDİNCİ BÖLÜM: Guinevere

SEKİZİNCİ BÖLÜM Raffa

DOKUZUNCU BÖLÜM: Guinevere

ONUNCU BÖLÜM Raffa

ON BİRİNCİ ON İKİNCİ BÖLÜM:

Raffa BÖLÜM: Guinevere ON

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Raffa

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Guinevere

ON BEŞİNCİ Raffa ON ALTINCI

RaBÖLÜM:Raffa ON YEDİNCİ

BÖLÜM:ffa

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM: Guinevere ON

DOKUZUNCU BÖLÜM: Guinevere

YİRMİNCİ : Guinevere YİRMİ BİRİNCİ

BÖLÜM Raffa YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Guinevere YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:

Guinevere YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:

Guinevere TEŞEKKÜRLER

YAZAR HAKKINDA

Bu şiddetli zevklerin şiddetli sonları vardır.
-Shakespeare, *Romeo ve Juliet*

BİRİNCİ BÖLÜM

Guinevere

Toskana tepeleri sonsuz altın ve yeşil dalgalar halinde ufka doğru yuvarlanıyor, batan güneş bir yumurta sarısı gibi turuncu renkte parlıyor, yarıyor ve vadinin çanaklarına mandalina rengi ışıklar saçıyordu. Yolculuğum için kiraladığım küçük Fiat'ın açık penceresinden giren yapışkan esintide keskin selvi kokusu ve saman miskinini yanı sıra radyoda çalan rastgele bir İtalyan pop şarkısının sesi vardı. Floransa'da kiraladığım daireye gitmek üzere yola çıkmadan önce Roma'da küçük bir köşe lokantasında yediğim ve yıllardır tarayıcımda yer imi olarak tuttuğum *cacio e pepe* makarnası karnımı tika basa doyurmuştu ama atıştırmalık bir şeylere ihtiyacım olursa diye bardak tutucularında birkaç taze erik vardı.

Uzun zamandır beklediğim ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum

İtaly

a. Ve *cennet* gibiydi.

Hiçbir anı hafife almadım, çünkü bu yolculuk benim için ömür boyu sürecek.

Her çocuğun bir şeyi idol edinerek büyüdüğünü sanırdım. Bir film yıldızı, bir kitap serisi, büyük bir kardeşin en iyi arkadaşı. Bir şey sizin bir parçanız, ruhunuza işlenmiş bir hayal, zihninize kazınmış bir fantezi haline gelene kadar o fikre saplanıp kalmak o kadar da garip değildi.

Benimki İtalya'nın vizyonuydu.

Babam ben doğmadan önce Toskana tepelerindeki küçük bir kasabadan göç etmiş. Geçmişinden ya da soyundan pek bahsetmezdi, ne masal anlatırdı ne de geleneklerini paylaşırdı. Sanki Amerikan topraklarına ayak basar basmaz tüm kültürel kimliğinden sıyrılmış gibiydi. Bunun nedeninin orada paylaşmak istemediği travmatik bir geçmişi ya da doğduğu topraklara dair çocuklarına aktarmak istemediği fikirleri olup olmadığını sık sık merak ederdim.

Belki de ona ne kadar hayran olduğum ve taptığım hakkında garip şeyler söylüyordu, büyüsünün kalbine ulaşmak istiyordum ve çocuksu zihnim bunun kaynağı olarak İtalya'ya yapışmıştı. Belki de İtalya'da çok fazla zaman geçirdiğim içindi.

Hastanede saatlerce aynı duvarlara bakıp kaçmayı diledi. Goblinler ve tek boynuzlu atlarla dolu bir fantezi dünyası hayal etmek fazla soyut görünüyordu ama dünyanın öbür ucunda, tarih ve kültürel zenginliklerle dolu gerçek bir ülke, kaçış için mükemmel bir araçtı.

Nedendir bilinmez, İtalya seyahati fonumu yedi yaşındayken oluşturmaya başladım. İlk başta, göl evimizin yol kenarındaki plastik çocuk masasında limonata satıyordum, ancak yazları bebek bakıcılığı parası kazanmaya ve otobüsçülük yapmaya, ardından ergenlik çağındayken yerel sinemada çalışmaya dönüştü. Ayrıca Michigan Üniversitesi'ndeki üniversite dönemlerim arasındaki yaz tatillerinde babamın varlık yönetimi firmasında staj yaptım, ancak çok fazla ödeme yapmadı ve akşamları Mancini'nin restoranında çalışarak takviye ettim. Üniversiteden mezun olduktan sonra tüm yazı hayallerimin ülkesinde geçirmeyi görev edinmişken erkek arkadaşlara ya da partilere ayıracak vaktim yoktu.

Ailem İtalya'ya gittiğimi bilmiyordu çünkü beni yaz boyunca bodruma kilitlemelerini aklımın ucundan bile geçirmezdim. John Stone'un kendi ülkesinden nefret etme şekli neredeyse İncil'den fırlamış gibiydi. Yıllar boyunca ağzından kaçırdığı tek şey, doğru düzgün tercüme edilemeyen birkaç ifade ve ailesinin genel bölgeydi. İtalya ile ilgili herhangi bir şeyle ilgilendiğimi ifade ettiğimde, beni susturdu ve bana Amerikalı olduğumuzu ve böylesine büyük bir ülkeye kendi ülkem demekten memnun olmam gerektiğini söyledi.

Öyleydim de, ama çocuk olduğum için mi bilinmez, nefreti ve merakımı gidermeyi reddetmesi merakımın alevlerini daha da körükledi. Memleketini ziyaret etmek için yanıp tutuşuyordum ve oraya vardığımda araştırmama başlamak için çok az bilgiye sahip olmama rağmen orada kalan bir ailemiz olup olmadığını keşfetmeye kararlıyım. Çoğu ebeveynin onaylamadığı şekilde, babamın İtalya'dan hoşlanmaması beni daha çok arzulamama neden oldu.

Bu yüzden kendime mezuniyet hediyesi olarak bütün bir yaz boyunca uzaklara gideceğimi ilan ettiğimde, onlara Avrupa'yı sırt çantamla gezeceğimi söyledim. İngiltere, Fransa, İspanya, Balkanlar. İtalya hariç her yer.

Babam bana eski deri ciltli aile İncil'i üzerine söz verdirecek kadar ileri gitmişti. Kapağın iç tarafında, kabartmalı bir kalkan tutan bir aslan damgası vardı. Floransa'nın sembolü ve yazımı o şehirde geçirmeye karar vermemin başlıca nedeni.

Toskana şehri. Ürkekliğimi gizledim, parmaklarımı çaprazladım ve ateist olduğum için şanslı yıldızlarıma şükrettim.

Ailem başından beri seyahatimi maddi olarak desteklemeyeceklerini açıkça belirtmişti ve bunu karşılayabilecek durumda olmalarına rağmen itiraz etmedim. Gemma'nın liseden sonra arkadaşlarıyla Danimarka'ya gitmesinden ve her yıl kayak gezileri için Aspen'e gitmesinden memnundular ve vefat ettiği yaz Arnavutluk'ta bir yıl yurtdışında kalmıştı.

Bana Gemma'ya davrandıkları gibi davranmadılar çünkü ben ciddi bir sağlık sorunuyla doğmuştum ve bu yüzden çocukluğumun büyük bir kısmını hastanede geçirdim. İkimizi de önemsiyorlardı ama benim güvenliğim konusundaki korkularını asla yenemediler. Benim dünyayı dolaşmamı ya da erkeklerle çıkmamı istemediler. Benim için belirledikleri bir yolda eve kapanmamı istiyorlardı, böylece birçok kez umutsuzluğa kapıldıkları bir durumda kontrol hissine sahip olabileceklerdi.

Anladım, anladım.

Ama bu beni kendi planlarımı yapmaktan alıkoymadı.

Ross School of Business'tan diplomamı almak üzere Michigan'da sahneye çıktığımda, seyahatim için biriktirdiğim 10.000 dolarım vardı.

On bin.

Bu da küçümsenecek bir şey değildi, özellikle de geleceğimi hazırlamak için normal bir tasarruf hesabım olduğunu düşünürsek.

Çünkü İtalya benim geleceğim değildi.

Hayallerimin ülkesini ve gerçek benliğimi aynı anda keşfedebildiğim güzel bir zaman dilimiydi.

Geleceğim uzun zaman önce babam tarafından belirlenmişti.

Ve geçen yıl Gemma'yı kaybettiğimizde daha da pekişti. Sadece yirmi altı yaşındaydı, sağlıklı ve güzeldi ve spontane bir koroner arter diseksiyonu sayesinde aniden aramızdan ayrıldı.

Yazı kendi paramla İtalya'da geçirecek ve babam için çalışmaya başlamak üzere geri dönecektim, böylece sonunda onun varlık yönetimi şirketini devralabilecektim.

Heyecan verici şeyler.

Ama bu gelecekteki Guinevere'in endişelenmesi gereken bir . Şimdi tam anlamıyla hayalimi yaşıyordum.

Fena olmayan İtalyancamla radyodaki şarkıya eşlik ettim ve beni Floransa'ya götüren manzaralı yolun tadını çıkarırken ellerimi sıcak direksiyon simidine vurdum.

Sanki şarkı söyleme yeteneğimin olmamasından rahatsız olmuş gibi, araba ani, vahşi bir homurtu ve ardından uğursuz bir patlama sesi çıkardı. Kaputtan siyah bir duman püskürdü ve açık pencereden içeri doldu.

"Kahretsin," diye küfrettim, motor tekleyip bir dizi takla sesi çıkarırken yolun kenarına çektim.

Arabayı kapatır kapatmaz müzik kesildi ve geriye sadece dünyanın her yerindeki kırsal alanlarda var olan bir sessizlik kaldı: cırcır böcekleri, kuş sesleri ve uzun otların arasından geçen esintinin sessizliği. Araba sesi yoktu.

Ve onları da göremiyorum.

Her iki yönde de yolun çoğunu görebiliyordum, tepeler alçalıp yükseldikçe bazı bölümlerde görüşümü kaybediyordum.

Ama hiçbir şey yoktu.

Toskana kırsalında tek başımaydım, hiç kimseyi tanıımıyordum ve İtalyanca'yı sadece ders kitabı kadar biliyordum.

"Neden?" Gemma öldüğünden beri hayatımın her anını gölgeleyen kederi yenmek için gözlerimi kapatarak fısıldadım. "Neden?"

Rüya gezimin ilk günü çoktan bir kâbusa dönüşmüştü.

Kendimi desteklemek için derin bir nefes aldım, sonra arabadan çıkan zehirli dumanlar boğazımı yakarken öksürdüm.

Yine de bunun için bir şey yoktu.

Güneş batarken ve gece yaklaşırken orada öylece kalamazdım. İtalya turistler için oldukça güvenli olsa da, yol kenarında kamp yapmak, bırakın yirmi üç yaşında bir yabancıyı, hiç kimse için güvenli değildi.

Bu yüzden kanallarımda gizlenen gözyaşlarımı bir yumrukla ovuşturdum ve ardından kiralama temsilcisinin içeride olduğunu söylediği alet çantasını almak için bagaja doğru yürüdüm. Arabalar hakkındaki yetersiz bilgimin dumanı tüten bir Fiat'la yapabileceği bir şey olup olmadığından emin değildim ama tek çarem denemektir.

Yirmi dakika sonra yağ kaplı bezi asfalta fırlattım ve terli alnımı ellerimin arasına alarak çakılların üzerine düştüm. Derim yüzümde gergindi, bu da ufukta alçalıp uzun, hafif uğursuz gölgeler oluşturmaya rağmen sıcak güneşten yanmaya başladığımın kesin bir işaretiydi. Güvenilir internet araştırmamın önerdiği gibi soğutma sistemini ve yağı kontrol ettim, ancak sorunun hangisinde olabileceğini söylemek zordu. Arabadan artık duman çıkmıyordu ama daha fazla sürmem gerektiğinden emin değildim.

Yine de, yakında biri gelmezse, ya tehlikeli bir araba kullanacak ya da kırsalın ortasında içinde uyuyacaktı, geceleri pusuya yatmış olabilecek insan kaçakçıları için bir erik ödülü.

Kendime bu kadar paranoyak olmayı bırakmamı söyledim ama kafamın içinde babamın sesi vardı ve onu bastırmak zordu.

Ne zaman seyahatimden bahsetsem *İtalya'nın güvenli olmadığını* söylerdi. *Biraz sıcaklık istiyorsan İngiltere ya da Fransa'ya, hatta İspanya'ya git. İtalya genç bir kadın için iyi bir yer değil. O Allah'ın belası topraklara ayak basmayacağına söz ver.*

Beni o zaman, yarıya kadar yağa bulanmış, ön kolumda aşırı ısınmış motordan kaynaklanan bir yanıkla gördüğünü düşününce irkildim.

Telefonumun şarjı yüzde 18'deydi ve uçak yolculuğunda şarj etmediğim için kendime lanet ettim. Haritada konumuma baktım ve sayfa yüklenmeyince hayal kırıklığı içinde telefonu neredeyse altın çimen tarlasına fırlatacaktım.

"Tamam," dedim yavaşça, başımı sıcak arabaya yaslayıp masmavi gökyüzüne baktım, güzelliği benimle alay ediyordu. "Sakın korkma."

Çıldırma başlamıştım.

Tabii ki Floransa'ya giden otoyol yerine Val d'Orcia'dan geçen yolu kullanmam *gerekiyordu*. Elbette küçük kırmızı Fiat'ı kiralamak zorundaydım çünkü çok şirindi ve hayatım boyunca İtalya'da araba sürme hayalime tamamen uyuyordu.

Tabii ki bu benim başıma gelecekti.

Kendimi göstermeye, pozitif kalmaya çalıştım ama hep şanssızdım.

Ailem ve Gemma bana Jinx bile derdi çünkü benim için bir şeyler ters gidebilecekse, genellikle ters giderdi.

Gemma geçmiş hayatımda çok ama çok kötü biri olduğumu söyledi.

Ben de bu sefer iyi olmaya çalıştım. İntihar yardım hattında gönüllü çalıştım, kiliseye gittim, Ann Arbor'daki yaşlı komşum için yiyecek aldım, evsizler için her zaman bozuk para bıraktım ve bir şey söylediğimde sadece nazik şeyler söylemeye çalıştım.

Tek bir fark bile yaratmadı.

Ve dürüst olmak gerekirse, bazen Gemma'nın mutlu ve sorumluluktan uzak hayatını izlerken, buna değip değmeyeceğini merak ediyordum.

İyi kız olmak.

İtalya'da bulunma nedenlerimden biri de buydu. Ailem yolculuğa çıkmamam için neredeyse yalvarmıştı, Gemma'nın ölümünden dolayı hala çok sarsılmışlardı.

Özellikle de benim kendi sağlık sorunlarım varken, onlardan bu kadar uzakta olmamla başa çıkmak çok zordu.

Ama sonunda değişiklik olsun diye istediğim bir şeyi yapmanın Gemma'ya uygun bir övgü olduğunu düşündüm. Beni yıllardır, özellikle de yurtdışında yaşadığı aylarda, ailemin himayesinden çıkıp dünyayı kendi başıma keşfetmem için teşvik etmişti.

İki yüzlü tatilimi onaylayacağından adım gibi emindim.

Uzaktan, uğultulu bir titreşim duyuldu.

Arabanın yan tarafına doğru doğruldum ve başımı eğerek kulaklar.

Evet, bir araba.

Ayağa fırladım, çakılda hafifçe kaydım ve sonra etrafta koştum arabayı yol kenarına çekti. Bundan önceki tepeden, sıradan mavi bir sedan iniyordu.

Sonuçlarını gerçekten düşünmeden kendimi yolun ortasına attım, zıpladım, kollarımı salladım ve haykırdım.

Araba tepeyi aştığında anında yavaşladı, sürücü muhtemelen bir köy yolunun ortasında çılgın bir Amerikalı görmeye alışık değildi.

"*Ciao*," diye seslendim, tam önümde sürünerek dururken kollarımı indirdim. "*Parli inglese?*"

İngilizce biliyor musunuz? Ben sordum.

İtalyancam idare ederdi ama panik modundayken değil.

Açık pencereye yaklaştım ve şoförün işçi kıyafetleri giymiş, yıpranmış bronz tenli, orta yaşlı bir beyefendi olduğunu fark ettim. Etrafımız üzüm bağlarıyla çevriliydi, bu yüzden onun bağlarda çalışan adamlardan biri olup olmadığını merak ettim.

"Arabam bozuldu," diye açıkladım, sevimli ve çalışmayan Fiat'a gereksiz bir el sallayarak.

Sanki varlığımdan emin değilmiş gibi bana göz kırptı. "Kırık mı?"

"Evet," diye biraz fazla hevesli bir şekilde haykırdım. "Evet, kırık."

"Bakabilirim," teklif etti, esmer yüz hatlarını yavaş bir sırıtiş kapladı.

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. "Bu harika olur, gerçekten. Arabalar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

Başıyla hareket etmemi işaret etti, böylece arabamın arkasındaki yoldan çekilebilecekti. Fiat'ın yanında beklemeye başladım, telefonumla oynuyordum.

Çünkü başım derde girdiğinde babama mesaj atmam öğretilmişti ama o ta Michigan'daydı ve ona mesaj atmak sadece onu endişelendirecekti.

Beyefendi arabasından indiğinde biraz irkildim. İri bir adamdı, omuzları genişti ve en az bir metre boyundaydı. İyi bir günde 1.80 boyunda olduğumu düşünürsek, kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Adın ne senin?" Ona bir bağlantı kurmaya çalışarak sordum çünkü bir yerde, hayatınızla ilgili ayrıntıları onlarla paylaşırsanız insanların size zarar verme olasılığının daha düşük olduğunu okumuştum.

Bagajının arkasından bir alet çantası çıkarırken homurdandı. "Galasso."

Bu ismi daha önce hiç duymamıştım ve bana uydurduğunu düşündürdü ama kendime sakın olmamı söyledim. Güneş üzüm bağlarının arkasındaki ufukta sadece erimiş turuncu bir şerit halindeydi ve gökyüzüne pembe-mor bulutlar serpilmmişti. İtalya'daki acil servis numarasını hatırladım ve çok iyi çekmemesine rağmen telefonuma yazdım, ihtiyaç halinde arama düğmesine basmaya hazırdım.

Fiat'a doğru yürüyüp kaputun altında incelemeye başladığında, "Bunun için teşekkür ederim," dedim. "Buradan sadece yirmi dakika uzaklıkta tüm ailemle birlikte İtalya'dayım ama tabii ki tek başıma dolaşmak zorunda kaldım. Yakında eve dönmezsem benim için çok endişelenecekler."

Galasso'nun ağzı seğirdi, bu ondaki gerçek insanlığın ilk işaretiydi. "Sizden biraz daha genç bir kızım var," diye itiraf etti kalın aksanlı İngilizcesiyle.

Anında, bu sıcak yaz gecesinde serin bir su gibi rahatladığımı hissettim.

Bir kızı vardı.

Güzel, o zaman bir avcı değil, beni yol kenarında mahsur kalmış kendi kızı olarak hayal eden yardımsever bir baba.

Daha rahat bir şekilde ona sııttım ve iki erik almak için arabaya daldım, sonra birini ona uzattım.

Başını salladı ve çenesini sallayarak motoru işaret etti. Doğru.

Arabanın kenarına yaslandım ve etli erikten bir ısırık aldım.

"Fikrini değiştirirsen arabada daha çok var. Buranın ürünleri çok güzel," diye övünerek elimin tersiyle çenemdeki suyu sildim. "Yakınlardaki üzüm bağlarında mı çalışıyorsun?"

"Üzüm bağları olan bir adam için,
evet." Tamam, yani konuşkan biri
değil. Sorun değil.

Hemen hemen herkesle konuşabilirdim. Babam, gittiğimiz her yerde herkesle arkadaşlık kurduğum için anneme takılırken buna "Ortabatı'nın laneti" derdi. Galasso'nun huysuz yapısından dolayı arkadaş canlısı olacağını düşünmemiştim ama arabada çalışırken benim gevezeliklerimi dinledi. Sonunda kaputu kapatıp ellerini kirli kot pantolonuna sildiğinde güneş tamamen kaybolmuş, gökyüzü gerçek karanlık çökmeden önce mavinin elektrikli bir tonuna bürünmüştü.

"*Bene,*" dedi bana. "*Bitti.*"

"*Bravo,*" diye haykırdım, ellerimi birbirine vurarak. "*Grazie mille, Signore.*"

"*Prego.*"

Elini uzattığında kaşlarımı çattım ve sonra fikrini değiştirirse ona bir erik teklif ettiğimi hatırladım.

"Elbette." Sürücü kapısını açtım ve konsolda duran son çekirdekli meyveyi almak için içeri eğildim.

Bunu yaparken, sert bir el kalçama indi.

Dokunuş bana bir sığır sopasından çıkan binlerce watt gibi çarptı. Sıçradım ve başımı arabanın tavanına çarptım. Ben itişip kakışmaya fırsat bulamadan diğer eli karşı kalçama indi ve sıkıca kavradı. Bir an sonra sertçe popoma bastırdı, ereksiyonu aramızdaki kumaş katmanlarından belli oluyordu.

Panik tüm mantıklı düşüncelerin fişini çekti ve aklımda kalan tek şey *hayır hayır hayır* oldu.

Ondan hızla uzaklaştım, arabanın içine daha fazla girmeye çalıştım çünkü arkamdaki cüssesini geçme şansımın olmadığını biliyordum. Bunu beklemiyordu. Yolcu koltuğuna ulaşmıştım, elimde kapı kolu vardı ki iri bir el bileğimi yakalayıp çekiştirdi.

"HAYIR!" Onu yerinden oynatmak için tüm gücümle geri tekmeleyerek çığlık attım.

Tırnakları derimi ateş gibi oydu ama onu arabadan kısmen düşürdüğümde bir lanetle bırakmak zorunda kaldı.

Kulaklarımda statik bir uğultu, görüşümde dans eden lekeler vardı çünkü tüm vücudumu yolcu kapısına fırlatıp arabanın diğer tarafına dökülürken nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Omzum ve dizlerim sert bir şekilde çakıllara çarptı, taşlar derime gömüldü ama acı sadece korkumu sıcak bir bıçak gibi kesti.

Koşmam gerekiyordu.

Kendimi yayıldığım yerden koşmaya zorlamaya çalışırken sevimli sandaletlerim çakıllara takıldı ama çabucak ayaklarımı toparladım ve yolun kenarındaki uzun sarı çimlerin arasına girdim. Göğüs kafesime çarpan kalbimin sert sesi ve burnumdan gelen nefes dalgaları arasında, arkamda beni kovaladığını duyabiliyordum.

Bir elimle uzun elbisemin eteğini tuttum ve diğer elimle de önümdeki otları yüzümden iterek nereye gittiğimi bilmeden buğdayların koştum.

Eğer kaçmazsam, sonumun televizyonda gördüğünüz, yabancı bir ülkeye giden bir yolcunun yanlış bir yola sapıp çok genç yaşta öldüğü haber klipleri gibi olacağını biliyordum.

Uzun mesafe koşma aşkım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Bunaltıcı sıcağa rağmen, arkamdan gelen çarpma sesinin yok olması sadece on dakika sürdü. On beş dakika sonra, omzumun üzerinden bakma riskini göze alarak, arkamdaki karanlık otların arasında, elleri kalçalarında, hareketsiz duran karanlık silüetini gördüm.

Koşmaya devam ettim.

Her şeyim o kilitli olmayan Fiat'ın içindeydi.

Pasaportum, valizim, cüzdanım.

Sadece telefonum yanımdaydı. Cepli elbiseler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Ama tecavüze uğramak, dövülmek, öldürülmek ya da kaçırılmak karşısında maddi şeylerin ne önemi vardı?

Gökyüzü hızla kararıyordu, yüzümün önündeki elim etrafımdaki mürekkep gibi otların arasında koyu gri bir leke gibi kalmıştı. Buğday tarlalarında yaşıyor olabilecek yılanları, fareleri ve diğer yaratıkları düşünmemeye çalıştım ve bunun diğer ucunda bir ev veya bir kasaba bulmayı umarak ilerlemeye devam ettim.

Tarladan çıkıp başka bir yola yuvarlanmayı beklemiyordum; asfaltta hızla doğru gelen bir araba vardı. Farlar beni kör etti ve araba bana doğru hızla gelirken yolun ortasında donup kaldım.

Aman Tanrım, diye düşündüm ani bir netlikle, ben öleceğim ve ailem bir yıl içinde iki çocuğunu da kaybetmiş olacak.

Gözlerimi kapattım ve hararetle ailemin iyi olmasını diledim.

Yola vuran lastiklerin ani bir çığlığı ve yanan lastiğin keskin kokusu vardı. Çarpışmaya hazırlandım ve bir an sonra, bir şey

Kalçama sertçe çarptı.

Sert ama acımasızca değil.

Beni yere düşürecek kadar sert ama öldürecek kadar değil.

Yolda yatarken, gecenin siyah çanağında yanıp sönen yıldızlara bakarken, sol yanımdan ve kafatasımın arkasından acı sekerken ve nefesim burnumdan akarken, kendimi hiç bu kadar canlı hissetmediğimi biliyordum.

Bir araba kapısı çarptı ve bir ceset üzerimde belirmeden saniyeler önce ayakkabılar kaldırıma vurdu.

"*Vaffanculo, sei uno stronzo!*" diye bağırdı bana.

Histeri karnımda fokurdadı ve ağzımdan yüksek, panik kenarlı bir kıkırdama olarak çıktı. Bir kez başladıktan sonra durmam imkansızdı. Rahatlama ve adrenalinin birleşimi tek kelimeyle sarhoş ediciydi.

Mırıldanan bir erkek küfrü duyuldu ve sonra biri yanıma çömeldi, büyük bir el yanağıma hafifçe dokundu.

"Önce," dedim kahkahalarım arasında, "bana arabanla çarptın, sonra da elinle. Ben gerçekten dünyanın en şanssız kızıyım. Kızartma tavaından ..."

"Ve ateşe," diye bitirdi kaba, İtalyan aksanlı bir sesle. "Siz Amerikalısınız. Bu aptallığınızı açıklıyor."

Doğrulamaya çalışırken irkildim, acı keskin dişlerimi yan tarafıma batırdı. "İtalya'ya geleli yirmi dört saatten az ve şimdiden bir kişi bana tecavüz etmeye çalıştı, bir diğeri de arabasıyla bana çarptı. Bu İtalyanlar hakkında ne söylüyor?"

Cüretkârlığım karşısında biraz şaşırılmış gibiydi ama hemen toparlandı. Farların arkadan aydınlattığı yüzü tamamen gölgede kalmıştı ama iri yarı bir adamdı ve aniden yere yayılmış bir şekilde bulunduğum pozisyonun farkına vardım.

Bana doğru uzandığında irkildim ve kendimi kaldırıma doğru sürükledim. Elbisem duyulabilir bir yırtıkla yırtıldı, ama bu endişelerimin en küçüğüydü.

"Sana zarar vermek istemedim," diye beni temin etti, sanki bu fikir çok mantıksızmış gibi. "Arabamla sana çarpmış olmamın ötesinde tabii ki. İzin verin ayağa kalkmanıza yardım edeyim."

Elini görmezden geldim ve beceriksizce kendimi ayağa kaldırdım, kalktığımda biraz sallandım. Başım acımasızca çarpıyordu ve görüşüm grileşmişti.

kenarlarından dışarı çıktı. Derin bir nefes alıp baş dönmesinin geçmesi için gözlerimi kapatırken dirseğimdeki bir el beni sabitledi.

"*Tranquillo*," diye mırıldandı ve sesi hâlâ sert olsa da, beni yatıştırmak için olduğunu bildiğim bir yumuşaklık vardı. "Bir dakika bekle, *aptal*. Az önce sana bir araba çarptı."

"Senin araban," diye hatırlattım, gözlerimi açıp ona ters ters baktım.

Bulanık ışıktaki, küçük gülümsemesinin şeklini seçebiliyordum. "Si, arabam. Ben sana zarar verdim, sen de ona zarar verdin. Ben Bir Ferrari'nin Amerikalı bir turistten daha değerli olduğuna inanmaya meyilliyim ama bu gece kendimi nazik hissediyorum, o yüzden neden ödeşmiyoruz?"

Kendimi durduramadan homurdandım, kaburgalarım bu çaba yüzünden biraz ağrıyordu. Elimi yan tarafıma bastırdım ve irkildim.

"Büyük ihtimalle beyin sarsıntısı geçiriyorsun," diye düşündü kibarca. "Belki kaburgaların zedelenmiştir ve kalçada ağrılı bir çürük vardır."

"Doktor falan mısın?"

Neredeyse derisinin altındaki bir çürüğe bastırmışım gibi hissettiren hafif bir duraklama oldu. "Hayır," dedi sonunda. "İyileştirmekten ziyade incitmeye daha yatkınım, bu yüzden sana yardım etmek tuhaf bir şekilde karakterime aykırı."

Gözlerimi devirip dirseğimi serbest bırakması için eline vurdum, böylece bana çarptığında yere düşen ayakkabımı geri alabilecektim. "Birini ezmenin yardım etmekten sayıldığını düşünüyorsan daha da garip bir yardım tanımın var demektir."

Gitmeme izin verdi, ama sadece kırık sandaletimi almak için eğilebilsin diye.

"Birinin sana zarar vermeye çalıştığından bahsetmiştin," dedi, o kadar karanlıktı ki, küçük bir ürperti omurgamdan aşağı tırnaklarını geçirdi. "Bu nerede oldu?"

"Tarlanın karşısında." Belli belirsiz bir şekilde yanımdaki kara uçurumu işaret ettim. "Arabamı, valizimi, pasaportumu... her şeyimi bıraktım."

"Hiçbir şey hayatının ya da akıl sağlığının bedelini ödemeye değmez," dedi, sanki tüm maddi varlığımın ve ülkeyi terk etme imkânlarımın elimden gitmesinden endişe etmemeliymişim gibi. "Şanssız olduğunu söylüyorsun, ama benim durduğum yerden, şanslı yıldızlarını saymalısın."

"Peki bu nasıl oluyor?" Yüzünü ışığa dönmek zorunda kalsın diye arabanın yanına doğru topallayarak sordum. Akşamki olaylardan sonra, yüzü olmayan bir yabancının yanında rahat değildim.

İlk başta bana dönmedi, başını eğerek büyük ellerinin arasında sandaletimin kopan kayışına baktı. Sonunda bana döndüğünde, ılık yüz hatlarına neredeyse şiddetli bir şekilde çarptı ve onları keskin bir rahatlamaya gönderdi.

Nefesim kesildi ve ondan bir adım uzaklaştım.

"Çünkü," diye mırıldandı karşımdaki güzel adam. "Bu gece kötü adam yerine kahramanı oynamak istiyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

Raffa

Toscana'daki eve dönerken köy yolunun ortasında tökezleyen Amerikalı bir kıza çarpılmaması gereken bir gece varsa o da bu geceydi.

Roma'da geçirdiğim hafta en hafif tabiriyle zorlu geçmişti.

En iyi arkadaşım ve askerlerim annemi ve kız kardeşlerimi koruyabilecek kapasitede olmalarına rağmen evden uzakta olmaktan hoşlanmıyordum. Bunun bir önemi yok gibiydi. Dört yıl önce hayatımı değiştiren çağrıyı aldığımdan beri korkunun bıçak sırtındaydım. Beni ele geçirmesine izin vermeyi reddettim ama onu kontrol edebilmek için bölgedeki operasyonlarımızın her yönünün nabzını tutmam gerekiyordu.

Ne bilseydim, onu geçerken durdurabilirdim.

Roma Mafya Lideri'ne karşı bunu başarmıştım ama hızla giden arabamın farlarında donmuş bir geyik gibi beliren bu kızdan kaçmayı başaramamıştım.

Her ne kadar soğuk ve karanlık kalbim bana bunun daha kolay bir seçenek olduğunu söylese de, sinir bozucu gerçek şu ki, onu orada öylece bırakamazdım. Babamın suç örgütünü devralmadan önce olduğum adam hala yumuşak dokularımda varlığını sürdürüyor ve bana onun da üç kız kardeşim gibi sadece bir kız olduğunu hatırlatıyordu.

Bir yabancının onları yabancı ülkede, adlarına hiçbir şey olmadan kendi başlarının çaresine bakmaları için yalnız bırakmasını ister miydim?

Sinir bozucu cevap tabii ki hayırdı.

İçimi çektim ve yaklaştığımda irkilen Amerikalı kıza doğru yürüdüm. Yolcu tarafındaki kapıyı yavaşça açarken kaşlarımı kaldırdım.

"Atlayın," diye emrettim. "Arabanızı bıraktığınız yerin etrafından dolaşıp ne yapabileceğine bakacağım."

Dudağını ısırdı ve ilk kez genç olmasına rağmen bir Amerikalıya göre oldukça güzel olduğunu fark ettim. Kendimi onun üzerinde yükseliyormuşum gibi hissettirecek şekilde minyonda, ama kadınsılığı beni kesip geçiyordu.

Kızgınlığı bir bıçak gibi kesiyor, uzun kirpikli gözlerinin tek bir bakışıyla içini boşaltıyordu. Ferrari'den yayılan sert sarı ışıktaki mürekkep gibi karanlık ve kadınsı bir gizemle dolu görünüyorlardı.

"Adın ne?" diye sordu sonunda, sanki bilmek korkusunu azaltmanın anahtarıymış gibi.

Teoride anlıyordum. İsmi olan bir yüze güvenmek çok daha kolaydı.

"Raffa," dedim ama başka bir şey söylemedim.

Kirpiklerinin arasından yukarı baktı, keskin elmacık kemiği boyunca bir kir izi vardı ve çenesinde bir kesik vardı. "Guinevere," dedi elini aramıza uzatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Diğer kaşım alnımın üstündeki ilk kaşıma katıldı, ama onun aptallığını hoş görmeye karar verdim ve narin elini kendi elimle kavradım. Soğuktu, avuç içi düştüğü için kötü bir şekilde aşınmıştı. Kanının ıslak lekesini tenimde hissedebiliyordum.

Hiç düşünmeden elini avucumun içinde ters çevirdim ve diğer elimle cep mendilimi aldım, böylece onu yarası için geçici bir bandaj olarak kullanabilirdim. Bandajı sıktığımda nefesi kesildi ama itiraz etmedi.

"Sanırım tasarımcı mendilini mahvettin," diye işaret etti.

"O bir cep mendili," diye düzelttim, çünkü yetişkin bir adam mendil taşımazdı. "Şimdi arabaya bin."

Yavaşça hareket etti, yüzü solgun ve acıdan gergindi. Kendini alçak arabanın içine yanlamasına bırakırken sıktığı dişlerinin arasından bir tıslama sesi geldi. Öne doğru dönmeden önce çömelip ince bileğini yakaladım. Sarsılarak uzaklaşmaya çalıştı ama kırık sandaleti ayağının üzerinden geçirip deri parçaları ustalıklarla birbirine bağlarken onu sadece susturdum.

"Şimdilik bu kadar yeter," .

Kalın bir sesle yutkundu ve "Tamam" diye fısıldadı.

Doğrudum ve sürücü tarafına geçmeden önce kapıyı kapatabilmek için onu öne doğru ittim. Ferrari'deki hasar yok denecek kadar azdı, ama Guinevere sırlı sıkılam ıslandığında ancak 110 kilo olabilirdi, yani bu bir sürpriz değildi.

Şaşırtıcı olan, göğsümün boşluğuna yerleşmiş olan küçük şefkat baloncuğuydu.

Bu kız benim ailemden değildi. Arkadaşım değildi.

Bagajımın içindekiler düşünüldüğünde, zar zor karşılayabileceğim bir rahatsızlıktı.

Yine de ona yardım etmek için harekete geçtiğimi hissettim.

Sadece bu da değil, onun intikamını almak için harekete geçtiğimi hissettim.

Çünkü ne tür bir *piç* başı dertte olan bir kadından yararlanır ki?

Ahlaki bir vicdana sahipmiş gibi davranacak en son kişi bendim, ama *Madonna Santa*, kadınlar ve çocuklar kutsaldı.

Onu kırlarda kovalayan adamı bulma fikri ağzımı sulandırdı ve hayal gücüm karanlıkta neşeli bir gezintiye çıktı, onu tam olarak nasıl cezalandıracağımı hayal ettim.

Kendimi toparlayarak Ferrari'ye bindim ve ona bakmadan hemen motoru çalıştırdım. Bu dar alanda biraz mahremiyetin tadını çıkaracağını düşündüm.

"Bu tarlanın diğer tarafında olduğunu mu söylemiştin?" Onayladım, gecenin karanlığında yola çıkmadan önce arabayı ustalıkla yolun uygun tarafına geri döndürdüm.

"Evet, daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Ben bu bölgede büyüdüm. Her bağ ve vadi size aynı görünebilir ama bana değil."

"İngilizceyi nasıl bu kadar iyi konuşabiliyorsun?"

"İtalya'da okullarımız var," dedim kuru bir ifadeyle.

İç çekişi kuşkuluydu ve her şeye rağmen ağzımın kıvrılmasına neden oldu.

"Bir süre Londra'da yaşadım," diye açıkladım, ancak genellikle hayatımın o yıllarını düşünmeme izin vermiyordum.

"Amerika Birleşik Devletleri dışına ilk kez çıkıyorum," diye itiraf etti usulca, karanlıkta bile manzarayı özümsemek istercesine bakışlarını pencerenin dışına sabitledi. Parmak uçları onu kırsal kesimden ayıran cam bölmeye neredeyse saygıyla dokundu. "Ama küçüklüğümde beri ziyaret etmeyi hayal ediyordum."

"Beklentilerinizi karşılayamadığımız için üzgünüm." Üzgün değildim ama söylenecek şey bu gibi görünüyordu. Bir yanım hayallerindeki İtalya'nın romantikleştirilmiş bir versiyon olduğunu açıklamak istiyordu.

Her lüks villa için bir *baraccopoli* vardı.

Her Romeo için, ona zarar vermek isteyen o adam gibi biri vardı.

Dünyadaki diğer yerler gibi burası da keskin zıtlıkların ülkesiydi.

İç çekti. "Sanırım bu benim hatam. Muhtemelen Floransa'ya giden ana rotayı kullanmalıydım ama meşhur Toskana kırsalını göreceğim için heyecanlıydım."

Tarlanın diğer tarafındaki yola saptık ve bir süre sonra kaldırımın kenarında bir Fiat belirdi, kapıları ardına kadar açık olduğu için iç ışıkları yanıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, yüzünü buruşturarak öne doğru eğildi. "Umarım o piç en azından pasaportumu bırakmıştır."

"Sana bir isim verdi mi?" Fiat'ın arkasındaki bankete yanaşırken sordum.

"Galasso." Güzel yüzü kendinden öğrenerek berbat oldu. "O bir babaydı, bu yüzden bana zarar verme olasılığının daha düşük olduğunu düşündüm."

Arabadan inerken kendi babamı düşünerek, "Canavarlar bile ürer," diye alaycı bir şekilde takıldım. "Burada kal."

İtirazı üzerine kapıyı kapattım ve Fiat'ın etrafında dolaşarak hasarı inceledim. Galasso çantasını açık ve boş bir şekilde yolcu koltuğunda ve bagaja hızlıca baktığımda bavulunu da aldığını gördüm.

Cazzo, bu kız tamamen yalnızdı ve tek bile yoktu. "Ne yapacağım ben?"

Arkamdan gelen sessiz sesle irkildim ve Guinevere'le yüzleşmek için döndüğümde ters ters baktım. "Sana arabada kalmanı söylemedim mi?"

görmezden gelerek yanımdaki sürücü koltuğuna sertçe yaslandı. "İçindeki her şeyi alacaksa çantamı ve cüzdanımı bırakmamın ne anlamı var ki?"

Onun adına öfkelendiğimi hissetsem de ona verecek bir cevabım yoktu. Galasso adını hiç duymamıştım ama adamı bulmak zor olmamalıydı. Bölgede tanıdıklarım vardı ve bu oldukça yaygın olmayan bir isimdi.

Bir hırıltı dikkatimi tekrar Guinevere'e çekti; bir elini arabanın kenarına dayamıştı, gözleri kapalı ve gövdesi sallanıyordu.

"Ne yapacağım ben?" diye fısıldadı dizlerinin üzerine çöküp çakılların üzerine kusmadan önce.

Hiç düşünmeden, midesindekileri boşaltırken saçlarını tutmak için yanına çömeldim. İşini bitirdiğinde ağır bir şekilde yana doğru yığıldı ve ben de onu desteklemek için bedenimi kullandım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi hafifçe çatlıyordu. "Berbat durumdayım. Söz veriyorum, genelde zor durumdaki bir genç kız değilimdir. Kendimi koruyabilirim. Beni en yakın kasabaya götürürseniz, polise şikayette bulunabilirim ve

Yeni kredi kartları alana kadar beni idare etmesi için babamı arayıp bana biraz para göndermesini isteyeceğim. Sadece ihtiyacım var ..." Kendini dengelemek için ağzından kocaman, ıslak bir nefes çekti. "Beni bir sonraki kasabaya götürmene gerçekten ihtiyacım var, eğer sorun olmazsa?"

Son dört yılını kendimi bilemek için harcadığım adam, bir bıçağın keskin kenarı gibi paramparça olmuştu. Onun çene uçlu, titreyen dudaklı cesareti ile karanlık, gözyaşı camlı kırılğanlığı arasındaki tezattan korunmak imkansızdı. Bir yanım onun zavallı olduğunu, kendi hastasının yanında yere yığıldığını, kız saflığı yüzünden her şeyini kaybettiğini düşünmek istiyordu. Ama bunu zorlayamazdım.

Kendimi onun cesaretine hayranlık duyarken buldum, azminden etkilendim.

Onu sıkıca yanıma kıvırmak ve İtalyan rüyasının kâbusa dönüşen tüm dehşetinden korumak için bedenimi kullanmak istedim.

Hayatımda ilk kez birinin parlak zırlı şövalyesi olmak istedim.

"Hayır," derken buldum kendimi. Yumruğum hâlâ saçlarına gevşekçe sarılıydı ama o çekip gitmedi ve avucuma değen ipek dokusu hoşuma gitti.

Hafifçe söndü ve sonunda parçalara ayrılmayıp ayrılmayacağını görmek için durakladım. Bunun yerine dişlerinin arasından bir nefes daha çekti ve savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını geriye çekti.

Kalbimin nadasa bırakılmış toprağında bir şeyler filizlendi ve kök salmakla tehdit etti.

"Hayır," diye tekrarladım, daha yumuşak bir sesle, elimi saçlarından çekerek ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Benimle eve geleceksin ve tekrar ayağa kalkana kadar burada kalacaksın, *kapış*?"

O iri kara gözlerini bana kırıştırdı ve bir an için ciğerlerime hava basamadım.

"Ciddi misin sen?"

"Ölümcül," dedim sırtarak, kenarları yanaklarımı acıtacak kadar keskin.

Tekliften korkmuş gibi görünmüyordu, bu da beni ona karşı mantıksız bir şekilde öfkeliendirdi. Kendini koruma duygusu neredeydi?

Bagajıma şöyle bir baksa, kimsenin yardım kabul edeceği türden bir adam olmadığını anlayacaktı.

"Sana yük olabileceğimi sanmıyorum," dedi, teklif ettiğim elimi tutup onu yerden kaldırmama izin verirken alt dudağını endişelendirerek. "Meşgul bir adama benziyorsun."

Hareketi arabamı ve inanılmayacak kadar buruşmuş olan üç parçalı takım elbisemi de kapsıyordu.

Bir omzumu silktilim. "Öyleyim. Ama ne olursam , bir kızı karanlıkta yol kenarında kendi başının çaresine bakması için yalnız bırakan türden bir insan olmayı reddediyorum. Şimdi içeri gir de seni temizleyelim ve kontrol edelim."

"Emin misin?"

Gözlerimi ona diktim. "Bu bir Amerikan tiki mi? Emin olduğumu söyledim ve her soruşunuzda kaçınılmaz olanı ertelemekten başka bir işe yaramıyor. Şimdi benimle geliyor musun, yoksa seni burada bırakıp sessiz kırların tadını mı çıkarayım?"

Onun cevabı, yan tarafı yüzünden duraklayarak arabanın yolcu kapısına doğru ilerlemek oldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım.

Yola çıkmadan önce bagajımın içindekileri kontrol etmenin akıllıca olacağına karar verdim ve kilidini açıp kapağı açtım.

İçerideki adam hâlâ baygındı, elleri ve ayakları fermuarla sıkıca bağlanmıştı, başında siyah bir başlık ve ağzında bir tıkaç vardı. Hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için nabzını kontrol ettim ve sonra yanağına hafifçe dokundum.

"Merak etme," diye mırıldandım ona. "Kızı yerleştirir yerleştirmez, tüm dikkatim ve ilgim senin üzerinde olacak."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Guinevere

İnleyerek uyandım.

Yakışıklı bir İtalyan'la tanışıp onun güçlü kollarına atılma fantezilerimde hayal ettiğim şekilde değil, tüm vücudumun dev bir çürük gibi zonklaması şeklinde. Göz kapaklarım birbirine yapışmıştı ve başım yastığın üzerinde o kadar ağırlaşmıştı ki, yumuşak şiltenin üzerinden yere düşmediğine neredeyse şaşırıacaktım. Anında uykuya geri dönmeyi diledim ama acı görmezden gelinemeyecek kadar canlıydı.

"Tanrım," diye mırıldandım, boğazım kurumuş ve ağrıyordu. "Tanrı'nın adını boş yere ağzına almamalısın."

Gözlerimi ovuşturmak için zayıf bir elimi kaldırdım, böylece yatağımın kenarında oturan adama için gözlerimi açabilirdim.

Ya da benim yatağım değil.

Onun yatağı.

Floransa'daki evinde.

Gerçek bir ev değildi ama. Amerika'daki gibi değildi.

Raffa dün gece beni bulanık bir şekilde devasa evin içinden geçirip ikinci kattaki bir yatak odasına götürürken kayıtsızca palazzo demişti.

Gerçek bir *sarayda* uyuyordum.

Roma'ya geldiğimden beri hayatım Grimms'in peri masalının İtalyan versiyonuna dönüşmüştü.

Bakışlarımı yüksek tavanlara ve taş duvarlara çevirdim, modern mobilyalar eski mimariyle keskin ama çekici bir tezat oluşturuyordu. Odanın köşesinde, açık Fransız kapılarının yanında gerçek bir mermer heykel ve bulanık görüşüme rağmen gerçek bir Botticelli olduğundan oldukça emin olduğum bir tablo vardı.

"On altıncı yüzyılda inşa edilmiş ama sizi temin ederim, akan suyumuz var," dedi o çökmekte olan İtalyan aksanıyla.

Bu çaba yüzümü buruşturmama neden olsa da, başımı yastıktan güçlükle çevirerek tül perdelerin arasından sızan bal rengi ışıktaki ona baktım.

Onu tam gün ışığında görmek nefesimi ciğerlerimden çaldı.

O . . .

Onu tanımlamak için kelimeler bulmaya çalıştım ve sonuçsuz bir şekilde İtalyancayı daha iyi kavramış olmayı diledim. Onu doğru bir şekilde tanımlamak için yeterince romantik, yeterince güzel tek dil gibi görünüyordu.

Kendisi yumuşak ya da romantik olduğundan değildi. Hayır, değildi.

Yüzü düzlemler ve açılardan oluşuyordu; kare çenesinin sert çıkıntısı ve hafifçe belirgin çenesi onu buyurgan gösteriyordu, özellikle de kahverengi ama soluk gözlerinin üzerinde kemerli olan kalın kaşlarının kibiriyle eşleşiyordu. Akçaağaç şurubuna tutulmuş güneş ışığı kadar hafif, berrak ve tamamen lekesizdi. Böyle gözlerle benimkiler gibi kahverengi demek neredeyse yanlış geliyordu.

Beni yatağa sabitleyen sıcak bıçaklar gibi, orada yatarken içimi delip geçiyorlardı.

Galasso'nun bir gece önce başlatmaya çalıştığı şeyi bitirecek kadar geniş ve uzun boylu bir yabancının yoğun ve tereddütsüz ilgisi dehşet verici olmalıydı.

Ama garip bir şekilde yerleştiğimi hissettim.

Yoğunluk tam da Michigan'da aradığım şeydi, tüm genç hayatım boyunca özlemine çektiğim şeydi. Hayata karşı doymak bilmez bir iştahım vardı ve bu iştah beni çıplak ellerimle açıp iliğini emmeye, dağınık ve vahşi bir şekilde tatmin olmaya itiyordu. Bu, evde her zaman kontrol altına almak zorunda kaldığım bir tür vahşilikti.

O zamanlar İtalyan yabancım bana böyle bakıyordu.

Kemiklerine kadar yemek için sabırsızlandığı bir yemek gibi. "Oh," dedim düşünmeden. "Çok güzelsin."

Etkileyici kaşları o berrak gözlerinin üzerine düştü. "Bir erkek güzel değildir."

"Öylesin," diye ısrar ettim. "Bir Rönesans tablosundaki gibi değil. Dante'nin melekleri gibi belki de."

"Benimle ilgili hiçbir şey cennet gibi değil," diye tekrar itiraz etti, kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu, ama ağzında bundan zevk aldığını gösteren küçük bir kıvrım vardı.

Benimle eğleniyorsun.

"Düşmüş bir melek," diye düzelttim.

"Dante'nin düşmüş melekleri canavar görünümüdür," diye karşılık verdi. "Gençliğin kendini ele veriyor. *İlahi Komedy*'yı hiç okudun mu?"

"Evet." Yüzümü buruşturdum. "Bunun suçunu olası bir beyin sarsıntısına atabilir miyiz?"

Hırıltıya benzer bir ses çıkardı ama bu sadece burnundan nefes veriydi. "Aslında, eminim ki bir tane var. Doktor sizi muayene etmek için aşağıda bekliyor. Seni bu yüzden uyandırdım."

Doğrulamaya çalıştım ve tüm yanım ağrıyla çatırdayınca irkildim. "Oturabileceğimi sanmıyorum."

"Hayır," diye kabul etti. "*Dottor Pesci* acil bir durumunuz olmadığından emin olacak çünkü kimliğiniz bile yokken hastaneye gitmekten kaçınmak istiyorum. En fazla kaburgalarınızda kırık olabilir ama bunun için de zamandan başka yapılacak bir şey yok."

"Boşa harcayamayacağım zaman. Konsolosluga gidip para konusunda ne yapacağıma karar vermeli ve kıyafet almalıyım çünkü aksi takdirde giyecek kirli, yırtık bir elbisem olacak ve konsolosluk beni bu kıyafetle içeri bile almayabilir, bir-" Raffa'nın büyük eli ağzımı nazikçe kapattığında aniden durdum.

"*Abbastanza*," diye emretti, kaba bir şekilde değil. "Tehdit edildin, kovalandın ve bir araba sana çarptı. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Ama-" Avucunun ağırlığı altında mırıldandım.

"Hayır. Birbirimizi tanımıyoruz, bunu anlıyorum. Ama benim hakkımda bilmeniz gereken ilk şey şudur: Bir kez karar verdim mi, ne olursa olsun ona sadık kalırım. Dün gece seni arabama davet ettiğimde neye imza attığımı biliyordum. Çekingen davranarak beni bu alışılmadık nezaket gösterime pişman etme. Buradasınız, sağlığınıza kavuşana kadar burada kalacaksınız ve bu tartışma burada bitmiştir."

Anlatmak istediği şeyi vurgulamak istercesine uzun bir süre bana baktı ama buna gerek yoktu.

Yardım teklifi -hayır, *ilanı*- beklenmedikti. Gün ışığında, bir yabancının iyiliğini önemseyecek türden bir adama benzemiyordu. Yine pahalı bir takım elbise giymişti, bu seferki dalgalı saçlarıyla mükemmel uyum sağlayan zengin, dokulu bir kahverengiydi ve bana elmas parlaklığında göz kırpan bir kol saati vardı. Floransa'nın merkezinde bir sarayı vardı ve bir Ferrari kullanıyordu.

Yani yardım teklif etmek onun karakterine aykırı olabilirdi ama bunu yapmaya kesinlikle gücü de yetiyordu.

Elini yavaşça çektiğinde, durumumu düşünürken alt dudağımı dişlerimle sıktım ve bu hareketi izlerken çatık kaşlarının nasıl gerildiğini fark ettim.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda. Boğazım üşütmüşüm gibi ağrıyordu, bu da sürekli kötü şansıyla uyumlu görünüyordu. "Ne kadar minnettar olduğumu gerçekten ifade edemem."

Bir omzunu hafifçe silkti, ona yakışan küstah ve kibirli bir ifadeydi.

"Telefonunuzu şarja takma cüretini gösterdim çünkü şarjı bitmişti. Neden güvende olduğunuzu söylemek ve kartlarınızı iptal etme sürecini başlatmak için gereken kişiye mesaj atmıyorsunuz? Doktoru yukarı göndereceğim."

Aniden ayağa kalktı, cep telefonumu bana uzattı ve sonra kapıya doğru yürüdü. Sadece benim cılız boyuma kıyasla değil, genel olarak uzun olduğunu fark ettim. Geniş omuzları takım elbise ceketini mükemmel bir şekilde dolduruyordu ve uzun bacakları atletik adımlarla yeri yalayıp yutuyordu.

Kendimi daha iyi hissediyor olsaydım, onu biraz süzebilirdim. Kimi kandırıyordum ki?

Beyin sarsıntısı geçirmiş olsam bile onu gayet iyi süzebilirim.

O kadar muhteşemdi ki, onun gerçek olduğuna ve tüm bunların bir tür ateş rüyası olmadığına gerçekten inanamıyordum.

"Raffa?" Kapıyı açtığında ona seslendim. Tereddüt etti, adını duyunca omuzları gözle görülür biçimde gerildi. Tadı ağzımda güzeldi, çikolatalı ve zengin. "Söz veriyorum hafta sonuna kadar yakandan düşeceğim."

salladı ve kapıyı arkasından kapattı. Ama ortaya çıktı ki, ben bir yalancıymışım.

Doktorun muayenesi puslu, yorgun bir bulanıklık içinde geçti. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi, kaburgalarımın zedelendiğini ve boğazımı sıkan ve şişiren kötü bir hastalığın başlangıcında olduğumu doğruladı. Uyku, sıvı, reçetesiz ağrı kesici ilaçlar başım dönmeden ve ağrımadan ayakta durabilecek hale gelene kadar yatak istirahati önerdi. Ona durumumdan bahsettiğimde bana dilini çıkardı ve sıvılarımı değiştirmek ve B vitaminimi yenilemek için seruma bağlanmam gerekirse diye ertesi gün beni kontrol etmek için geri geleceğini söyledi.

Raffa, kalmasına izin verdikten sonra tüm sınav boyunca omzunun üzerinde durdu, kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı.

onun alametifarikası olan duruşu ve pozisyonu olduğunu düşünmeye başlamıştı. Doktoru şahin bir dikkatle izliyordu, sanki dün gece olanlardan sonra adamın vücudumdaki klinik ellerinin beni tetiklemesinden korkuyormuş gibi.

Kendisindeki her türlü yumuşaklığı ya da nezaketi reddetmeye kararlı görünen bir adamdan gelen bu sözler garip bir şekilde tatlıydı.

Sınavdan sonra uykuya daldım ve hava tekrar kararana kadar uyanmadım. Tuvalete gitmem gerektiği için hareket etmeye çalıştım ama tüm vücudum kasılmış, büyük bir çaba sarf etmeden kıpırdamayı reddeden çimentoyla kaplanmıştı. Bir bacağımı yatağın kenarına kaydırıp diğerini şiltenin üzerinde sürüklemeye başlarken inledim.

İki ayağım da yerden kesilince, gövdemi döndürüp oturur pozisyona getirmeye çalıştım. Sol tarafımdaki her bir kaburga kemiğimin arasından keskin acı bıçakları kaydı ve dürtümü engelleyemedi dudaklarımdan bir acı çığlığı kaçtı.

Saniyeler sonra yatak odamın kapısı çalındı hemen açıldığında Raffa'nın düşük belli siyah pijama pantolonu ve açık siyah bornozu ortaya çıktı. Hiç tereddüt etmeden odayı geçip yanıma geldi ve bir kolunu yavaşça dolayarak beni yataktan kaldırıp ayağa kaldırdı. Ben sallanıp dengemi ararken beni tuttu.

"*Costante*," diye mırıldandı, beni güçlü kolunun ve sıcak yanının desteğine daha da yaklaştırmak.

Belli belirsiz meşe yosunu gibi koktuğunu fark ettim, dumanlı ve toprak kokuyordu. Beynimdeki bulanık, korkunç sis dağılana kadar daha da yaklaşmak, sarılmak ve o sıcaklığı içime çekmek istememe neden olan bir koku.

"Banyo," demeye çalıştım boğazımın şişmiş, sıcak sınırlarından, ama kelime sadece parçalanmış bir fısıltı olarak ortaya çıktı.

Hiç tereddüt etmeden beni kapıya doğru götürmeye başladı ama iki adım kala dudaklarımdan küçük bir çığlık çıktı çünkü yan tarafım protesto çığlıkları atıyordu. Raffa hoşnutsuz bir ses çıkardı ve çok dikkatli bir şekilde eğilerek bacaklarımı bir kolunun üzerinde topladı ve kaburgalarımı sarsmamak için sırtımı nazikçe diğerine dayadı. Doldurulmuş burnumu sert göğsündeki kısa kıllara bastırdım ve gözlerimi arkalarından fişkıran yaşlara karşı sıktım.

Ülkedeki ilk günümün korkunçluğundan sonra bu basit nezaket çok ağır geldi.

"Özür dilerim,"

diye . "*Stai zitta*."

Bunu iyi biliyordum.

Kapa çeneni.

İçimizden biri özellikle inatçı davrandığında, babam hâlâ bazen nefesinin altında bu sözü mırıldanırdı.

İtaat ettim ama bunun tek nedeni enerjimi beni banyoya indirdiği zaman için saklamam gerektiği idi. Yatak odamın dışındaki koridor dardı, her iki metrede bir düşük ayarda loş bir şekilde parıldayan avizeler vardı. Banyo kapısına vardığımızda Raffa beni nazikçe ayağa kaldırdı, ellerimi ön kollarıma koyarak kendimi dengeledim. Başımı kaldırıp ona bakmaya çalıştım ama bu çaba başımın şiddetle ağrmasına neden oldu ve yine de onu görmek için gözlerimi zar zor açabildim.

"Bana ihtiyacın olursa ara," dedi.

Hiçbir şey söylemeden etrafta dolandım çünkü bu muhteşem yabancından banyoda bana yardım etmesini istersem lanetlenirdim. Zaten kapıyı onun üzerine kapattıktan sonra kendimi tuvalete atıp işimi halletmem çok uzun sürdü. Kısa bir süre aynada kendimi kontrol etmeyi düşündüm ama ışığı açmanın sadece gözlerimi acıtacağını biliyordum. Tekrar kapı aralığına ulaştığımda, bir anlık rahatlama için tüm vücudumu kapıya yaslamak zorunda kaldım.

Net ve acımasız bir saniye boyunca ağlamak istedim.

Işınlanmanın var olmasını istedim, böylece yakut kırmızısı terliklerimi bir kez tıklatarak Michigan'a geri dönmeyi dileyebilecektim.

Annem üzerime titrer, karnımın doyduğundan, suyumun içildiğinden ve kucaklandığımdan emin olurken, babam da günümü neşelendirmek için en sevdiğim yiyecekleri almak üzere tüm şehri dolaşırdı. Yirmi üç yaşındaydım ama kendimi çok genç hissediyordum, yabancı bir ülkede hasta, yalnız, parasız ve kimliksiz, bana lanet arabasıyla çarpan bir adamın merhametine kalmış olmak için çok hazırlıksızdım.

Küçük bir kızken bir arkadaşımın ağaç evindeki çürümüş bir tahtadan düşüp kolumu kırdığımda bana ilk kez Jinx diyen Gemma olmuştu. Karmanın bana karşı bir kini olduğu ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra ailem de katılmıştı.

Yine de son zamanlarda, kız kardeşim gibi yirmili yaşlarında ölen ben için kendimi şanslı .

Artık şanslı ya da şanssız olmanın gerçekten önemli olup olmadığından emin değildim.

Gerçek şu gibi görünüyordu: Rahat ettiğiniz anda, hayat sizi can evinizden vurmanın bir yolunu buluyordu.

"Guinevere?" Raffa'nın sesi kapıdan içeri süzüldü. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Nefesimi içime çektim ve kapıyı açabilmek için ittim. Yan tarafta duruyordu, kollarını kavuşturmuş, çıplak gövdesi siyah bornozla çerçevelenmişti.

"Keşke kendimi daha iyi hissetseydim de seni doğru dürüst takdir edebilseydim," diye itiraf ettim kendimi kapının pervazına yaslarken.

Dürtülerimi kontrol edemeyecek kadar kendimde değildim, bu yüzden Raffa tehditkâr olması gereken kurt gibi bir ifadeyle hafifçe sırtarak beni şaşırttığına utanmadım bile.

Beni tekrar kucağına almak için öne çıkmadan önce, "İyileştiğinde fırsatın olacak," diye takıldı. Beni kollarına alırken, "Ateşin var," diye ekledi.

"Mmm," diye onayladım, sıcak kokuyu aramak için burnumu utanmadan boğazının sütununa bastırdım. "Soğuk."

Hafifçe küfretti ama beni odama götürdü ve nazikçe yatağıma yatırdı. Çarşafı üzerime örterken ürperdim, sonra bir köşedeki dolaptan başka bir battaniye alırken kesik gözlerle onu izledim. Gitmeden önce telefonumu aldı, yüz tanıma özelliğiyle ekranı açmak için yüzüme tuttu ve sonra bir şeyler yazdı.

"Benim numaram," dedi ve telefonu yanına, yatağın üzerine koydu, böylece ona ulaşmak için zorlanmam gerekmeyecekti. "Tuvalete ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at, tamam mı? *Aptal* olma ve gereksiz yere acı çekme."

"Baş üstüne," dedim, devam etmeden önce ıslak bir nefes çektim, "Kaptan."

Bana eleştirel bir gözle baktı, sonra başını sallayarak elinin tersiyle alnıma bastırdı. "Eğer bu sabaha kadar geçmezse, doktoru tekrar çağıracağım. Ve içebiliyorsan içmelisin. Böbrek rahatsızlığı dalga geçilecek bir şey değil."

"İyiyim."

Ateşimi ölçmeyi bitirdiğinde bir tutam saçımı alnımdan iterek beni görmezden geldi. "*Sogni d'oro*."

Tatlı rüyalar.

"Düşündüğüm kadar tatlı değiller," diye geveleyerek itiraf ettim, uyku yüzüme bir tokat gibi çarparak beni karşılamaya koşarken.

"Henüz değil," diye kabul etti ben uykuya dalmadan önce. "Ama yakında tekrar olacaklar. *Prometto*."

Söz veriyorum.

Bu sonraki dört gün boyunca devam etti. Raffa mesaj attığım her an, her saat yanımdaydı; tuvalete gitmeme yardım ediyor, ilaç getiriyor ve alnıma bastırıldığı serin bezlerle beni rahatlatıyordu. Hiç oyalanmadı ama bu kadar yakınımda, bu kadar dikkatli olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Muhtemelen uçakta yakalandığım ve çok hızlı bir şekilde su kaybına yol açan korkunç soğuk algınlığı ve kazadan kaynaklanan çürükler arasında, vücudumda daha önce hiç bu kadar hasta hissetmemiştim, böbrek naklimden sonra bile, ağrı kesicilerle dolu olduğumda bile. Bu bana kabuslar gördürmeye yetti, öyle ki çılgınlıklar atarak uyandım, gözyaşlarım yüzümü ıslattı, kaburgalarım o kadar acıyordu ki ateş gibi yanıyorlardı.

Ve Raffa yatağımın yanında, serin, yatıştırıcı elleri ve bulanık beynimin işleyemediği sessiz İtalyanca kelimeleriyle duyarlı bir gölge gibi duruyordu. Soğuk bir bardak suyu dudaklarıma götürürken beni desteklemek için başımın arkasını kavrayan büyük elinin ve beni küçük ekmek lokmaları ve tatlı şeftali dilimleri yemeye zorlarken parmaklarının dudaklarıma değen tuzunun puslu anıları vardı.

Doktor geri geldi ve düzgün sıvı alabilmem için bana bir serum bağladı, bu bir nimetti çünkü aksi takdirde hastaneye gidip acı içindeyken parama ve kimliğime ne olduğunu açıklamaya çalışmak zorunda kalacaktım.

Beşinci gün ateşim nihayet düştü ve beni kuru bir ot kadar boş bıraktı. Ondan sonra neredeyse tam bir gün uyudum ve altıncı gün uyandığımda kendimi yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

Yatağın üzerinde yanımda duran tepside tatlı İtalyan *kornetisi*, kızarmış ekmek, bir kap fındık-çikolata ezmesi ve birkaç olgun İtalyan eriği vardı. Kaburgalarımındaki ve kalçamdaki ağrı her zamankinden daha hafif olmasına rağmen dişlerimi sıkarak kendimi oturur pozisyona getirdim. Tepsinin üzerinde titreyen parmaklarımla aldığım katlanmış bir not kâğıdı vardı.

Ragazza,

Ye. Bu hastalıktan önce çok zayıftın. Şimdi çok güzel bir iskelet oldun. İki saat içinde döneceğim. Bana ihtiyacın olursa ara.

RR

"Gıyabında bile patronluk taslıyor," diye mırıldandım, sesimin sert dokusu şok olmuştu.

Yine de günlerdir et suyu, focaccia ve şeftaliden başka bir şey yemediğim için açlıktan ölüyordum, bu yüzden bir üçgen tostı çikolataya bulayıp ağzıma attım.

Tabii ki o sırada odanın kapısı açıldı ve bir yabancı belirdi.

Ufak tefek bir kadındı ama atletik olduğu belliydi, dar siyah tişörtü ve siyah kargo pantolonunun üzerinden omuzları ve kollarındaki kaslar belli oluyordu. Güzel olmasına rağmen makyajsız yüzü sert, kıyafeti sade ve neredeyse askeriydi.

"Bene, kalkmışsın," dedi ve kapalı perdelere doğru ilerleyerek onları açtı, sarı ışık odayı ve gözlerimi delip geçti.

Ayarlayabilmek için onları kolumun kıvrımına sakladım ve tekrar açtığımda yatağımın kenarındaydı, bana bakıyordu.

"Şimdi anlıyorum," diye . "Neyi anlıyorsun?"

"Raffa neden yolun kenarından bir kız aldı?" diye sordu küçümseyerek, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi.

Aslında öyle olduğunu tahmin etmiştim.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi bana.

Elim saçlarıma gitti ve yağlı, pasaklı görüntüsünden irkildim. "Sen de kokuyorsun," diye yardımsever bir şekilde beni bilgilendirdi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Günlerdir hastayım. Senin bahanen ne?" Bana göz kırptı, sonra karnından gülmek için başını geriye attı, derin, gürültülü ve uzun. Kendine geldiğinde, gözünden akan bir damla yaşı elinin tersiyle silerek bana sırtıttı. "Sı, şimdi anlıyorum. Benim adım Martina."

"Guinevere," dedim.

"Raffa seni rahatsız etmememi söyledi," dedi ve emirlere pek sık uymadığı hissine kapıldım. "Ama seninle buluşmam gerekiyordu. Ayrıca düş almak isteyebileceğini düşündüm."

"Çok isterdim ama ..." Enerjik olarak buna hazır olduğumdan emin değildim, ki bu inanılmaz derecede üzücüydü.

"Kapıyı hafifçe açık bırakabiliriz, ben de koridorda beklerim. Yardıma ihtiyacın olursa hemen gelirim," diye öneride bulundu.

Teklifini düşünürken alt dudağımı ısırđım. Kendimi bu kadar savunmasız ve kötü hissederken yabancılara güvenmek çok garipti. Ama yapacak bir şey yoktu ve şüpheci olmak yerine minnettar olmaya karar verdim. Çoğu iyi orta batılı bu durumda bana aynı şekilde davranırdı, emindim, bu yüzden İtalyanların da davranması garip olmamalıydı.

"Teşekkür ederim. Kendimi iğrenç hissediyorum."

Martina başını sallayarak, benim de aynı şekilde *baktığımı* açıkça belirtti. İğrenç.

"Bana kendinden bahsederken yemeğini bitir," diye önerdi, ama bu daha çok bir emir gibiydi ve orduda falan olup olmadığını merak etmek zorunda kaldım. Sanki ona itaatsizlik etmekten ölmeyi tercih edermişsiniz gibi buyurgan bir havası vardı ve eğer bunu bir şekilde başarırırsanız, sizi kendisi öldürecekti.

Ben de *cornetto*'yu aldım ve şeker yapışkanlı ucunu koparıp ağzıma attım. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Kaç ?" "Yirmi üç."

Bunu eğlenceli buluyor gibiydi. "Oh evet."

"Yirmi üç yaş nedense heyecan verici bir yaş mı?"

"Pek sayılmaz." Sırtışı keskin ve hınzırcaydı. "Eğer merak ediyorsan, Raffa otuz dört yaşında."

"Hmm," diye mırıldandım kayıtsızca.

Yaşı, mesleği ya da isteksiz kurtarıcım haline gelen adamla ilgili herhangi bir ayrıntı hakkında düşünmemiştim. Yaralarım ve hastalığım beni daha yeni yeni çıkmaya başladığım bir hayatta kalma durumu füğüne sürüklemişti.

Ama merak ettiğimi itiraf edebilirim.

Bu kadar büyük bir yaş farkının muhtemelen *çok* büyük olduğunu düşünmek.

Ben yabancı bir ülkede, M.Ü. İşletme Fakültesi'nden yeni mezun olmuş saf bir kızdım, Raffa ise işi ve *saray*ı olan bir adamdı.

Evet, beni aşıyor.

Bana yardım ediyordu çünkü benim için üzülyordu ve yürüyen, konuşan bir gönül adamı olacak kadar güzel ve zarif olmasına rağmen, hayat bana imkansız umut etmekten daha iyisini öğretmişti.

"Bana çok iyi davrandı," diye itiraf ettim. "Herkes bana onun yaptığı gibi yardım etmezdi."

"Raffa bile sana yardım ettiği gibi birine yardım etmezdi."

Esprisi karşısında kaşlarımı çattım. "Onun genelde iyi bir insan olmadığını mı ima ediyorsun? Siz arkadaş değil misiniz?"

Martina yine o fıçı kahkahasını attı. "O benim patronum, sanırım öyle diyebilirsin. Ve nazik biri olabilir. Sadece ailesi ve küçük arkadaş çevresi dışında pek tanınmaz. Görünüşe göre sen bir istisnasın."

Bunu bir iltifat olarak söylediğini düşünmüştüm ama bu sadece karnıma küçük bir huzursuzluk tohumu ekti. Eğer Raffa genelde bu kadar iyi biri değilse, gerçekte kimdi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Raffa

Bruno Cardona, Tenuta Romano'nun nemli, şarap kokulu mahzeninde, annemin mutfağında kuruyan bir biberiye dalı gibi ellerinden sarkıyordu. Şu anda bilinci yerinde değildi, başı omuzlarının arasında gevşekti, saçları eski terden matlaşmıştı ve yüzü alnının üstündeki bir yaradan ve alt dudağındaki başka bir yaradan gelen kanla kaplıydı.

İki hafta önce, örgütümde güvenilir bir *soldattu*. Benim saflarıma katılmak için kuzeye gelmeden önce yıllarca Napoli'de Damiano Vitale'nin emrindeki Camorra'da çalışmıştı ve çok tavsiye edilmişti. Kuzeydeki operasyonlarım için ihtiyaç duyduğum özel yeteneklere sahipti, zeytinyağı hasadı ve sahtekarlığı konusunda deneyimli ve sızma zeytinyağlarını doğrulayan kuruluşlardan biri olan Corporazione Mastri Oleari ile bağları olan biriydi. Son dört yılda sadece agromafya faaliyetlerimizden milyonlarca avro kazanmama yardımcı olmuştu.

Sonra bir Perşembe gecesi Roma'da şoförümün beni almasını beklerken Vespa kullanan biri, yanında beklediğim restoranın önündeki hızla geçerek yarı otomatik bir silahla üzerime ateş açtı.

Hemen bir Lamborghini'nin arkasına saklandım ama kurşunlardan biri pazumun etinden bir parça kopardı. Restoranın içinden gelen bağırışlar alarmı çaldı ve *figlio di puttana* işini bitiremeden çekip gitti.

Bu iş benim cinayetim.

Birisi Toscana Camorra'nın kaptanını ortadan kaldırmaya çalışmalı çok uzun zaman olmuştu. Aslında dört yıl. Birisi babamın gözlerinin arasına başarılı bir şekilde kurşun sıktığında.

Kısa süren barış dönemim sona ermiş gibi görünüyordu.

Bruno için ne yazık ki, tetikçimle ilgili iki önemli ayrıntının farkına varmıştım.

Solaktı ve üzerinde SSC Napoli futbol takımı logosu olan siyah bir ceket giyiyordu.

Küçük şeyler, ama şeytan ayrıntıda gizlidir dememişler ?

Bu, müstakbel suikastçımın Napoli'den, Camorra Mafya bölgesinin kalbinden olduğu anlamına geliyordu.

Vekaleten de olsa benim bölgem.

Damiano Campania'ya hükmederken, kuzeyde hüküm süren benim ailemdi.

Turistler Mafya'nın sadece Sicilya'da, belki Napoli'nin kalbinde var olduğunu ama daha ötesinde olmadığını düşünüyordu. Kuzeyli İtalyanlar bile kafalarını kuma gömmeyi sever, camorristi'nin güneyin bir hastalığı olduğunu iddia ederlerdi.

Biz .

Ülke içinde her yerdeydik, şubelerimiz dünyanın dört bir yanına uzanıyordu.

New York, Londra, Buenos Aires.

Seksenli ve doksanlı yılların altın zincirli, kibirli ve kendilerini yenilmez sanan mafyalarından daha akıllı hale gelmiştik. Sicilya'da Cosa Nostra'nın çökertilmesinden ders almış ve uyum sağlamıştık.

Toskana'nın kalbinde milyonlarca avroluk bir iş yürütüyordum ve jandarma ile kişisel olarak hiç sorun yaşamamıştım. İyi yağlanmış birkaç avucun yerel politikada size kazandıracakları neredeyse inanılmazdı.

Polisle başımız belaya girmeyebilirdi ama rakip aileler tamamen başka bir meseleydi. Her suç örgütü, kara para aklamak için hareketli endüstrileri, dolandırmak ve gasp etmek için sayısız turisti, gelişen limanlarıyla İtalya'nın kuzeyinde bir yer edinmek istiyordu.

Ama sadece biri
hükmedebilirdi. Ve o
adam *bendim*.

Bruno'nun SSC Napoli armasını görene kadar anladığından emin bir *şeydi* bu ve içimden onun benim kuduz hayranım olduğunu biliyordum. Roma'daki programımı da bilen bir adam.

"onu," diye emrettim Renzo'ya.

Kuzenim elinde buzlu kuyu suyu dolu bir kovayla hışımla ilerledi ve Bruno'nun gevşekçe sarkan formunun üzerine attı.

Sudan çıkmış balık gibi çırpınarak ve nefes nefese kalarak canlandı.

Sigaramdan bir nefes çektim, ucundaki uzun kül çizgisini inceledim ve yere attım.

Bruno kendini toparladığında "*Bastardo*," diye küfretti ve bana bıçak gibi hakaretler savurdu.

Değildiler ve beni incitecek hiçbir şey yapmadılar.

"Bruno, Bruno," diye hafifçe azarladım, çıplak ayaklarının altında biriken kirli su birikintisinin kenarına doğru ilerledim. "Seni öldürebilecek eli ısıрма."

"Ben bunu hak etmiyorum. Ben iyi bir adamım," diye karşı çıktı. "Senin için iyi bir adam. Sana para kazandırmadım mı?"

Kaşlarımı kaldırdım, sigaramın izmaritini tekrar inceledim ve sonra boştaki elimle Bruno'yu boğazından sıkıca kavramak için ileri atıldım. Yanan tütünün ucunu ıslak yanağına bastırdığımda tatmin edici bir şekilde cızırdadı. Bağırды ve sarsıldı ama onu iyice kavramıştım ve bırakmadım.

"Bir şeyi anlayın," diye hafifçe önerdim. "Yaratılmış bir adam olmayı istememiş olabilirim, ama kader bu seçimi benim ellerimden almayı uygun gördü ve onları mürekkep yerine kanla meshetti. Ben kaderle savaşmam. İşte buradayız. Sen ve ben. Bana Centilmen Mafioso derler ama bu yanıltıcı, değil mi? Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Başını kendime doğru çektim, baskı omuzlarını dağlarken bükülmüş ağzından bir çığlık döküldü.

"Sırrı biliyorsun," diye fısıldadım nemli izmariti yere atıp kemerimdeki bıçakla değiştirirken ve bıçağı Bruno'nun endişeyle zıplayan adem elmasına bastırırken. "Biliyorsun, bu hayatı istememiş olabilirim ama bu işte çok ama çok iyiyim. Yaratıcı olmayı, yasaları kaprislerime göre bükmeyi seviyorum. Para kazanmanın yeni yollarını aramaktan zevk alıyorum. Ama gerçekten neyi seviyorum?"

Sadece kanamasını izlemek için boynuna uzun, ince bir kesik attım. Onu öldürecek kadar değil.

Henüz değil.

Kendisine ödeme yapanı ele vermezse öleceğine dair kaçınılmaz sonuca varmasına yetecek kadar.

Uzun, yavaş ve son derece keyifli bulacağım bir şekilde.

"Benim ve benim gibilerin peşine düşenleri öldürmeyi seviyorum. Ve bunu, denemeyi düşünen diğer herkese bir mesaj şeklinde yapmayı seviyorum."

Geri çekildim, ona olan bağlılığımı aniden bıraktım, böylece vücudu zincirlerin üzerinde ürkütücü bir kilise çanı gibi sallandı ve benim bir tür komünyonumu müjdeledi.

"Ne düşünüyorsun Bruno? Konuşmaya hazır mısın, yoksa benim ulaşım mı olmak istersin?"

Sonunda, her ikisi de olduğu ortaya çıktı.

"O nasıl?" O günün ilerleyen saatlerinde palazzo'nun kapısından içeri girer girmez Martina'ya sordum.

Bir adamın derisini canlı canlı yüzerken bile, evimdeki küçük Amerikalı kızı düşünmüştüm.

Bende böyle bir merak uyandırması için hiçbir neden yoktu. O sadece bir kızdı.

Yirmi beşten fazla değil ve hiç benim tipim değil.

Kadınlarımı uzun ve kıvrımlı, yumuşak kenarlı ve yuvarlak tutamaklı severdim. Onları olgun ve bağımsız, neredeyse bağımsız severdim, böylece soru sormazlardı ve ben de yalan söylemek zorunda kalmazdım.

Ama . . .

Guinevere'de bir şeyler vardı.

Belki de onun çaresizliği benim basit benliğimi çağırıyordu. Yine de bunun ya da hepsinin bu olduğunu düşünmüyordum.

Onun zıtlıkları ilgimi çekti: Yabancılarla güvenen aptal bir kızdı ama bir adam tarafından kovalandıktan ve araba çarptıktan sonra tehlike karşısında kelimenin tam anlamıyla gülen biriydi. Beni yıllardır tanıyan yetişkin erkeklerin asla cesaret edemeyeceği bir şekilde benimle, yetişkin bir adamla, bir yabancıyla dalga geçmeye hakkı varmış gibi dalga geçen biriydi.

Bu bir saygısızlıktı, büyüleyici bir saygısızlıktı, sanki dünyanın büyük dişleri olduğunu biliyordu ama yine de onu keşfedecekti. Alaycı bir kendini küçümseme ve onu kötü adamlar için göz kamaştırıcı bir işaret haline getiren keskin bir merakla donanmıştı.

Benim gibi.

Çünkü beni meraklandırırdı - eğer büyük dişlerimi görseydi, korkup kaçarmıydı yoksa gözlerimin içine bakıp bir ısırık almamı ister miydi?

"Duştan sonra yatmasına yardım ettim," diye cevap verdi Martina, bıçağını bileme taşında tekrarlayan bir tıslamayla bileylerken. "Sonunda senin gömleklerinden birini giydiğini fark etti. Ona kokmayan yeni bir tane verdim."

Ses tonuna ve sorusuna karşı kaşlarımı kaldırdım.

Arkadaşım sırtıttı. "Profesyonel olarak kuru temizleme yaptırmayı teklif."

Kahkahalar boğazımda düğümlendi ama yuttum.

Yine de Martina, her ne kadar temkinli de olsa, eğlgördü ve daha geniş gülümsedi. "Evet, bir Amerikalı için ilginç bir kız."

Başımı onaylarcasına eğdim, onu kontrol etmek için oturma odasından merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

"Biliyorsun," diye seslendi Martina, bu işin peşini bırakmaya niyetli olmadığını belli eden yumuşak bir sesle. "Kız için başka seçenekler de var. Ona biraz borç para verip yoluna devam etmesini sağlayabilirsin. Kendini onun için sorumlu hissediyorsan bir otel öner. Belki Cesar'ı arar ve konsolosluktan hızlı bir randevu alırsın."

Cevap vermedim çünkü sözlerini kabul etmek istemedim.

Merdivenlere doğru sadece üç adım daha attıktan sonra, "Yoksa annen onu alırdı. Eğer iyileşene kadar ona yardım etmeyi gerçekten bu kadar önemsiyorsan. Sen doğuştan bakıcı sayılmazsın ve bakıcılık yapmaktan daha önemli işlerin var."

Boğazıma bir hırıltı düğümlendi ve yüz hatlarımı buruşturan alaycı ifadeyi görmemesi için ondan uzakta olduğum için minnettardım.

Bakıcı mı?

Cazzo, oynadığım kişi o değildi.

Ama ona rolümün parlayan şövalye olduğunu söyleyemezdim, söyleyemezdim. En son, en iyi arkadaşım Leo'ya karşı kılıç niyetine sopalarla savaşan bir çocukken oynamak istediğim bir roldü bu.

Babamın görevini üstlendiğimden beri aklımdan tamamen çıkardığım bir rol.

Yeraltı dünyasının hükümdarı hiçbir senaryoda iyi adam olamaz, demiştim kendi kendime.

Ama sonra, Guinevere farlarımın önünde belirdi, katledilmeye hazır ürkek bir geyik gibiydi.

Ve o nostaljik özlemin çekiciliğini hissettim.

Uzun zamandır ilk kez *iyi* bir şey yapmak için. Yeniden iyi bir adam gibi hissetmek için.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim Martina'ya. "Seni buraya çağırdım çünkü Firenze'de güvendiğim tek kadın sensin."

"Onur duyduğum," diyerek beni kızdırdı ve öne doğru yürüyerek koluma yumuşak bir el koydu. "Ve seni yargılamayacağım Raffa. Sadece seni kızdırmak istemişim. Çok güzel bir kız."

"Mesele o değil," diye terslendim ve gerçekten de öyle değildi.

O bir trol de olabilirdi ve aynı parçam ona yardım etmek için can atardı. *Mesele* o bile değildi.

Bu benimle ve nasıl bir adam olduğumla ve artık olamayacağım ile ilgiliydi.

Guinevere bana farklı bir yönümü ortaya çıkarmam için kısacık bir şans veriyordu ve ben de bunu kullanacaktım. Ve bu mezara götüreceğim bir sırdı.

"Angela'nın beni Stefania'ya ayarlamayı takıntı haline getirdiğini biliyorsun, bu da Stefi benimle bir şansı olduğuna ikna etti. Şehirde başka bir kadınla görülmek, ikisini de böyle bir anlaşmayı yapacağımı düşünmekten caydırıcıdır."

Tam olarak yalan sayılmazdı ama son dört yılda gerçeği gizlemekte çok ustalaşmıştım. Annem ve Stefania'ya mekanizmaları yüzünden kızgındım. Arzu ettiğim zaman kendi karımı bulabilecek yetişkin bir adamdım. Guinevere'i her zamanki uğrak yerlerimden birine götürmek, kolumda yeni bir kadın olduğu haberinin birkaç saat içinde Firenze'de yayılacağı anlamına geliyordu ve umarım Stefania bir dizi incelikli geri çevirmeden sonra bu inceliksiz ipucunu alırdı.

"*Va bene*. Yani ondan kurtulana kadar onu sakal olarak kullanıyorsun," diye tahmin yürüttü Martina ama sesi çok kuruydu ve bana meydan okuduğunu biliyordum.

"Yaptıklarımın sana ya da başkasına bir açıklama gerektirmediğini" hatırlattım ona. "gereken daha önemli bir şey var. Bruno Tenuta Romano'da ölmenden önce çok güzel bir şarkı söyledi. San Marco'nun kim olduğunu öğrenmeni istiyorum."

"Venedik'teki meydan gibi mi?"

"Bir erkek gibi," diye düzelttim omzumun üzerinden. "Bruno, Rico Pietra'nın iş için onu tanıştırdığı adam olduğunu söyledi."

Ağzı açık kaldı. "Pietras'ın seni öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Tekrar merdivenlere yönelirken bir omzumu silktim. "Bu dört yıldır planlanıyordu Tina. Bir gün intikam almak istememeleri mümkün değildi. Belki de kendilerini toparlamaları bu kadar uzun sürdü. Belki de onlar sadece arabulucuydu. Ya da belki Bruno yalan söylüyordu. Bu noktada, karanlıkta ateş ediyoruz."

Bundan sonra cevap , ki bu iyiydi çünkü şimdilik konuşmayı bitirmiştım. Martina eski bir askerdi ve şaşırtıcı derecede etkiliydi, ancak yozlaşması ve görevden alınması

Otorite. Onda beşinde emirlerimi görmezden geldi, ancak itaat ettiği yüzde 50'si inanılmaz sonuçlar verdi.

Normalde bu tür bir itaatsizlik hızlıca halledilirdi ama Martina benim çocukluk arkadaşımdı ve bu tür bir sadakatten asla vazgeçemezsiniz.

Benim için ölebilirdi ve bunu neredeyse birçok kez kanıtlamıştı.

Bu yüzden Amerikalı kızdan kimseye bahsetmeyeceğini biliyordum, sadece kaptanıyla ilgili çok fazla şeyi açığa çıkaracağı için değil, aynı zamanda beni önemseydiği için. Bruno'yu hedef alacak ve peşime düşecek kadar operasyonumdan haberdar olan *stronzoları* bulmama yardım edecekti çünkü onların ölmesini en az benim kadar isteyecekti.

Camorra'da güven kanla ölçülürdü ve Martina benim en yakın çevremde yer alacak kadar kendini .

Üst kat her zaman olduğu gibi sessizdi.

Bu evde nadiren vakit geçirirdim çünkü kırsaldaki araziye tercih ederdim ve annemle kız kardeşlerim şehre sadece konserler ya da alışveriş gezileri için giderlerdi. Bu kadar seyrek kullanılacak kadar lüks bir evdi ama babam uçarı bir adamdı ve bu evi de o satın almıştı.

Hiçbir zaman hoşuma gitmemişti ama Guinevere'in kullanması için verdiğim yatak odasının açık kapısından içeri girip onu eski beyaz düğmeli keten gömleklerimden biriyle beyaz ipek yastıkların üzerine oturmuş, koyu renk ıslak saçları göğüslerinin üzerindeki kumaşın şeffaflığını bozarken gördüğümde, bunun onun romantik güzelliği için mükemmel bir fon olduğunu düşündüm.

İtilerek açılan Fransız kapılarından içeri giren ılık esintiyle dalgalanan şeffaf perdelerin bulunduğu sayvanlı yatakta Arthur efsanelerinden fırlamış gibi görünüyordu. Bir erkeğin kazanma hakkını elde etmesi gereken bir şey gibi.

Kapı aralığından bana baktığında gülümsemesi karşısında şok oldum. Geniş ve güvensizdi, sanki yıllardır aynı gülümsemeyle bana bakıyormuş, beni selamlamaktan her zaman mutluluk duyuyormuş gibiydi. Göğsüme bir yumruk gibi çarptı ve kapıda duraksamama neden oldu.

"Çav, Raffa," diye selamladı beni, sesi hâlâ soğuktan gergindi ama son birkaç gündür çıkardığı acı dolu vıraklamadan çok daha iyiydi. "Nasılsın?"

Kapı pervazına yaslandım ve ona bakarken kollarımı kavuşturdum. "Sanırım bu benim çizgim. Yaralanan ve hasta olan sizsiniz."

"Biraz daha iyiyim, teşekkür ederim."

"Doktora bir rahatsızlığınız olduğunu söylemişsiniz." Artık kancası çıkarılmış ve duvara yaslanmış olan serumu işaret ettim. "İçebileceğinden daha fazla suya mı ihtiyacın vardı?"

Kendini yastıklara göre ayarlarken yüzünü buruşturdu ve saçlarını göğsünden kaldırıp başının arkasındaki yastığın üstüne koydu. Göğüsleri ıslak çarşafın üzerinden şok edici bir şekilde belli oluyordu, meme uçları sert ve pembeydi.

Ona örtünmesini söylemedim ama kendimi ele vermemek için çok fazla bakmamaya çalıştım.

"Genetik bir var," diye itiraf etti. "Birincil hiperoksalüri tip

1. Kendime dikkat edersem genellikle sorun yaratmaz. Temel olarak, vücudum böbrekleri, karaciğeri ve idrar yollarını etkileyebilecek oksalat adı verilen bir maddeyi çok fazla üretiyor, bu yüzden her gün bol miktarda su içerek, diyetime dikkat ederek ve ilaçlarımı alarak bunları manuel olarak temizlemem gerekiyor." Doktorun kendisine dizi hap şişesi bıraktığı yan masayı işaret etti. "Bu hastalıkla doğmuşum ama neden diğer çocuklardan daha küçük ve hasta olduğumu anlamaları birkaç yıllarını aldı."

Kaşlarımı çattım. "Tehlikeli mi?"

"Pek sayılmaz. Yani, olabilir." Bir an boşluğa baktı. "Fransa'daki tıp merkezi aracılığıyla bir arkadaşımınla eşleştirdim ve ben on sekiz yaşındayken başarısız bir karaciğer naklinin ardından vefat etti. Ama bu . . . Yani, şu anda sağlıklıyım."

İçimde bir şeyler burkuldu ve kokuştı. Bu kızla hiçbir ilgim olmamasına rağmen suçluluk hissettim. Hastalığından ya da refahından sorumlu olmasam da.

"Ailen hasta olduğun halde İtalya'ya yalnız seyahat etmene izin mi veriyor?"

"Ben hasta *değilim*," diye ısrar etti, yol kenarında sergilediği ısrırganlığın bir kısmı geri geliyordu. "Ben genetik bir bozuklukla doğdum. Hasta değilim ve ölmüyorum. Buradaki ilk korkunç günümün sizi inandırabileceğinin aksine, tek başına seyahat edebilen, kendine bakabilen ve maceralar yaşayabilen sağlıklı bir genç kadınıyım."

Avuçlarımı teslimiyetle açtım, yüzümdeki gülümsemenin kaybolmasına izin vermemeye çalıştım çünkü bunun onu daha da kızdıracağını hissediyordum ve onu zaten çılgınca sevimli buluyordum.

"*Bene*, alınmak istememiştim. Seni kurtaran adamın boğazına sarılmaya hazır olduğuna göre, belli ki kendini daha iyi hissediyorsun."

Yorgun bir elini ağzına götürürken kaşları çatıldı. "Tanrım, özür dilerim. Sadece bu konu benim için biraz tetikleyici. Zorba ebeveynlerim var."

"İtalyan." Kendimi işaret ettim. "Bir de bana sor."

Tekrar gülümsedi, ağzının utangaç kıvrımı ona daha yakın olmak için odaya doğru istemsiz bir adım atmama neden oldu.

"Bunun için özür dilerim." Gözlerimi devirdiğimde güldü. "Özür dilemeyi sevmediğini biliyorum ama ben Michigan'lıyım ve bu aslında kültürel bir şey, o yüzden bana kızma. Sadece tekrar teşekkür etmek istedim. Berbat bir yük olduğumu biliyorum. Ama kendimi daha iyi hissediyorum." Bir öksürük tüm vücudunu sarstı ve ardından zedelenmiş kaburgalarını ve yan tarafını tahriş ederek yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Muhtemelen yarın gidebilecek kadar iyi olacağım-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım ve ağzı duyulabilir bir klik sesiyle kapandı.

"Daha önce benden için bu kadar uğraşan bir kadınla karşılaştığımı sanmıyorum," diye düşündüm ve korku ile eğlence karışımı bir ifadenin yüzüne yansımaları izledim. Oldukça eğlenceliydi. "Şimdi kaçmaya çalışmayı bırak. Hâlâ hastasın ve bu devasa mozoledeki sekiz yatak odamdan birini işgal etmen hiç de rahatsızlık verici değil. Siz Amerikalıların dava açmayı ne kadar sevdiğinizi biliyorum. Size arabamla çarptığım için peşime düşmeyin diye kendi kıcımları kurtarıyorum."

Gülüştü gırtlaktan geliyordu. "Delirmiş bir kadın gibi yola fırladığıma göre, bir dava emin değilim."

"Bu işte bir adamım var. Bu Galasso bulmak için," bilgi verdim.

Bunu paylaşmak niyetinde değildim, sadece ne tür bir erkeğin "üzerinde bir erkek olduğunu" veya olabileceğini tahmin etmesini istemediğim için değil, aynı zamanda ona bir tür bağlılık kurduğumu düşünmesini istemediğim için. Bu *stronzo*'yu bulacaktım ki bir daha başka bir kadını incitmesin, bu kızı incittiği için değil. Ne yazık ki, o yatakta ona bakmak, lanet dişlerini ağrıtabilecek kadar savunmasız ve tatlı olmak ve ona bir şey teklif etmek istememek imkansızdı.

Bir

hediye.

Bir övgü.

Anlamlı bir şey doğrudan derimden koptu.

Pembe ağzı şokla aralandı. "Oh. Ben . . . Yani, ne amaçla?"

Sence eşyalarımın herhangi biri hâlâ onda mıdır?"

Hayır, diye düşündüm, ama onları aldığı için ona bunu ödetebilirim. "*Forse*." Belki, izin verdim.

"Peki, teşekkür ederim." Saçlarını tekrar toplamaya çalıştı, yüzüne doğru itmek için hareket ederken acı dolu bir nefes aldı.

"Sana yardım edeyim," diye teklif ettim, düşünmeye fırsat bulamadan yatağın etrafında hızla ilerleyerek onun yanına gittim.

Mermer komodinin üzerinde bir saç fırçası ve Martina'nın Guinevere için banyoda bulmuş olması gereken kız kardeşimin saç bağlarından biri vardı. Arkasındaki yastık dağını kenara ittim, böylece bir dizimi arkasındaki yatağın üzerinde dengeleyebildim.

"Nesin sen-?" diye sormaya başladı ve sonra ıslak saçlarını bir elimde toplayıp sırtına yatırdığımda titredi.

Fırçayı düğümlere dikkat ederek saç tellerinin arasından geçirdiğim anda omuzlarındaki gerginlik gevşedi. Nemli ipeğin arasından geçen kılların sesi ve onun soğuktan hafifçe hırıltılı nefesi tüm evdeki tek seslerdi. Göstermelik olmasını istememe rağmen sahneyi tuhaf bir şekilde samimi kılıyordu.

Saçlarını üç parçaya ayırıp örmeye başladığımda şaşkınlıkla kıpırdandı.

"Örgü örmeyi biliyor musun?"

"Üç ablam var," diye cevap verdim. "Bana öğrettikleri şeylerin en azı bu."

Kıkırdadı. Zırhımın içinden buhar gibi geçen, Tanrı'ya karşı dürüst, parlak, fokurdayan bir kıkırdama.

"Fransız, Hollanda, taç," diye devam ettim, kardeşlerimin saçlarını örmek için beni zorladıkları yolları sıraladım. "Yedek mesleğim kuaförlük olabilir."

Yine hafifçe güldü, çünkü hâlâ canının yandığı belliydi. "Etkilendim. Senin hakkında bildiğim tek şeyin gerçek bir saraya sahip olman, ilk adının Raffa olması ve örgü örmekte çok iyi olman bana tuhaf gelse de."

Bunu düşünürken zengin kahverengi saçlarımdan bir tutamı parmaklarımdan arasından geçirdim.

Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir şey.

Ne kadar da özgürleştirici.

"Ülkemi seviyorum ve kendimi amatör bir tarihçi olarak görüyorum. Yemek yapmayı seviyorum ama arkamı toplamaktan nefret ediyorum, bu yüzden üşendiğim zamanlar için bir aşçım, üşenmediğim zamanlar için de bir temizlikçim var. Eğer her gün spor yapmazsam,

Ben bir *brontolonum*. Bir ... mızımız, sanırım kelime bu. Kiviye alerjim var. Ve sizinle tanışana kadar Amerikalılardan pek hoşlanmıyordum."

Sıcak nefesim kulağının üzerinden geçerken titredi. Fark etmemiş gibi yaptım, örgüyü bağladım ve yataktan kalkıp yanında durdum.

Elini hafifçe kaldırıp örgüyü yokladı ve sanki sadece benim için paketlediği bir hediyeymiş gibi bana o utangaç, tatlı gülümsemesini sundu. "*Grazie mille, Raffa.*"

"*Prego.* Şimdi, muhtemelen yorgunsunuzdur. Seni yalnız bırakayım."

"Hayır, yani, *evet*. Yorgunum, ama kalmak istersen ... yapacak bir şey olmadan yatmak biraz sıkıcı. Ekrana bakmama ve kitap okumama izin yok, o yüzden ..." Omuzlarını gevşekçe silkti.

Yapacak işlerim vardı. Bulmam ve umarım öldürmem gereken iki adam.

Geniş kahverengi gözleri ve ipek gibi saçları olan bir kızın kaprislerine boyun eğmek için zamanım yoktu.

Öyleyse neden odanın diğer ucuna geçip şöminenin yanındaki kitaplığa gidiyor ve ikinci rafta bulacağımı bildiğim kitabı alıyordum?

Yatağının yanına gidip rahatlamak için bir sandalye çekerken ona göstermek için örtüyü kaldırdım.

"*İlahi Komedya,*" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Dante'nin düşmüş melekleri hakkında hafızanı tazeleyelim mi?"

Arkasına bir yastık almak için hafifçe döndüğü ve sonra her iki yanağındaki gamzeleri ortaya çıkaran ışıltılı bir gülümsemeyle bana baktığı anda fena halde boku yediğimi anladım.

"Merhamet et bana," diye bağırdım ona, "kim olursan ol, ister gölge, ister gerçek insan!" Başladım, doğrudan bu satıra geçtim çünkü kendi toplantımızı ürkütücü bir şekilde yankıladığını fark ettim.

Ve Guinevere'in beni nasıl hissettirdiğini.

Yarım on yıldır babamın gölgesi gibi değil, bir zamanlar olduğum adam gibi duruyordum. Bu tehlikeli bir imaydı, ama kendi iyiliğim için olsa bile kendimi ayıklamakta isteksiz buluyordum.

Ve kendi güvenliğini.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Guinevere

Olaydan sekiz gün sonra nihayet uyandığımda kendimi yeniden iyi hissediyordum.

Aslında uyandığımda hâlâ rüya görüyormuşum gibi hissediyordum.

Işık tül perdelerin arasından süzülüyor ve beyaz keten yatak örtülerinin üzerinde sıvı altın gibi birikiyordu. Raffa kapıları hafifçe açık bırakmıştı, böylece şehir hayatının belli belirsiz sesleri, İtalyanca konuşmaların kesik kesik sesi ve bir Vespa'nın oyuncak araba kornası içeri doluyordu. O kadar pastoral ki gerçekten uyanık olduğumdan emin olmak için kendimi çimdiklemem gerekti.

Vücudumdaki uyku kalıntılarını esneterek, hâlâ ağrılı ve sert olduğumu, ancak kazadan dolayı iki gün önceki kadar sakat olmadığımı fark ettim. Boğazım iyileşmekte olan bir yara gibi hassaslaşmıştı ama artık yutkunurken acı hissetmiyordum ve düşüncelerim bulanık değildi.

Organize olmanın ve Raffa'nın alanından çıkmanın zamanı gelmişti.

Bir yabancınn iyiliğini kabul etmek ve sonra bu iyiliği istismar etmek vardı ve ben tehlikeli bir şekilde ikincisinin eşiğinde hissediyordum. Raffa beni beslemiş ve bana barınak sağlamıştı ama aynı zamanda yürüyemeyecek kadar hasta ve acı içindeyken beni tuvalete taşımış, beyin sarsıntısıyla kendimi eğlendiremediğim için bana Dante'nin *Cehennem*'ini okumuş ve hatta saçımı örmüştü.

Tanrım.

İri ellerinin kafa derimin ve saçlarımmın üzerinde nazikçe dolaştığını hissetmek hayatımdaki en romantik ve erotik deneyimdi.

Bu gerçekten iç karartıcıydı ama bu maceraya birçok nedeninden biriydi. Cinselliğim de dahil olmak üzere kendimi her yönden tanımak için. Yirmi üç yaşında bir bakire olmak beni biraz utandırıyor ama erkeklere ayıracak hiç vaktim olmamıştı. Ya çok hastaydım ya da çok çalışıyordum.

Artık istediğim kişiye aşık olmakta özgürdüm ama tabii ki gözümü benden on bir yaş büyük ve benim ligimin çok dışında olan muhteşem İtalyan adama dikmek zorundaydım.

Yataktan çıkıp pelüş Aubusson halının üzerinde ayak parmaklarımı oynatırken iç çektim. Odanın köşesindeki boydan boya süslü altın ayna, Raffa'nın ödünç aldığı keten gömleğin kuyruklarının altındaki sıska bacaklarımı gösteriyordu. I

Havada kurutulmuş çamaşırların nefis kokusunu içime çekmek için manşeti burnuma doğru kaldırdım ve tenine bastırarak geçirdiği bir günün ardından malzemenin nasıl kokabileceğini merak ettim.

"Konsantre ol," diye azarladım kendimi sabah işimi halletmek için banyoya giderken.

İşim bittiğinde, koridordan diğer katlara inip çıkan merdivenlere doğru sessizce ilerledim ve içeride uyanık biri olup olmadığını duymaya çalıştım. Birinci kattan gelen hafif bir bulaşık tıkırtısı beni merdivenlerden aşağıya indirdi ve sarayın içini ilk kez doğru düzgün görmemi sağladı.

Muhteşimdi. Disney filmlerinden fırlamış gibiydi. Resmi bir oturma odasından büyük bir yemek odası ve müzik odasına uzanan ana katın tavanında karmaşık bir fresk bile vardı. Duvarlarda tarih kitaplarından ve müzelerden tanıdığım sanat eserleri ve otantik antikalar olması gereken bazı mermer heykeller sıralanmıştı. Sonunda mutfığı ve iki çift açık kapıdan geçerek Raffa'nın seramik işlemeli bir masada oturup yerel gazeteyi okurken espresso içtiği büyük terası buldum.

Sabahın zengin güneş ışığında onu incelemek için bir an ayırdım çünkü bu benim gerçekten gözümü doldurmak için ilk fırsattı. Baktım da çünkü hayranlık duymamak için fazla güzeldi.

Onu çoğunlukla parçalanmış işadama kıyafetleriyle görmüş da, belli ki formdaydı, derisinde parmak uçlarımla takip etmek istediğim dikişler bırakan kapitone kasları vardı. Güneş koyu kahverengi saçlarını bronzlaştırmış ve gözlerinin soluk akça ağacını yakalamıştı, böylece gözleri bir avcının gibi parlıyordu, dar ve gazete kağıdında yazılı bir şeye odaklanmıştı. Saçlarını örmüş olan o iri, bronzlaşmış ellerin esnemesini izlerken boğazım kurudu; gazeteyi sabırsızca katlayıp karanlık bir bakışla masaya bırakırken ön kollarındaki tendonlar patlıyordu.

Çılgınca bir an için, bir buğday tarlasında kovalanmanın ve bir arabanın çarpmasının, orada oturan ve ondan önce hayran olduğum herhangi bir sanat eseri kadar güzel olan böyle bir adamı görmeye degeceğini düşündüm.

"Haberlerde tatsız bir şey mi var?" Kapı çerçevesine doğru ilerlerken sordum. "Ne kadar şok edici."

Sanki başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi hiç şaşırmadan bana baktı. Yüzündeki ifade gülümseme olarak adlandırılmayacak kadar yavandı, ama orada bir eğlence vardı.

"Sanırım bu evrensel bir şey," diye kabul etti ve karşısına oturmamı işaret etti. "Kendine meyve ve ekmek al, ama çok fazla yeme. Bugün yapacak işlerimiz var."

"Evet, bir şeyler atıştırıp sonra bankaya gidecektim. Araştırdım ve bu mahallede bir tane var." Sadece on beş dakikalık bir yürüyüşü, kalçam tutulmuş olsa bile bunu kolayca başarabilirdim. "Ailemi arayıp bana biraz para transfer etmelerini istemem gerekiyor. Sonra da sanırım polise gidip şikâyetle bulunacağım. Yeni bir pasaport için konsolosluktan randevu almak için bunu yapmam gerekecek gibi görünüyor."

Raffa bir ayak bileğini diğer dizinin üzerinden geçirdi ve çorapsız deri mokasen ayakkabı giydiğini fark ettim. Zeytin kahverengisi ayak bileklerinin görüntüsü şok edici ya da seksi olmamalıydı ama yine de nabzımın atmasına neden oldu. Uzanıp kemik topuzuna ve erik inceliğindeki derisine dokunmak ve titreyip titremediğini görmek istedim.

"Hayır."

Gözlerimi kırıştıtarak fanteziyi uzaklaştırdım, amansız bakışlarına bakarken sıcaklık hücum etti. "Pardon, ne dedin?"

"Hayır," diye açıkça tekrarladi. "Benim daha iyi bir fikrim var. Kahvaltını bitireceksin ve sonra gidip sana kıyafet alacağız. Gömleğimin içinde ne kadar cazip görünsen de, bunun bir polis karakolu ya da konsolosluk için uygun bir kıyafet olduğunu sanmıyorum."

Yüzümü buruşturdum çünkü her nasılsa bu küçük ayrıntıyı unutmuştum. "Belki bir kemer ödünç alabilirim?" Ben önerdim.

Raffa'nın dolu ağzı seğirdi. "Dükkânlara gidene kadar idare eder belki. Para konusunda endişelenme Guinevere. Benim de bu konuda pek endişeli olmadığımı fark etmişsindir."

Elimde bir dilim kavunla ferforje sandalyede arkama yaslandım ve iç çektim. "Senden çok şey almışım gibi hissediyorum."

"Ben karşılıksız verince alınmış mı oluyor?" diye sordu buyurgan bir tavırla.

Böyle konuşarak, böyle *bakarak* küçümseyici olmalıydı, ama herhangi bir tavırla ilişkilendiremediğim kaçırılmayacak bir sıcaklık vardı. Bana yardım etmekten hoşlandığı belliydi. Hatta belki de benden hoşlanıyordu.

"Sana geri ödeyeceğim," diye ısrar ettim. "Babam beni kimseye borçlu olmamanın hayati önem taşıdığına inanarak yetiştirdi."

"Akıllı adam."

"Öyle," diye kabul ettim. "Ve hala onu aramam gerekiyor. Rahatsız olduğumu belirten bir mesaj attım ve onlar da beni kontrol ediyorlardı. Onları gereksiz yere endişelendirmek istemedim."

Başıma gelenleri onlara anlatsaydım ilk uçakla giderlerdi, özellikle de onlara söylediğim gibi Fransa'da değil de İtalya'da olduğumu itiraf etmek zorunda kalsaydım. Bu, seyahatimin daha başlamadan sona ermesi anlamına gelirdi ve her şeyden sonra -hastalığım, yıllar süren bekleyiş, Gemma'nın kaybı- bardağı taşıran son damla olduğunu fark ettim.

"Sen onların çocuğusun. Endişelenmek onların hakkı."

"Hmm, sanırım haklı olduğun bir nokta var." Yalnız, ben hiç böyle . Annemle babamın endişelerinden ve üzerime gelmelerinden her zaman belli belirsiz rahatsız olmuş, ama yine de kabullenmişim.

Çocukken beni iki kez acımasız böbrek enfeksiyonları yüzünden neredeyse kaybediyorlardı ve sonra on altı yaşında böbrek nakli için geçirdiğim büyük ameliyatı izlemek zorunda kaldılar. Sonra Gemma'yı kaybettik ve bana biraz özerklik vermek için elde ettikleri kazanımlar rüzgârdaki duman gibi azaldı.

"Onları arayacağım," dedim ona, kendimi iyice azarlanmış hissederek.

Bir omzunu silkti. "Ne istiyorsan onu yap. Ben sadece tecrübelerime dayanarak gerçeği söylüyordum. Benim çocuğum yok ama İtalyan bir anneyle büyüüp de çocuklarınızı büyütmenin ve sevmenin, sonra da onları kendi başlarına dünyaya bırakmanın ne kadar zor olduğunu duymadan büyüyemezsiniz. Hepimiz tek bir çatı altında olduğumuzda ve hepimiz büyüdüğümüzde o her zaman daha mutlu oluyor."

Meyve kâsesinden bir mandalina kopardım ve endişeyle kabuğunu soydum. "Çıldıracaklar."

Etkileyici, keskin kaşları kalktı. "Kızları neredeyse tecavüze uğruyordu ve sonra da bir araba çarptı. Onları suçlayabilir misiniz?"

"Hayır. Ama hemen eve gitmemi isteyeceklerdir." Sanki sorunu görmemiş gibi bir kez daha küstahça omuz silkti.

"Yani? Sen yetişkin bir kadınsın, değil mi?"

"Tabii ki!"

"O zaman dilediğini yapabilirsin." Düz bakışım karşısında içini çekti ve güneş ışığı her iki gözünü de yakalayıp onları yanık altın rengine çevirecek şekilde daha yakına eğildi. "Saygı ile körü körüne itaat arasında bir fark var, *kapiş*? Başınıza gelenlerle ilgili gerçeği söyleyerek onlara saygı duyabilirsiniz, ancak arzularına boyun eğmek zorunda değilsiniz. Neden İtalya'da olduğunuzu bilmiyorum ama insan genellikle yurt dışında vakit geçirmez mi?"

kendini keşfetmek için?" Bilgeliğinden biraz korkmuş şekilde başımı salladığımda sandalyesinde geriye yaslandı ve avuçlarını açtı. "O zaman ne istiyorsan onu yap, sadece ne istiyorsan. Bu zaman ve bu yer senin için. Bu kadar özgürlüğe nadiren sahip oluruz. Maceranız daha başlamadan onu heba etmeyin."

Bir parça parlak turunçgil çiğnerken ona göz kırptım. Düşüncelerinin benimkilerle bu kadar örtüşmesi hem ürkütücü hem de harikaydı. Neredeyse tamamen yabancı biri olduğu düşünülduğünde belki de bu beni şaşırtmamalıydı o sabah Floransa'da bir terasta onunla otururken, şimdiye kadar hayatımdaki çoğu insanla başka çoğu yerde hissettiğimden daha rahat hissettim.

"Bütün İtalyan erkekleri bu kadar bilge midir?" Sonunda alay ettim.

Raffa'nın yavaş, kıvrık sırtışı . "Sen hiçbir şey görmedin henüz."

"Tamam, Yoda," diye takıldım, sonra tereddüt ettim. "Pardon, *Star Wars*'u biliyor musun?

Savaşlar mı?"

"Ben İtalyan'ım, uzaylı değil," diye söylendi. "Elbette göndermeyi anlıyorum, genç Padawan."

Sırtışım yanaklarımı acıtacak kadar genişti, gamzelerim yüzümde çukurlar açıyordu.

Raffa bana bir espresso hazırlamak için mırıldanarak kalktı ve ben de yüzümü güneşe dönüp gözlerimi kapatarak terasın taş korkulukları boyunca uzanan çiçekliklerde açan yaseminleri kokladım. Her gün böyle bir hayat yaşamamanın, bir sarayda uyanmanın ve Floransa'nın en seçkin mahallesinde terasta kahvaltı etmenin nasıl bir şey olabileceğini merak ettim. Her gün babamın finans şirketindeki işime gitmek yerine, sokaklarda bisikletle Uffizi Galerisi'ne gider, orada İngiliz turistlere sergilenen sanat eserleri ve eserler hakkında turlar düzenlerdim. Her akşam eve Raffa'nın yanına gelirdim, kravatı atılmış, düğmeleri göğüs kafesine kadar çözölmüş, hastalıktan zevk alamayacak kadar sayıklarken burnumu bastırdığım simsiyah göğüs kılları ortaya çıkmıştı. Akşam yemeği pişirir, caz dinler ve ay ışığı altında dans ederdik.

Kendi aptallığıma homurdandım ve çocukça fantezilerimden arınmak için kafamı salladım.

Babamın bana söylediği bir İtalyan deyişi vardı: *vivere nel mondo della luna*, yani başın bulutlarda yaşamak.

Hayatım boyunca başka yerlere seyahat etmenin ve farklı bir insan olmanın hayalini kurmuştum. Şimdi elime geçen bu fırsatı, asla gerçekleşmeyecek bir şeyin hayalini kurarak heba etmeyecektim.

Tabii ki Raffa bizi Floransa'nın içini ve dışını araştırdığımdan şehrin en seçkin alışveriş caddesi olduğunu bildiğim Via de' Tornabuoni'ye götürdüğünde bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Büyük bir butiğin önünde durduğumuzda camdan dışarı baktım ve üniformalı bir valenin arabaya doğru ilerleyişini izledim.

"Alışveriş dediğinde Forever 21 gibi bir yer bekliyordum," diye mırıldandım, kalem eteği ve yürümesini imkânsız kılan yüksek topuklu ayakkabılarıyla yaşlı ve güzel bir kadın önümden geçerken.

Raffa kahkaha atar gibi bir şeyler homurdandı ama cevap vermedi, arabadan inip anahtarlarını hevesli şoföre verdi. Arabadan çıkmak için kendimi toparlayamadan kapıma geldi, kapıyı açtı ve bana elini uzattı.

Aptal aptal ona göz kırptım çünkü daha önce kimse arabamdan inmeme yardım etmek şöyle dursun, benim için kapıyı bile açmamıştı. Babam bunu annem için bile yapmazdı çünkü annem bunun çağıdışı olduğunu ve bir arabanın kapısını kendisinin nasıl açacağını çok iyi bildiğini söylerdi.

Ve elbette, iyileşmiş olsam bile, kendimi alçak Ferrari'den minimum çaba ve çok daha az zarafetle kaldırabilirdim.

Bu çok daha güzel bir alternatifti.

Elimi nasırlı avucunun üzerinden geçirdim ve gücünün beni yavaşça arabadan çıkarıp vücuduna çekmesine izin verdim. Göğsünün sert uzunluğu küçük göğüslerime baskı yapıyordu ve onun sıcaklığı beni iliklerime kadar yakıyordu.

Başımı geriye doğru eğip ona bakarken ağzım duyulamayacak bir şekilde açık kaldı. Neredeyse kasvetli bir şekilde bana bakıyordu, o bakır gözleri yüz hatlarımı izliyordu. Çenesinin ne kadar kare olduğunu fark edecek kadar yakındım, çenesinin köşesindeki bronzlaşmış tene karşı eski bir yara izinin çentiği beyazdı.

"İçeri girdiğimizde utanmayın," diye emretti. "Siz ucuz Amerikan kıyafetleri giyecek türden bir kadın değilsiniz, ben de

senin için satın alacak türden bir adam. Birlikte içeri gireceğiz ve sadece istediğim için ve bana mutluluk vereceği için istediğim şeyi sana almama izin vereceksin. Anladın mı?"

Dudaklarımı büzdüm ve gözlerimi ona diktim. "Biliyor musun, gerçekten patronluk taslıyorsun, ama aynı zamanda delicesine cömert olduğun zaman buna kızmak zor."

Sanki endişelerim onun için önemsizmiş ve sonunda istediğini elde edeceğini biliyormuş gibi bana o tek omuzlu omuz silkme hareketini yaptı.

Bu kibir neden bu kadar seksiydi?

Başka bir şey söylemeden elini belime attı ve beni öne doğru iterek hafifçe önünden mağazaya doğru yürümemi sağladı.

İçeri girdiğimizde bir kadın onu hemen "Sinyor," diye selamladı. Ellerini selamlamak için açarak bize doğru ilerlerken neşeyle gülümsedi. "Çok uzun zaman oldu."

"Maria Lucia." Raffa beni omurgamın dibine doğru hafifçe itmeden önce her iki yanağıma da kısa birer öpücük kondurdular. "Bu benim arkadaşım Guinevere. . ."

"Stone," dedim ve Maria Lucia'ya elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Uzattığım elime göz kırptı ve sonra sıcak bir gülümsemeye dönüştü, beni omuzlarımdan hafifçe kavrayarak iki yanağımın yanındaki havayı öptü.

Konuştuğunda İngilizcesi kusursuzdu. "Merhaba, Guinevere Stone. Gördüğüm kadarıyla giysiye ihtiyacınız var?"

Bakışları Raffa'nın, belime Gucci bir eşarpla bağlanmış ve aceleyle onarılmış sandaletlerimle eşleştirilmiş gömleğinin üzerinde gezindi.

Bir kızarıklık yanaklarımı güneş yanığı gibi ısıttı, ancak açıklamak için ağzımı açamadan Raffa beni en yakın vitrine götürmek için elimi tutuyordu.

"*Si*, yaz için yeni bir gardıroba ihtiyacı var. Maria Teresa bugün sizinle mi çalışıyor?" Maria başıyla onaylayınca, adam devam etti. "Güzel. Birkaç kıyafet seçtikten sonra, ona burada her şeyi tamamlarken Guinevere için ayakkabı ve aksesuar toplaması için ekstra ödeme yapacağımı söyle."

"Raffa," diye söylenmeye başlamıştım ki keten bir elbisenin etiketini kaldırdım ve 31.500 olduğunu gördüm. "Lütfen, bunu karşılayamam-"

Cebinden vızıldayan cep telefonunu çıkardı ve beni susturmak için tek parmağını kaldırdı. "Bunu almalıyım. Maria Lucia, lütfen her ne olursa olsun

Signorina Stone'un size verdiği hediyeleri protesto edin ve eğer alışveriş yapmakta isteksizse onun yerine siz seçin, *kapış*?"

İkimiz de cevap veremeden, topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü, telefonu kısa ve keskin bir "*Pronto*" ile cevapladı.

Arkasından göz kırptım, sonra biraz irkilerek tekrar Maria Lucia'nın yüzüne döndüm.

Bana komplocu bir tavırla sırtıyordu. "Sinyor Romano ile tartışmamanın en iyisi olduğunu öğrendim."

Romano. En azından artık soyadını biliyordum. Belki de soyunma odasından onu Google'da aratarak inanılmaz zengin bağışçımın tam olarak kim olduğunu öğrenebilirdim.

"Biraz zorba biri," diye iç geçirerek kabul ettim, Raffa'ya ısrarla istediği bu tasarımcı gardırobu için ne kadar para verebileceğimi düşünmeye çalışıyordum.

Seyahatim için on bin dolarım vardı ama bunun bir kısmını kiraladığım ve henüz görmediğim daireye ve Etrüsk kalıntılarını görmek için Volterra'ya günübirlik bir gezi de dahil olmak üzere rezervasyon yaptırdığım birkaç geziye harcamıştım.

Raffa bu öğleden sonra pasaportumu yenilemek için bir randevu aldığına göre, önümüzdeki hafta hesaplarıma tekrar erişimim olacaktı ve bu açıkçası büyük bir rahatlamaydı. Çünkü bu, yaşadığım sorunun ayrıntılarını aileme açıklamak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Raffa'ya bir dereceye kadar katılıyordum. Gerçekten hasta olduğumu ve hatta belki de yaralandığımı bilmeyi hak ediyorlardı ama onlara seyahatimi tehlikeye atacak kadarını söylemeyecektim.

Yirmi üç yıldır ilk kez *kendim* için bir şey yapıyordum ve bundan savaşımadan vazgeçemezdim.

Maria Lucia koluma hafifçe vurarak, "Stres yapma," diye beni cesaretlendirdi. "Sinyor Romano çok başarılı bir adam. *Ragazza*'sını şımartmayı göze alabilir."

"Ah, ben sadece bir arkadaşım," diye düzelttim, sanki soruyu aramızdaki havadan silebilecekmişim gibi ellerimi beceriksizce hareket ettirdim. "Arkadaş bile değilsin aslında. Sadece bana yardım ediyor."

"Elbette," diye yatıştırdı ama gülümseyen gözlerinin yanındaki kırışıklıklar aksini söylüyordu. "Her halükarda işe koyulalım. Bekletilmekten hoşlanan bir adam değildir. Sanırım kırk bedensiniz? Evet. Favori renklerin var mı?"

"Belki sadece nötrler. Genelde parlak renkler giymem."

"Kırmızı."

Kafamı çevirdiğimde Raffa'nın dükkâna geri döndüğünü gördüm, telefonu hâlâ kulağındaydı ve bir eliyle mikrofonu kapatmıştı.

"Ben gerçekten ..."

"Kırmızı," diye tekrarladı. "Bu benim en sevdiğim renk."

Oh.

Tekrar telefonla konuşmak için bizden uzaklaştı ve dükkânın önünde volta atmaya başladı.

Beni en sevdiği renkte görmek istemesi hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bir şekilde uygunsuz hissettirdi.

Samimi.

Sanki beni kırmızının tonlarında hayal etmiş ve bu görüntüden memnun kalmış gibi.

Maria Lucia göz kırparak beni mağazanın derinliklerine götürmeden önce, "O zaman kırmızının güzel tonlarını bulsak iyi olur," dedi ve Gucci'nin yeni yaz serisi ve Valentino'nun ölmeye değer gelincik desenleri hakkında konuşmaya başladı.

Aşırı sayıda kıyafet derlemesine izin verdim, hepsi mağazanın arkasındaki geniş soyunma odasında bir arada asılı dururken, hepsini denemem için beni neredeyse içeri itti. En iyi günlerimde bile alışveriş yapmayı pek sevmezdim ama bunun tek nedeni çocukluğumda arkadaşarımla, hatta annemle ya da kız kardeşimle alışverişe hiç çıkmamış olmamdı. Çok hasta olmak beni bu küçük zevklerden alıkoymuştu ve şu ana kadar, hafif transparan siyah bir kolsuz elbise denerken, annem ve Gemma ile geçirdiğim zamanı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

Maria Lucia ve Maria Teresa, kıyafetlerimi göstermek için odadan her çıkışımda bana bakıp haykırıyor, belimdeki kumaşı sıkıştırıp küçük göğüslerimi dekolte üstlerle daha çekici bir şekilde dikmeye çalışarak üzerimde titriyorlardı. Benim için milyon yıl geçse de giymeyeceğim şeyler seçmişlerdi: turuncgil sarısı maksi etek ve beyaz ipek kırpılmış gömlek, gün batımı-turuncu midi elbise ve beni sıvı altın ipeğe batırılmış gibi gösteren uzun, vücuda oturan bir elbise. Her şey çok cesur, çok abartılı ve Ann Arbor'daki basit hayatım için son derece uygunsuzdu.

Ama ben bile, neredeyse sırtı açık beyaz keten elbisemin içinde dönerken, bunun İtalya'da bir yaz için mükemmel bir gardırop olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Bir noktada Raffa belirdi, soyunma odamın karşısındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, sanki yüz hatları doğduğundan beri bu şekilde şekillenmiş gibi kaşlarını çatmıştı. İlk başta bu beni kendime getirdi ama Maria'ların heyecanı bulaşıcıydı ve Maria Lucia elimi tutup beni kırmızı Oscar de la Renta'nın içinde döndürdüğünde onunla birlikte güldüm, başım dönene kadar döndüm.

Durduğumda, ayaklarımın üzerinde sallanırken, nefes nefese ve gülümseyerek karşımda duran Raffa'ydı, Maria'lar sessizce dükkânın önünde kayboldular.

Eli dirseğimdeydi, sıcak ve sertti, beni öyle bir dengeledi ki sanki iki ayağımı birden yere vurmuşum gibi hissettim.

"Sende böyle duracağını biliyordum," dedi ve sanki tezgâhtar kızların ya da diğer müşterilerin bilmesini istemiyormuş gibi samimi bir fısıltıyla konuştu.

Açıklayıcıydı. Göğüslerimi saran ve kalçalarımaya değen kırmızının tonu kadar cesurdu.

"Ne gibi?" Sadece koluma platonik bir şekilde dokunmasından dolayı meme uçlarımın diken diken olmasından biraz utanarak nefes aldım.

Ağzı esnemedi ama gözlerinin etrafında gülümsemenin mikro bir ifadesi olan bir yumuşaklık fark ettim. Elini çıplak kolumda gezdirip bir omzuma bağladığı fiyonkuma götürdüğünde ağzım kurudu. Kumaşın bir ucundan çektiğinde bir fısıltı duydum ve kumaş parçalandı, askıları düştü, elbisemin göğüs kısmı sol göğsümün üzerinden tehlikeli bir şekilde aşağı indi.

Bir şeyler söylemek istedim ama karnımda dönen utanç, arzu ve itirazlar için kelime dağarcığım yoktu.

Halkın içindeydik.

Birbirimize

yabancıydık.

Guinevere Stone böyle davranmazdı. Ama zaten mesele de bu değil miydi?

Floransa'nın göbeğindeki havalı bir tasarımcı butiğinde, gerçek hayattaki Adonis'e benzeyen bir adamla birlikte dururken hissettiğim ateşi hissetmeyi arzulamamış mıydım? Parmaklarının tenimde gezdirdiği tek bir fırçanın çekingenliğini yerle bir etmesini ve ardından ona karşı doymak bilmez bir açlığı diriltmesini gizliden gizliye sevmemiş miydım?

Bilinçaltımın derin, yasak bir parçası diğer kayışı omzumdan silkmeyi ve göğüslerimi onun yırtıcı bakışlarına açmayı arzuluyordu. Her bir meme ucunu kaldırarak, ona tapınması ya da işkence etmesi için etimi avuçlamak

Ağzında, seyrek olarak hınzırca sırtıttığında güçlü ve beyaz bir şekilde parlayan dişleri vardı.

Raffa'nın elleri kumaşın kenarlarını yavaşça toplayıp sıkıca çekti ve fiyongu yeniden yaparak tenime güzelce oturmasını sağladı.

"Düzensiz," diye sakince açıkladı ama gözleri dikkatle kırmızı kumaşın kenarını solgun tenimde gezdiren bronzlaşmış parmaklarına sabitlenmişti.

"Teşekkür ederim," dedim kalın bir sesle. "Ama dürüst olmak gerekirse Raffa, bunun yarısını bile kabul edemem. Sana bunun karşılığını ödeyemem."

"Yapmayacaksın," dedi basitçe, kaşları gözlerinin üzerine düşerken elini bıraktı. Geri adım attı ve aradaki mesafe beni hem rahatlattı hem de sinirlendirdi.

"Babamın bana kimseye borçlu olmamayı öğrettiği için akıllı bir adam olduğunu kendin söyledin," diye belirttim.

"*Si, certo,*" diye kabul etti. "Ama bana borcunu ödemeni istemiştin, sadece avro gibi aptalca bir şeyle değil."

Ellerimi kalçalarımın birleştirdim ve ona soğuk bir bakış fırlattım. "Ben bir fahişe değilim."

Ağzını isteksiz bir sırtış kapladı, çenesinin kıvrımı boyunca uzanan koyu renkli kirli sakala karşı pembeydi. "İkimize de hakaret etme. Sadece önümüzdeki Cuma akşamı Pitti Sarayı'nda bir bağış toplama etkinliğim olduğunu ve randevum olmadığını kastetmiştim. Eğer bu sıkıcılığa katlanmaya istekliysen, arkadaşılığınla bana borcunu ödemiş olursun."

Sinirlerimi ve isteğinin aptalca cazibesini unutarak homurdandım. "Hadi ama. *Sen sensin.* Eminim Toskana'daki herhangi bir kızı bir parmak şıklatmasıyla elde edebilirsin."

Yavaşça elini aramızdan kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. "Oh bak. Toskana'da istediğim tek kız bu."

Soğukkanlı konuşması beni güldürdü ve karnımda uçuşan baş döndürücü baloncukların bir kısmını serbest bıraktı.

"Biliyor musun, arkadaşın Martina bana yabancılara karşı hiç bu kadar nazik olmadığını itiraf etti," dedim ve kendime flört etmediğimi söyledim, ama gözlerimdeki kalpleri neredeyse hissedebiliyordum.

Bir omzunu yanımdaki duvara yasladı ve kollarını tekrar kavuşturdu, blazer ceketinin altında kasları şişkinleşmişti. Dalgalı siyah saçlarından bir tutam alnına düşmüştü ve parmaklarım onu geriye itmek için kaşınıyordu.

"Değilim," diye kolayca kabul etti.

Ayak parmağımı pelüş halıya sürttüm ve kirpiklerimin arasından ona baktım. "O zaman neden ben istisna gibi görünüyorum?"

Aslında soruyu düşündü, beni incelerken bir elini alt dudağına götürdü. Sonunda uzanıp az önce omzuma gerdiği yayı düzeltti ve tüylerim diken diken olurken beni izledi.

"Çünkü nezaketim kalbimin iyiliğinden kaynaklanmıyor," diye itiraf etti, sesi derimi aşındıracak kadar sert ve dokuluydu. "Seni farlarım yakalanmış bir geyik gibi gördüğüm an, seni bir yırtıcının gözleriyle gördüm."

Kalın bir şekilde yutkundum. "Yırtıcılar genellikle avlarını avlarlar."

"Evet, ama seni öldürmeye niyetim yok, *cerbiatta*." Parmağı askıdan aşağıya doğru inerek yaka kısmına ulaştı ve kumaşın üzerinde açıkta kalan göğsümün kenarından cüretkârca geçti. Gözlerinin kehribardan bronz dönüşmesini, açlıktan kararmasını yakından izledim. "Niyetim sadece seni yemek."

Yutkunmaya çalıştım ve boğazımın kuruluğu yüzünden neredeyse boğuluyordum. "Bana asılıyor musun?" Emin olmak için sordum, çünkü tüm bu yolculuk iyi ya da kötü, kurtulamadığım bir şekilde rüya gibiydi.

Ağzının bir kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Kaç ?"

"Yirmi üç."

"*Allora si*," dedi, elini boğazıma doladı ve başparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "*Ci sto provando*."

O zaman evet, dedi, öyleyim.

Ben bunu tam olarak anlayamadan, öpmek için yaklaşmaya başladı. Dudaklarımı hafifçe büzdüm, ağzının dokusunu kendiminkine karşı test etmeye hevesliydim. Ama hafif bir utanç ve hayal dudakları sadece sırttı ve önce bir yanağıma, sonra da diğer yanağıma bastırdı.

Dudaklarının tenime değmesi bile omurgamı nasıl sıvılaştırabilirdi?

Düşük göz kapakları ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle uzaklaştığında, sanki ciğerlerimdeki havayı öpmüş gibi nefessiz kaldım.

ALTINCI BÖLÜM

Raffa

Alışveriş bir afrodizyak değildi.

Polis karakolunu ve Amerikan konsolosluğunu da ziyaret etmedim; dışarıda beklerken telefonumdan çalışarak Guinevere ile hemen ilgilenilmesi için torpil yaptım.

Yine de işlerimiz bittiğinde kanım saatlerdir kısık ateşte kaynıyormuş gibi hissediyordum.

Dürtü kontrolü her zaman en büyük özelliklerimden biri olmuştur. Açlıkları asla doyurulamayan diğer pek çok kaptan ve *soldati* gibi şehvet, açgözlülük, oburluk ya da kıskançlık tarafından kuşatılmamıştım. Suçlu olmak kendim için seçtiğim bir şey değildi, ama şimdi yasanın yanlış tarafında sağlam bir şekilde yer göre, bunun zihinsel meydan okumasından zevk aldığımı fark ettim. Kuralları tamamen çiğnemediğim işime yarayan açılara nasıl büktebilirim. *Capo dei capi* olarak yanlış insanların dikkatini çekmeden kuzeyin yeraltı dünyasını nasıl yönetebilirim. Kontroller ve dengeler, basit mantıkla çözebileceğim kolay matematiksel denklemlere indirgenmiş problemlerle ilgiliydi.

Oxford'da matematik ve ekonomi dallarında sınıf birincisi olmuş ve Londra'nın finans bölgesinin kalbindeki Lombard Street'te yıllarca çalıştıktan sonra görev ve onur tarafından eve dönmeye çağırılmıştım.

Duygular ve hedonizm hayatımda yer almadı.

Bir İtalyan için küfür sayılır ama bu, her zaman Britanya'ya ve finansa çeken nedenlerden biriydi.

Babam tüm hayatım boyunca davranışları için bahaneler üretmişti.

Ben bir erkeğim. İhtiyaçlarım var.

O kadar güzeldi ki, ona sahip olmalıydım.

Evet, saray çok pahalıydı ama başkalarına zengin ve güçlü olduğumuzu göstermemiz gerekiyor.

Benimle bu şekilde konuşmaya cüret etti, ben de dilini kesmek zorunda kaldım.

Zavallı, diye düşünmüştüm hep, temel içgüdüleri tarafından bu kadar yönetilmek.

Yine de sırf ben istediğim için en sevdiğim rengi giyerek soyunma odasından çıktığında Guinevere'e dokunmaktan kendimi alamadım. Güzelliğinde ruhani bir nitelik vardı; iri, parlak gözlerinde, küçük, dolgun kırmızı ağzında, keskin çenesinde ve beline kadar dalga dalga uzanan gür siyah saçlarında bir şeyler vardı. Narin, neredeyse hülyalı ama aynı zamanda elfti ve herkes feylerin tehlikeli çekiciliğini asla hafife almaması gerektiğini bilirdi. Yeni oksitlenmiş kan rengindeki elbisesinin içinde Guinevere, Toskana'daki gelincik tarlalarında, Maria Lucia'nın kolunun altında döndüğü gibi mükemmel görünürdü; tıpkı bıçağını talihsiz bir kurbanın kaburgalarının arasından düzgünce geçirmek için döndüğü gibi.

Fantezinin -onun- ikiliği iliklerime kadar işledi. Yumuşak ve keskin, naif ve esprili, denenmemiş ama güçlü.

Çok uzun zamandır ilk kez pervasız dürtülerime teslim oldum ve elbisenin solgun bir göğsün üzerinde tehlikeli bir şekilde alçalmasını izlemek için omzundaki fiyongu çözdüm. O beyaz teni kumaşla aynı renge bürünene kadar, o tatlı tümsek diş izleriyle çevrelenene kadar ısırmayı düşündüm.

Ben de yapabilirdim. Arzusu yanaklarındaki lekeden ve nefesinin kesilmesinden belliydi. Beni istiyordu ve bundan korkmuyordu. Göğsü elimi hafifçe itti ve süet yumuşaklığındaki yanaklarının her birini öpmek için eğildiğimde, benimkiyle buluşmaya hazır ağzının büzülmesini yakaladım ve bundan çok etkilendim.

Ona neler öğretebileceğimi düşündüm ve bunu yapma arzumdan neredeyse korktum. Onu elime almak ve beni tam olarak istediğim gibi nasıl memnun edeceğini göstermek. Onu tatlı, korunaklı beyninin hayal etmeyi bile düşünmediği zevklerle tanıştırmak.

Cazibeden uzaklaşmışım ama bunu yapmak için şaşırtıcı bir irade gücü gerekiyordu. Ve o zaman bile, günün geri kalanında yerine getirdiğimiz sıradan, açıkçası sinir bozucu işler boyunca, kendimi yay şeklindeki ağzının hatlarına çarparken buldum, o inanılmaz yumuşak tenin iç uyluğunun hassas kıvrımına kadar uzanıp uzanmadığını merak ettim.

Polis memuru onunla yalnız konuşmak için bir odaya götürdüğünde ve birlikte hafifçe gülerek dışarı çıktıklarında, onun adını hatırladığımdan emin oldum-Riccardo Grassi- ve ona telefon numarasını vermesini engelleme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Konsolosluğa gittiğimizde arkadaşım Giuseppe Diati bana tebrik edercesine onun çok güzel olduğunu söylediğinde, içimdeki dürtüye karşı *koyamadım*

ona gözlerini kendine saklamasını söylemek için.

Sayısız partnerim olmasına rağmen, otuz dört yılımın hiçbirinde daha önce hissetmediğim, içimde garip bir şekilde sarhoş edici bir koruyuculuk ve tahrik karışımı uyandırıyor gibiydi.

Bu yüzden Guinevere Stone'un, haksız bir şekilde ortaçağ İtalyan romantizminden bir prensese benzeyen bu Amerikalı kızın, benim düzenli hayatımı altüst edebilmesi beni rahatsız etti.

Niyetim onu Trattoria Marione'de yemeğe götürmekti, çünkü Floransa *ribollita*'sına bayılacağını biliyordum, ama konsoloslukta işimiz bittiğinde, arzu ve kızgınlık karışımıyla derimden çıkacakmış gibi hissettim.

Ben de rotamızı eve çevirdim ve Ferrari'den süzülen cazın sesini açtım. Onu görmezden gelmeme rağmen, Guinevere'in varlığını gözden kaçırmak imkânsızdı. Spor arabanın dar sınırlarında otururken bile kendi ışığıyla parlıyordu. Belli ki yıllardır okuduğu ve arzuladığı manzaraların yanından geçerken çevresel görüşümden yüzündeki ifade oyunlarını izledim. Parmaklarının cama saygıyla dokunuşu, bana nasıl dokunacaklarını merak etmeme neden oldu. Fermuarımı yavaşça, metal diş metal diş açarken aynı tapınma ışığı gözlerine girer miydi? Küçük göğüslerinden birinin ucunu dudaklarımın arasına aldığımda aynı şok edici dudaklarını terk eder miydi?

Arno Nehri'nin güney kıyısındaki palazzo'mun avlusuna açılan otomatik kapıdan nihayet geçerken içimden "*Madonna Santa*," diye küfrettim.

Eğer bu sirenle kapalı bir alanda bir an daha geçirmek zorunda kalırsam, o meşhur soğukkanlılığımı kaybedecek ve ikimizin de pişman olacağı bir şey yapacaktım.

Onu saygıyla pencereye bastırmak ve titreyene kadar öpmek gibi.

"Servio akşam yemeği için ne istersen yapar," diye homurdandım kemerimi çözüp kapıyı açarken. "Akşamın geri kalanında çalışmak zorundayım."

O daha cevap vermeden kendimi Ferrari'den dışarı attım ve kaldırım taşlarını aşarak yan girişe doğru ilerledim. Spor salonu bu alt kattaydı ve hiç vakit kaybetmeden takım elbisemin ceketini çıkardım, mokasenlerimi tekmeledim ve köşede boşa duran kum torbasına doğru ilerlemeden önce kollarımı sıvadım.

Dakikalar sonra başımı kaldırdığımda saç çizgimde boncuk boncuk terler oluşmuş ve çenemden damlıyordu. Martina kapı aralığında durmuş, beni

Sessiz bir alayla normal pozumu veriyorum.

Islak saçlarımın bir tutamını gözlerimden uzaklaştırdım ve kombinasyonlarıma tekrar başlayabilmek için eldivenli ellerimle çantayı sabitledim.

"Ee," dedi, onu şımartmayacağım belli olduğunda. "Eğlenceli bir gün müydü?"

Cevabım, çantayı zinciri üzerinde titreştiren bir jab-hook-uppercut kombinasyonuydu.

"Erkeklerin alışverişten pek hoşlanmadığını biliyorum ama en azından arkadaşlıktan hoşlanacağınızı düşünmüştüm."

Martina da böyleydi, burnunda savunmasızlığın kokusunu taşıyan bir tazi gibiydi, onu avlayıp farkına varana kadar durmak bilmiyordu.

Ben yanıt vermeyince kahkahası sessiz odaya yayıldı. "Annemi çağırmama hazır mısınız? Angela bunu çok ister. güzel bir sokak çocuğunu al. Kız kardeşleriniz muhtemelen ona bir hoş geldin partisi düzenler."

Guinevere'in ailemle tanışması fikri neredeyse dehşet vericiydi. Aynı kumaştan kesilmemişlerdi ama aralarında doğuştan var olduğunu bildiğim bir eşzamanlılık vardı. Birbirlerinin ceplerinde yaşamaya ve herkesin işini bilmeye takıntılı büyük, şamatacı aile ve biraz kaybolmuş, yalnız ve fazlasıyla sevimli olduğu çok açık olan bir kız. Birbirlerine çok güzel uyum sağlayacaklardı. Anne, Guinevere'in İtalyan kültürüne olan tutkusunu dizginleyecek ve ona her Toskana yemeğinin nasıl pişirileceğini öğretecekti. Delfina onu zeytinliklerde ve üzüm bağlarında gezdirecek, meyvelerin hazır olup olmadığını nasıl test edeceğini gösterecek, Toskana'nın meşhur Sangiovese üzümleri hakkında eğitecek, Stacci ve Carlotta ise onu aile görevlerine dahil edecek, bebekleri kucağına verecek ve çimlerde küçük oğlanlarla oynarken onunla birlikte gülecekti.

Görüntü o kadar canlıydı ki nefesimi kesiyordu.

Merda'nın kum torbasından sağlayamamıştı.

"Hayır," dedim sertçe ama bu hecenin ardında bir sürü neden vardı.

Şu anda, Amerikalıya duyduğum bu garip hayranlığın şehvet olduğuna kendimi ikna edebilirdim. Şehvet. Tehlikeli. Ama kabul edilebilir. Yardıma ihtiyacı olan muhteşem bir kadınla karşı karşıya olan kırmızı kanlı bir adamdım. Aynı durumda benim gibi hissetmeyecek çok az erkek vardı.

Ama onu gerçek evimde, uğruna hayatım boyunca hayallerimden vazgeçtiğim insanlarla birlikte görürsem, tutkulu yoğunluğun tamamen kalpten gelen bir şeye dönüşebileceğinin farkındaydım.

"O zaman bir otel?" diye tatlı bir teklifte bulundu, sanki yardım etmek için yaşayan biriymiş gibi. "O çok *genç*, güvenli bir yerde olduğundan emin olmak istersiniz. Endişeli ve yaşlı bir veli olarak."

Ona ters bir bakış attım ve yüzüne yapışmış geniş, utanmaz sırtışını yakaladım. "*Vai a quel paese.*"

Siktir git.

Sonuçta ortaya çıkan kahkahası parlak ve uzundu. "Ah, Raffa, keşke Leo da şehirde olsaydı da bunu görseydi."

Cazzo, ailesiyle birlikte villada olduğu için minnettardım. Martina ısrarcıydı ama Leo'ya karşı hiçbir şey yapamazdı, o da bana eğlence dolu bir bakış atar ve düğünde sağdıçım olmayı teklif ederdi.

"Beni rahatsız etmeye karar vermenin bir nedeni var mıydı?" "Beni rahatsız etmeye karar vermenin bir nedeni var mıydı?" diye sordum ve odağımı tekrar kum torbasına ve onu sabit, cezalandırıcı bir hızla dövdüğüm için gövdemdeki yanmaya çevirdim.

Jab, jab, sağ kroşe, aparkat, jab, jab.

"Ah, pek sayılmaz," diye mülayimce düşündü, sanki görünüşleri umurundaymış gibi tırnaklarını kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Muhtemelen ilgini çekecek bir şey değil çünkü zaten kızla pek ilgilenmiyorsun."

"Çıkar ağzındaki baklayı Tina," diye emrettim gözlerime ter damlarken. "*Va bene.* Ludo adamı buldu, Galasso."

Hemen ellerim iki yanıma düştü ve hırlayarak Martina'ya döndüm. "Bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun?"

Omuz silkti. "Bu kadar yatırım bilmiyordum."

Eldivenlerimi dişlerimle koparıp yere atmadan önce, "Kes şu saçmalığı," dedim. "Nerede o?"

"Onu Trattoria Umberto'da, mahzende tutuyorlar." "Neden bu kadar aleni?"

"Ludo onu kasabada sinsice dolaşırken buldu ve en yakın yer burasıydı."

"Üst katta tam teşekküllü akşam yemeği servisi olacak," diye belirttim.

Bir omuz silkme daha. "Canlı müzik çok gürültülü ve mahzen beton katmanların altında. Kimse onları duymaz. Ya da sen, eğer onunla kendin karar verirsen."

Onu görmezden geldim, Guinevere'in müstakbel saldırganıyla hesaplaşmak için duş almak ve üstümü değiştirmek üzere odadan çıktım bile. Zaten bir insan kafası stres atmak için kum torbasından çok daha iyiydi.

Trattoria Santa Croce'deydi ve turistlerin çekirge sürüsü gibi sokaklara indiği yaz aylarında Floransa'nın merkezindeki kaostan uzak durmaya çalışan yerlilerle doluydu. Restoranın sahibi Ambrigio'nun eşine kanser teşhisi konduğundan beri yirmi yıldır restoranın sahibiydik ve faturaları ve tedavisini ödeyecek paraları yoktu. Babam bir sürü şart koşarak yardım teklifiyle devreye girmişti ve trattoria bize yasal işlerinden ve yüz binlerce avro aklanmış paradan düzenli bir kâr sağlamıştı. Burası aynı zamanda Ambrigio'nun lezzetli *bistecca alla Fiorentina*'sı ve bir şişe Chianti eşliğinde iş konuşmak için yerel kaptanlarla buluştuğum ya da bazen işime karışan farelere ve diğer alt tabakadan insanlara ceza verdiğim yerdi.

Açıkçası, bu ziyaret ikincisiyle ilgiliydi.

Merdivenlerden inip kendi cehennemî egemenliğime girdiğimde, Galasso sallanan eski bir ahşap masada, şarap rafının karşısında oturuyordu. Carmine kollarını kavuşturmuş arkasında duruyordu, kırbaç gibi zayıf gövdesi, üzerinde fark edilebilen çok sayıda silahla tehditkâr hale gelmişti: omuz kılıfında bir silah, yumruk yaptığı bir elinde muşta, bel kemerinin üzerinde bir sıra bıçak kabzası görünüyordu. Yanında küçük kardeşi Renzo duruyordu, yaşının hakkını o güne kadar tanıdığım en iri adam olarak veriyordu, 1.80 boyuyla benim bile boyumu aşıyordu, boynu bir jambon bacağı kadar kalındı. Güvendiğim kişisel *soldati* üçlüsünün üçüncüsü olan Ludo beni merdivenlerde karşıladı, kalın kaşları ve hafif düşük çenesi ona doğası gereği tehditkâr olan ilkel bir görünüm veriyordu.

Bazen insanlar yakışıklılığımın dolaylı beni küçümseme hatasına düşüyorlardı ki bunu her zaman son derece eğlenceli bulmuşumdur. Eğer çekiciysem, bunun nedeni mafyöz atalarımın nesillerdir, kendi güzellik eksikliklerine rağmen güzel kadınları cezbedecek kadar varlıklı olmalarıydı, ta ki sonuçta benim gibi biri ortaya çıkana kadar.

Pek çok mitolojik varlık gibi güzel ve tehlikeli.

Galasso ağızındaki bandın arkasından bir şeyler mırıldandı ve beni görür görmez ayağa kalkmaya çalıştı, ama Renzo omzuna bir el sıkıştırdı ve onu geri çekilmeye zorladı.

Onu tamamen görmezden geldim ve misafirimle paylaşmak üzere güzel bir Brunello di Montalcino şişesi seçmek için şarap rafına yöneldim. Nefes alması gereken türden pahalı bir şişeydi, bu yüzden dolaptan eski bir Murano sürahisi almak için hareket ettim ve sırtım Galasso'ya dönükken kırmızı sıvıyı bardağa aktardım. Karşısındaki sandalyeye geçip rahatça yerleştikten sonra şarabı aramızdaki masaya koyarken beni iri gözlerle izledi. Mantarı kokladım, sonra arkadaşşımdan iki kısa kadeh aldım ve Galasso ile kendime kaliteli şaraptan biraz doldurdum.

Bardağı tek parmağımla masanın üzerinde kaydırarak, Galasso'nun ağızındaki bandı yırtmak için öne uzanan Renzo'ya hafifçe başımı salladım.

"*Figlio di puttanna*," hiddetle küfretti.

"Ağızından çıkana dikkat et," diye sakın bir şekilde onu cesaretlendirdim, lal kırmızısı şaraptaki alçak mahzen ışığının oyununu gözlemleyerek. "Anneme hakaret ederek medeni sohbetimizi mahvetmek istemezsin, değil mi?"

Bana dik dik baktı, çenesini hırsıyla kaldırdı. "Benden ne istiyorsun, Gentiluomo?"

"Ah, görüyorum ki kendimi tanıtmama gerek yok. Bu işleri kolaylaştırıyor. Yine de seni tanımıyorum Galasso. Belki de seninle tanışarak başlamalıyız?"

Hemen konuşmayınca bakışlarımı, silahının kabzasıyla adama tabanca darbesi indiren Renzo'ya çevirdim.

Bir çığlık attı, kırık burnundan kan akıyordu ama hemen ardından "Galasso Pagano" diye mırıldandı.

"Nereden?" Sanki bu sadece kibar bir röportajmış gibi ince bir gülümsemeyle teşvik ettim.

Bazen yemeğinizi yok etmeden önce onunla oynamak eğleneliydi.

"Napoli." Masanın yanındaki yere bir tomar kan tükürdü.

"Aslen."

"Ah, peki ne zamandır bizim güzel Toscana'mızdasınız?" "Dört yıldır."

Önsezi omurgamı titretti. Dört yıl önce babam öldürüldü. Dört yıl önce hiç olmak istemediğim bir adam oldum. "Nerede çalışıyorsun?"

"Asmalarla birlikte. Pistoia yakınlarında." "Hangi arabayı kullanıyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı ama hızlı soruların akıntısına kapılıp kolayca cevap verdi. "2012 model bir Lancia Ypsilon."

"Renk?" Kanım damarlarımda dolaşıp onunkinden biraz dökmek için can atsa da aldatıcı bir sakinlikle sordum. Guinevere'le kahvaltı ederken onun hakkında daha fazla bilgi edinmişim, bu yüzden onu yakalamaya hazırdım.

"Mavi."

Chi vince piglia tutto.

Bir kazananımız var!

"Galasso, adamlarım seni rahatsız ettiği için özür dilerim. Gördüğünüz gibi farelerle başımız dertte ve sizde de fareye benzer bir hal var." Omuz silktim ve bardağımla kırık burnunu işaret ettim. "Belki de burun yüzündendir? Her iki durumda da, lütfen özürlerimi kabul edin. Bazen askerlerin yaptığı gibi düşünmeden hareket ettiler."

Galasso küçük kahverengi gözleriyle bana baktı, kaşları çatılmıştı, sözlerimi öfkeyle çiğniyor ve doğruluklarını test ediyordu. Ben sadece bakışlarına sakince karşılık verdim.

Sonunda içini çekti ve omuzlarındaki gerginlik biraz dağıldı. "Teşekkür ederim. Il Gentiluomo'nun önüne getirilmemin bir hata olduğunu düşünmüştüm."

"Evet, evet. Lütfen kadehinizi kaldırın ve benimle birlikte için. Özür dilemeye yakışan çok güzel bir şarap."

Galasso belli ki zeki bir adam değildi, çünkü yeraltı dünyasında bana ne dendiğini bilecek kadar ünümü duymuş olmasına rağmen, zar zor titreyen eliyle kadehini kaldırdı ve benimkiyle tokuşturdu.

"*Selam*," dedik hep bir ağızdan ve her birimiz şarabı ağızımıza götürdük.

Galasso'nun Brunello di Montalcino kırmızısından derin bir yudum almasını bardağın kenarından izledim ve sonra örnek teşkil ettiğini düşünerek daha uzun bir yudum daha aldı.

Bardağımlı içmeden indirdiğimde fark etmedi.

"Güzel, değil mi?" Şarabı bir kâfir gibi mideye indirip boş kadehi ağır ağır masaya bıraktığında yumuşak bir gülümsemeyle sordum.

"Mükemmel," diye itiraf etti. "Pistoia'da iyi şarap yapıyoruz ama çoğunlukla Vernaccia. İyi bir kırmızı şaraba sahip olmak güzel."

"Şarap seviyorsun o zaman."

"Mmm, hangi İtalyan sevmez ki?" Güldü ve omuzlarının çizgisi tamamen gevşedi, kalçaları masanın altında daha geniş yayıldı. Rahatlıyordu.

"Tabii ki. Şarap, arabalar ve kadınlar."

Anlayış, pörsümüş kaşlarının kalkmasına neden oldu. "Bu yüzden arabamı sordunuz. Ah. İtiraf etmeliyim ki süslü bir araba değil. Bahse girerim sen şık bir şey kullanıyordundur. Bir Lamborghini."

"Yaklaştın." Başımı eğdim ve ona bir kadeh şarap daha doldurdum. Kalın parmaklarının bardağın etrafına dolanışını izledim ve Guinevere'in ince bileğine dolandıklarını hayal ettim. "Bir Ferrari."

"Aha!" diye bağırды, sanki başından beri doğru tahmin etmiş gibi. "Biliyordum. Ferrari'ye bayılıyorum. Bir gün bir tane sürmek için neler vermezdim."

O anın sakinleşmesine izin verdim. O güzel kırmızı şaraptan biraz daha içmesini izledim.

"Biliyorsun," dedi sinsi bir bakışla. "Adamlarınızın bana nasıl davrandığını unutmak için iyi bir yol olurdu. Şu domuz gibi suratı olan neredeyse omzumu çıkarıyordu."

Arkamdaki köşede Ludo usulca homurdandı.

"İşte bu bir fikir," diye mırıldandım, sonra omzunun üzerinden Renzo'ya baktım. "Şarap teklifimin yeterli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Beni daha fazla aşağılamamak için dikkatli davranmak zorundaydı ama bakışlarında çeken sinsi bir ifade vardı. "Güçlü dostlarım var Sinyor. Sizin kadar güçlü değiller ama yine de eski kafalıdırlar. Kendilerinden birine kötü davranılmasından hoşlanmazlar."

"Bunlar hangi arkadaşlar?" Yumuşak bir sesle sordum. "Leonardo di Conte."

Ağzımı çeken gülümsemeyle savaştım ama Carmine kendi gülümsemesini bir elinin arkasına saklamak zorunda kaldı.

"Leonardo di Conte'yi üzmemek istemeyiz, değil mi?" Her ne kadar bahsettiği adam benim hayat boyu arkadaşım olsa da, şimdiye kadar sahip olduğum en yakın kardeşim olsa da, kasvetli bir şekilde söyledim.

Belli ki Galasso efsanevi Il Gentiluomo hakkında yeterince şey biliyordu ama benim kıyafetim hakkında bir şey bilmiyordu.

"Anahtarları alır mısın, Zo?" Renzo'ya söyledim. "En azından bu zavallı adamı gezdirebiliriz."

Galasso'nun hevesi gaz halinde ve mide bulandırıcı bir şekilde havaya sızıyordu. Maskaralık neredeyse sona ermişti ve ben de kendimi

Numara yap.

"Demek kırmızı şaraptan ve klasik Ferrari'lerden hoşlanıyorsun. Ne tür kadınlardan hoşlanırsın, Galasso?"

İsmi dişlerimin arasından tısladı, fark edemeyeceği kadar sarhoş olduğu bir tehditti bu.

"Pürüzsüz," dedi sapık gibi. "Genç ve tatlı. Gerçek bir erkeğe sorun, size de aynısını söyleyecektir."

Kıkırdamaları yatışana kadar bekledim ve sonra yavaşça sandalyemden kalktım. "Gel, arabaya gidelim."

Galasso ayağa kalkarken tökezledi ama yardım etmeye çalışan Carmine'in elini tokatladı, önümdeki koridorda ona el salladığımda ilerlerken nefesinin altında bir küfür mırıldandı.

Yere oyulmuş dolambaçlı, karanlık koridorda yavaşça yürürken ona sohbet edercesine, "Gözleri geyik gözleri gibi geniş ve güzel kahverengi olanları severim," dedim. "Uzun siyah saçları vizon kadar yumuşak ve *hızlı*. O kadar hızlılar ki kovalasanız bile yakalayamazsınız."

Önümde Galasso bir sonraki odaya çıkarken bir basamağı kaçırdı ve omuzları hafifçe kamburlaşarak hareketsiz kaldı.

"Böyle bir kız tanıyor musunuz, Sinyor Galasso?" Arkasına çok yaklaşıp kısa boylu bedenine doğru ilerlerken usulca sordum. "Öyle büyüleyici bir *cerbiatta* ki, onu avlamaya çalışmaktan kendinizi alamazsınız."

Elimdeki av bıçağının ucunun, ortak şarabımız kadar kırmızı bir kan damlasını boynuna doğru çekecek kadar sert bastırdığını hissedene kadar "Bilmiyorum," diye itiraz etti. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o küçük geyik yavrusu sizden kaçarken daha da büyük bir yırtıcının yoluna düştü."

"Onu alabilirsin!" diye neredeyse bağırıyordu, sözcükler yakın duvarlarda yankılanıyordu. "Ona dokunmadım bile."

"Ama bence sen yaptın. Sanırım önce kalçasına, sonra da bileğine dokundun. Bundan çok daha fazlasına dokunmak istediğini *biliyorum*. Bütün kadınların senin gibiler için fazla iyi olduğunu hiç öğrenemedin mi Galasso? Ve ne yazık ki, özellikle bu kadın senin kalın kafanın o kadar üstünde ki, şimdi onu kendine saklamaya çalıştığın için onu kaybetmelisin."

Kapı Galasso'nun önünde o kadar hızlı açıldı ki, ben onu çıkıntıdan siyah muşambanın üzerine itmeden önce yönünü bulacak zamanı bile olmadı.

Renzo yerde yatıyordu. Yaşlı adam yardım isteyen bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöktü.

Tabii ki yardım alabilecek kimse yoktu.

Benim yargıç, jüri ve infazcı olduğum yeraltı dünyama izinsiz girmişti. Bazı kaptanlar kan işini askerlerine bırakırdı ama ben bırakmazdım.

Özellikle de şimdi.

Galasso dengesiz bir şekilde eğildiği yerden doğrulamadan önce, ben onun üzerindeydim. Bodrumumdaki deri çantaya attığım dayaktan dolayı yumruklarım hafifçe acıyordu ama bu onların etkisini hiç azaltmıyordu.

Kafasının yan tarafına bir darbe, şarabın içine koyduğum ilaçların etkisiyle zaten kafası karışmıştı.

Bir diğeri de onu ters çevirip gövdesine bindiğimde kırılan burnu.

Yanaklara üçlü bir öpücük -sol, sağ, sol- İtalyanların iyi şans için verdikleri öpücük sayısı gibi.

Guinevere'i yabancı bir ülkede tek başına, yolun kenarında çaresiz ve savunmasız, dizlerimin altındaki bu adam şeklinde gelen yardıma muhtaç bir halde düşündüm. Bana utangaç bir şekilde gülümserken yarım ay gülümsemesini, uzun kirpiklerinin altından dışarı bakan düşük gözlü bakışlarını ve bıçak gibi dilinin şaşırtıcı kenarını düşündüm.

Yavaşça, metodik bir şekilde, üç kişilik bir izleyici kitlesiyle Galasso Pagano'yu öldüresiye dövdüm.

İşim bittiğinde bıçağımın ucuyla alnına "*stupratore*" yazdım ve Ludo'nun cesedi eldivenli elleriyle kaldırıp arka sokakta bekleyen ve Carmine'nin kullandığı eski model Ferrari'ye götürmesini izledim. Onları kırsal alana götürecek ve vadinin derinliklerinde bir yerde bir araba kazası düzenleyecekti. Uyuşturucu ve şarap sayesinde kanındaki alkol yüksek olduğundan, kazanın Galasso'nun kendi eseri olduğuna şüphe kalmayacaktı.

Alnında onu tecavüzcü ilan eden harfler dışında.

Polisin elinde cinayet davası açmaya yetecek kadar delil olmayacaktı ama yasadışı gölgelerde gizlenenler Camorra Beyefendisi'nden bir mesaj geldiğini bilecek ve kendileri de bu mesajı alma korkusuyla yaşayacaklardı.

Bana ya da benimkine bulaşma.

Guinevere'in benim olduğuna karar verdiğimde emin değildim ve üzerinde durmadım. Önemli olan, bunun gerçekteşmiş olmasıydı ve ben nedenini düşünerek türden bir adam değildim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Guinevere

Raffa'nın Floransa'daki sarayında bana ödünç verdiği yatağın kenarında altmış saniye kadar oturdum, birlikte geçirdiğimiz güzel bir günün ardından beni aniden soğuk bir şekilde kovmasının şaşkınlığını ve ezikliğini yaşarken, kendime *aptallığı* bırakmamı söyledim.

Raffa, bir örümcek ağının ilk dalları gibi zayıf ama yapışkan olan aramızdaki bağın büyümesini reddetmiş olabilirdi ama bu, tüm Floransa'nın bu kapıların dışında keşfetmem için beklemediği anlamına gelmiyordu. Param (Raffa'dan) ve kıyafetlerim (yine Raffa'dan) vardı, o halde beni kendi macerama atılmaktan alıkoyan neydi?

Raffa, gerçekten, ya da onun düşüncesi.

Bu kadar kısa bir sürenin ardından, onu İtalyan fantezilerime bu kadar kolay dahil edememeliydim ama hayallerim çok sevdiğim bir filmde sahneler gibi bilincimin üzerinde süzülüyordu. Gelincik tarlasında, onun sevdiği o elbiseyle dönerken, güçlü kollarına yuvarlanmak, ikimiz çimenlerin üzerinde seks yaparken narin çiçekleri bedenlerimizin altında ezmek. Şehirde bir yemeği paylaşırken başparmağından yıllanmış Modena balzamiği emmek ve her şeyden biraz fazla coşkuyla zevk aldığım için benimle dalga geçtiğinde onunla birlikte gülmek.

Tek başıma keşif yapmak artık doygunluktan uzak görünüyordu ama yolculuğumun karamsar bir İtalyan yüzünden raydan çıkmasına izin veremezdim.

Maria Lucia'nın o sabah bir ara elime tutuşturduğu büyük rafya YSL çantayı ve Raffa'nın bana verdiği bir avuç avro banknotu kaptığım gibi şehri gezmek üzere yola koyuldum.

Tam ön kapıyı açıyordum ki, Martina elinde bir satırla sessiz ve ürkütücü bir şekilde belirdi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Bıçağa baktım ve yutkundum. "Evet, şehre bir göz atayım dedim çünkü çok uzun zamandır içeride tıklıp kaldım. Maceranın bana gelmesini beklemekten bıktım."

Nedense bu ona son derece eğlenceli geliyordu. "*Si, capisco.*
İyi eğlenceler o zaman."

"Akşam yemeği için güzel bir yer öneriniz var mı?" Kısa bir tereddütten sonra sordum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Duomo'yu görmek istiyorum," diye itiraf ettim, biraz utanarak çünkü şehrin en ünlü yerini görmek istediğimi itiraf eden bir turist gibi hissediyordum. Ama Martina sadece başını salladı. "Elbette, neden Trattoria Umberto'yu denemiyorsun? Duomo'ya giden yol üzerinde, nehrin karşısında. Önce yemek yiyin ve Duomo'yu ilk kez ışıklar altında görün. İçimden bir ses göreceğinizi söylüyor.

Geceleri daha çok seviyorum."

Bundan pek emin değildim. Michigan'dan ayrılmadan önce Floransa'da güvenliği en az bir düzine kez araştırmış olmama rağmen, Galasso ile karşılaşmamdan sonra hava karardıktan sonra Floransa'da dolaşmak beni tedirgin etmişti. Turistlerin yoğun olduğu ana caddelerde kaldığım sürece, yalnız bir kadın olarak bile gece merkezde yürümek güvenliydi. Sadece eşyalarımın dikkat etmem ve karanlık köşelerden uzak durmam gerekiyordu.

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı, gerçekten, her zaman açıklanamaz ama amansız bir şekilde gölgelere çekildiğimde.

Martina'nın manik sırtışını ve satırın parıltısını görmezden gelerek ona teşekkür ettim ve akşamın sıcak havasına girdim. Hava yoğun ve durgundu ama sokağın aşağısındaki küçük restorandan gelen sarımsak ve pişmekte olan et kokusunu alabiliyordum ve tam bu sırada midem guruldadı.

Arno'ya ve ünlü Ponte Vecchio'ya doğru ilerlerken çantamdaki telefonum çaldı. Çıkardığımda ekranda iki cevapsız arama ve biri annemden, ikisi babamdan olmak üzere üç kısa mesaj gördüm.

Onları kaydırırken alt dudağımı çiğnedim.

Dad: Why haven't you called? I know you said you were sick, but surely you're better now.

Dad: Guinevere Luisa Stone, if you do not give me proof of life in the next 24 hours, I will be on the next flight to Paris to find you.

Mom: He means it.

Lanet olsun.

O kadar hasta ve sarsılmıştım ki gözlerimi zar zor açabildiğim birkaç gün dışında neredeyse her gün onlara mesaj atıyordum ve onlar hala benim için endişeleniyorlardı. Yirmi üç yaşındaydım ve yüksek lisans derecem vardı ama yine de endişelenmeyi bırakmıyorlardı.

Ben tereddüt ederken, başka bir mesaj geldi.

Mom: Are you taking your medicine? Don't forget, the humidity will dehydrate you quicker than you're used to!

İç çekişim dilimin üzerinde bir iplik makarası gibi çözüldü. Etrafıma bakındım ve Paris'te bir şey olarak geçebilecek bir bina gördüm. Hayatımın ilk yalanı olan bu yalanı aileme karşı sürdürmek göğsümü ağrıtıyordu ama aynı zamanda gerekli de hissettiriyordu. Totaliter ebeveynliğe karşı bir isyan. Kameralı telefonuma gülümsedim ve bir fotoğraf çektim.

Jinx: I'm alive and well if a little pale from being stuck inside. Don't worry about me if I don't check in every day. I missed a whole week to sickness. I want to soak it all in!

Mesajı ve fotoğrafı gönderdim, ardından telefonumu kararlı bir şekilde çantamın derinliklerine tıktırdım ve sanki geçmişi ve Michigan'daki gerçekliğimi toz içinde bırakabilecekmişim gibi hızımı artırdım.

Bir an sonra, önümde uzanan Ponte Vecchio'nun hareketli ve çarpıcı görüntüsünü seyrederken endişelerim yok oldu. Meşhur köprünün her iki tarafı da çoğu turist tuzağı olan mağazalarla doluydu, araştırmamdan biliyordum ama yine de bu etki daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Turistler köprünün dar duvarları arasında dolanıyor, pahalı mücevherlere bakıyor ve hızla eriyen canlı gelato külahlarını yalıyorlardı.

Köprüye ilk adımımı attığımda boğazımda bir kıkırtı yükseldi ve uzun boylu bir adam bana çarptığında bile ona karşılık olarak sadece gülümsedim.

Geldikten bir hafta sonra her şey bir anda kafama dank etti. *Buraya* gelmişim.

Başarmıştım.

İtalya'da geçireceğim beş hafta, parlak ışıklarla kaplı kırmızı bir halı gibi önümde uzanıyordu. O kadar heyecanlıydım ki kendimi kaptırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Hayatımı oldukça değiştiren bir seyahatten sonra, tahmin edilebilir hayatıma ve sıkıcı benliğime döndüğümde neler hissedebileceğimi hayal ettim.

Ama bu gelecekteki benim sorunumdu.

O anda, ortamın tadını çıkarmaktan ve aç karnımı doyumak için otantik Toscana yemekleri bulmaktan başka endişelenecek bir şeyim yoktu.

Köprünün ortasındaki kemerlerden birinden Arno'nun muhteşem manzarasına bakmak için biraz zaman ayırdım. Güneş ufkun kenarını öpen devasa bir altın madalyondu, nehir kucaklaşmadan dolayı pembeleşmiş ve gökyüzü mandalina rengini almıştı. Bir fotoğraf çektim ama hiçbir şeyin bu deneyimi olduğu gibi yansıtamayacağını biliyordum.

Tam bir özgürlük ve ilk kez çocukken hastane yatağında kurduğum bir hayalin gerçekleşmesi.

"Buradayım," diye fısıldadım, belki de biraz aptalca, seyahatlerimde yanımda taşıdığımı hayal ettiğim kız kardeşimin ruhuna. "Başardım Gemma. Ve sanırım sen de benimle gurur duyardın."

Turist akınının beni köprünün üzerinden karşı kıyıya doğru hafifçe itmesine izin verdim ve sonra doğrudan Duomo'ya gitmek yerine sağa döndüm. Telefonuma göre Trattoria Umberto, Santa Croce mahallesinin derinliklerinde, alışılmışın dışında eleştiriler alan küçük bir restorandı.

Telefonuma yazdığım seyahat programında başka restoranlar da vardı (lamine edilmiş fiziksel kopyamı valizimle birlikte kaybetmiştim), ancak her konuda daha düşüncesiz ve biraz daha az tutucu olmaya çalışıyordum. Kontrol, hasta olmanın getirdiği belirsizlikle mücadele etmek için her zaman en sevdiğim yöntem olmuştu. Kendi bedeniniz size karşı hareket , çaresizliğe boyun eğmek kolaydı ve öfke ve hayal kırıklığı nöbetlerinden muaf olmasam da, organize ve disiplinli olmak kendi başına bir tür merhemdi.

Ayrıca, buralı birinin yemek yenecek en iyi yerleri bileceğini düşündüm ve düzgün bir tabak İtalyan makarnası için kendimi aptal durumuna düşürmeye hazırdım.

Restoranın dışarıdan bakıldığında özel bir yanı yoktu. Üzerinde restoranın adı altın rengi boyayla yazılmış ahşap bir çıkıntı ve kapının her iki yanında asılı jambon bacaklarıyla dolu iki küçük pencere. Sıra yoktu ama karanlık, oldukça serin iç mekâna girdiğimde, çoğu akıcı ve yüksek sesle İtalyanca konuşan müşterilerle doluydu.

Duvarlardaki eğri büğrü sanat eserlerine ve fotoğraflara, binanın biraz farklı yüksekliklerde, ahşapları koyu renkli ve kirişleri açıkta olan çeşitli odalardan oluşmuş gibi görünmesine dikkat ederek koşturmaya sııttım.

Muhteşemdi.

Demir grisi saçları ve ağzının kenarındaki keskin kırışıklıkları olan kıvrımlı, yaşlı bir kadın telaşla yanıma yaklaştı ve hızlı bir İtalyanca ile bana bir şeyler sordu.

"Biraz daha yavaş?" Kendi çekingen İtalyancamla sordum.

Gülümsemesi biraz yumuşadı ama İngilizceye geçmedi, bunun için minnettarım. "Tek kişilik masa mı? Sadece arka tarafta yerimiz var."

"Evet, lütfen."

Hızlıca başını salladı ve masalar arasında verimli bir şekilde ilerlemek için döndü. Masalardaki mis kokulu yemek tabaklarının üzerinde tereddüt etmek ve bazı yüksek sesli konuşmalara kulak misafiri olmak istesem de, onu labirent gibi odalarda kaybetmemek için hızlıca takip ettim. Beni en arkada, odanın ikinci bir ahşap bara ve karşı köşede canlı müzik yapan küçük bir gruba izin verecek şekilde açıldığı bir masaya bıraktı.

"*Bene?*" sordu bana, menüyü çoktan hazırlamıştı.

Başımı salladım ve gülümsememi ona çevirdim. "*Grazie mille, Signora.*" Kısa ve keskin bir nefes vererek güldü. "Bu benim işim."

Oturmamdan birkaç dakika sonra, yaşlı bir sunucu büyüleyici bir gülümseme ve abartılı bir nezaketle masama geldi.

"Sinyorina," dedi İtalyanca. "Bu gece sizi burada ağırlamaktan büyük memnuniyet duyuyorum."

Güldüm, açık sözlülüğüne rağmen büyülenmişim. "Teşekkür . Burada olduğum için gerçekten çok mutluyum."

"Amerikalı mı?" diye sordu İngilizce. "Ah, ama bana İtalyan gibi görünüyorsun!" "Babam," diye açıkladım. "Buralarda bir yerde doğmuş."

"Tabii ki bu yüzden güzelliğin odanın öbür ucundan gözüme çarptı," dedi utanmadan ama gözlerinde sadece eğlendiğini gösteren bir pırıltı vardı.

Raffa'nın bariz reddinden sonra biraz hayranlık duymak iyi hissettirdi.

"Eminim bunu bütün kadınlara söylüyorsunuzdur," diye karşı çıktım.

"O değil," diye bana güvence verdi, beni oturtan kadını işaret ederek güçle odaya doğru yürüdü.

Ben kahkahamı bir elimin arkasına gizledim, ama sunucu kendi kahkahasını gizlemeye zahmet .

"Ben Guinevere," dedim, çünkü kendimi bir şekilde tanıtmamak yanlış geliyordu.

"Nicola. Şimdi, sana ne içireyim?" "Ne önerirsiniz?"

Yüzü daha da aydınlandı, gözlerinin ve yanaklarının yanındaki deri yakışıklı bir şekilde kırıştı. "Bu akşam şefin sizin için gerçek bir Toscana yemeği hazırlamasına izin verir misiniz? Güzel bir şişe Sangiovese ve *panzanella* ile başlayacağız. Ekmek salatasıdır, çok güzeldir."

"Sadece bir bardak lütfen," diye düzelttim, çünkü böbrek naklim ve durumum nedeniyle alkol alımımı mümkün olduğunca sınırlamam gerekiyordu. İyi bakılırsa nakiller genellikle on iki ila on beş yıl sürüyordu ve ben hayatım boyunca gereğinden fazla ameliyat olmak istemiyordum.

"*D'accordo*. Alerjiniz var mı?" Başımı salladığımda ellerini birbirine vurdu ve menümü ben açmadan alıp götürdü. "*Bene, bene*. Kendinizi mutfak lezzetlerine hazırlayın."

Masadan kalkıp bara doğru döndüğünde hâlâ gülüyordum.

İlk kez kendimi yemeğe götürmeme rağmen hiç de utanmadığımı fark ettim. Oda mutlu insanlarla ve canlı müziğin, herkese İtalya'yı hatırlatan klişe caz şarkıcılarının canlılığıyla doluydu ve ayaklarım tanıdık ritimlere eşlik ediyordu. Zaten pek yalnız da değildim. Nicola yemekler arasında masanın yanında oyalandı ve meşgul olmadıkları zamanlarda bana eşlik etmeleri için diğer garsonlardan gönderdi. Her yemeğin *kökenine* dair bir açıklama vardı - bayat, artık ekmekler için iyi bir kullanım alanı olan ve çiftçiler tarafından nesillerdir kullanılan panzanella; tereyağlı adaçayı sosuna batırılmış patates tortellini; ve Toskana'nın meşhur pecorino peyniri.

Nicola bana bir tabak tiramisu, biscotti ve bir kadeh Vin Santo, tatlı, cevizli bir tatlı şarap ikram etmekte ısrar ettiğinde, kendimi sokaklarda yuvarlanarak Raffa'ya geri dönecekmişim gibi hissettim.

Ensemdeki tüyler diken olduğunda, derimin üzerinde bir elektrik akımı titreştiğinde kahkahamın ortasındaydım. Elim ağzımın yarısında durdu, odayı tehlike için ararken tatlı şarap bardağım durdu.

Bu kadar kısa sürede çok iyi tanıdığım bir adamın altın sarısı gözlerinden bakarken buldum.

Raffa açık kemerde duruyordu, gövdesi beni içeri alan hostese dönüktü, ama başı bana doğru eğikti, gözleri bana öyle yoğun bir şekilde sabitlenmişti ki, incelemesi yüzünden fiziksel olarak kısıtlandığımı hissettim.

"Guinevere, *va bene*?" Nicola sordu, Raffa'ya yaklaşırken görüşümü engelledi, yüz hatları endişeyle doluydu.

"Sadece tanıdığım birini gördüğümü sandım," diye itiraf ettim, hafifçe titreyen bardağımı bir yudum almadan masaya indirirken.

Ama Nicola hareket ettiğinde Raffa gitmişti ve ben de hüzünlü hayal gücümün bir parçasının onu yoktan var edip etmediğini merak ettim.

Dikkatimi tekrar canlı müzik yapan gruba verdim ve müzisyenlerin etrafındaki boş bir alana yakın bir masada birkaç arkadaşıyla oturan bir adam fark ettim. Sanki bir süredir benim ona bakmamı bekliyormuş gibiydi, çünkü kaşları kalktı ve ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Yakışıklıydı ama Raffa'yı düşünmekten kendimi alamıyordum; siyah saçları bakır tonlarında ve metalik gözleri bronz paralar kadar soğuk parlıyordu. O kadar güzeldi ki, onu bir hayalden başka bir şey olarak düşünmek acı veriyordu, dokunmaya çalıştığım anda eriyip gidecek bir şey.

Ama sol göğsümde, o gün parmaklarının temas ettiği yerde tenim karıncalandı. Hâlâ aynı elbiseyi giyiyordum, fiyonkları onun eliyle düzgünce bağlanmıştı.

Yabancı yanıma geldiğinde şaşırmadım ama Nicola'nın sanki koruyormuş gibi kaşlarını çatarak etrafımda dolaştığını görmek beni hem şaşırttı hem de içimi ısıttı.

"Dans etmek ister gibi bir haliniz var," dedi yabancı, kalçasını masama yaslayarak bana rahatça bakabildi. İtalyancadan çok Fransızcaya benzeyen hafif bir aksanla İngilizce konuşuyordu. "Size sorsam iyi olur diye düşündüm."

Raffa'yla ilgili düşüncelerimi uzaklaştırdım ve her zaman kıskandığım saygısız bir neşeyle erkeklerle flört edip eğlenebilen Gemma'yı düşünmeye çalıştım.

"Bu bir soru muydu?" Alay ettim.

Gülümsemesi gevşeyerek daha samimi bir hal aldı ve elini uzattı. "Öyleydi, eğer evet dersen?"

Cevap vermek yerine yerimden kalktım ve onun sıcak, pürüzsüz avucunu tuttum. Beni grubun önündeki boş alana götürdü ve beni kollarının arasında döndürmeden önce kolunun ucunda dramatik bir şekilde tuttu, göğsünü sırtıma dayadı.

Yabancılar için samimiydi. *Benim* için mahremdi. Daha önce hiç böyle sarılıp sarılmadığımı hatırlayamadım ve sarılmadığıma karar verdim. Bu beni hem üzgün hem de kararlı hissettirdi. İçgüdülerim her ne kadar uzaklaşmamı, yemek tabaklarının üzerinden bize çevrilmiş gözlerden saklanmamı söylese de

Kendimi korunmuş bir çiçek gibi duvara yasladım, kucaklamanın içinde kalmaya zorladım.

İtalya'ya kendimi bulmak için gelmişim ve aşk en büyük macera değil miydi?

Ona adımı söylemeyi düşündüm, ama bir yabancıyla dans etmenin gizemini, isimsiz ve gizemli olmayı seviyordum, sade ve açık sözlü bir Amerikalı olmak yerine İtalyan kadınlarını hep böyle hayal etmişim.

Kalçalarımı onunkilerle birlikte müziğe uygun şekilde sallayamadan, vücudunun sıcak desteği arkamdan kayboldu ve kollarım, teselli edercesine vücuduma sarılmış bir şekilde gövdemin etrafında kaldı.

Orada, dans pistinde tek başıma, koca bir restoran dolusu insanın önünde, aşağılanmışlık içinde donmuş bir halde, bitmek bilmeyen bir an boyunca durdum.

Tam dans partnerime ne olduğunu görmek için döndüğümde, sırtıma bastırdı, kolları beni daha da agresif bir şekilde önüne sıkıştırmak için belime dolandı.

Biraz yer bulmak için kıpırdandığımda, tanıdık bir fısıltı ensemden sıcak bir şekilde geçerek tüylerimi diken diken etti. "*Placati, cerbiatta*. En başından beri dans etmek istediğin adam bu."

Başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi bedenimden aşağı bir ürperti süzüldü.

"Raffa," diye nefes aldım, her ne kadar bunu bir suçlama olarak algılasam da. "Ne yapıyorsun?"

"Belli olmalı," diyerek beni döndürdü ve sonra yavaşça, amansızca vücuduna doğru çekti, böylece göğsümden kalçalarıma kadar sımsıkı dikildik. Topuklu sandaletlerimin içindeyken bile benden o kadar uzundu ki, soğukkanlılıkla eğlenen bakışlarına bakabilmek için başımı arkaya eğip boynumu ortaya çıkarmak zorunda kaldım. "Dans ediyoruz."

"Neden?" diye sordum. Gözlerinin boğazımın hizasına kadar inmesine ve belirgin bir şekilde kararmasına aldırmadan talep ettim. "Birkaç saat önce benden yeterince hızlı uzaklaşmadın."

"Birkaç saat önce, bir oda dolusu Floransalı erkeği sizi baştan çıkarmaya ikna edecek kadar aptal olduğunuzu düşünmemiştim."

"Saçmalama," diye tersledim, vücudunun küçük dans pistinin etrafında kolay adımlarla benimkini yönlendirdiği ustalıkla yoldan uzaklaşmaya çalışıyordum. Kimse bize katılmamıştı ama buna şaşırmadım. Raffa'nın bana sarılma şekli son derece sahipleniciydi, büyük avuç içi vücudumun alt kıvrımına bastırıyordu.

Omurgası, iri vücudu sanki beni gözden uzak tutabilecekmiş gibi benimkinin üzerine kıvrıldı. Sanki bu dans bir sergi değil de özel bir şeymiş gibi. Eğer onları yok edemezse, yine de varmış gibi davranacaktı.

"Erkekler bütün gece leş gibi etrafında dönüp durdular." Restoranın alçak altın ışıklarında Raffa canlanmış bronz bir heykel gibi görünüyordu, karanlık kenarları yumuşamış ve bulanıklaşmıştı, teni sıcak bir zeytindi.

"Ölü bir et olduğumu mu söylüyorsun?" Tüm gücümü kullanarak uzaklaşmaya çalışarak talep ettim.

Sadece hafifçe tökezlemeyi başarabildim, ama Raffa sanki kasıtlıymış gibi beni sorunsuz bir şekilde daldırdı ve devam etmeden önce beni yukarı ve karşı koluna doğru yuvarladı.

"Diyorum ki, eğer o müstehcen güzellikteki kirpiklerini yanlış adama savurursan, olabilirsin. Artık Amerika'da değilsin, küçük geyik yavrusu. Etrafına dikkat etmelisin."

"Bu odadaki en tehlikeli adam, beni isteğim dışında dans etmeye zorlayan adam gibi görünüyor," diye karşılık verdim.

"Benim küçük *bambolina*'m gibi mi?" Onun küçük bebeği.

"Ben bir geyik yavrusu ya da oyuncak bebek değilim," dedim dişlerimin arasından, vücutlarımızın yakınlığından sırtımda boncuk boncuk ter oluşmaya başlarken ağır saçlarımı omzumun üzerinden savurarak. "Benim *dişlerim* var."

Küçümseyici bulmam gerekirken gülümsemesindeki nazik eğlence beni şaşırttı. Benimkini kavrayan elini göğsünün üzerine koydu, böylece parmakları çıplak kolumdan yukarı kayarak omzumu okşadı ve başparmağı ağzımın üzerinde gezinene kadar boynumdan yukarı kayd. "Evet, ama kimse sana onları nasıl kullanacağını öğretmedi. Yine de senin tarafından ısırılmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim."

Başparmağı ön dişlerimin kenarını test etmek için dudaklarımın arasına daldı ve ben kendimi hatırlayamadan geri çekildi.

"Hayal kurmaya devam et," diye alay ettim ama yanaklarımın ve göğsümün derisini ısıtan kızarıklığın gerçeği ele vereceğini biliyordum.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Bana dokunma şekli, sanki buna hakkı varmış gibi ama yine de biraz temkinli, aynı anda hem ikna edici hem de saygılıydı. Ona karşı atavistik ya da çekici olmaya çalışmak zorunda olmadığımı fark ettim; flörtümüz bir ortaçağ bıçağı kadar keskin kenarlı ve güzeldi, ama yine de flörttü ve Raffa ile kolay geldi.

Hatta çok kolay.

Müzik bir kreşendoya yükseldi ve Raffa beni hızlı bir ritme çekti, tefin yılan gibi sabit çingırağı, kesik kesik şarkıya dokunmuş tehlikeli bir cazibe. Raffa beni daha hızlı hareket ettirdi, kolunun altında döndürdü, beni bir o yana bir bu yana o kadar kesintisiz ve güçlü bir şekilde çekti ki sanki kayaların arasında bir nehir gibi akıyormuşum gibi hissettim. Müzik durduğunda Raffa beni sertçe kendine doğru çekti ve kalçalarımı kavrayıp beni havaya kaldırırken ellerimi omuzlarına bastırma dürtüsüne izin verdim. Beni havada döndürürken baş döndürücü, soluksuz bir kahkaha attım ve kollarımın yelken gibi yükselmesine izin verdim, aptalca sonsuza dek orada süzülmeği diledim.

Şarkının bıraktığı titrek sessizliğe alkışlar karıştı, bazı dinleyiciler "Bravi!" ve "Ben fatto!" diye bağırdı.

Ama Raffa yavaş yavaş, santim santim bedenimi yere indirip kendi bedenine bastırırken, kulaklarımda akan kanın sesiyle her şey sustu. Ben nemliydim ve nefes nefese kalmıştım, ama o da öyleydi ve bu onun kokusunu daha da yoğunlaştırıyordu. O zengin, meşe ve duman kokusunu bir uyuşturucu gibi ciğerlerime çektim. Zihnim yüzüyor gibiydi, daha önce hiçbir şeyden alamadığım kadar ondan alıyordum.

Onun gibi bir adam için hazırlıklı değildim.

Raffa yüzüme baktı, teni parlıyordu ve kaşları şaşkınlıkla kalktığında yüksek sesle konuştuğumu fark ettim.

"È appropriato," diye mırıldandı. "Çünkü senin gibi bir kız için hiçbir bağlamım yok ve bu nedenle, öyle görünüyor ki, sana karşı hiçbir savunmam yok."

"Bana karşı savunma yapmana gerek yok. Ben sadece bir *cerbiatta*'yım, unuttun mu?" Alay ettim ama kendimle dalga geçmem evime çok yakındı.

Sadece bir geyik yavrusu, sıradan, aptal, denenmemiş.

"Ah, ama bir geyik yavrusu bile vahşi bir hayvandır ve kışkırtıldığında tehlikelidir," diye hatırlattı bana, iki parmağıyla terli bir tutam saçını alnımdan uzaklaştırmak için. "Bu yüzden seni kışkırtmasam iyi olur."

Çok geç diye düşündüm.

Kışkırtıldım.

İçimde her zaman daha fazlasına aç olan, ben ona değerli bir şey vermediğimde kemiklerimi yiyen canavarı uyandırdın.

Ve şimdi dişlerini geçirecek bir şey -birini- bulmuştu ve ben, o sürekli kemiren yeme ihtiyacına teslim olursam nasıl bir kadın olabileceğim konusunda endişeliydim.

Sadece Raffa, kemikler ve her şey değil, hayatın kendisi.

Ben bunları düşünürken beyaz gömleğinin yakasındaki kırmızı lekeyi fark ettim. İlk başta ruj olduğunu düşündüm ve kadınsı bir öfke içimi kavurdu, ardından kavrulmuş toprak geldi. Kıskançlığımın şiddetini düşünmek için duraklamadım çünkü bir sonraki saniye bunun *kan* olduğunu anladım.

"Gömleğinde kan var," dedim. Ya Raffa?

Ağzının kenarlarını kıvrıran ve keskin dişlerini tehdit edercesine ortaya çıkaran o film yıldızı kötü adam sırtışıyla gülümsedi.

"Akşam yemeğinde kırmızı et yedim," diye kayıtsızca açıkladı, ama ses tonunda gömülü bir şey vardı ve beni derinlere inmeye ve orada kemikler gibi saklı sırları kazmaya cesaretlendirdi. "Hala kanlı seviyorum."

"Neredeyse hâlâ atıyor," diye şaka yaptım ama elimi kolunun kıvrımına sıkıştırarak beni terk edilmiş masama doğru çektiğinde yüzü ciddiydi.

"Hayır," dedi. "Çok, çok ölü."

Çeviri Kitaplar Telegram : <https://t.me/cevirigiller>

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Raffa

Ertesi sabah terasta oturmuş, Servio'nun benim için hazırladığı kahvaltıyı yerken Ludo, "Uzun zamandır bu kadar rahat olduğunu görmemiştım patron," dedi.

Saat erkendi, güneş hâlâ Floransa sokaklarından sızan soluk, doymamış bir sarıydı ve San Niccolò'yu dolduran ve Arno'nun karşısındaki turistlerden gayretle koruyan yerlileri vurguluyordu. Boş bir kapı aralığında birbirlerine sokulan, aptallar gibi öpüşen ve sanki ikisi de ortak bir sefahat gecesinden sonra evlerine dönüyormuş gibi dağınık giyinen genç bir çifti izledim.

Onu öpmemiştım bile, ama yine de vahşice seviştığım bir gecenin ertesi sabahı gibi hissediyordum. Aynı anda hem enerjik hem de bitkin. Restorandan eve döndükten sonra birkaç saatten fazla uyumamıştım. Cinayet ve şok edici derecede erotik bir kızla dans etmek, sanki içimi tutamayacak kadar darılmış gibi derimin içinde uğuldamama neden olan güçlü bir kokteyldi.

Guinevere Stone'a sahip olmak istediğim tüm yolları ve sahip olmamam için tüm nedenleri hayal ederek saatlerce uyanık kaldım.

Birincisi ikincisinden çok daha ağır basıyordu.

Çünkü tutunabildiğim tek gerçek neden, *mafya* üyesi olduğumu bilmese bile, tanınmış *bir mafyayla* tatil aşkı yaşamamanın tehlikeli olduğuydu.

Ama taze yağmurdan sonraki toprak kadar zengin o geniş gözlere baktığımda, göğsümdeki yıkıcı özlemlerin böyle güzel bir şeyi lekelemesine izin vermeyecek kadar çok güven ve masum bir merak gördüm.

Sonunda Ludo'ya omuz silkerek "O pislik bunu hak etti," dedim, sanki Galasso'nun çirkin suratına vurup onu bulduğumdan daha çirkin bir hale getirirken öfkeyle dolmamışım gibi.

"Olayların nedenleriyle pek ilgilenmediğimi biliyorsun," diye itiraf etti Ludo. "Ama zavallı piç ne yaptı?"

Kaşığımın bir vuruşuyla rafadan yumurtanın üstünü kırdım. "Bir kadını zorla alıkoymaya çalıştı."

Ludo'nun çıkardığı ses acı bakla gibiydi, bu fikirden hem rahatsız olmuş hem de öfkelenmiş gibi hırıltılı bir sızlanma. İşte bu yüzden o, Renzo, Martina ve Carmine benim en yakın *askerlerimdi*. Ahlaki bir pusulaları vardı; sadece her zamanki gerçek kuzeyi göstermiyordu. İçselleştirilmiş kurallarımız vardı, Camorra'dan benimsenmiş ama bizim yargılarımızla çarpıtılmış bir kod.

Kadınlara ya da çocuklara zarar vermek yok. Yaşlılardan çalmak yok.

Sadece bu iki ilke bile bizim dünyamızda neredeyse hiç duyulmamıştı. 'Ndrangheta kadınlarını istismar etmekle ünlüydü, ancak bu her klanda oluyordu ve Mafya yaşlıları dolandırarak her yıl on milyonlarca avro kazanıyordu.

Rahat olduğum işlerle uğraştık: tarım mafyası işleri, kara para aklama ve her türlü yasadışı malın nakliyesi. Bu faaliyetleri gizlemek ya da yakalanırsak başkasının hatası olarak göstermek nispeten kolaydı, ancak bu sadece bir kez, başlangıçta, sevkiyatlarımızdan biri Pisa sahilindeki Pietra klanı tarafından ele geçirildiğinde olmuştu. Birleşik Devletler'den ithal edilen tekstil ürünlerinin nakliye kasalarında kokain varilleri.

Suçü Pietra klanındaki bir günah keçisinin üzerine attık ve bir daha asla bu şekilde mal kaçırmadık.

Geceleri neredeyse fark edilmeden limana gelen küçük elektrikli denizaltılara geçmiştik.

Bu modern mafyaydı. Sokaklarda savaşmaktan ve kırmızı renk ya da gösterişli altın takılar gibi ticaretimizin bariz sembolleri olan böbürlenmelerden kaçınıyor, bunun yerine sessiz, işgüzar beyaz yakalı beyefendiler gibi yaşıyorduk. Nadiren büyük gruplar halinde toplanır ve Direzione Investigativa Antimafia'nın (DIA) sistemlerimizi hacklemeyi başarması halinde iç işleyişimizi deşifre etmesini önlemek için her yıl yeniden yazılan kodlar aracılığıyla iletişim kurardık.

Bu yüzden Ludo'nun Galasso'nun öldürülmesini istememin nedenini anlamak zorunda kalmadan ona kızması sürpriz olmadı.

Bu, parayla satın alamayacağınız türden bir güven ve sadakatti. Tek para birimi kandı.

Ve bir keresinde, çocukken, Ludo'yu hantal ve yavaş olduğu için ona saldırmaya karar veren bizden çok daha büyük bir grup genç hayduttan kurtarmıştım

düşünüyordum. Benim en başından beri yaptığım gibi, yavaş bir işlemcinin aptallık anlamına gelmediğini fark etmediler.

Ludo benim bölgemdeki diğer on beş kaptandan daha değerliydi.

"Bilseydim suratını çekiçe dağıtırdım," dedi Ludo bana ciddiyetle, "bilseydim."

Duygularımı el sallayarak geçiştirdim. "Biliyorum *fratello*, ama bu benim için yap."

"Kız yüzünden mi?" diye sordu ve ben kaşlarımı kaldırarak Double espressomdan bir yudum aldım, orantısız bir şekilde sıırıttı. "Renzo ve Carmine seni restoranda izlediler. Çok iyi bir gösteri sunduğunu söylediler. Pahalı tablolarından birindeki gibi güzel olduğunu söylediler."

Guinevere'in adaşının satılık değerli bir tablosu olup olmadığını görmek için yerel müzayede evlerini araştırdığımdan bahsetmeyecektim. İğrenç derecede duygusaldı ama gideceği gün için bir tane almam gerektiğini biliyordum. Eğer ona sahip olamazsam, ev onun güzelliğinin ve masumiyetinin bir sembolünden faydalanabilirdi.

"Büyüleyici biri," diye itiraf ettim, gözleri ve gür saçlarıyla aynı lüks tondaki koyu kahveye bakarken. "Beni meraklandırıyor."

"Onun hakkında mı?"

"Evet," diye düşündüm, neredeyse kendi kendime. "Ve benim hakkımda."

"*Buongiorno*," diye seslendi hafif sesi mutfaktan, Guinevere kapı aralığında belirmeden bir an önce, omuzlarından düşüp onu tamamen ortaya çıkarmaya çok yakınmış gibi görünen bol, beyaz keten bir elbise giymişti. Ludo'yla yüzleşmek için hafifçe döndüğünde, lekesiz sırtının yarısını ortaya çıkaran düşük eğimi gördüm.

Ağzım toz gibi kurudu.

"*Buongiorno*," diye selamladı Ludo onu, korkuluklara yaslandığı yerden kalkıp yanına geldi ve ona büyük, kare parmaklı bir el uzattı. "Ludovico. Bana Ludo de."

"Guinevere," diye yineledi neşeli bir gülümsemeyle, eli tamamen onun elinin içindeydi. "Bana Guinevere de."

"Gwen'den hoşlanmıyor musun?" diye sordu, onun elini bırakıp kendi elini karşımdaki boş sandalyeye doğru uzatarak.

"Pek değil," diye itiraf etti, neredeyse parmak uçlarında yürüyerek koltuğuna doğru ilerledi. Böyle bir huyu olduğunu fark etmişim ve daha önce de böyle bir huyu olup olmadığını merak etmişim.

Balerin mi yoksa kısa boyuna biraz boy katmak için mi? "Ailem çocukken bana böyle hitap edenleri hep düzeltti ve tam ismim de öyle kaldı."

"Peki ya Vera?" Meyve kâsesinden olgun bir erik keskin bir bıçakla düzgünce dilimlere ayırırken rahatça sordum. Beni dikkatle izledi, dili dudaklarında gezinirken bıçağın çizgilerini takip ediyordu, sanki bıçak onu baştan çıkarmıştı.

"Kimse bana böyle seslenmedi," diye itiraf etti, taze sıkılmış portakal suyunu almak için masaya doğru eğilmek üzere sandalyenin minderinde dizlerinin üzerine oturdu. "İtalya'da popüler bir isim mi?"

"Hayır," diye düşündüm. "Daha çok bir kelime olarak kullanılıyor. 'Doğru' anlamına geliyor. Uygun olduğunu düşündüm."

Durakladı, kolunu uzattı, ağır ibrik tutuşunda hafifçe sallanıyordu, ağır bir an boyunca bana baktı.

Tekrar hareket ettiğinde, suyu o kadar hızlı akıttı ki parmaklarının üzerine sıçradı ve onları yalayarak temizlemesini izlemekten sinir bozucu bir keyif aldım.

"O zaman izin veriyorum," diye karar verdi muzip bir sırıtışla. Başımı eğdim ama bu onu sadece güldürdü.

"Bana yine de öyle demeye devam , değil mi?" Sırtma sırası bendeydi, ağzımın bir tarafı kıvrıldı.

Dilini gıdakladı ama kaseyi uzattığımda onun için kestiğim meyveyi kabul etti. Bir parçasını kendime ayırdım, ama masaya eğilip bir hamle yaptı, ben de alması için iki parmağımın arasında tuttum. Parmaklarıyla yakalamaya çalıştığında geri çektim ve sessiz bir komutla kaşımı kaldırdım.

Gözlerini devirdi ama başparmağımı dişlerinin arasına almak için dizlerinin üzerinde öne doğru eğildiğinde ağzının kenarına minik bir sırıtış yerleşmişti. Dudakları başparmağımın üzerine kapandı, pelüş ve nemli.

Onları parmaklarımdan çok daha fazlasına sarılmış olarak görmek istedim.

"Amerika'da meyveleri böyle mi yiyorlar?" Ludo, yabancıların onun mizah anlayışını anlamasını zorlaştıran her zamanki monoton tarzıyla sordu.

Ama Guinevere hafifçe güldü ve topuklarının üzerine çökerek mutlu bir şekilde kâsedeki meyveleri yemeye başladı. "Bazen, arkadaşlar arasında."

"Şimdi böyle mi olduk?" Daha önce hiçbir arkadaşımın dün gece onunla dans ettiğim gibi dans etmediğimi düşünerek sordum.

"Bence birlikte bu kadar iyi dans eden insanlar arkadaş olmalı," diye takıldı, bana düşünceli bir havayla bakarak. "Ne tür bir danstı bu arada? Bir şekilde geleneksel görünüyordu."

"Biraz öyleydi. Dans etme şeklimiz değil ama şarkı. Ailemin geldiği yer olan Campania'dan 'Tarantella Napoletana'."

Ludo'nun gözlerini üzerimden ayırmamasını umarak görmezden geldim ama tabii ki "Bu bir kur dansı" diye eklemek zorunda hissetti.

Kahvemden son yudumu alırken hafifçe alay ettim ama Guinevere'in gülümsemesi meyve kâsesine bakarken ısıt ısıldı.

Utangaçlığı neden bu kadar baştan çıkarıcıydı? Her duygunun daha saf görünmesinin nedeni, onun doğal çekingenliğini aşır parlamak için mücadele etmesi gerektiğini bilmem miydi? Hayatımdaki pek çok şey kolay kazanılmışken, o zor kazanılmış gibi mi geliyordu?

"Stefania bundan hoşlanmayacak," dedi Carmine, üç parçalı kahverengi takım elbisesi içinde, saçları alnından geriye doğru özenle taranmış ve dul tepe noktasını vurgulayacak şekilde terasa çıkarken. Guinevere'e bakmadan masanın üzerindeki kâsedan bir kayısı aldı ve zıplayarak taş korkuluğun üzerine oturdu. "Amerikalı'yı duymuştur ve şimdiden planlar kuruyordur."

"Dramatik olma Carm," diye emrettim. "Hayatın gündüz televizyonlarında izlediğin o saçma dramaları yansıttığını sevdiğini biliyorum ama bu öyle bir şey değil."

Ludo homurdandı. "Stefania o kadınları bir kurdun yanında koyun gibi gösteriyor."

Ne yazık ki haksız değildi. Saldırganlığında haklılık payı da vardı. Lombardiya'da bir Camorra kaptanının kızı olarak, derisine kan bulaşmış adamların arasında büyümüşü. Bundan etkilenmeyeceğini varsaymak adil değildi. Öyle olmasını istemek de doğru değildi.

Ancak saldırganlığının içi boş görünüyordu, kolayca manipüle edilebilecek bir güvensizlik uçurumunun üzerindeki ince bir zırh.

Beni ilgilendirmiyordu.

Karşımdaki Guinevere gülümsemesini kaybetmiş, cevap arar gibi boş meyve kâsesine bakıyordu.

"Bugün gidip dairemi kontrol etmek istiyorum," dedi aniden. "Sinyora Verga'ya hasta olduğumu e-posta ile bildirmiştim ama şimdi daha iyiyim ve işleri yoluna koymanın zamanı geldi."

"Düzen mi?" Carmine güldü. "Tatilde değil misin?"

"Evet."

"Peki o zaman, düzenin bununla ne ilgisi var?" İyi İngilizce konuşuyordu çünkü babası Kanadalıydı ve yıllar önce Halifax'ta yurtdışında okurken annesiyle tanıştıktan sonra bölgeye taşınmıştı.

Guinevere ona öyle mağrur, kedi gibi bir tavırla baktı ki gülümsemeden edemedim.

"Yapmak istediğim her şeyi yapabileceğimden emin olmak istiyorum. Sadece altı haftalığına buradayım ve bunun bir haftasını hasta ve yatakta geçirdim."

"Carmine'ı görmezden gel. Benim işim bu. Listende ne var o zaman?" İlk yalvarışını dikkate almayarak sordum.

Her ne sebeple olursa olsun, çatımın sığınağından ayrılmasını istemiyordum. Kendimi onun cazibesine direnmeye ikna etmiş olsam bile, aramızdaki bu garip, göksel bağa karşı bağışıklığım yoktu. *Fortuna* gibi, kader gibi hissediyordum. Daha büyük bir gücün eli ikimizi de *burattini* gibi oynatıyordu.

Onu tanımam gerekip gerekmediğini merak etmeden duramıyordum.

Onu daha önceden tanıdığımı dair tartışılmaz bir his vardı. Ya da belki de bunca zamandır farkında olmadan onu bekliyordum.

Bir yabancı bu kadar çabuk arkadaş gibi hissedebilir miydi?

"Bir şarap imalathanesini ziyaret etmek, Duomo'nun merdivenlerini tırmanmak, Piazzale Michelangelo'dan gün batımını izlemek, Uffizi'de saatler geçirmek, kilolarca gelato yemek, Volterra'daki Etrüsk kalıntılarını keşfetmek, Siena ve San Gimignano ve Montepulciano'yu ziyaret etmek istiyorum-"

"*Bene, bene, basta!*" Carmine ellerini teslimiyetle havaya kaldırırken gülerek dedi. "Görmen ve yapman gereken çok şey var. Katılıyorum."

"Raffaele'e sahip olman iyi bir şey," diye duyurdu Martina, sabah egzersizinden dolayı terden parıldayan egzersiz setiyle terasta bize katılırken. Renzo da terden sıırıslam olmuş bir halde hemen arkamızdan geldi. "O en iyi tur rehberi."

Carmine burnundan portakal suyu çekti ve Ludo bir kahkaha attı.

Krema dolgulu Ringo kurabiyesinin üzerine bir kaşık Nutella sürmeye odaklanan Guinevere'e, "Yabancıları gezdirmekten nefret ediyorum," diye itiraf ettim.

"Şey, baskı yok. Buraya yalnız geldim ve yalnız seyahat etmekten de mutluyum. Arabanızla bana çarptınız diye benimle birlikte olmaya zorlanmanıza gerek yok."

Renzo elinin tersiyle güldü. "*Di classe*," dedi Carmine.

Pürüzsüz.

"Bambi'ye vurduktan sonra en azından bunu yapabilirim sanırım," diyerek dişlerini gösteren bir gülümsemeyle alay ettim.

Bunu ne zaman yapsam, dökülen şarap gibi önünden aşağıya bir kızarıklık döküldüğünü fark etmişim. Şimdi de durum farklı değildi, elbisesinin beyazı allığını vurguluyordu.

"Seni rahatsız etmek istemem," diye dişlerinin arasında ısrar etti, cesareti muhafazakârlılığıyla savaşıyordu.

Kendimi bir kızın saç örgüsünü çeken bir çocukken hissettiğim gibi hissettim, sersem ve huysuz.

"Sanırım bunu aştık, değil mi?" Bana ters ters baktı.

Ben de ters ters baktım.

Martina gülüp ellerini çırpına kadar. "*Perfetto*. Bugün ona şarapları göstermek için iyi bir gün. Zaten Imelda'ya bugün Fattoria Casa Luna'yı ziyaret edeceğine söz vermiştin. Sen iş yaparken Guinevere de ziyaret edebilir."

"Peki," diye kabul ettim.

"Önce benim daireme uğrayabilir miyiz?" Guinevere ayağa kalkıp boş yere elbisesindeki kırıksıklıkları temizlemeye çalışarak sordu.

Hayır.

"İyi," diye tekrarladım, öncekinden daha soğuk bir sesle.

Dudağının altını ısırdı, içeri girmeden önce bakışları benimkilerin üzerinde gezindi.

Soldatlarım kahkahalara boğulmadan önce mutfaktan geçmesini zar zor bekledi. Ludo bile.

Carmine akan gözlerini silerken kıkırdamalarının arasından, "Çok güzel bir kız patron, hakkını vermeliyim," dedi.

"Şeytan," dedim onlara İtalyanca. "Domuz."

Martina kendini göstererek, "Dahi," diye takıldı. "Çöpçatan. O kızla evlendiğinde sağdıcin olacağıma söz ver."

"Sanırım hepinizin yapması gereken işler var? Bu gece dönene kadar bu San Marco'nun kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Ya Ludo? Galasso'nun evinde Guinevere'in eşyalarından herhangi birini buldun mu?"

Başını iki yana salladı. "Sanırım sadece ailesinin bir fotoğrafı. Anne babası ve kız kardeşi."

Kaşlarımı çattım, *piçin* arabasındaki değerli olmayan her şeyi satmış ya da olmasına rağmen aptalca bir fotoğrafı saklamasına şaşırdım.

"Sabit diskini aldın mı?"

Ludo bana kayıtsızca göz kırpmakla yetindi, çünkü elbette öyle yapmıştı.

"Bana bu gece ne bulduğunu söyle," dedim masadan kalkarken. "O Leo'nun adından bahsetti. Biri onu arasın ve *Stronzo*'yu ne kadar iyi tanıdığını öğrensin."

"Hay hay patron," diye kabul etti Martina. "Şimdi, randevunuzda iyi eğlenceler!"

Gözlerimi devirdim ve daha ben duymadan hakkımda dedikodu yapmaya başlamalarını görmezden gelerek gezintim için hazırlanmak üzere evin serin derinliklerine girdim.

"Ferrari nerede?" Guinevere onu garaja götürdüğümde ve mat gümüş Bugatti Chiron'uma doğru yönlendirdiğimde sordu.

Maserati'ye, iki Lamborghini'ye ve Ducati motosiklete neredeyse şüpheyle baktı ve nefesinin altında mırıldandı: "Bu arabaların parasıyla açlık çeken bir ulusu doyurabilirsin."

"Ne yazık ki vücudumda fedakâr bir kemik yok," dedim, aşırılığımдан utanmadan.

Bu, püriten eğilimli Amerika'da olduğu gibi İtalyanların kendilerini suçlu hissetmelerine neden olan bir şey değildi. Servetim ve haksız kazançlarım için çok çalıştım. Neden bu konuda utanç duyayım ki?

"Bana yardım ettin," diye hatırlattı deri kokulu iç mekâna bindiğimizde. Derin kova koltukta elbisesi skandal yaratacak kadar yükselmiş, kısa boyuna rağmen uzun bacakları olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Tatlı *incirine* doğru giden basamak taşları gibi iç uyluklarının yumuşak, soluk derisine çürükler emmek istedim.

"İstisna, kural değil," dedim araba gümbürdeyerek hareket edip garajdan hızlıca çıkıp açık kapıdan geçerek hafif sabah trafiğine girerken. "Tüm kurallarına uyuyor gibi görünüyorsun."

"Bu bir iltifat mı yoksa şikayet mi?"

"İkisi de," diye karar verdim ve gülümsemesinin kenarını nasıl ısırdığını görmek için ona bir bakış attım.

"Peki Ferrari. Ona ne oldu?" diye tekrar sordu, beni çok kızdırdı.

"Sen, eğer geçen hafta kalçanı kontrol ettiğin geceyi

o."

Gözlerini o kadar abartılı bir şekilde devirdi ki sıkışıp kalmalarından korktum.

bu şekilde. "Har har. Hasar gerçekten o kadar kötü müydü? Yani, hafif bir beyin sarsıntısı geçirdim, ama iyi görüldüğünü hatırlıyorum ve dün sürdük."

"İyi mükemmel değildir."

"Peki Raffaele Romano için mükemmel ya da hiç mi?" diye sordu, adımları yerli yerli gibi telaffuz ederek.

İsmimin onun ağzındaki sesi bu kadar çekici olmamalıydı. Ama o sanki güzel bir şarabın tadına bakar gibi r'leri yuvarladı, her hecenin tadını çıkardı.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Yönlendirme sistemini takip ederek Arno'nun karşısındaki kiralık dairesinin adresine ulaştığımda omuz silkti.

"Kendini çok hayal kırıklığına uğramış buluyorsundur," dedi, bakışları yüzümün yan tarafına, geçen gün parmaklarının onu Floransa'nın harikalarından ayıran cama yapıştığı gibi yapışmıştı. Sanki sırlarım derimin altındaymış gibi.

"Benim *mükemmel* tanımım sizinkinden farklı olabilir. Benim için 'kusursuz' anlamına gelmiyor. 'Baştan çıkarıcı' anlamına geliyor, o kadar canlı kusurları ve her şeyiyle güzel bulmaktan kendinizi alamıyorsunuz."

"Peki siz neyi kusur olarak görüyorsunuz?"

Aklıma çok fazla şey geldiği için bir an mırıldandım ama bu küstahlığımdan hoşlanacağını sanmıyordum.

"Aptallık. Kasıtlı cehalet. Aile ve arkadaşlara karşı sadakat eksikliği."

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi, pencereye doğru döndü, böylece yüzündeki kendini suçlama ifadesini sadece kısa bir an görebildim.

Alışılmadık bir şekilde ne diyeceğimi bilemedim. Bazen şakalaşırken yapmak istediğim gibi kasıtlı olarak hakaret etmemiştim ve sözlerim onu incittiği için garip bir şekilde ... huzursuzdum.

Trafikte sessizce manevra yaparak şehrin diğer tarafına geçerken arabadaki gerilim artıyordu.

"*Chi sta bene da solo, sta bene con tutti*," dedim sonunda, kelimeleri aramızdaki yoğun sessizliğe iterek. "Bu hiç duydun mu?"

"Hayır," dedi bana bakmadan usulca.

"Kendin hakkında iyi hissedersen, herkes hakkında iyi hissedersen ve onlar da senin hakkında aynı şekilde hissederler' gibi bir anlama geliyor." Verdiğim arayı doldurmayınca içimi çektim. "Seni aşağılamak niyetinde değildim Guinevere ve yine de bunu yaptığım için özür dilerim. Yine de yapacağıma inanmaya bu kadar hazır olduğun için daha da üzgünüm. Hatta *inanmam gerektiğine*."

Göz ucuyla keskin bir bakış atarak, "Bana *aptal* diyen sendin," dedi.

Dişlerini göstermesine gülümsemek istedim ama kendimi tuttum. "Bu seni tanımadan önceydi. Şimdi senin aptal, kasten cahil ya da sadakatsiz olduğunu düşünmüyorum. Saf, kesinlikle. İtalyan kültüründe yenisin, belli. Ama senin hakkında hiçbir şekilde kötü düşünemem, *cerbiatta* ve seni sadece bir haftadır tanıyorum. Sizi daha uzun süre tanırsam hakkınızdaki izlenimin ne kadar büyük olacağını düşündükçe ürperiyorum."

Sırıtişını belli etmemek için dudağını ısırdı ama enerjisinde, yoğun bir bulutu yaran güneş ışığı gibi gözle görülür bir değişim vardı.

"Bu muhtemelen, çok dolambaçlı bir şekilde, birinin benim hakkımda söylediği en tatlı şeydi," diye itiraf etti.

Gideceğimiz yerin bir blok ötesinde turist kalabalığının caddeyi geçmesini beklerken, "O zaman daha iyi bir arkadaş bulmalısın," dedim hafifçe.

"Çok tatlı," diye yankılandı yumuşak bir sesle ve memnun ifadesini pencereye çevirdi.

Elbette, hayatımda hiç kimse bana tatlı dememişti. Bana hayran olan annem ya da kız kardeşlerim bile. Çocukken bile hesapçı ve acımasızca dürüst biriydim. Delfina'yı lisenin ilk gününde ağlattığımı hatırlıyorum çünkü ona permasının onu Valeria Golino'nun çirkin kız kardeşine benzettiğini söylemiştim.

Guinevere her şeyin iyi tarafını arayan biriydi. Çok kötü niyetli erkekleri bile. Bu onu tam olarak aptal yapmıyordu ama tehlikeli erkeklere ve kötü kararlara karşı kolay bir av haline getiriyordu.

Altı haftalık yaz tatili için bir daire kiraladığı apartmanın önüne geldiğimde ve kapının hemen solunda üç genç adamın uyuşturucu sattığını gördüğümde bu özellikle belirgindi. Bu şaşırtıcı değildi. Floransa'da ciddi anlamda güvensiz bir bölge olmamasına rağmen, Fortezza da Basso'nun arkasındaki sokak, ilaçlardan sert sokak uyuşturucularına kadar her şeyi satın almak isteyen yerliler için açık bir sırды.

"Hey, benim yaşımda insanlar," dedi Guinevere mutlu bir şekilde, pencereye yaslandığı yerden kalkarak. "Bunu bilmek güzel."

"Uyuşturucudan hoşlanıyorsan belki," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Ortalama bir kullanıcıya benzemiyorsun ama belki de yanılmışımıdır."

Ağzı komik bir şok ifadesi aldı. "Onlar uğraşıyorlar uyuşturucu?"

Son kelimeyi fısıldadı, sanki bunu söylediği için başı derde girebilirmiş gibi.

Neşe ve öfke arasında gidip geliyordum. "Guinevere, lütfen bana bir manastırda büyümediğini söyle."

Kaşlarını çattı ve farkında olmadan benim duruşumu taklit ederek kollarını kavuşturdu. "*Hayır*. Ben bir üniversite kasabasında büyüdüm, bu yüzden insanların uyuşturucu kullandığının farkındayım. Daha önce hiç uyuşturucu anlaşması görmedim."

Madonna Santa, çok genç ve kusursuzdu.

Peki onu günahla kirletmek istemem benim hakkımda ne söylüyordu? "Daireyi tutmadan önce bu mahalleyi araştırdın mı?"

Kaşlarının arasındaki düğüm gerildi. "Evet, Raffa. Az önce senin de söylediğin gibi ben aptal değilim. Bu bölge güvenli."

"Kim demiş? İnternet mi?"

"Yerel halktan kırk kadar forum ve blog okudum," diye karşılık verdi.

"İçlerinden biri buranın uyuşturucu ticareti için popüler bir yer haline geldiğinden bahsetmiş olmalı," diye tersledim. "Kendini kötü şanslı ilan etmişken, yanlış zamanda yanlış yerde olmanın ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Burası Floransa. Ülkedeki diğer şehirlerin çoğuyla karşılaştırıldığında suç oranı gerçekten çok düşük. Amerika'daki büyük şehirlerle kıyaslamaya hiç başlamayayım bile. Saçmalıyorsun."

"Aptalca mı?" Ben de yankıladım.

"*Evet*," dedi keskin bir baş hareketiyle. "*Sciocco*."

"Benimle kendi dilimde alay ediyor," diye mırıldandım, cesareti karşısında bir kez daha şok olmuştum. "Biliyorsun, çoğu kadın onları kolladığım için bana teşekkür ederdi."

"Belki de günü onlarla geçirmelisin." Tatlı tatlı gülümsedi, saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve arabadan indi.

Bu bana sırtışıma sabitlemem için zaman kazandırdı, ardından ben de aynı şeyi yaptım ve dairelerin kapısında ona katıldım.

"Sinyora Verga ile sizin yardımınız olmadan da görüşebilirim," diye .

Onu görmezden geldim, ama zil sesi duyulup kapı açıldığında, onu hemen binaya kadar takip etmedim. Kapıyı kapanmadan yakaladıktan sonra gevşek bir tuğlayı pervaza sıkıştırdım ve sonra birkaç metre ötedeki genç adam kümesine döndüm.

İlk başta yaklaştığımı fark etmediler. Muhtemelen kafaları iyi olduğu için.

Ama bir dazlak beni görünce ters ters baktı ve dirsekleriyle arkadaşlarını dürtükledi.

"Hey, göt herif," diye seslendi İtalyanca, ince göğsü kabarmış, bel çantası modaya uygun gençlerin tarzıyla üzerine çapraz takılmıştı. "Ne istiyorsun lan?"

Yapılması kolay bir hataydı. Genç bir adam, sokakta yürüyen iyi giyimli bir sivile bıçak gibi kelimeler fırlatarak kendini kanıtlayabileceğini düşünüyordu. Sebepsiz bir saldırı için kolay bir hedefti ve bu da onu suç arkadaşlarının gözünde havalı kılacaktı.

Sadece ben sivil değildim.

Ben bir camorrista'ydım, bölgemin *capo dei capi*'siydim.

Ona doğru hızlı ve güçlü adımlarla ilerlemeye devam ettiğimde kabadayılığının ortadan ikiye bölünmesini izlemenin zevkini yaşadım. Arkadaşlarından biri dönüp beni gördüğünde ve hızlıca "*È il gentiluomo mafioso*" diye mırıldanmadan önce nefesi kesildiğinde tamamen parçalandı.

Centilmen Mafya.

Ne kadar aptalca bir lakap ama en yakın arkadaşım bana ilk kez soğukkanlılıkla bir adam öldürdüğümde takmıştı. On sekizinci yaş günümde ve babam üniversite için ülkeden ayrılmama izin verilmesini istiyorsam aileme olan sadakatimi kanıtlamam gerektiğini söyledi.

Ve *mafya*da bir şeyi kanıtlamanın tek yolu onu kanla yazmaktır.

Zavallı *piçin* Aldo Romano'yu kızdırmak için ne yaptığı hakkında bugüne kadar hiçbir fikrim olmadı ama mesele de buydu zaten. Camorra'nın sadık bir üyesi emirleri bağlamına ihtiyaç duymadan uygulardı.

Şafak vakti babam tarafından yatağımdan sürüklenerek çıkarıldım, avluyu geçip ana evi ahırdan ayıran sarmaşıkların arasına girdiğimizde üzerimde hâlâ boxer'larım ve çıplak ayaklarım vardı. İçeride bir sandalyeye bağlanmış, üzerinde bir zamanlar çok para eden lekeli, harap bir takım elbise olan bir adam bekliyordu. Babamın danışmanı Tonio ve şok edici bir şekilde en iyi arkadaşım Leo da oradaydı.

Silahlı bana uzatan sert yüzlü Leo'ydu.

"Öldürün onu," diye emretmişti babam, arka duvara yakın bir masada tahta bir sandalyeye oturmuş, üzerinde bir moka espresso makinesi ve elle boyanmış seramik bir fincan ve fincan tabağı vardı.

Kendisine bir espresso doldurmaya ve bizi tamamen görmezden gelmeye devam etti, birinin incelemesi için bıraktığı belgelere baktı.

Tonio elini omzuna atarak onu yanına çekmeden önce Leo sessiz bir mırıltıyla, "zorundasın," dedi.

"Lütfen," diye yalvardı aileme haksızlık eden adam ben yaklaşırken. Benden çok daha yaşlıydı, cildi çok içmekten solgun ve sarkıktı. Etinde eski terin yenisiyle birleşmesinden oluşan ince bir yağ tabakası ve ağzında kararan bir damla kan vardı. "Lütfen, benim bir ailem var."

Silahın elimdeki ağırlığını, Leo'nun benimkinden önce tuttuğu için ne kadar sıcak olduğunu hala hatırlayabiliyordum. Neredeyse yürümeye başlar başlamaz ateş etmeyi öğrenmişim, bu yüzden elimde doğal duruyordu, tıpkı bir eldivenin bir sporcuya hissettirdiği gibi.

Ama eğitimini aldığım tek spor buydu.

Onu öldürmeden önce boynundaki kravattı aldım. Düğümü çözdüm ve yalvarmayı bırakması için Gucci ipeğini ağzına tıktım.

Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü Aldo ve Tonio için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ben zaten kendi kaderime karşı akıntıya karşı yüzmeye çalışırken, onun kaderini değiştirebilecek güce sahip olduğumu düşünüyordu.

İki adım geri çekildim ve onu alnından, tam gözlerinin vurdum.

Babam memnun olmadı.

"Çok kolay," diye mırıldandı gözlerini bana dikerken tiksintiyle. "Bu düşmanlarımıza ne tür bir mesaj vermek için?"

Onu yatıştırmak için, annem ve kız kardeşlerimle kahvaltı etmek üzere büyük eve dönmek istediğimden, Zio Tonio'nun kemerinden av bıçağını çektim ve ölü adamın alnına bir mesaj kazıdım.

Traditore.

Hain.

Tonio, Leo ve ben cesedi dikkatlice dairesine yerleştirdiğimizde, onu temizlemeye ve masasının arkasına mükemmel bir şekilde yerleştirmeye özen gösterdim. Alnındaki korkunç kırmızı oyuk izleri dışında uyuyor olabilirdi.

Bazı muhabirler cinayeti bir mafya suikastı için neredeyse centilmence olarak nitelendirdi. Ne yazık ki, bu lakap yapışıp kaldı.

"Güzel," dedim haydutlar kaçmak için gerildiklerinde, aralarında daha büyük bir yırtıcı olduğunu hissettiklerinde. "Benim kim olduğumu biliyorsunuz. Bu yüzden, eğer herhangi biriniz az önce Sinyora Verga'nın dairesine giren küçük esmer kıza bakarsanız, derinizi canlı canlı yüzerim ve sonra her biriniz başka bir adamın yüzüne bürünene kadar etlerinizle karıştırma ve eşleştirme oyunu oynarım dediğimde ne kadar ciddi olduğumu anlayacaksınız. Beni anladınız mı?"

Dazlak adamın ağzı, çenesinin kırık menteşesi yüzünden açık kalmıştı. "Evet, evet dostum. Endişelenme."

"Ona göz kulak olmamızı ister misin?" diye sorma cesaretini gösterdi sivilceli bir çocuk.

Bir an düşündüm ve omuz silktim. "Eğer istersen, bu unutulmayacak bir şey değil."

Gerçi Guinevere'e önümüzdeki beş haftayı benim çatım altında geçireceğini söylememe bir aksilik kalmıştı.

Çocuklar kekeleyerek onayladılar ve elimi sallayarak sıvıştılar. Verga'nın binasına geri dönüp kapıyı iterek içeri girerken başımı salladım. Bunun gibi çocuklar genellikle *soldati* için en iyi avlardı ama benim ekibimde öyle değildi. Keskin ve akıllı oynardık, bu da genç özenti belalılarının saflarımızdan muaf olduğu anlamına geliyordu. Onları birliğe kabul etmeyi düşünmeden önce Damiano'nun onları Napoli'den almasına ve sıkı bir eğitimden geçirmesine izin verdim.

Romano ailesinin bir hazırlık okulundan daha fazla üniversite mezunu vardı. Başarımızın ve inceliğimizin anahtarı buydu.

Guinevere'in Amerikan aksanının yumuşak tınısı fuayede bana ulaştı ve ben de onu takip ederek iki kat merdiven çıkıp bir dairenin açık kapısına ulaştım. Çerçevelediği konumumdan her şey görülebiliyordu: sağda yarım bir buzdolabı olan küçük bir mutfak, iki kişilik küçük bir masa, solda topaklı mavi bir aşk koltuğu ve tavşan kulağı antenli eski bir televizyon ve odanın arkasında elle boyanmış bir çekmeceli sandığın yanında pirinç başlıklı çift kişilik bir yatak. Posta pulu büyüklüğündeki odaya, sokağın aşağısındaki dönerci dükkânından yayılan ağır Orta Doğu baharatlarının kokusuyla birlikte, hiç de çekici olmayan bir hava katıyordu.

Guinevere ise bunun harika olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Muhteşem," diye haykırdı, odanın ortasında dururken ellerini , sanki Signora Verga

Michelangelo'nun *Davut*'unun harikalarını gösterdi. "Burada yaşadığıma inanamıyorum."

Sinyora Verga ona genişçe gülümsedi, Guinevere'in içinden güneş ışığı gibi yayılan coşkusuna kapılmıştı. "Evet, evet, çok şanslısınız. Burada mutlu olacaksınız."

"Öyle yapacağım," diye kabul etti Guinevere, pencere pervazına hafifçe dokunarak, sanki hissediyormuş gibi onu okşadı. "Bana kiraladığınız için teşekkür ederim. Buraya daha erken gelemediğim için çok üzgünüm."

"Hayır, siz açıklayın," dedi Sinyora Verga, özrü elinin tersiyle iterek.

"Sinyora Verga," dedim İtalyanca, iki kadını da ürküttüm, ikisi de bana döndü

Elleri kalplerinin üzerinde bana bakıyorlar. "Evinizin önünde dolaşıp uyuşturucu satan çocukları bildiğinizi varsayıyorum."

Yaşlı kadının ince çizgili yüzü buruşuk bir ipek eşarp gibi kırıştı. "Onlar kötü çocuklar değil."

"Öyle mi?" Çerçeveye doğru eğilirken kollarımı kavuşturarak sordum.

"Senin türün gibi değil," dedi, tüm yaşlı insanlar gibi cesurdu, tehlikeyi göz ardı edecek kadar ölüme yakındı.

"Benim türüm mü? Hmmm." Konuşmaya ayak uydurmaya çalışırken hafifçe kaşlarını çatan Guinevere'e baktım. "Benim türüm geçen hafta bu kızı daha kötü bir adamın elinden kurtardı ve güvende tuttu."

"O zaman kötü şeyler yapan tüm erkeklerin kalplerinin çürük olmadığını biliyorsun," diye kendini beğenmiş bir şekilde karşı çıktı, zaferle burnunu çekti.

Sevinçten ağzımın kenarı gıdıklandı ama sıkıca bastırdım.

Kapa çeneni.

"Burayı seviyorum," dedi Guinevere bana, kollarını kavuşturup uzak durarak

benimle birlikte. Bir buçuk metre boyunda ve tüy kadar hafif olduğu düşünülürse, bu gülünç ama garip bir şekilde sevimliydi. "Floransa'nın merkezinde paramın yeteceği bu kadar şirin bir yer bulana kadar yıllarca aradım."

Kapının kilidini incelemek için öne doğru eğildim, mandalı kaldırdım ve paslanmış menteşenin gıcirtısını duymak için bıraktım. Tek kelime etmeden, kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Kolları göğsünün üzerinde koruyucu bir şekilde sıkılaştı. "Sinyora Verga burada güvendeyse, eminim ben de güvende olacağım."

"Sinyora Verga akıldan çok cesarete sahip, olağanüstü güzellikte genç bir kadın değil," diye takıldım.

"Raffa," diye nefes nefese kaldı. "Kaba olma."

Az önce ona dudaklarımdan dökülen en güzel iltifatlardan birini etmişken, öfkesine neredeyse gülecektim. Islak bir kedinin tüm öfkesine sahipti ve kendimi bu inatçı asaletten gülünç bir şekilde etkilenmiş buldum.

"Bu doğru." Sinyora Verga, Guinevere için tatlı bir gülümsemeye dönüşen kirli bir bakışla bana izin verdi. "Artık yaşlandım, bir zamanlar olduğum gibi genç ve güzel değilim."

İnançsızlığımı kısa bir öksürüğe dönüştürdüm ama Guinevere numaramı anladı ve bana ters ters baktı.

"Çok güzelsin," dedi. "Ve bu daire de öyle. Yerleşmek için sabırsızlanıyorum."

Bağırsaklarımda garip bir şey oldu, sanki bir şey zorla yerinden çıkarılıyormuş gibi kancalar midemin zarını yırttı.

"Bu gece burada kalmıyorsun."

Dudaklarını benim ses tonuma göre düz bir çizgiye bastırdı, ki bunun *soldatlarıma* emir verirken kullandığım ses tonuyla aynı olduğunu kabul edebilirdim.

"Neden olmasın?" diye sordu aşırı makul bir tavırla. "Artık hasta değilim, kıyafetlerim var ve bana nazıkçe biraz nakit borç verdiniz, önümüzdeki hafta hızlandırılmış yedek pasaportumu aldığınızda size geri ödeyebileceğim. Aslında, beni şaraphaneye yapacağın iş gezisine götürmeyi unut. Başka bir gün kendi seçtiğim bir yere tek başıma gidebilirim. Amerikan *aptallığından* kurtulduğun için mutlu olacaksın."

Bir milyon avroluk soru bu değil miydi? Neden ondan kurtulmak istemiyordum?

İki haftadır Villa Romano'daki evime gitmemiştim; bu, babamın ölümünden bu yana ailemden uzakta geçirdiğim en uzun süreydi. Pietra pislikleri çirkin suratlarını topraktan çıkarmış, gözlerini intikam almaya ve bölgemi ele geçirmeye dikmişlerdi. Annem ve Stefania, Stef'in ailesi ve benim ailem arasında yapılacak bir evliliğin güç tabanımı sağlamlaştıracağına ve uzun zamandır beklenen bebekleri sağlayacağına ikna olmuşlardı.

Gerçek hayatta sorunları olan bir kaptandım.

Peki neden bu Amerikalı kızla Beyaz Atlı Prens'i oynama saçmalığına devam etmek istedim?

Sinyora Verga'ya "*Lasciaci*," dedim. Bizi yalnız bırakın.

Beni tekrar kokladı, Guinevere'e can simidi atar gibi bir bakış fırlattı ve terliklerini sürüyerek apartmandan çıktı.

Kapıyı kapatmadım ama da gerek yoktu.

Bunun yerine Guinevere'in uzun kirpikli kahverengi gözlerini tuttum ve yavaşça ona doğru yürüdüm. Göz temasını sürdürebilmek için ona doğru yaklaştığımda çenesini yukarı doğru eğerek kendini korudu.

Ağzını açtı, hiç şüphesiz keskin küçük dişlerini kullanarak otoriter kıcımdan bir ısırık almak istiyordu, ama işaret parmağımı ağzına bastırarak onu susturdum.

"Seninle ilgilenmek için çok çaba sarf ettim, *cerbiatta*," diye mırıldandım, elimi kapalı ağzından alıp elmacık kemiğinin çizgisini takip ederek kulağının üzerindeki gevşek saçlara doğru götürdüm. Parmağımla bir tutamı tutup narin kabuğun arkasına bastırdığımda hafifçe titredi. "Artık kendimi senin iyiliğine yatırım yapmış buluyorum."

"Finansal olarak," diye espri yaptı, ama bu kelime vurucu olamayacak kadar soluksuzdu.

"Çok daha fazla şeye çok daha fazla para yatırdım ve yarın iflas etseler bile umurumda olmaz," diye itiraf ettim.

"Zengin bir adam."

"Evet, çoğu zaman da sıkılmış bir adam."

"Ben oyuncak değilim, biliyorsun." Parmak uçlarına doğru yuvarlandı ama hâlâ o kadar kısaydı ki beni korkutmak için hiçbir umudu yoktu. "Giydirip oynayabileceğin *bir bambolina* değilim."

Biraz sırttım çünkü dün gece dans pistinde söylediklerimi bana geri püskürtmek için çok heyecanlıydı.

"Hayır mı?" Mırıldandım, avuç içimin tamamını boynundaki ağır saç tutamının altına kaydurdım, başparmağım nabzının atışına yakın bir şekilde yerleşti. "Bir ara benim bebeğim olmak istemez misin? Kırmızılar içinde, tüm bu saçlar yastığımın üzerine yayılmış, kalçaların aralarındaki ağırlığım için açılmış? Ben seni o güzel elbisenin kumaşının arkasında meme uçlarını boncuk boncuk yapan bir dansa yönlendirirken bana bastırılmaktan hoşlanmaz mıydın?"

Neredeyse şiddetli bir ürperti ince omuzlarını sarstı, ama dişlerini arzusunun fiziksel işaretine karşı koydu. "Sana söyledim, ben bir fahişe değilim."

"Öyle olduğunu söyledim mi?"

"Bana yatırım yaptığınızı ve şimdi de karşılığını istediğinizi söyleyerek bunu ima ettiniz."

"Amerika'da nasıl erkeklere sahipsiniz bilmiyorum ama İtalya'da bir erkek cazibesi konusunda dürüştür. Seni . . . *incantevole*. Biliyor musunuz?"

Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Guinevere?"

"Hayır," diye fısıldadı başparmağım nabzının attığı noktayı hafifçe ileri geri okşarken.

"Baştan *çıkarıcı* demek. Büyüleyici. Ve benim gibi bir adam için bu tehlikeli. Dikkatimin dağılmasını göze alamam, ama işte bu çirkin dairede kendimi ... huzursuz hissediyorum çünkü tek istediğim senden daha fazlasıyken seni bir daha görmeyeceğimi söylüyorsun."

"İncil'deki anlamıyla mı?" diye sordu, biraz kaybolmuş ve tamamen tahrik olmuş bir halde.

Yüzüme yayılan sıcak ve karanlık sırtışı dizginleyemedim. "*Si, certo*, bir gün. Ama o güne kadar seni bu elbise kadar kırmızı bir gelincik tarlasında görmek istiyorum. Seni en sevdiğim trattoria'da yemeğe götürmek istiyorum çünkü gerçek *bistecca alla Fiorentina*'yı denediğinde yüzünün *alacağı* şekli hayal edebiliyorum. Firenze'deki evinde birlikte yürümeden önce sana Dante'nin *Inferno*'sunu okumayı bitirmek istiyorum. Senin ülkeme aşık oluşuna tanık olmak istiyorum çünkü bu sıkılmış adamı da yeniden aşık edebileceğini düşünüyorum."

"Ah," diye mırıldandı, bakışlarımda hem görmesini istediğim hem de umutsuzca saklamak istediğim bir şey arıyordu.

Eskiden olduğum beni gördün mü, diye düşündüm, cazibeli, havalı ve insanları yörüngesine çeken yaşam coşkusuna sahip genç üniversiteli Raffa.

Raffaele Romano'yu, silaha dönüştürülmüş bir adamın soğuk, karanlık metalini görmeyin.

"Bana tam olarak ne soruyorsun?" diye sordu, boğazını çevreleyen elinin altındaki bileğimi hafifçe kavramak için uzandı.

Başparmağını nabzıma bastırdığında, sanki aramızda bir halka kapanmış gibi hissettim. Bir an gözlemlediğimde kalplerimiz mükemmel bir bas nota uyumu içinde atıyordu.

"Seni tanımak istiyorum," diye itiraf ettim, itiraf gibi gelse de ve hatırlayamadığım kadar uzun bir süre önce bunlar için kiliseye gitmeyi bırakmış olsam da. "Bana izin verecek misin?"

"Ben de seni tanıyabilecek miyim?" diye sordu ve daha önce onun zeki olduğunu düşündüysem bile, o zaman bundan emin oldum.

Çünkü bu bilginin her iki da gideceği kesin değildi. Aslında, kesinlikle *olmazdı*.

Ama o kadar uzun zamandır bir şeylere düşkünlük göstermekten kaçınmışım ki, şimdi bunu yapmanın cazibesi fiziksel olarak çok güçlüydü. Bağışsakarımı yakıyor ve içimi titretiyordu.

Kemiklerim. Guinevere'in başparmağına çarpan kanımın ritminde yankılandı.

Kendiniz için bir şey yapın. Kendiniz için bir şey alın. Onu tanıyın ve birinin, sadece bir kişinin sizi de tanımasına izin verin.

"Si," diye fısıldadım, saçlarını arkaya doğru iterken, boynunu kavrayışından sıcak ama dudaklarım için çıplak bırakarak sözümü bir öpücükle mühürledim. "Yapacaksın."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Guinevere

Raffa'nın iş ortağı Imelda'nın ülkenin en iyi şarap imalathanelerinden birine sahip olduğu Chianti bölgesine giden yol boyunca neredeyse koltuğumda titriyordum. Sersemlik ve beklentiyle karbonatlaştığımı hissettiğimde hareketsiz oturmak imkansızdı.

Raffa beni tanımak istedi.

Bu neden benden hoşlandığını söylemekten çok daha çekiciydi?

Sevmek, bilmenin yanında çok çocuksu ve önemsiz görünüyordu.

Biri yüzeysel, diğeri ise kemik derinliğindeydi.

Önünde sırtüstü yatıp eline bir neşter vermek geldi içimden. En kötüsünü yapması için ona cesaret vermek. Çünkü Raffa gibi birinin beni tanımasına izin verdiğimde, kaçınılmaz olarak kendim hakkında daha fazla şey öğreneceğimi hissediyordum.

Sakin davranmak muhtemelen iyi bir fikirdi. bu şeyi gerçekten başlatmak, ona karşı -ona karşı- tüm o lezzetli sürtünme alevlenene kadar saldırmak için duyduğum hevesle derimden fırlamak üzere değilmişim gibi davranmak. Ama kendimin farklı bir versiyonu olmaya çalışsam da - daha cesur, daha cesur, daha korkusuz - hala bendim, bu yüzden coşkumu dizginleyemedim

ve denememeye karar verdim.

Bir buçuk hafta sonra bile Raffa, karnımın derinliklerinde onu beslemeye başladığım için daha fazlasını isteyen aşırı istekli bir açlık olduğunu bilmeliydi.

"Bugün terastaki insanlar kimdi? Onların önünde sormak kabalık olur diye düşündüm ama sanki orada yaşıyorlarmış gibi çıkıp gitmeleri tuhaftı. Bekle." Durakladım. "Orada mı yaşıyorlar? Tanrım, şimdiye kadar fark etmeyecek kadar dikkatsiz miyim?"

"*Calmati*, Vera," dedi küçük bir kakhaha atarak. "Benimle yaşamıyorlar ama geceyi geçirmek isterlerse ikisinin de odası var. Benim için çalışıyorlar. Onlara benim yöneticilerim diyebilirsiniz."

Kahvaltı masasının etrafında toplanan rengarenk ekibi düşündüm. Ludovico iri yarı, sessiz bir adamdı, yüzü kabaca oyulmuştu ve kulakları dışarı çıkmıştı. Yine de ondan hemen hoşlandığımı fark . Orada

Davranışlarında, bir örümceği öldürmek yerine camın altına hapsedip dışarı çıkaracak türden bir adam olduğunu söyleyen bir şey vardı. Koyu renk gözlerinden yansıyan doğuştan gelen bir nezaket.

Aramızdaki farklılıkların kültürel olabileceğini düşünmeme rağmen, ilk izlenimimden sonra Carmine'dan hoşlanmadım. Kendisini tanıtmaması ve ben onun için sadece bir yabancıken benimle alay etmesi kabaydı.

Martina yemekten sonra sohbet etmek için odama uğradığında bana onun zararsız olduğunu söylemişti, ama aynı şeyi o güne kadar gördüğüm en iri adam olan ve günde kaç saatini spor salonunda geçirdiğini merak ettiğim yoğun kaslarla kaplı Renzo için de söylemişti.

Raffa ve Carmine'yi tipik işadamları olarak düşünebilirdim ama Ludo ve Renzo'nun öyle bir görünüşleri yoktu. Fiziksel olarak zorlayıcı işleri olmalıydı ve Raffa için yalnız bir şeyin en iyisi olacağını düşündüm.

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?" Bir eli direksiyonda, diğeri açık pencerenin kenarına dayanmış halde köy yollarında hızla ilerlerken sordum.

Esinti hafif dalgalı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve güneş kolunun ön kısmındaki kılları mavi siyaha boyadı. Lacivert keten gömleğinin düğmeleri göğüs kafesine kadar açıktı ve dişlerimin arasına almak istediğim o koyu renk saçlarla tüylenmiş bronzlaşmış tenini ortaya çıkarıyordu. Gözlerim gri pantolonunun altındaki güçlü kalçalarına ve tepe noktasındaki aletin belli belirsiz ama gerçekten ağız sulandıran çıkıntısına kaydı.

"Gözlerinle vücudumun her santimetresine dokunduğunu hissedebiliyorum," dedi ve beni araştırmamdan uyandırdı. Sesi alçak ve günah doluydu, sağlığınıza olumsuz etkileri olmadan şımartılamayacak kadar çökmüş bir şeydi. "Ellerinle de dokunmaktan çekinme."

Güldüm ama biraz tiz bir sesle. "Bu yaşta hayal görüyorsun."

"Bu yaşlı adamdan o kadar etkilenmiş ki bana olan acısını bastırmak için kalçalarını birbirine bastıran kadın söylüyor bunu."

Nefesim kesildi ama gerektiğini düşündüğüm gibi öfkeli değildi. Yumuşaktı, aktrislerin ekrandaki aşk sahnelerinde çıkardıkları gibi bir ünlemdi.

"*Si, cerbiatta mia*, senden etkilendiğimi söyledim. Seni tanımak istediğimi söyledim ve buna biz konuştukça daha da ıslanan kalçalarının arasındaki yer de dahil. Bir gün, dilimle oranın ne kadar tatlı olduğunu tadacağım. Bunu ister misin?"

Yutkundum ama ağzımda yolu kolaylaştıracak nem yoktu, bu yüzden çoğunlukla boğuldum.

Gülümsemesi küçüktü ama ellerini direksiyonda değiştirdi ve birini çıplak kalçamı rahatlatıcı bir şekilde sıkmak için hareket ettirdi.

"Seni şok mu ettim?"

"Daha öpüşmedik bile," diye hatırlattım ona kendime rağmen biraz kibirli bir şekilde. "Ve sen beni *orada* öpmekten bahsediyorsun."

"mu?" diye onayladı çapkın bir sırıtışla. Gözlerimi devirdim ama "Amım, evet" diye tekrarladım. "*La figa*," dedi İtalyanca.

Ben de onu yankıladım.

Yola dönmeden önce gözleri bana kayarken ısıltı ısıldı. "Yolculuğumuzu seksi bir İtalyanca dersi alarak mı geçirsek?"

Güldüm ve sinirlerim cam kırıkları gibi paramparça oldu. "Evet, bu kulağa eğlenceli."

"Mmm," diye mırıldandı. "Öyle. *Mi fai eccitare. Potrei guardarti tutto il giorno.* Beni ediyorsun. Bütün gün sana bakabilirim."

Başım koltuk başlığına çarptı, ağzım bir anda açıldı. İç çek.

"Benden sonra tekrar et Guinevere," dedi ve soğuk bir tavırla onun iltifatından daha ateşli.

"*Mi fai eccitare. Bütün gün seni koruyabilirim.*"

"*Grazie tante*," diye takıldı, iltifatım için teşekkür etti. "Çok iyi."

Kıpırdandım ama uyluğumun derisinde durgun desenler çizen elini durdurmadım, elbisemin kumaşının altında yavaşça yukarı ve daha yukarı hareket etti.

"*Scommetto che hai una bella albicocca*," dedi, o kadar boğuktu ki neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Bahse girerim güzel bir kukun vardır."

"*Albicocca*?" Biraz nefessiz kalarak tekrarladım. "Kayısı mı?"

"*La figa* en popüler olanıdır, ancak bir kedi *albicocca* kadar tatlı olabilir ya da *fragola*, bir *farfalla* ya da *passerina* kadar güzel." İncir, kayısı, çilek. Kelebek ya da serçe.

"İtalyancada her şey çok güzel. *Am* ve *amcık* kulağa çok daha kaba geliyor," diye itiraf ettim, onu durdurmak için değil ama parmak uçları kasıklarımın yanındaki hassas teni okşarken kendimi o ana hapsetmek için bileğini kavradım.

"Si, bu kadar tatlı, sulu ve güzel pembe bir şeyden şiir gibi bahsedilmeli," diye kabul etti ama parmaklarının eteğimi kalçalarımın kadar çekişini izlemek için yoldan ayrılırken gözleri karanlıktı.

Külotumun soluk mavisi bakışlarının sıcaklığına maruz kaldı ve vücudumdaki her molekül kendi elektrik akımıyla vızıldıyor gibiydi.

Daha öpüşmemiştik bile.

Bu neden bu şehvetli İtalyanca dersini çok daha erotik hale getirdi?

"*Che bella*," dedi ve benim için tercüme etmesine gerek kalmadı.

Ne güzellik.

O kadar derinden kızardım ki, renginin tenime dövme olarak işlenmesinden endişe ettim. İçimde tahrik, cüret ve kalıcı utancın sarhoş edici bir karışımı olan kıvılcımlı bir his vardı. Arzularımdan herhangi birini dile getirmekte zorlanırken boğazımdan sızlanmaya benzer küçük bir ses sızdı.

"Kalçalarını benim için aşağı kaydır," diye mırıldandı.

Hiç düşünmeden itaat ettim, bacaklarımı daha geniş açabilmek için koltuğun daha derinlerine yerleştim.

Bu, kışların yalnızlığım kadar sonsuz görüldüğü Michigan'daki evimde, gece geç saatlerde yatağımın hayalini kurduğum türden bir karşılaşmaydı. Ilık yaz havası ve tenimde bir adamın elinin ağırlığı.

Raffa başparmağını kumaşla kaplı kasıklarımın ortasından geçirip tepedeki nemli noktaya bastırduğunda derin bir nefes çektim. Geri çekildiğinde neredeyse itiraz edecektim ama nemli başparmağının ucunu ağzına bastırıp emerek temizlediğinde kelimelerim dilimde kayboldu.

"*Hai un buon sapore come immaginavo*," dedi. "Tadın hayal ettiğim kadar güzel."

"Kayısı gibi mi?" Islak iç çamaşırım ortada ve Raffa'nın dudaklarındaki tadımla koltuğumda yarı uzanmış bir halde hissettiğim özgüvene şaşırarak alay ettim.

"Günah gibi," diye düzeltti. "Bağımlılık yapar."

Tehlikeli bir şeyin başlangıcı gibi hissettiren kısa bir duraklama oldu. Nefesimi tuttum.

"Söylesene Vera, hiç kendi tadına baktın mı?" diye sordu sonunda alçak bir mırıltıyla.

"Hayır," dedim şaşkın bir kahkaha atarak.

Sonra inledi ve elini indirerek pantolonundaki devasa çıkıntıyı bir kalçasına doğru uzanacak şekilde ayarladı. "Beni öldürüyorsun."

"Nasıl?" Kuru dudaklarımı yaladım, keşke tüm dikkatini bana ve benim meraklı, ağrıyan özlemime yöneltebileceği bir yerde olsaydık. "Sana öğretebileceğim her şeyi hayal etmek. Bozabileceğim yolları Senin o saf zihnini. Tadına baktıktan sonra asla geri dönemeyeceğini bile bile sana yeraltı dünyasından bir nar tanesini yedirmek istiyorum."

"Persephone'nin yılın yarısını Hades'le geçirmeyi seçtiğini düşünmeyi tercih ederim," dedim, cinsel organımı avuçlamak için kalçalarımın arasına uzanma cesaretini bularak. "Sanırım karanlığı tatmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden daha fazla yaşayamazdı."

Raffa elime hızlı bir bakış fırlattı ve göğsünden alçak sesle gürledi. "Sana sikimin nasıl emilmesini sevdiğimi öğretmemi ister misin? Dilimle seni kaç kez boşaltabileceğimi göstermemi? Macera istedin ve ben de sana rehberlik etmekten mutluluk duyarım."

"Rehber olmaktan nefret ediyorsun," diye takıldım, külotumda giderek artan nemli noktayı hafifçe ovuştururken bile, uyarılmamın kokusu arabayı doldururken kızardım.

"Sana bu konuda rehberlik etmekten daha iyi bir şey hayal edemiyorum," diye kel bir şekilde itiraf ederken arabayı aniden sağa çekti ve şarap imalathanesinin çakıllı otoparkına girdiğimizi fark ettim.

Elimi tam olarak çekmeden, Raffa'nın büyük avucu onu tekrar amıma doğru itiyordu.

"Anlaşmamızı ilk tadınla mühürle," diye ikna etti, parmaklarımızı külodumun kenarının altını kazmak için tümseğimin üzerinden ayırdı.

Nefesim kesildi, parmak uçlarım girişteki sıcak kuyuya dalınca boynum gevşedi. Raffa alnını şakağıma bastırdı, nefesi boynumda sıcaktı, gözleri bacaklarımın arasındaki bağlantımıza sabitlenmişti.

"*Bellissima*," diye mırıldandı. Çok güzel.

Parmaklarımızı ıslaklığında gezdirirken nefes nefese kaldım, beni arabanın içinde orgazm edip edemeyeceğini merak ediyordum. Bir tür kulübenin arkasına saklanmıştık ve iki tarafımız ıhlamur ağaçlarıyla çevriliydi, bu yüzden mahremiyet vardı, ama maruz kalma tehdidi beni çok sıcak yaptı, yandım.

Bunun yerine ellerimizi çekti, iki parmağını aramızda gezdirmek için kaldırırken sularıyla parlıyordu. Elini ağzına götürerek alt dudağındaki ıslaklığı boyadı. Gözleri doğrudan bana bakıyor gibiydi, yanan kömürler gibi parlıyordu, yavaşça, onu yankılamak için sessiz emrini yerine getirdim ve özümle ağzımı izledim.

Dilim parlaklığa dokunmak için dışarı çıktı ve tat tomurcuklarımda lezzet çiçek açarken nazikçe ürperdim.

"Mmm," diye mırıldandım, ama daha fazlasını söyleyemeden Raffa'nın temiz eli saçlarımdan arkasından kayıyor ve sertçe çekiyordu. Gövdem ona doğru büküldü, başım gerginliği hafifletmek için geriye eğildi ve ağzım bir nefesle ayrıldı.

Bir an sonra o sesi ve *incirimin* tadını diliyle ağzımdan yedi.

Bu istila karşısında utanmazca inledim, ellerim omuzlarına kıvrılmak için havalandı, böylece bildiğim her şeyi ekseninden sarsarken ona yapışabildim. Tadı benim gibi ama aynı zamanda onun gibiydi, karanlık ve erkek, kokusu burnumda baş döndürücü ve ağzının sıcaklığı evrenimin merkez üssü.

Demek öpülmek böyle bir şey diye düşündüm.

Şehveti bir şimşek gibi hissetmek, elektriğin her damardan fişkırması böyle bir şey.

Hiç düşünmeden onu kendime çektim ve daha da derinden öpmeye çalıştım.

Ağzından benimkine doğru titreşen iniltisi benim ödülümdü. O anda, bu sesi ondan tekrar tekrar duymak için her şeyi yapabileceğimi düşündüm.

O an kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Raffa sonunda çekilip alnını alnıma dayadığında, nefesi ıslak, şiş dudaklarımda gezinip tenimde bıraktığı kirli sakal yanığını yatıştırdığında, gözlerimi utanç verici bir şekilde nemli buldum.

"*Cerbiatta*," diye mırıldandı, saçlarımı bırakıp kafatasımın arkasını tek eliyle kavradı.

Beni aptal ya da çok genç hissettirmeden bir soru ve teselli oldu.

Tek bir damla gözyaşı yerinden oynayıp yanağımdan aşağı yuvarlanırken güldüm. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Hep istedim. Her zaman öpüşmeyi hayal ettim ve

. . . daha fazla. Ama ya hastaydım ya da çok korunaklıydım ve fırsat hiç gelmedi. Bu, hayal ettiğimden de iyiydi. Ağladığım için özür dilerim. Bu aptalca."

"*Non sciocco*," diye sertçe düzeltti, diğer başparmağı gözyaşını yakalayıp onu da ağzına götürürken. Derisindeki tuzu ürkütücü derecede sıcak bir şekilde yalamak için durakladı. "Bir şeyi bu kadar uzun süre istemeni ve ona asla sahip olamayacağına inanmanı anlıyorum."

"Ne istiyorsun?" Yakınlığımız ve dudaklarımızın arasında benim tadımı paylaşmanın basit ama yıkıcı eylemiyle her zamanki utangaçlığımdan sıyrılarak sordum.

Gözleri kapandı ama bir elimle yanağını kavradığımda, "Yüzündeki o bakışı hak eden adam olmak için" diye cevap verdi.

"Ne bakışı?" Sorudan ve cevaptan korkarak sordum ama geri alacak kadar değil.

"Sanki benden istesen senin için gökyüzünden yıldızları çekebilirmişim gibi

çin

." "Peki ya sen?"

İç çekişi ağzımın üzerinde tüylenirken neredeyse teslim olmuş gibiydi.

"*Troverei un modo.*"

Bir yolunu bulurdum.

Fattoria Casa Luna, şarap üzümleriyle kaplı tepelerden oluşan bir manzaranın üzerinde yükselen güzel bir bahçe ve verandanın etrafına dizilmiş altın renkli taş binalardan oluşan çarpıcı bir yayılımdı. Güneş ışığına karşı gözlerimi kıstım, durduğum yerden üç tepe ve vadinin derinliğindeki asmaların nerede bittiğini görmeye çalışırken gözlerimi kapatmak için bir elimi kaldırdım.

"İnanılmaz," diye nefes aldım, başımı arkaya eğdim ve yüzüme vuran güneş ışığını emmek için elimi bıraktım.

Raffa bana ana binanın girişindeki banyoyu göstermiş, sonra da benimle verandada buluşacağına söz vererek Imelda'yı bulmaya gitmişti. Ellerimi yıkamak ve antika aynada, onun varlığı duyularımı boğmadan kendime bakmak başlı başına bir aydınlanma olmuştu.

Yanaklarım kızarmış, saçlarım onun sıkı tutuşundan dolayı dağılmış ve şişmiş ağzımın etrafındaki deri, beni öperken yanaklarımın sertliğinden dolayı pembeleşmişti.

Biraz sefih görünüyordum ve bununla gülünç bir şekilde gurur duyuyordum.

Gülümsemem kapalı dudaklı ve kendini beğenmiş bir ifadeydi; Gemma'nın yüzünde daha önce erkek arkadaşıyla buluştuktan sonra eve döndüğünde gördüğüm ama benim yüzümde hiç görmediğim nazlı bir ifadeydi.

Tanrım, benim için buna bayılırdı.

Ayaklarımı yerden kesen gizemli İtalyan yabancı hakkında benimle nasıl dalga geçip sevinç çılgınlıkları atacağını düşündüm.

Bir an için nefesimi tuttum. Ellerimi tezgâha dayadım ve gözlerimdeki yaşları kııptım.

Öpüşmenin bu kadar duygusal olabileceğini kim bilebilirdi ki? Ama sonra, bunun sadece öpücük olmadığını anladım.

Ann Arbor'daki evimin rahatlığında titizlikle planladığım macera değil, tamamen yeni bir gelecek önümde uzanıyordu. Raffaele Romano'nun varlığıyla yükselen bir gelecek.

Güzelliğı ve zenginliğiyle nabızı atan her kadının ilgisini çekeceğinden emindim ama onda beni neredeyse en başından beri cezbeden soyut bir şey vardı.

Belki de kendi içimde hissettiğim, kim olduğumuz ve kim olmak istediğimiz arasındaki gerilimin aynadaki görüntüsü.

Raffa'nın bununla neden mücadele ettiğini ya da kendini nasıl gösterdiğini bilmiyordum, ancak bölünme ince bir şekilde açıldı.

Bana karşı nazik, düşünceli ve şefkatliydi, ki bu onun sert ve titiz tavrı düşünüldüğünde alışılmadık bir durumdu. Martina benimle olan ilişkisinin alışılmadık olduğunu söylemişti ve Raffa'nın kendisi de benim onun tüm kurallarının istisnası söylemişti.

Belki de bu bir tehlike işareti olmalıydı, ama bunun beni özel hissettirdiğini inkâr edemezdim. Hatta güvende. Eğer aramızdaki kimyayı daha önce hiç deneyimlememişse, bunun onun için de benim için olduğu kadar gerçek olacağına güvenebilirdim.

Yine de gerçek bir tatil romantizmine başlama fikri o kadar gerçeküstüydü ki banyoda kendi kendime kıkırdadım. Guinevere Stone, Amerikalı bakire, başkasının ağzından kendi tadını yalıyor.

Evdeki kimse buna inanmazdı.

Öte yandan, Gemma ve ailem her zaman en iyi arkadaşlarım, beni en iyi tanıyanlar olmuştu ve geceleri kendime dokunduğum gizli, sapıkça fantezilerimi onlara söyleyemezdim. Gariplikten bahsediyorum. Ve şimdi onları utanmadan keşfetmek için mükemmel bir fırsatım vardı. Çünkü Raffa'yı o kadar iyi tanı mıyordum, aslında tanı mıyordum ama bana zevk almayı öğreteceğı konusunda ona güvenebileceğimi biliyordum. yargılama ya da utanç.

Hayatımın büyük bir bölümünde ailemin ve benim ölümünden o kadar korktuğumuzu fark etmek kolay değildi ki, korkunun beni zincirlerle sarmasına ve sıradanlığın güvenli kıyılarına demirlememe izin vermiştim.

Hayatta kalanlar an be an elde edebildiklerinden daha fazlasını hak etmiyorlar mıydı? Her bir saniyede gelişmeyi ve sevinmeyi hak etmiyorlar mıydı? Kemikteki iliği emmeyi, çeneden aşağı damlayan suları, hayatta kalmanın çorak, aç zamanlarından sonra oburluğu bir günah değil, bir ayrıcalık olarak görmeyi?

Sağlığıma her zaman dikkat etmek zorundaydım. Bu, bir sonraki nefesimi almak hayatın bir gerçeği idi, ancak bu, fırsatlar uygun olduğunda şansımı deneyemeyeceğim ve kendimi şımartamayacağım anlamına gelmiyordu.

Bunu ilk kez Gemma öldüğünde hissetmeye başlamıştım. Sağlıklı, gülbüz, güzel, genç ve tüm hayatının başlangıcında olan Gemma. Daha önce hasta olduğuna dair hiçbir belirti yokken nasıl olur da bir dakika ile bir sonraki dakika arasında yok olabilirdi? Bunun rastlantısallığı gerçekliği sarsmakla kalmadı, onu çatlattı ve bu çatlaktan sonunda içinden çıkabildiğim bir uçurum büyüdü.

Ve burada, son yirmi üç yıldır yapamadığım gibi hayatımı kendim için yaşamakta özgürdüm.

Ne yapacaktım ki?

Bunu çok uzun süre düşünmeden bir tezgâha girdim ve Maria'ların butikten benim için seçtiği ve asla kendim için almayacağım nemli ipek tangamı çıkardım. Malzemeyi bir top haline getirdim ve çantama koydum, bir noktada Raffa'nın cebine sokmayı düşündüğümde yanaklarımdaki sıcaklığı hissettim, vardiyanın altında çıplak olduğumu fark ettiğinde yüzündeki bakış.

O sabah elbiseyle dışarı çıktığımda bana nasıl baktığını görmüştüm ve karşı koymak için çok fazla çaba sarf etmeyeceğini biliyordum.

Bunu düşünürken gülümsedim ve güneşin tenime olabildiğince çok değmesi için avuçlarımı açtım. Bahçeden gelen gardenya, frezya ve hanımeli kokuları otların odunsu notalarıyla bastırılıyordu.

Dakikalar sonra Raffa hâlâ ortalıkta yoktu, ben de arazide kendim yürümeye karar verdim. Veranda, lavanta sapsarı ve beyaz yüzlü gardenyalar arasında gezinen şişman yaban arılarının hafif uğultusuyla dolu hoş kokulu bir bahçenin kenarındaydı. Bitkilerden oluşan labirentin içinden damlayan su sesine doğru kaldırım taşlı patikayı takip ettim ve büzülmüş ağzından su tüküren küçük bir aşk tanrısının olduğu bir çeşme buldum.

Temmuz sıcağından kısa bir süreliğine kurtulmak için parmak uçlarımı serin suda gezdirdim, kendimi o kadar huzurlu hissediyordum ki etrafımdakilerin gerçek olduğuna inanmak zordu.

Sert bağırışlar bana öyle olduklarını hatırlattı.

Kızgın sesi takip ederek ana şarap tadım binasının solundaki bir tür endüstriyel depoya doğru ilerlemeden önce tereddüt ederek doğruldum. Ses netleşti, öfkeyi ama aynı zamanda sessiz olma isteğini de yansıtan bir şekilde bağıırıyordu.

Bahçenin büyük bölümünü üzüm bağıının perde arkasından ayıran selvi ağaçlarının arkasında durdum ve aradaki boşluğa göz attım.

"*Calmati!*" Raffa'nın sesi, gözlerim onu bulmadan önce beni buldu; benden uzaklaşıp bağııran adama doğru dönmüştü. "*Che cazzo fai?* Tüm personelin seni duymasını mı istiyorsun Wyatt?"

Söz konusu adam İngiliz aksanlı İngilizceye geçti ama duruşu değişmedi, bir parmağını silah gibi Raffa'ya doğru kaldırdı.

"Biz böyle iş yapmayız Romano."

Raffa başını eğdi. "*Biz İtalya'da böyle iş yaparız. İşlerin böyle yürümesini bekliyorum, kapiş? Ben emredeceğim ve siz itaat edeceksiniz. Başka seçenek yok.*"

"Her zaman başka bir seçenek vardır," diye karşılık verdi Wyatt, ama öfkesi tedirginliğe ve sağlıklı bir korku dozuna yakın bir şeye dönmüştü.

"Başka bir seçenek istemiyorsun," diye mırıldandı Raffa, o kadar sessizdi ki neredeyse onu duyamıyordum.

Bir yılan gibi kıvrılarak Wyatt'ı gömleğinin önünden tutup taş duvara doğru itmeye çalıştığında nefesim kesildi. O anda onlara rastlamış olsaydım, birbirlerine bu kadar yakın durdukları için sevgili olduklarını düşünebilirdim ama Galasso'dan sonra yakınlığın gözdağı vermek için de kullanılabileceğini biliyordum.

O sırada ne dediğini duyamadım, sadece sesinin alçak tınısını, üzerimde yuva yapan ağustos böceklerinin şarkısının bas notası gibi yakalayabildim.

Onu bu kadar soğuk, bu kadar mutlak bir totaliterlik içinde görmek endişe verici olmalıydı. Belli ki kötü davranan personeliyle yüzleşerek ellerini kirletmekten korkan bir işadamı değildi. Babam böyle bir sahneden sonra onu bir daha görmemi yasaklardı, erkeklerin öfkesine karşı her zaman temkinli davranırdı.

Ama merak uyandırıcı bulduğum, gerçek anlamda deneyimim olmayan bir başka şey daha vardı. Sesinin kırbaç gibi soğukluğu. Vücudunun gücü hızlı ve ölümcül bir şekilde açığa çıkıyordu.

Memleketteki üniversite sınıf arkadaşlarımla hiçbirinde görmediğim bir erkeklikten ve nadir bir güçten bahsediyordu. Bir tür erkeklik.

Kendisine ve *bana* bakması istendiğinde.

Kendimi güvende hissetmemi ve bu ses tonunun bana doğru yönelmesi halinde bana neler yaptırabileceğinden biraz korkmamı sağladı.

"Guinevere."

Başımı soluma çevirdim, Raffa yolun girişinde kollarını kavuşturmuş duruyordu - kasları derisinin altında ip gibi kıvrılmıştı, gömleğinin ince örgüsünün altından görünüyordu, bana yaramaz bir çocukmuşum gibi bakıyordu.

"Kulak misafiri mi oldun, *cerbiatta*?" diye sordu bana.

Dudaklarımı büzdüm. "Bağırış çağırış varsa bu gizlice dinlemek midir? Zorlukla

dinlemeyin."

"*Faccia tosta*," dedi dilini şaklatarak. "Buraya gel." "Bu ne anlama geliyor?"

"'Arsız.' Şimdi, buraya gel."

Bir an durakladım, çünkü bu ikimizin de oynamaktan hoşlandığını anlamaya başladığım oyunun bir parçasıydı. Ona boyun eğdiğimde bile kendimi cesur hissetmemi sağlıyordu.

Ondan bir adım uzaklaşana kadar parmak uçlarımda yürüdüm ve sinsice sıırttım. "Kulakların hâlâ çınlıyor mu ihtiyar? Söyleyeceklerinizi duymak için daha yakına gelmemi mi istiyorsun?"

"Daha yakına gelmeni istiyorum," dedi sahte bir hırıltıyla, İngiliz'e yaptığı gibi saldırdı, ama sadece bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti, böylece onunla göbek göbeğe bastırıldım. "Böylece seni öpebilirim."

"Eğer seni öpmezsem, o adama kızdığın gibi bana da kızar mısın?" Test ettim, ondan korktuğum için değil, *korkmadığım* için.

Cevabının ne olacağını biliyordum.

Arabasıyla bana çarptıktan sonra beni bir hastaneye ya da karakola bırakabilirdi, eğer bende onunla alıştığından farklı bir dilde konuşan bir şey olmasaydı.

Raffa şakacılığını sezdi, gözleri güneş ışığını yakalayınca parladı ve çeneme dokunup ısırabilmek için aşağı eğildi. "Kızgın mısın? Hayır. Öfkemi kazanmak için çok daha kötüsünü yapman gerekirdi."

Boğazımdan ikimize de hayal kırıklığı gibi gelen bir ses çıkardım.

Ellerimi tutup sırtımın arkasına doğru çekerken yüz ifadesinde bir anlayış titreşimi belirdi. Dengem tamamen onun ellerimi sabitlemesine bağlıydı.

ve bileklerimde bir karşı ağırlık sağlıyordu. Erotikti, derme çatma bir esaret.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve kalbim göğsümde çok hızlı çarparak kanımı düşük bir kaynamaya kadar ısıttı.

"Öfkemi istemiyorsun, *piccola*, ama onun gibi bir şey mi istiyorsun?" diye sordu alçak *sesle*, dişleriyle lobumu ısırmadan önce kelimeleri doğrudan kulağıma söyledi. "Merak etme. Kanını kaynatan şey için sana her dilde kelimeler öğreteceğim, *anlaştık* mı?"

"İhtiyacım olan kelimeleri ben bile söyleyemezken sen nasıl bilebilirsin?" Dilimde acılıkla sordum. Sağlığım, bileklerimi saran ellerinden daha daraltıcı geldi.

"Bileceğim," diye söz verdi, burnunun ucunu çenemden aşağıya ve çenem boyunca gezdirerek ağzını ağzımın üzerinde gezdirdi. "Artık seni bir eriği ısırır gibi öpmemi istediğini bildiğim gibi. Dilim ve dişlerimle. Yutarcasına."

Kelimelerle cevap vermek yerine ellerimi tutuşundan yararlanarak yüzümü öne eğdim ve dudaklarını kendime doğru çektim. Başını eğip söz verdiği şeyi yapmadan önce kıkırdaması bir an ağzımı gıdıkladı.

Yendi yutuldu.

Bugatti'nin nazik keşiflerinden hiçbirisi yok. Sadece bir sahiplenme saldırısı. Dilim dişlerimin arasında, yağmalıyorum, henüz keşfedilmemiş yeni köşeler arıyorum.

Kendimi öpücüğe, onun tutuşuna teslim ettim ve sadece vücudunun çerçevesi içinde var olduğumu, ağzına yapıştığımı hissettim. İçimde zevkle birlikte yükselen bir özgürlük vardı.

Sonunda doyduğunda, yüzüme bakmak için ayrıldı ve üzerimdeki etkisini kataloglamak için beni inceledi.

"Vay canına," dedim, biraz şok olmuş bir halde.

Sanki onu şaşırtmışım da dürüst bir ifadeye büründürmüşüm gibi, tamamen savunmasız bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

"*Che bello*," diye kabul etti. "Şimdi, günün geri kalanında seni bu bahçede öpebilmeyi ne kadar istesem de, sanırım bir üzüm bağının nasıl işlediğini görmek istediğinden bahsetmiştin?"

Güldüm ve karnımdan geldi. "Ben yaptım."

Gülümsemesi daralmış, yumuşamıştı ama hâlâ oradaydı ve beni tekrar ana binaya doğru çekerken elimi tutuyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Raffa

Kendinizi güneş ışığından nasıl korursunuz?

Şapka, gözlük, güneş kremi taktığınızda bile, giysilerinizin altında sıcaklığını hissedebilir, dilinizde nemini tadabilir, lenslerinizden ışığın parlak dökümünü görebilirsiniz.

Guinevere Stone'un her gözeneginden sızan güneş ışığına karşı kendinizi nasıl savunursunuz?

O kırmızı elbisenin içinde bana gülümsediğinde bunun zor olacağını anladım. Trattoria'da onunla dans ettiğimde bunun tehlikeli bir teşhir olduğunu biliyordum. İnce kalçalarını ayırdığında, sanki bu inancı hak ediyordum gibi, hiç tereddüt etmeden ona tamamen yeni bir parçasını tanımayı öğreteceğime güvenerek tamamen teslim oldum.

Öpüştüğümüz anda onu bir kez daha tatmak için ölüp ölmeyeceğimi merak ettim.

Ero fottuto.

Boku yemiştim.

Sadece şehvet ve belki biraz da hayranlıktı, ama daha önce hiç yaşamadığım türden bir şeydi. Onu çalılıklara sürüklemek ve ıhlamur ağacına yaslayıp becermek istedim. Herkes onun kaçırıldığını bilsin diye boğazına bir tasma gibi morluklardan oluşan bir kolye takmak istedim.

Babam ölmeden önce olmaya çalıştığım medeni adam, o güzel geyik gözlerinin bakışları altında ilkel dürtülere dönüşüyor gibiydi.

Önümde Imelda'yla birlikte asma sıralarında yürürken onu izledim; bağın tarihini ve şarap yapım sürecini dinlerken yüzü coşkuyla aydınlanıyordu. Imelda da Guinevere'den etkilenmiş görünüyordu, koluna dokunuyor, onu asmadan bir üzüm koparmaya ve içini görmek için dişleriyle kesip açmaya teşvik ediyordu.

Benim etkileşimime ihtiyaçları yoktu ama Guinevere'in hâlâ beni çok iyi tanıdığı belliydi. Bakışları bir mıknatıs gibi benimkine kayıyor gibiydi.

Imelda'ya yeniden odaklanmadan önce gözlerimiz uzun süre birbirine kilitlendi.

Ailemin Montepulciano yakınlarındaki arazisinde asmalar arasında dolaşırken nasıl görünebileceğini merak ettim.

"Raffa mı? O bir yatırımcı," diye açıklayarak dikkatimi çekti Imelda. "Şaraplarımıza yönelik artan uluslararası talebi karşılamak için büyümek istedik ve Raffa parasıyla yanımızdaydı. Tanrı'nın bir lütfü."

Eski dostum bana sırttı, esmer yüzü kıvrım kıvrımdı. Çocukluğumdan beri annemin arkadaşıydı ve büyümemi izlemişti ve babamın yatırım tekliflerini her zaman reddetmiş olsa da, işi devraldığım da benimle çalışmaya hevesliydi. Aslında, Fattoria Casa Luna aracılığıyla yatırım yapmak ve aklamak, kaptan olarak yaptığım ilk anlaşma olmuştu.

"Bensiz de gayet iyiydin," diye hatırlattım ona. "IWSC ödülleri de altın madalya kazanmak sadece bir başlangıçtı."

"Doğru," diye kabul etti. "Ama diğer potansiyel yatırımcıların baskısıyla karşı karşıyaydım ve Raffa'nın devreye girdiğini görünce kaçtıklarında yaşadığım rahatlamayı hayal bile edemezsiniz."

O hafifçe güldü ama ben ona sadece ters ters baktım ve Guinevere ikimizin arasına bakarken düşünceli görünüyordu.

"Huysuzluğu bu kadar meşhur mu?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Imelda bu kez karnından güldü. "Onun gibi bir şey. O iş dünyasının kurdudur. Her zaman istediğini elde eder, her zaman para kazanır. Annesi her zaman ona talihin dokunduğunu söylerdi."

Guinevere sırttı, yüz ifadesinde kendini küçümseyen bir ifade vardı ve bana kendi ailesinin ona hayatta çok şanssız olduğu için Uğursuz dediğini hatırlattı.

Arabama çarptığından beri bu durum değişmişti. Onunla paylaşacak yeterince servetim vardı.

"Belki de bu yüzden bu ay yanlış yerleştirilen ürün konusunda bu kadar sabırsızım," diye yumuşak bir şekilde önerdim, ses tonumun rahatlığı Imelda'ya yeni müdürü Wyatt'tan etkilenmediğimi iletliyordu.

Imelda'nın kız kardeşinin oğluydu, İngiltere'de doğup büyümüşü ama İtalyan şarabına aşıktı. Ona işi teklif ettiğinde, her ikimize de rapor vereceği açıkça belirtilmişti. Onu tutmak yeterince kolaydı.

Kara para aklama faaliyetlerimizden üst yönetimin haberi yoktu, bu yüzden haberdar edilmedi ve benimle doğuştan gelen bir sorunu varmış gibi görüldüğü için asla da olmayacaktı. Ne zaman ziyaret etsem, şirket için önerdiğim bir şeye sinirleniyordu ve son isyanı, en büyük pazarlarımızdan biri olan Çin'e giden üç sevkiyatın yolda kaybolmasıyla sonuçlandı.

Imelda yan gözle bana baktı, bakışlarındaki kızgınlık bana yönelik değildi. "Sen de ben de, Raffa, seni temin ederim."

Guinevere kaşlarının arasında küçük bir kırışıklıkla aramıza baktı. "Sorun nedir?"

Tereddüt ettim ama dürüst olmanın en az şüphe uyandıracak hareket tarzı olduğuna karar verdim. Sorunumuzun Mafya ile ilgili faaliyetlerden değil, büyük bir ihmalden kaynaklandığı gerçeğinin yanı sıra.

"Görünüşe göre on dört kasa birinci sınıf şarabımızın Şanghay'a sevkiyatında bir karışıklık olmuş. Çinli iş ortaklarımız bu durumdan hiç memnun değil ve eğer ürünü bulamazsak on binlerce avro zarara uğrayacağız."

"Eyvah," diye mırıldandı Guinevere ve onun sevimli samimiyeti karşısında göğsümde bir sıcaklık parıltısı yandı. "Eminim bunu araştıran birileri vardır, ama benim finans üzerine yoğunlaşmış bir MBA'im var ve eğer tezahürlere bir göz atmamı istersen, örüntü tanıma konusunda bir tür yeteneğim var."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, cüretkârlığı karşısında şaşırmışım ama aynı zamanda farkında olmadan büyülenmişim. Bu genç kadın, Imelda'nın çok pahalı muhasebecilerinin ve yöneticilerinin düzeltemediği bir karmaşada gerçekten bir fark yaratabileceğini düşünüyordu.

İçimdeki sapkın bir şey onu test etme fikrini sevdi. Eğer başarısız olursa, ki olacağına inanıyordum, bu alıştırma yine de ona rahatsız edici sorulara yol açmayacak şekilde işim hakkında fikir verecekti ve bu da bana kendi içimde biraz huzur verecekti.

Ne kadar çekici olursa olsun, sadece bir kız olduğunu ve fazla endişelenecek bir şey olmadığını.

Eğer başarılı olursa, ona zaten hayran olduğumdan daha fazla hayran olmamak mümkün değil, ki bu endişe verici olurdu, ama aynı zamanda bu birkaç bin avroluk sorunu da çözerdi.

"Peki," diye karar verdim. "Eğer üstesinden gelebileceğini düşünüyorsan."

Koyu renk bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bana alaycı bir bakış fırlattı. "Senden daha genç olmam, Raffa, senin gibi olmadığım anlamına gelmez."

yetenekli."

Bizi bilmiş, ısıltılı gözlerle izleyen Imelda'ya bakmadan önce isteksiz bir sırtış ağzımı çekti. Yüz ifadem onun ifadesi karşısında dümdüz oldu.

"Önden buyur, Imelda," diyerek bizi ofisine götürmesini işaret ettim. "Amerikalı kızın neler yapabileceğini görelim."

Anlaşıldığı üzere, Amerikalı kız çok şey yapabiliyordu.

Onu Imelda'nın nakliye müdürü ve muhasebecisiyle bıraktım, ben diğer işlerimle ilgilenirken onun meşgul olacağından emindim, ancak bir saat sonra herhangi bir gelişmeyle dönmeyi beklemiyordum.

Bırakın konunun tam bir özetini.

"Dolandırıcılık yapmaya çalışıyorlar," dedi Guinevere bana, yüzü daha önce sadece İtalyan kültürel fenomenlerini ve tarihini hedef aldığını gördüğüm türden bir coşkuyla aydınlanmıştı. "Erasmus ve ben son altı aydır sevkiyatlara itiraz ettiklerini fark ettik. Ürünlerin kırık geldiği iddia ediliyor. Şişeler mantarlıydı ve orada burada bir sandık kaybolmuştu. Isacco bana şirket politikası gereği bu iddialar üzerine herhangi bir araştırma yapmadan para iadesi yaptıklarını söyledi. Bu da müşteri ilişkileri açısından mantıklı, ancak şaraphaneden faydalanmaya yönelik bir model haline geldiğinde değil."

Derin bir nefes aldı, doğum günü olan bir çocuk kadar heyecanlıydı. "Zhang-Liu İthalat ürünü teslim alıyor ve iyi durumda olduğu görülüyor."

"Ama bunu nasıl doğrulayabilirsiniz?" Imelda, Guinevere, Isacco ve Erasmus'un masaya ve üç farklı bilgisayar ekranına yaydıklarını görmek için masasının etrafında dönerek sordu. Ben de ellerim arkamda, yüzümde boş bir ifadeyle bu yeni bilgiyi inceliyordum.

"İşte," dedi Guinevere, ekrandaki bir Excel sayfasındaki sayı listesini göstererek. "İddiaları fark ettiğimizde, iki şirketiniz arasındaki mali kayıtları inceledim. Şaraphaneyle ilgili bu kadar çok sorun yaşıyor olsalardı, sizden daha fazla alım yapmamaları mantıklı olurdu, ancak bu süre zarfında ithalatları arttı. Ben de "*Neden?*" diye düşündüm."

"Ve sonra anlamadığım bir şey yaptı," diye itiraf etti yetmişli yaşlarının sonundaki Erasmo yüzünü buruşturarak.

Guinevere güldü ve sanki eski arkadaşlarmış gibi elini hafifçe onun koluna koydu. "Bu, babamın şirketinde bir şirkete yatırım yaparken finansal riski değerlendirmek için yaptığımız bir şey. Aynı ilkeleri Zhang- Liu'ya da uyguladım ve kâğıt üzerinde işleri hızla büyüyor. Çin en büyük sekizinci şarap ithalatçısı ve bu rakamlar artmaya devam ediyor ve Zhang-Liu ülkedeki en büyük ikinci üst düzey şarap şirketi."

"O halde akla yatkın tek sonuç, her seferinde ürünümüzü teslim almadıklarını söyledikleri ya da sevkியatta bir sorun olduğu ve bundan kazanç sağladıklarıdır," diye tahmin yürüttüm, soğuk kelimeler buz parçaları gibi dişlerime çarpıyordu.

"Evet," diye onayladı Guinevere sempatik bir baş sallamayla, yeni keşfin parlaklığı, gerçek sonuçları fark ettikçe gözlerinden kayboluyordu. "Korkarım seni dolandırıyorlar."

Gülmedim ama bakışlarındaki kurnaz zeka ve tatlılığın birleşiminde gülme isteği uyandıran bir şey vardı.

Guinevere'i sandalyeden kaldırarak, "Yıllardır ilk kez yanıldığının kanıtlanmasına sevindim, *cerbiatta*," diye itiraf ettim. Kendi isteğiyle yanıma geldi, sanki bu alan onun için özel olarak hazırlanmıştı. "Uzmanlığınızı esirgemediğiniz için teşekkür ederim."

Bana hediye ettiği gülümseme yumuşaktı, küçüktü çünkü neredeyse utangaçtı, sanki benden övgü kabul etmek kadar büyük bir mutlulukmuş gibi. "Kontrol etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir dahaki sefere tereddüt etmeyeceğim," diye espri yaptım. "Yine de umarım bir dahaki sefere diye bir şey olmaz."

Imelda'ya bir bakış attım ve o da Guinevere'in başının üzerinden başını salladı. Zhang-Liu'nun bu ihlaliyle *benim yöntemimle* başa çıkacaktık. Ülkedeki sayısız tedarikçiye de aynı şeyi yapma ihtimalleri yüksekti ama çalmak için Fattoria Casa Luna'yı seçtiklerinde yanlış şaraphaneyi seçmişlerdi.

Onlarla işim bittiğinde, artık bunu yapmak için var olmayacaklardı.

"O zaman bu iş tamamdır. İçeri girip şarabı deneyelim mi?" Hafifçe önerdim ama Imelda kibar bir topluluk önünde tartışmak istediğim daha fazla bilgi olmadığını biliyordu, bu yüzden hemen Guinevere'in diğer koluna girerek onu tadım odalarına geri götürdü.

"Oh! Tamam, peki, *ciao, Isacco ve Erasmo!*" Guinevere odadan çıkarılırken omzunun üzerinden seslendi. Kapı arkamızdan kapanıp koridora çıktığımızda, kızarmış yanaklarıyla bana baktı. "Her şey hakkında ne yapacaksın?"

Şirketlerini yerle bir edin ve CEO'nun dilini kesin ki bir daha yalan söylemesin.

Sakin bir şekilde, "Adaletin yerini bulması için gerekli mercilere başvuracağım," dedim. Tek yetkili *bendim* ama bunu ona açıklamama gerek yoktu. "Özür dilerim Raffa," dedi, bir jestle yanıma doğru eğilerek bir teselli. "Umarım gününüzü mahvetmemişimdir."

"Hiç de öyle değil," dedim, o güzel, neredeyse melek yüzüne bakıp böyle bir yaratığın sadece var olmakla kalmayıp nasıl olup da benim yörüngeme girebildiğini merak ederek. "Onu kurtardın. Ve şimdi, benimle birlikte çok güzel şarabımızdan içerek dikkatimi dağıtacaksın."

Ana lobiden geçerken tanıdık bir manzara adımlarımın ortasında duraksamama neden oldu.

"Leo?"

En iyi arkadaşım, o İngiliz *züppe* Wyatt'la hararetli bir şekilde konuşurken dönüp bana aptal aptal baktı ve sonra geniş bir sırtıtışla kendini topladı.

"Raffa!" Kollarını açarak bana doğru yürüdü ve yanağını yanağıma bastırarak selamlamak için kollarını omuzlarımdan geçirdi. "*Fratello mio*, seni bugün bağlara getiren nedir?"

"Ben de aynısını senden isteyebilirim. Eve bakıyor olman gerekirdi, değil mi?" Ses tonumdan gerginliği uzak tutmaya çalışarak sordum çünkü Guinevere omzumun arkasındaydı ve tüm bu alışverişi keskin gözlerle izliyordu.

Leo cevap vermek için ağzını açmıştı ki tiz bir kadın çığlığı havayı deldi.

"Raffa!"

Kız kardeşim Delfina kollarıma girip iki yanağıma da öpücükler kondurmadan önce kendimi toparlamak için bir saniyem vardı. İş bittiğinde, beni iyice incelemek için yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Seni haftalardır görmediğimiz halde neden bu kadar memnun görünüyorsun?" diye sordu hızlı bir İtalyanca ile.

"Meşgul bir adam olduğumu biliyorsun, değil mi? Bilirsin, seni kıyafetler ve diyet kolalar içinde tutmak için bir imparatorluk yönetiyorum."

Güldü ve Leo'ya dönerek "Kimi bulduğumu görüyor musun?" dedi.

"Sanırım onu ilk ben buldum," diye karşılık verdi ama babam öldüğünden beri yüzünde görmediğim türden rahat bir sırıtışla gülümsüyordu.

"Teknik olarak seni ben buldum," diye karşılık verdim. "Ve sen de tam bana neden ailenle birlikte villada olmadığını söylemek üzereydin."

"Biz kafeste tutabileceğin kuşlar değiliz, Raffuccio," diyerek kollarımdan çekildi ve ellerini kalçalarında yumruk yaptı. "Mario ile uydu GPS sistemi hakkında konuşmak istiyordum. Bizimki bozuldu ve onlarda da aynı model var."

"Telefonlar onlarca yıldır var," diye hatırlattım ona kollarımı kavuşturarak.

"İş yapmanın en iyi yolu bu değil," diye araya girdi Leo, Delfina'ya destek olmak için sırtına yaklaşarak. "Her zaman söylediğin gibi."

"Bu farklı bir iş türü. Sağduyu gerektiren bir iş," dedim ikisine de sert bir şekilde.

"Merhaba."

Guinevere, Leo'nun az önce kız kardeşime yaptığı gibi yanıma yaklaşınca Leo ve Delfina irkildiler. Elleri açık bir destek jestiyle sırtımı hafifçe kavradığında, sırıtışımı ısırarak zorunda kaldım. *Mio dio*, çok tatlıydı.

"Ben Guinevere," diye devam etti küçük bir gülümsemeyle sessizliğin içinde.

Leo ve Delfina birlikte bir açıklama için ondan bana baktılar.

Yorgun bir şekilde içimi çektim, Guinevere'i kolumu beline dolayarak yanıma çektim ve ailemi işaret ettim. "Bu Leonardo di Conte, çocukluk arkadaşım ve kız kardeşim Delfina."

"Bir kız kardeşin olduğunu unutmuşum," diye mırıldandı bana bakarak. "İki, değil mi?"

"Üç," dedi Delfina mutlulukla.

"Beni çok iyi tanı mıyorsun," diye hatırlattım ona, sesim soğuktu. "Unutmuş olman anlaşılabilir bir durum."

Gerginliğin iliklerine kadar işlediğini hissettim ve daha yeni böylesine samimi bir sabahı paylaşmışken onu öteki hissettirdiğim için nefret ettim. Ama bu Raffa'nın ne yeri ne de zamanıydı, onun güvenli yörüngesinde kendime izin verebilirdim.

Burada Raffaele Romano'ydum, sağ kolum ve kız kardeşimle birlikte bir iş yerinde duruyordum. Giydiğim zırh içgüdüsel, hayatta kalma meselesi olarak kamuflej.

"Kardeşimle nasıl tanıştınız?" Delfina garip sessizliği doldurmak için sordu.

Leo, Guinevere'i tüylerini diken diken eden bir merakla inceliyordu. Elbette Guinevere çok güzeldi ama Leo tam bir playboydu.

Elimden gelse ona bir adım daha yaklaşmayacaktı.

Guinevere kardeşime cevap vermeden önce, "İtalyan mısın?" diye sordu.

"Babam aracılığıyla," diye itiraf etti.

"Soyadınız nedir?"

Onun yoğunluğu karşısında kaşlarını çatı ve kalçasını bana bastırdı. "Taş." "Peki bu bölgede aileniz var mı?" diye sordu.

"*Basta*, Leo," diye emrettim, çünkü onu sebepsiz yere sorguya çekiyordu. "Eğer bilmen gerekiyorsa, Delfi, arabamla ona çarptığımda tanıştık."

Delfina gözlerini kırıştırdı ve sonra kahkahayı bastı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Guinevere kısa elbisesinin eteklerini yukarı kaldırarak kalçasındaki sarı morluğu gösterdi. "Hayır, kelimenin tam anlamıyla çarpıştık."

"Yani onunla karşılaşmadan önce Raffa'nın kim olduğunu bilmiyor muydun?" Leo sordu, ses tonu alışılmadık derecede sertti.

Tanıdığım en acımasız piçlerden biriydi, ama kamusal kişiliği neredeyse nazik, kadınlarla flört eden ve erkeklerle samimi biriydi.

"Leo," diye aynı anda hem Delfina hem de ben azarladık.

Guinevere ona kendi soğuk gülümsemesini sundu, bu ifadeyi son derece çekici buldum. "Ben Orta Batı'dan seyahat eden bir Amerikalıyım. Üniversite futbol istatistiklerini bilmem, rastgele bir İtalyan işadamını bilmemden daha olasıdır."

"O kadar da rastgele değil," diye karşı çıktı Leo. "Ülkenin en zengin adamlarından biri."

"Leo, *basta*," dedim ona.

Bu kadar yeter.

"Sadece arkadaşınla sohbet ediyorum," diye itiraz etti Leo plastik bir gülümsemeyle. "Seyahat etmediğiniz zamanlarda ne yaptığınızı söylemişsiniz? Yoksa çalışacak yaşta mısınız?"

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi ve kolumu Guinevere'e dolayarak onun önüne geçip görüşünü engelledim. "*Yeter* dedim. Onunla bir daha böyle konuşursan, dönüştüğüm kişiden hoşlanmayacaksın."

"Onu *bana* karşı savunmak için mi?" diye sordu İtalyanca, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "Ben senin kardeşimim."

"Bu, onunla bir düşmanmış gibi konuşabileceğiniz anlamına gelmez. Yolun kenarında neredeyse cinsel saldırıya uğradıktan sonra ona arabamla çarptım. O bir avcıdan çok Bambi. Onu kendi haline bırak ve bana bırak."

"Onu sana bırakıyorum," diye yineledi, sözlerimi anlamaya çalışıyordu. "Kim bu kız, Raffaele?"

"Senin için kimse yok," dedim.

Ama biri bana, ben söylemedim.

Uzun bir süre birbirimize baktık, iki yırtıcı hayvan av için hırıliyordu, ama sonunda Leo yüzünü buruşturarak başka tarafa baktı.

"Özür dile," diye önerdim, yaralı gururunu okşamaktan çekinmeden. Leo yavaşça İngilizce konuşurken yüz ifadesi ekşimişti, sanki Guinevere aptaldı. "Özür dilerim. Sadece bir zamanlar tanıdığım birine benziyorsun ve bu beni şaşırttı."

Guinevere, "Belli ki hoş olmayan biri," dedi ve İtalyanca tartışmamızın ne kadarını anladığından emin değildim ama başını ona doğru eğerken zarafetini takdir etmek zorundaydım. "Unutuldu. Anladığım kadarıyla Raffa nezaketiyle tanınan biri değil, bu yüzden onu böyle bir kadınla görmek muhtemelen garip."

"Onu bir kadınla görmek hiç de garip değil," diye mırıldandı Leo.

"*Arkadaşı* olarak," diye düzeltti Guinevere sakarca bir gülümsemeyle.

İçinden homurdandı ama onunla işimizin bittiğine karar verdim. "Mario ile işin bittiğinde Delfina'yı eve geri götür," dedim ona.

Sonra çok daha yumuşak bir ifadeyle kız kardeşime döndü. "Delfi, yakında görüşeceğiz."

"Çok yakında," diye söz verdi, Guinevere'le olan *arkadaşlığımın* ayrıntılarını yirmi dört saat içinde öğrenmezse kapıma dayanacağına dair imalı bir tehdit savurdu.

Başımı salladım ve ona veda öpücüğü verdim. "*Ciao, sorella mia.*"

"Sizinle tanışmak çok güzeldi," dedi Guinevere kız kardeşime, elini sıkması için uzatarak.

Bu tipik Amerikan jesti karşısında gülümsememi elimin arkasına sakladım ve Delfina'nın onu öpmek için kendine çekişini izledim.

"Çok iyi. Eminim seni tekrar göreceğim," diye söz verdi ve lobide bizden uzaklaşmaya başlayan Leo'nun peşinden gitmeye başladı.

Eğer benim bu işle bir ilgim varsa, bunu yapmayacağımdan emindim.

Bu dünyaların çarpışması, bir arada var olamayacaklarına dair inancımı daha da güçlendirdi. Kendi baloncuğumuzun kutsallığında Guinevere'le birlikte olabileceğim adam, kendimi bir bıçağın kenarı gibi dikkatle ve titizlikle biletiğim adam değildi. Bugün bana şaraphanenin çalındığını göstererek iyi bir hizmette bulunduğuna inanmaktan mutluydu ve hırsızlardan isteyeceğim tek tazminatın kanla ödeneceğini öğrenirse ne düşünebileceğini test etmek istemedim.

Guinevere'in elini tutup onu mahzene ve özel tadım odamıza götürürken kendi kendime buna sahip olabileceğimi söyledim, ama bu fantezinin bir son tarihi vardı ve beş hafta sonra ilişkimiz bir balkabağına dönüşecek ve ben de eski halime geri dönecektim.

İnsandan çok metal.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Guinevere

Birinin şaraphaneden etkin bir şekilde hırsızlık yaptığını keşfettikten ve kız kardeşi ve en iyi arkadaşıyla garip bir karşılaşma yaşadktan sonra günümüzün samimiyetinin azalacağından endişeliydim, ancak Raffa beni harika bir şekilde haksız çıkardı. Aksine, bana *fattoria*'nın yılanmış şarap ve fıçı odununun tatlı misk kokusuyla dolu, iyi düzenlenmiş mahzenini gösterirken dikkati keskin gözlerle dolu görünüyordu. Imelda, bizim için şarap tadım masasını hazırladıktan sonra ortalıktan kaybolmuştu ve Raffa'nın kendisi de benim şarap garsonum olmaya kararlı görünüyordu.

"Bana öğretmek için bir sapkınlığın olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye takıldım ona, bana buketinin özelliklerini açıkladıktan sonra bardağıma bir miktar Chianti Classico dökerken.

"Belki," diye itiraf etti, kokuyu içime çekmek için burnumu bardağın tepesine yerleştirmemi ve sonra dişlerimle havalandırdığım bir yudum almadan önce ağzımdan tekrar nefes almamı karanlık gözlerle izledi. "Görünüşe göre bunda buna gerek yok."

Güldüm ve itiraf ettim: "Babam İtalyan, hatırladın mı? Kız kardeşime ve bana şarabı biz içmeden çok önce öğretti."

Gemma bağcılık bilimini çok seviyordu ve sommelier olmak için eğitim alıyordu. Bir yıllığına Arnavutluk'ta yaşamaya karar vermesinin nedenlerinden biri de dünyanın en eski şarap üretim bölgelerinden birinde eğitim almaktı. Bir İtalyan mahzeninde şarap tatmak, onun da benim gibi şarabı seveceğini bilmek beni ona yakın hissettirdi.

"Birbirimizi çok iyi tanımadığımızın bir kanıtı daha," diye takıldı dilini şaklatarak karşımdaki masaya yaslanırken. "Kendi kız kardeşin hakkında pek konuşmadın."

"Öldü," diye itiraf ettim usulca, yüzümdeki acıyı görmesin diye lal renkli sıvıya bakarak. "Geçen yıl. Gerçekten nadir görülen bir kalp kriziydi. Olay olduğunda yurtdışında yaşıyordu ve biz bunu beklemiyorduk. İkimiz arasında, hastalığım yüzünden genç yaşta ölecek olanın ben olma her zaman daha yüksekti."

"*Mi dispiace*," dedi yumuşak bir sesle, masanın öbür ucuna uzanıp iki parmağını elimin arkasından geçirdi. "Babamı dört yıl önce kaybettim ve hala taze hissediyorum."

"Yakın mıydın?" Merakım musluktan akan su gibi fışkırdı. Raffa, onun yanında kendimi ne kadar rahat hissettiğimin aksine, kendisi hakkında çok az şey paylaşmıştı. Daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordum, özellikle de en yakın arkadaşı bana kaba davrandıktan ve Martina onun herhangi biri için beyaz atlı prensi oynamasına şaşırılmış göründükten sonra.

"Bazı açılardan," diye düşündü. "Diğer açılardan ise anlaşmazlık içindeydik. Sanırım ebeveynler genellikle böyle olur."

Bir yudum daha almak için kadehi kaldırdığımda tepkimi kadehin arkasına saklayarak biraz irkildim. Şarabı damağımda döndürdükten sonra sıvıyı gümüş tükürük hokkasına tükürdüm.

Kafamı kaldırdığımda Raffa kaşlarını kaldırmıştı. "Eğer şarabı gerçekten içmek istersen senin hakkında daha az düşünmeyeceğim."

Yanaklarım kızardı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece alkol konusunda dikkatli olmalıyım."

Diğer kaşı da birincisine katıldı. "Durumunuz yüzünden."

"Evet. Zaten yediklerime dikkat etmem gerekirdi ama on altı yaşımıdayken böbrek nakli oldum, bu yüzden iki kat daha dikkatli olmam gerekiyor." Tereddüt ettim. "Donör kız kardeşimdi."

Boğazının arkasından, şımartıcı olmadan bir şekilde sempatik olan bir ses çıkardı. "O kadar da kötü bir şey değil. Çoğu İtalyan bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, alkol tam olarak sağlıklı bir gıda değildir."

Beni rahatlatmak için sürekli bir yol bulmasına şaşıracak güldüm. "Bu doğru."

"Ama hoşuna gidiyor mu?" Bardağıma başıyla işaret etti.

"Chianti'nin özellikle yemekle eşleştirilmek için yapıldığını biliyorum ama bu çok güzel." "Çok hoş," diye mırıldandı, masanın etrafından dolaşıp yanıma geldi ve için iki temiz bardağa doldurmak üzere bir şişe daha şarap almak için bedenimi geçmeden önce bana uzanıyor gibiydi. "Bu benim kullanacağım bir kelime değil.

şarap için değil, bir kadın için."

"Sanırım ikisi için de işe yarıyor," diye nefes aldım, şarabı yerine koyarken ön kolunun fırçasıyla meme uçlarım çakıllaştı.

"İkisi de," diye , hınzırlık ağzını yavaşça çarpık bir sırıtışa doğru çekiyordu. "Haklı olup olmadığınızı bilmek için ikisini de tattığımı söyleyemem."

"Hayır, birlikte değil," diye onu düzeltmeye başladım ama Raffa beni kalçalarımın tutup masanın üzerine yatırdığında sözlerim bir solukta kayboldu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bu bir şarap tadımı," dedi kayıtsızca. "Şarabımı tadıyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama bardağımı burnuma götürüp ağzıma dayamadan önce kırmızıyı koklayabilmem için kaldırdığında tamamen unuttum.

"Aç," diye ikna etti, belirgin elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık vardı. "Tadına bak."

Cabernet Sauvignon dilimin üzerinde birikirken ürperdim, tamamen kırmızı meyveler ve meşe gölgesi.

"Yutkunmayın," diye emretti, tenimin kızarmasına neden olan o otoriter, hafif soğuk tarzıyla.

İçgüdüsel olarak itaatkâr bir şekilde bekledim ve geniş gülümsemesinin, beyaz dişlerinin ve sivri köpek dişlerinin neredeyse acı bakla gibi ve tamamen muhteşem olmasının hazzını yaşadım.

"*Molto bene*," diye övdü ve kalçalarımın arasına girerek elbisemin neredeyse kalçalarımın kadar yükselmesini sağladı. Bir eli çenemi kavramak için kalktı, hafifçe eğdi, böylece ağzı benimkine indiğinde mükemmel bir şekilde uyduk.

Önce dudakları kapalıydı, sadece dilinin izi alt dudağıma geliyor ve sonra dişlerime dokunmak için öteye itiyordu. Sonra içeri kayıyor, ağzımdaki şarabı içiyordu. Şarap bittiğinde, ben tüm vücudumu saran bir ürpertiyle inleyene kadar dilimin tadını yavaşça emdi.

"Mmm," diye mırıldandı, şarap lekeli dudaklarına bakmak için bir santim geri çekildi. "Belki de *güzel* kelimesi her ikisi için de uygun *değildir*. *È ambrosia. Divino. Come una droga*."

Bu ambrosia. İlahi. Uyuşturucu gibi.

Farkında olmadan Raffa'nın zayıf kalçalarını uyluklarımın arasına sıkıştırdım, merkezlerine yerleştirdiği ağrıyı hafifletmeye çalıştım. Cevap veren ifadesi düşük göz kapaklıydı, dolgun alt dudağının bir köşesi keskin bir diş tarafından bastırılmıştı.

"Katılıyor , *cerbiatta*?" diye sordu bana boğuk bir ses tonuyla.

"Şey," dedim, sesim arzuyla boğuklaşmıştı. "Sadece bir kez tattıktan sonra kesin bir şey söyleyemem."

"Ah, adil," dedi usulca ve ikimizin de günah çıkarır gibi sessizce konuştuğumuzu fark ettim, kilometrelerce uzunluğundaki mahzeni yakın ve samimi, sadece bize ait bir alan gibi hissettiriyordu. "Tekrar deneyelim mi?"

Çok hevesli bir şekilde başımı salladım ve gülümsemesi sanki beni sevimli bulmuş gibi daha da genişledi. Böyle bir adama karşı hiçbir savunmam yoktu ve bunun deneyim eksikliğimle çok az ilgisi olduğunu ve daha çok tanıdığım herhangi bir erkek kadar mükemmele yakın olduğu gerçeğiyle ilgili olduğunu biliyordum.

Şeytani derecede yakışıklı, güçlü, nazik ve sonsuz baştan çıkarıcı kombinasyonlarla zihnimi bir Rubik Küpü gibi meşgul edecek kadar karmaşık.

Bardağı bu kez kendi dudaklarına götürdüğünde, güçlü ve bronzlaşmış boğazının çalışmasını, Adem elmasının sallanmasını izledim. Bu neden bu kadar çekiciydi?

Kendi yudumunu aldıktan sonra bir elini saçlarımın arkasına sokarak kafatasımı kavradı ve beni hafifçe geriye yatırarak ağırlığımı eline verdi. Bunun bir alışkanlık olduğunu fark ettim, beni dengelemek için ona güvenmemi istiyordu.

Dudakları üzerinde mühürlenip zengin şarabı yavaşça ağzıma bıraktığında, açgözlülükle içtim, böylece dilindeki ve dişlerindeki kalıntıları tadabiliyordum. Bir damla şarap çenemden aşağı sızdı, ama Raffa'nın dili ben bir şey yapamadan oradaydı, boynumdan, çenemden, çenemden ve dişlerimin arkasından döküleni takip etti.

O kadar ıslanmıştım ki, serin kiler havası çıplak amımı bir tüy gibi okşadı. Raffa'nın hâlâ iç çamaşırımı çıkardığımı bilmediğini fark ettim.

Yüzümde fark etmediğim gülümsemenin kenarını öptü. "Eee?"

"*Divino*," dedim ona, kalçamda hissettiğim kalın ereksiyonun baskısıyla cesaretlenmiş hissederek. "Neredeyse benim kadar lezzetli."

Güneş ışığıyla aydınlanmış viski rengi gözbebeklerinin, kendimi içine atmak istediğim arzunun kara delikleri olan şişmiş geniş gözbebeklerini çerçevelemek için nasıl inceldiğini görecektim kadar yakındım.

"Pek sayılmaz," diye itiraz etti. "Ama deneyimize daha yeni başladık. . ."

Şarap şişesini almak için arkasını döndü ve kadehi tamamen bırakıp göğsümün üzerinde gezdirdi.

"Raffa," diye uyardım. "Bu elbise sana yüzlerce avroya mal oldu!"

Omuz silkti, bakışları göğüslerime odaklanmıştı. "Bütün gün bu elbise ıslakken meme uçlarını görüp göremeyeceğimi merak ettim ve bunu öğrenmeye niyetliyim."

Bunun için iyi bir argümanım yoktu ve ıslaklığım amımdan altımdaki kumaşa sızıyordu, bu yüzden elbisenin

zaten kurtuluşun ötesinde.

Buna karşılık, göğsümü tamamen ortaya çıkarmak için ellerimin üzerinde geriye yaslandım, saçlarım sırtımdan aşağı kayd, göğüslerim kalktı.

Bakışları benimkilere kayd, gururla sıcacıktı. "Seni böyle cesur ve gözü pek izleyebilmenin ne kadar lezzetli olduğunu biliyor musun? Dizlerimin üzerinde sana tapınmak istiyorum."

Karanlık kafasının kalçalarımın arasında ziyafet çektiğini, büyük ellerinin beni aç ağzı için sıkıştırdığını düşününce ağzım kurudu.

Raffa birazını boynumun dibine döküp köprücük kemiklerimde birikmesini ve tenimden beyaz ketene doğru süzülmesini, kumaş göğüslerime ıslak pembe bir baskı yapana kadar onu doyurmasını izlerken soğuk şarap tüylerimi diken diken etti.

"*Che bella*," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine, boynumdaki şarabı yudumlamak için başını eğmeden önce, kumaşa ulaşana kadar göğsümü yaladı ve sonra ıslak sarılı göğüslerime serin hava üfledi. Meme uçlarım o kadar sıkı kıvrıldı ki acıdılar.

Raffa boğazının arkasından minnettar bir ses çıkardı ve sonra bir tepe noktasını parmakladı, saf elektrik gibi hissettiren bir şekilde çimdikledi. Ardından ağzı geldi, soğuk ve acıdan sonra hoş bir sıcaklık, dili meme ucumun etrafında kıvrıldı ve ağzı sertçe çekti. Pürüzlü ketenin emişi ve aşındırması, zevkimin karnımdan aşağıya, utanmazca ıslanmış seksime doğru yayılmasına neden oldu.

"*Ambrosia*," dedi göğsümün kıvrımına karşı, zıplamasını test etmek için dişlerini yuvarlaklığa batırmadan önce.

Bağırdım, bir elimle kalın, gür saçlarını kavrayarak onu göğsümde sabit tuttum.

Sağ meme ucum üzerinde çalışmaya başlamadan önce yatıştırıcı bir şeyler mırıldandı ve ona da aynı muameleyi yaptı. İşi bittiğinde, tepe noktalarımın üzerindeki kumaş, etrafındaki ketenden daha soluk pembeydi ve neredeyse ağzı tarafından emilerek temizlenmişti. Dudakları şişmiş ve çenesini kaplayan siyah kirli sakala karşı canlı bir şekilde kırmızıydı. Ama onun karanlık, tehlikeli ve gecenin içinde yırtıcı bir hayvanınki gibi parlayan gözleri beni fiziksel olarak arzuyla titretti.

Kemiklerimi ve her şeyimi yemesini istedim.

Korku ya da utangaçlık yoktu, bakire zihniyetinden eser yoktu. Uzun zamandır içimde uyuyan açlık tamamen uyanmış ve doymak bilmez bir hale gelmişti.

"Raffa," dedim ona, nefes nefese, göğsüm kabarak. "Bilmen gerektiğini düşünüyorum. Bu elbisenin altına hiçbir şey giymiyorum."

Göğsünden gelen hırıltı, o ana kadar duyduğum en seksi şeydi. Beni masanın kenarına doğru çekti ve sert seramik karoyu düşünmeden dizlerinin üzerine çöktü. Yine de irkilmedi bile, tüm ağırlığıyla kalçalarımın arasına odaklanmış, avuçlarıyla onları iterek açmış ve çıplak *figürlerime* bakmıştı.

Kızarıklığımı kafa derimde ve ayak parmaklarımda hissedebiliyordum, ama utanç sadece arzumu artırdı, onu yanan kömürden berrak ve elmas parlaklığında bir şeye sıkıştırdı.

"Nasıl 'yala beni' derim?" Öğretmen sapkınlığına oynayarak ona sordum.

Siyah gözlerini benimkilere dikmeden önce iç uyluğumun yumuşak etini sertçe ısırarak kıvrınmamı izledi. "*Leccami la figa.*"

"*Leccami la figa, prego, Signore,*" dedim.

Amımı yalayın, lütfen, efendim.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övdü ve onaylaması herhangi bir miktar kaliteli İtalyan şarabından daha baş döndürücüydü. "Şarabı bana ver."

Bunu tereddüt etmeden yaptım ve her bir uyluğun kıvrımına biraz dökerken dudağımı dişlerimin arasına alarak izledim. Şişeyi yolumdan çekip yere koyduktan sonra dikkatini tekrar amıma verdi ve bu fiziksel bir dokunuş gibi geldi. Bir söz gibi.

Birden dili üzerimdeydi, ince derili kasıklarındaki alkolü içime dokunmadan yalayıp yutuyordu. Gemma'ya on sekizinci yaş günümde bana lazer epilasyon seansları hediye ettiği için teşekkür ettim, çünkü dilinin çıplak tenime verdiği his o kadar enfesti ki, başını sızıntı yapan merkezime yaklaştırmamak için ellerimi masanın kenarına dolamak zorunda .

"Şu amcığın ne kadar ıslak olduğuna bak," diye düşündü, yanağını bir iç uyluğuma dayayıp kıvrımlarıma yakından baktı, diğer elinin başparmağıyla ağrıyan klitorisimin altından kırımın hemen önüne kadar hafifçe iz sürdü. Bana göstermek için parmaklarını kaldırdığında, parmakları çiğ gibi parlıyordu.

Onları ağzına götürüp emdiğinde nefes nefese kaldım, yanaklarım çukurlaştı.

"*Come una droga,*" diye tekrarladı, bu kez tadımla ilgili olarak. Uyuşturucu gibi.

Tereddüt etmeden kollarını kalçalarımın altına sardı, beni ağzına doğru kaldırdı, elleri kalçalarımı sabitledi, böylece bana saldırabilirdi.

dudaklar, dişler ve dil.

Bağırdım, sanki omurgam bir iplik gibi kesilmiş gibi başım omuzlarımın arasından geriye düştü. Büyülü ağzından yayılan his tüm vücudumda o kadar keskin bir şekilde patladı ki, derimden çıkacakmışım gibi hissettim. Dili klitorisimi buldu, basıncı artırmadan önce yavaş, durgun vuruşlarla test etti, dudaklarını etrafına sardı ve *çekt*i.

Başka koşullar altında bu kadar çabuk boşalmamdan utanabilirdim, kalçalarım onun güçlü elleri altında işe yaramaz bir şekilde sallanıyor, amım zevkin bile dindiremediği bir ağrının etrafında açılıp kapanan bir yumruk gibi kasılıyordu. Ama bütün gün bunun için bir başlangıç olmuştu. Bedenimin ve zihnimin yavaş yavaş baştan çıkarılması, beni çok sevdiğim tarihi aşk romanlarındaki tecrübeli bir fahişe kadar arzulu ve hazır bırakmıştı.

Bu, hakkında okuduğum her şeyden çok daha iyiydi.

Raffa doruk noktası boyunca beni yaladı, zonklayan, hassas klitorisimden uzaklaşıp girişime dilini soktu. Ağzının dölleri yalarken çıkardığı ses utanmazca ve dayanılmaz derecede ateşliydi.

Ellerim saçlarına dolandı ve sıkıca çekti.

"*Voglio di più*," dedim ona İtalyanca, çünkü tüm bu arzuyu ağırlığı altında ezilmeden taşıyabilecek tek dil bu gibi görünüyordu.

Cevabı mırıldandığı bir küfür ve uyluğumun etine keskin bir ısırık oldu. Kalçalarım, leğen kemiğimin ve uyluklarımın derinliklerine inen kökleri olan bir şeye dönüşmeden önce acıyla sıçradı.

"*Ancora*," diye bağırdım, ağzının yanı sıra dişlerine de ihtiyacım vardı, acısı tenimde bir sahiplik noktalama işareti gibiydi.

Beni ısırmak yerine, ağzını tekrar amımın ıslak kayganlığına götürdü ve parmak uçlarının arasında meme uçlarımı sertçe sıkıştırmak için iki eliyle yukarı uzandı.

Haykırdım, sesim kırıldı, zevkim paramparça oldu, görüşüm parlak renklerden oluşan fırıldaklarla beyazlaştı. Adı ağzımda bir dua, eve gidip onu sonsuza dek geride bıraktıktan çok sonra bile asla unutmayacağım bir ilahi gibiydi.

Raffa, Raffa, Raffa.

Bu kelimeyi ağzımın içine dövme yaptırmak istedim çünkü tadı en az o şarap ve seksim kadar güzeldi.

Kollarım çöktü, beni masanın üzerinde dirseklerimin üzerine düşürdü, çıplak ayaklarım - uzun zamandır yere düşmüş olan sandaletlerim - onun geniş omuzlarına bastırdı. Hayatımda hiç olmadığım kadar açıktaydım ve bir şeyler bulmak için mücadele ederken

Hafif kıvrımlarımın ve sıska kaburgalarımın onun için yeterince çekici olup olmadığını belli belirsiz merak ettim.

Ama sonra ayağa kalktı, kemerini yırtıp fermuarını indirmeden önce elinin tersiyle parlayan ağzını sildi ve sikini çıkardı.

Sadece pornolarda ya da anatomi derslerinde görmüştüm ve kesinlikle böyle görünmüyorlardı.

Geniş, sızıntı yapan kafası canlı mor kırmızıydı. Şaft o kadar kalın ve uzundu ki, büyük çıplak eli bile onu tutmaya yetmiyor gibiydi. Teni ipek gibi yumuşak görünüyordu, başında biriken prekum kaymak gibiydi.

Ağzım sulandı ve kendimi durdurmayı düşünmeden usulca, "Tadına bakabilir miyim?" diye yalvardım.

Raffa'nın iniltisi tüm gergin vücudunu titretti. "*Certo, piccola.*"

Yaklaşırken başparmağını başımın üzerinde gezdirdi. Bir eli beni alçak masaya yaslamak için karnıma bastırdı, diğeri ise tuzla kayganlaştırılmış, nefes nefese kalmış ağzımı tohumuyla boyadı.

Dilim anında dışarı fırladı ve onun keskin tuzlu, hafif acı tadına dokundu. Yanan gözlerle beni izliyordu, bir eli o koca sikin dibini mengene gibi kavramıştı, üzerime abanırken kalçama doğru sızan dölleri vardı.

"*Come una droga,*" dedim ona dürüstçe. Ağzımı yalayarak temizledim, şimdiden doğrudan kaynağından içmeyi düşünüyordum.

"*Sei un sogno erotico,*" diye homurdandı. "Zaten şaraba bulanmışsın, ama ben seni dölle kirletmek istiyorum."

Bu bir arzu ifadesi ve bir soruydu. Tüm vücudu kopacak kadar gerilmişti, açıkta kalan karnındaki ve ön kollarındaki kaslar kasılmış, tendonlar ve damarlar patlamıştı. Ona hayır dersem, yapmayacağını düşündüm. Ona beni korkuttuğunu, bunun çok fazla olduğunu söylersem, o acı verici sertlikteki ereksiyonunu fermuarının ve kemerinin kafesine koyar ve çekip giderdi.

Gerçek bir şeyi, hastalığım ve beyin sarsıntım boyunca benimle ilgilendiğinden beri göğsümün ortasında yatan bir şeyi filizlendirdi ve geçici olarak kök salmasını sağladı.

Ona uzandım, parmaklarımı gömleğine dolayarak onu aşağı çektim, böylece bir elini masaya dayamak zorunda kaldı, saçları alnından gözlerine düştü ve uzun kirpiklerine dolandı.

"Benim için gel," dedim elbisemin önünü aşağı çekerken, bol askılar omuzlarımdan aşağı kayarak göğüslerimin çoğunu ortaya çıkardı. "*Vieni per me. Vieni su di me.*"

Benim için gel. Üstüme gel.

Raffa gövdem üzerinde aletini kaldırmaya başladığında hayvani bir gümbürtü kopardı, gözleri yüzüme sabitlenmişti, sanki *beni*, Guinevere Stone'u görmek onun orgazm olması için yeterliydi. Vücudum bile değil. Sadece benim gözlerim, o öfkeyle sikini sıyırırken ve bir dakika sonra sessiz bir kükreyle boşalırken onun şişmiş siyah bakışlarına kilitlenmişti. Gözleri kapandı, öpücüklerle dolu pembe ağzı tenime boşalırken açıldı.

Onu görmekten ve sıcak tohumunun etimi bir damga gibi işaretlediğini hissetmekten tekrar doruğa ulaşabilirdim.

Hayatımda hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim ve uzun zamandır ilk kez onunla bu ilk deneyimi yaşayabildiğim için bekaretim adına minnettardım.

Bir üzüm bağının mahzeninde, 31.000 dolarlık bir elbisenin içindeydik çünkü bunu yapmak eğlenceli ve seksiydi.

Güldüm, yüksek, fokurdayan bir ses, bahçedeki aşk çeşmesinden akan su gibi damladı içimden. Raffa gözlerini açtı, küçük gülümsemesiyle köşeleri kırışırken bana baktı. Cevap olarak başımı salladım ve kahkahamı dilimle paylaşabilmek için onu aşağı çektim.

"İlk öpüşmemizden sonra gözyaşları, birlikte ilk orgazmlarımızdan sonra kahkahalar," diye mırıldandı ağzıma karşı, ama sesi şakacıydı. "Bir erkeğe kompleks verebilirsin."

Tekrar güldüm, sonra sırf *yapabildiğim* için onun inanılmaz güzellikteki yüzünü ellerimle çerçeveledim. Çünkü bir şekilde bu adamın her yerine dokunma iznim vardı.

"Sanırım sen benimkini mahvettin," diye itiraf ettim arsız bir sırıtışla. "Güle güle Madonna. Merhaba, fahişe."

"Vera," dedi gözleri parlayarak. "Bunu söylemene izin vermeyeceğim. Zevk almak bir günah ya da hakaret değil, hayatın bir gerçeği olmalıdır."

"Hayır," diye kabul ettim. "Bunu şimdi anladığımı söylüyorum. Teşekkür ederim. Beni parçalara ayırırken bile kendimi yenilmez hissettirdin. Bunu nasıl yaptığından emin değilim."

Yanağıma bir öpücük kondurmadan önce burnunu çekti. "İngilizce ya da İtalyanca, sen mükemmelden başka bir şey değilsin. O kadar parlaksın ki, istediğim zaman bile ışığını görmezden gelemiyorum. Bu gerçeği sana bir an olsun ne mutlu bana."

"Güzel," dedim ona, tıpkı o gün arabada yaptığım gibi.

Reddederek homurdandı, ama şarap şişesinin buğusu için bir el havlusuna uzanmak için geri çekildiğinde ve beni onunla elinden geldiğince temizlemeye başladığında, bir yanağına sıkışmış bir gülümseme olduğunu fark ettim.

"Raffa," dedim karnımdaki döllerini sildikten ve oturmama yardım ettikten sonra. "Elbisem konusunda ne yapacağız?"

İkimiz de şarap ve sperm lekeli giysiye baktık ve aynı anda kahkahalara boğulduk.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Raffa

"Kesinlikle
olmaz."
"Raffa!"

"Tanışmamızın hangi noktasında bir karar verdiğimde hareket ettirilebileceğim izlenimini verdim? *Ben* kımıldamayan bir gücüm Guinevere, tabii kımıldamaya karar veren *ben değilsem*."

"Aman Tanrım, günün çoğunu senin çok rüya gibi olduğunu düşünerek geçirdiğime inanamıyorum," diye alay etti, kollarını benden aldığı poza benzer bir şekilde kavuşturarak.

Bir buçuk metre boyunda olduğu ve bir orman perisine benzediği için pek etkili değildi ama yine de sevimliydi.

"Rüya gibi mi?" Eğlencemin ses tonuma sızmasına izin vererek sordum.

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Evet Raffaele, senin rüya gibi olduğunu *düşünmüştüm*. O zamandan beri pozisyonumu yeniden gözden geçirdim çünkü çok can sıkıcı ve inatçı davranıyorsun."

"Ben *inatçıyı* tercih ederim. En sevdiğim İngilizce kelimelerden biridir," diye yardımcı olmaya çalıştım.

Kızın yanıtı bıkkın bir inilti oldu. "İtalya'da başarılı bir işadama olmanın sırrı bu mu? Emirlerinize itaat etmeleri için astlarınızı sinirlendirmek mi?"

"Öncelikle Guinevere, sen benim astım *değilsin*. Çalışanlarla ilişkiye girmekten kaçınmaya özen gösteririm." Birlikte çalıştığım kadınların çoğunun kendi başlarına dehşet verici olduklarını ve benimle evli ya da akraba olduklarını söylememe gerek yok. "İkinci olarak, gelecekteki referans için, somurtmak beni etkilemenin yolu değildir. Gerçi bunu yaparken *çok karına* gibi görünüyorsun."

"Şimdi de benimle alay ediyorsun," dedi. "Vay be. Ben de burada genç olanın ben olduğumu sanıyordum."

"Güven bana, öylesin."

İkimiz de gülmeden önce bir an titrek bir sessizlik oldu. Yıllardır kendimi bu kadar rahat ve mutlu hissetmemiştim ama bu memnuniyetimin nedeni şu anda endişeleneceğim bir şey değildi. Hâlâ bir şeylerin

Guinevere'i iki kez dilimle boşaltmanın ve onu altımda kıstırmış, döllerimle boyamamı isterkenki görüntüsünün yüksekliğini. Tartışıyor da arabadaki atmosfer sıcak ve samimiydi, berrak bir yaz gökyüzünün altında saatte yetmiş mil hızla giden kendi küçük evrenimizdi.

Onunla birlikte olmanın beni gerçekliğin normal taleplerinden izole eden bir yanı vardı. Bir balondan daha güçlü, dirençli bir şey, çünkü ikimizin de gardımızı düşürmek için kendimizi güvende hissetmemizi sağlıyordu. Hiç ayrılmak istemediğim cennet gibi bir hayal dünyasının kar küresi.

Fattoria Casa Luna'daki akşam yemeğinden sonra bizi Toscana'nın karanlık sokaklarında gezdirirken Bugatti'nin mırıltısı sessizliğimizi bozdu. Imelda, bana yedek kadın kıyafeti getirmesi için mesaj attığımda hiçbir soru sormamıştı ve hatta Guinevere mahzenden üzerinde üzüm bağının logosu altın kabartmayla işlenmiş büyük boy yeşil bir tişört ve ayağı takılmasın diye belinden üç kez kıvrırmak zorunda kaldığı uzun taba rengi keten bir etekle çıktığında bile suratını asmamayı başarmıştı.

Imelda iyi bir arkadaştı.

Şaraphane Pazar günleri turistlere kapalıydı, bu yüzden bizi kocası Mario ile birlikte verandada akşam yemeğine davet etmişti. Şefleri neredeyse Servio kadar iyiydi ve Guinevere'in yaban domuzu sosunu ilk kez denemesini, çatalının etrafında gülümsemesini ve yemekten aldığı basit keyfi anlatan rastgele bir melodi mırıldanmasını izleme şansına sahip oldum.

Güzel bir gündü.

Belki de dünyanın kötülüklerini bilemeyecek kadar küçük bir çocukken, ahırın yanındaki zeytinlikte kız kardeşlerimle *bocce*, *morra* ve *mosca cieca* gibi oyunlar oynadığımdan beri sahip olduğum en iyi şeydi.

Guinevere'i Villa Romano'ya, o mutlu günlerin yaşandığı yere götürmeyi düşündüğümde göğsümde bir sızı hissediyordum. Babam yetişkinliğimin büyük bir bölümünde orayı lekeledikten sonra o günleri benim için nasıl yeniden canlandırabilirdi.

"Fortezza da Basso'nun arkasındaki daireye geri dönmemin neden önemli olduğunu düşündüğümü açıklayabilir miyim lütfen?" Guinevere koltuğunda dönüp bana bakarak usulca sordu. Elleri kucağında gevşekçe kavuşturulmuştu ama başparmağı gerginmiş gibi neredeyse çılgınca karşı parmak eklemlerinin üzerinde ileri geri hareket ediyordu.

Devam etmesi için çenemi eğdim.

"Bunu ortalığı karıştırmadan nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum ama deneyeceğim çünkü buna değer. Demek istediğim, bu"

"buna değer. Birbirimizi sadece on gündür tanıdığımızı ve bir ay içinde ayrılmak zorunda olduğumu biliyorum. Kulağa çılgınca geleceğini ve seni korkutup kaçıracağımı biliyorum ama bana Vera isminin dürüst ve doğru olduğum için uygun olduğunu söylemiştin, değil mi? Bu yüzden sadece söyleyeceğim." Derin bir nefes aldı, bir saniye tuttu ve sonra dudaklarının arasından akıp gitmesine izin verdi. "Daha önce senin gibi birini hiç tanımadım ve bir daha da tanıyacağımı sanmıyorum. Tatlı ya da nazik olmadığını söylüyorsun ama son on gün içinde bana hiç kimsenin göstermediği kadar nezaket ve cömertlik gösterdin. Bugün yaşadığım en güzel günlerden biriydi. Keşke bunu bir kitabın sayfaları arasında sonsuza kadar mükemmel bir şekilde saklayabilsem ve yaşlandığımda, grileştiğimde ve sıkıldığımda tekrar çıkarabilsem, ama bir anını bile asla unutmayacağımı biliyorum."

Keskin bir nefes aldı ve bakışlarımı o kalın kirpikli gözlerdeki samimiyetten ayırmanın zor olacağını bilsem de bir anlığına ona baktım.

"Tüm bunlar, *senin* benim için önemli olduğunu söylemek için. Bu kaçınılmaz olarak bir kaçamak olsa da, bunu doğru yapmak istiyorum. Bana Dolce & Gabbana alman ya da gerçek bir sarayda yaşayan hoşuma gittiği için değil, tanıdığım adamdan hoşlandığım için *seninle* vakit geçirdiğimi bilmeni istiyorum. Ve buraya gelirken aradığım bağımsızlığı istiyorum. *Seninle* yaşamak ve sana güvenmek, her ne kadar bir nimet olsa da, uzun vadede doğru gelmiyor. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum, böylece *seninle* yarı yolda buluşabilirim. Bu mantıklı geliyor mu?"

Son sözleri zırhımın altına gömülüp içimde o kadar derin bir yere kök salarken gözümü kıptım onları çıkarabileceğimden emin değildim. "Biliyor musun, daha önce hiç bu kadar çok şey söylediğini duyduğumu sanmıyorum. Bir keresinde," diye düşündüm ve omzuma vurduğunda alaycı bir şekilde irkildim.

Ama onun kahkahası benim ödülümdü. O kadar cesurdu ki yavrum, titreyen bacaklarının üzerinde duruyordu ama geri çekilmek istemiyordu. Ne istediğini biliyordu ve kendini savunmaktan korkmuyordu. Meraklı bir zihnin ve çelik bir omurganın etrafına sarılmış bu masumiyet yumağı çok çekici bir kombinasyundu.

O gün içtiğimiz tüm şaraplardan ya da otuz dört yıl boyunca istediğim tüm kadınlardan daha sarhoş ediciydi.

"Sen tam bir pisliksin," dedi ama yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı ve sanki elinde değilmiş gibi uzanıp kalçamı sıktı.

"İyi bir argüman öne sürüyorsun," dedim, ses tonum artık kasvetliydi çünkü bunu hak ediyordu. "Ben daha yaşlıyım, daha zenginim ve buranın yerlisiyim. Güç benden yana ve senin asla böyle hissetmeni istemem..." Yüzümü buruşturdum. "Sanki bu konuda bir seçeneğin yokmuş gibi."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben öyle hissetmiyorum. Hem de hiç. Daha önce senin rüya gibi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Kıkırdadım. "*Kesinlikle*. Yine de seni anlıyorum ve uyuşturucu satılan bir sokağın karşısında uyuman fikri hoşuma gitmese de senden ben sorumlu değilim ve orada kalma kararına saygı duyuyorum." "Şimdilik" diye eklemekten önce tereddüt ettim.

Verdiği tek yanıt hafif bir kahkaha oldu, koltuğa geri yaslanıp bacaklarını göğsüne doğru kıvırdı ve başını eğerek pencereden dışarıya, geçip giden manzaranın suluboya bulanıklığına baktı.

"*Grazie, Raffa.*"

"Bana teşekkür etmek zorunda değilsin," dedim. "Doğru olmayan bir şey görür ya da duyarsan beni ara. *Prometti?*"

Orada yalnız olduğunu bilerek uyuyabileceğimi sanmıyordum ve en azından ilk birkaç gece yeterince güvenli olduğundan emin olmak için *soldatlarımdan* birinin onu gözetlemek için ayrılabilmesine karar verdim.

"*Prometto,*" diye yemin etti.

Dakikalar sonra, yolcu kapısına yaslanmış uyuyordu.

Binasının önüne park ettiğimde, sodyum sokak lambalarının sarı ışığında onu incelemek için bir an durdum. Acımasız gölgelerle yıkansa bile ruhani görünüyordu, Bugatti Chiron yerine bir orman korusunda kıvrılması gereken bir *fata*. Günaha boyun eğdim ve saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru ittim. Brokar ipeği gibi ağır, ince ve kalındı. Tekrar örmeyi düşündüm ve içimde sıcak bir uyarılma hissi oluştuğunda şaşırdım.

Bundan vazgeçmiştim. Böyle anlarda, bir tespihin taneleri gibi birbirine dizilmiş, sadece dindarların tutabileceği ve teselli bulabileceği bir şey. Babamın cenazesinin kaldırıldığı gün, onun yerine geçmezsem kalan tüm ailemin yok edilmesiyle karşı karşıya kaldığımda, olduğum çocuk ve olmaya çalıştığım adam hızlı bir şekilde ölmüştü. *Capo dei capi* Aldo Romano'nun yanında ebedi istirahatine çekildi. Onu son gördüğümde, üzüm bağındaki ahşap şarap kutularının üzerinde kullandığımız demirle beni Romano ailesinin armasıyla damgalamış olan bir adam. Ona bir daha asla onun egemenliği altında yaşamayacağıma dair söz vermiştim ve bir anlamda haklıydım da.

Onun yerine, ben devraldım.

İsteksiz bir mafya babası.

Leo ilk başta benimle dalga geçmiş, İngiltere'de öğrenci ve finansal analist olarak geçirdiğim yılların ardından bu sorumluluğu kaldırıp kaldıramayacağımı merak etmişti.

Onun yanıldığını kanıtlamak ve annemle kız kardeşlerimi yeni kaptanların eski hükümdar ailelerini ortadan kaldırma geleneğinden korumak için kim olduğumu ruhumun bir metre derinliğine gömdüm.

Her nasılsa, Amerikalı bir yabancı mezar taşına rastlamıştı. Ve Guinevere, akli başında, korunaklı bir kızın yapması gerektiği gibi kaçmak yerine, dizlerinin üzerine çöküp toprağı kazmaya başlamıştı.

Onu o *merda apartmanına* götürmek istemedim. Onu şehrimde yalnız bırakmak istemedim. Arabamdan çıkmasını bile istemedim.

Ancak konuşmasını, hem bu kadar açık yüreklilikle konuşma cesareti hem de sağlam mantığı nedeniyle takdir ettim.

Ben de arabadan indim, kaputun etrafında döndüm ve kapıyı usulca açtım, böylece destek olmadan yığılan bedenini yakalayabilecektim. Emniyet kemerini çözdüm ve hasta olduğunda birçok kez yaptığım gibi onu dikkatlice kollarıma aldım. Ancak şimdi, Martina'nın ona aldığı biberiye şampuanının saçlarını nasıl kokuttuğunu ve muhtemelen yıllarca uygunsuz anlarda beni tahrik edeceğini bildiğim şarap kokusunu takdir edebiliyordum. Onu göğsüme doğru kıvrıp arabayı kilitlediğimde saçları yanağıma gıdıklıyordu. Anahtar çantasındaydı, bir bölmeye sıkıştırılmıştı ve içeri girdiğimizde kapı yüksek sesle çaldı, ama o bir ışık gibi dışarıdaydı.

Daire hâlâ hafifçe za'atar baharatı ve yandaki restorandan yavaş pişirilmiş et kokuyordu ama onu tek kişilik yatağın ince, kaba çarşaflarına yatırırken yeterince temiz olduğunu kabul edebilirdim. Büyük boy eteğini çıkarmak kolaydı ama onu şaraphane gömleğiyle bıraktım ve mürekkep rengi saçlarını yüzüne düşmeyecek şekilde yastığının üzerine yerleştirdim. Saçlarını örmek için kaşındım ama direndim çünkü kalmak için bahane ürettiğimi fark ettim.

Çaba sarf etmem gerekti ama pürüzsüz alnına bir öpücük kondurdum ve çıkmadan önce daireyi iyice incelemek için ayağı kalktım. Kilit acınacak haldeydi, bu yüzden mutfaktaki kasap bıçağını kullandım ve bıçağını kapının üzerindeki çerçeveye sıkıştırdım, pencereden tırmanmadan önce başka bir savunma katmanı olarak, arkamdan güvenli bir şekilde kapattım ve sonra birinci katın üzerindeki ahşap çıkıntıya düştüm. Parmak uçlarımdan sarktım ve yere düştüm.

O sabahki dazlak haydutlardan birinin ağızından gevşekçe sarkan sigarasıyla beni izlediğini görmek için kaldırım taşlarına baktım.

Bugatti'ye doğru ilerlerken gömleğimi düzelterek ona "Her gece güvenle uyursa sana günde yüz avro veririm," dedim. "Eğer tek bir kötü olayla bile karşılaşırса, bağırsaklarını deşer ve mürettebatının geri kalanına yediririm."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Raffa

Guinevere'i dört gün boyunca görmedim.

Bu kabul edilemezdi ama görünüşe göre kaçınılmazdı.

Hastalandığında onunla ilgilenmek için işimi çok uzun süre ihmal etmişim ve hem masam hem de gelen kutum acil ilgilenilmesi gereken konularla doluydu.

Ludo ile yaptığım haftalık güvenlik toplantısından sonra daha da gergindim.

Ekibin başına geçtiğimde odak noktamızı çoğunlukla uyuşturucu kaçakçılığından taklit ürünlere öncelik vermeye kaydırmıştım. Sahte ürün ticareti Asya, Avrupa ve Amerika'da büyük kitlelere sahip, son derece kazançlı bir pazardı ve diğer klanlardan hiçbiri henüz bu pazarı tekeline almamıştı. Son dört yılda portföyümüzün sadece bu kısımdan 3250 milyondan fazla para kazanmıştık. Görünüşe göre herkes çakma tasarımcı çantaları ve giysileri istiyordu. Lombardiya'da Clan Riva ve Clan Burette tarafından işletilen beş fabrika açtığımızdan beri kar marjlarımız iki katına çıkmıştı.

Öyleyse Ludo neden mafya karşıtı polis gücünün Livorno limanı üzerinden sokak uyuşturucusu akışından Camorra'yı sorumlu tuttuğunu bildiriyordu?

"Son uyuşturucu sevkiyatımız ne zamandı?" Kalemimi öfkeyle deri masaya fırlatarak sordum.

Carmine ve Renzo da oradaydı, ilki karşımda Ludo'nun yanında oturuyordu ve ikincisi kollarını kavuşturmuş pencerenin yanında duruyordu.

"Bir aydan fazla bir süre önce. Arnavutlarla olan anlaşmamızı tamamlıyorduk. İki hafta içinde son bir teslimat yapmamız planlanıyor ama DIA bizi araştırdığı için bu bir risk," diye itiraf etti Carmine.

"*Porca puttana*," diye küfrederek iki elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu nasıl oldu lan?"

"Arnavutlar mı?" Renzo önerdi. "Carmine'in birlikte çalışacak yeni birini buldukları için üzgün görünmediklerini söylediğini biliyorum, ama onlar

lanet olası deli. Acılarından ispiyonculuk yapmış olabilirler."

"Hayır," diye karşı çıktı Carmine. "Evet, deliler ama onların da bizim gibi kendi onur anlayışları var. Eski bir iş ortağını ispiyonlamak onların tarzı değil."

"Bunu sadece Drita Hoca ile yattığın için mi söylüyorsun?" diye sordu ağabeyi kaşlarını kaldırarak.

"Siktir git," diye çıkıştı Carmine, ama onlar tartışmaya başlamadan önce sessizlik için elimi kaldırdım ve elim kabul edilene kadar bekledim.

"Arnavutlar değil," diye düşündüm, düşüncelerimi çiğneyerek. "Ama biz bağları kopardığımıza göre şimdi kiminle çalışıyorlar?"

Kimse cevap vermeyince iç çektim. "Peki. Ludo, kime geçtiklerini öğren. Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor. Neden yıllardır nispeten huzurluyduk ve şimdi Livorno'da sahte üretim ve nakliyemizi mahvedecek bir polis ilgisi var, Roma'da bana karşı bir suikast girişimi var ve ne?" Tabletime baktım. "Üç ayrı holdinge üç siber saldırı. Düşmanımız her kimse, işimiz hakkında çok fazla şey biliyor."

"Bir hain," dedi Ludo körü körüne.

Sessizlik bu sözlerin etrafında yankılanıyor gibiydi.

Bu kelimeyi babamın düşmanlarından birinin alnına ilk kazıyışıma geri döndüm ve aynı şeyi tekrar yapmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ettim.

"Sinyor Romano?" Hizmetçim Sinyora Angelucci kapıyı çaldı. "Sinyora Imelda Sabitini geldi."

"Onu içeri alın," diye emrettim.

Imelda, tuzlu ve biberli saçlarını gelişigüzel bir topuz haline getirmiş, ağzı gerilmiş şekerleme gibi gergin ve solgun, alışılmadık bir şekilde bitkin görünerek kapıda belirdi.

"Ne oldu?" diye sordum. Koluna girip Ludo ile Carmine arasındaki boş sandalyeye oturmasına yardım etmek için hareket ederek sordum.

Oturdu ve titrek bir iç geçirdi. "Mario dün gece laboratuvarda birini yakaladı. İyileşecek ama kafasına silahla vurmuşlar."

"Bunu neden şimdi öğreniyorum?" Ben talep ettim.

"Sakin ol, Raffa. Daha önce de birileri sırlarımızı öğrenmek için etrafi koklamaya geldi. Casusluğa davetiye çıkarmadan bu ülkenin en iyi şarap imalathanelerinden biri olamazsınız."

"Evet, ama bu bir düzen," diye mırıldandım *soldatlarımla* hızlı bir bakışmayı paylaşıırken. "Bunlar belli ki münferit olaylar değil. Her yönden üzerimize geliyorlar, en zayıf olduğumuz yeri sezmeye çalışıyorlar."

Ludo'nun bana e-posta ile gönderdiği özeti tekrar kontrol ettim ve geçen ay en çok gelir elde eden on üzüm bağımızın ya siber saldırı girişimi ya da yerinde haneye tecavüz kurbanı olduğunu fark ettim.

Bu normal değildi.

Ve , kafamda oluşturmaya çalıştığım resmin büyümesine katkıda bulundu.

Birileri Romano Klanı için geliyordu, bu da sadece birilerinin kendileri için *capo dei capi* olmak istediği anlamına gelebilirdi.

Bölgedeki en baskın aileler üzerinde düşündüm ve bunlardan üçünün tek gerçek tehdit olduğu sonucuna vardım.

En bariz seçenek Pietra klanıydı; onlar babamı öldürmeden ve ben de misilleme olarak onların reisini ve en büyük iki oğlunu öldürmeden önce Toskana'nın kontrolü için ailemle onlarca yıldır kan davası güdüyorlardı. Uzlaşma neredeyse yarım on yıl sürmüştü ama belki de ciddi bir geri dönüş yapacak kadar toparlanmışlardı. Renzo ve Carmine beni tüm klanı ortadan kaldırmaya teşvik etmişti ama Mafya dışındaki hayatım hâlâ yumuşak dokularımda varlığını sürdürüyor ve beni güçsüz kılıyordu.

Riva ailesi, en az kendileri kadar kana susamış olan ve bu nedenle *mafya* tarafından Vampira *olarak* bilinen aile reisi Pamina tarafından yönetiliyordu. Batıda yer alıyorlardı ve çoğunlukla Rimini limanı üzerinden Doğu Avrupa'ya ve Doğu Avrupa'dan uyuşturucu kaçakçılığına odaklanmışlardı. İyi bir ilişkimiz vardı, ancak açgözlülüğü onu oldukça öngörülemez kılıyordu. Orta Toskana, Emilia- Romagna ve Marche'nin çoğuna hakim olabilmek için gözünü doğu limanlarına da diktiği iddia edilebilir.

Sırada Ligurya'daki Greko'lar vardı; kuzeyin kontrolünü ele geçirmek için yanıp tutuştuklarını gizlemiyorlardı ama ben her zaman bunu başaramayacak kadar aptal olduklarını düşünmüştüm. Yine de aptallık olması gerektiği kadar caydırıcı değildi ve Aldo Romano öldüğüne göre yönetimi ele geçirebileceklerini düşünecek kadar saçmıyorlardı.

Asıl soru şuydu: Neden daha önce denemediler?

Dört yıldır iktidardaydım ve başlangıçta suikast ve darbe girişimleriyle karşılaşmış olsam da, düşmanlarımıza cesetlerin üzerine yazılmış dört ya da beş ihtiyatlı ve açık mesaj gönderildikten sonra bunlar sona ermişti.

Benim için şimdi gelmeleri çok tesadüfi görünüyordu.

Imelda zihnimin çalıştığını görecek kadar zekiydi ve şöyle dedi: "Bugünkü Romano Klanı babanın dönemindeki gibi değil. Zamanını aldı ama kıyafeti temelden değiştirdin Raffa. Bunun başkalarını tehdit edebileceğini görüyor olmalısın."

"Başarı başarıdır. Nasıl olursa olsun ya da kimin başına gelirse gelsin insanlar bundan korkacaktır." Bu iğrençti ama sayısız kez yzleştiğim bir gerçekti. Oxford'da edindiğim arkadaşlarım bile, babamın ölümü anlamına gelmesine rağmen, ani mirasımı bana çok gördüler. Dışarıdan gelenler için başarının cazibesine kapılmak, zaman içinde nasıl aşındığından habersiz olmak kolaydı.

"Olabilir. Ama siz katı gelenekçi bir topluma çok fazla modernlik getirdiniz. *La fattoria*'da bile, bizim ölçeğimizde teknoloji kullanımının temelde dine saygısızlık olduğunu söyleyen eski şarap üreticileri tarafından alaya alınıyoruz. Üzümleri kocam yönetir ama parayı ben yönetirim. Bir kadın. Ve senin glendirdiğin tek kişi ben değilim, Raffa."

"Yirmi birinci yzyıldayız ve ben güçlü bir anne ve üç abla tarafından yetiştirildim. Tanrı aşkına, kadın bir başbakanımız var."

Imelda, "Ve o bile kendini feminist ilan etmiyor," diye belirtti. "Burada ulusal siyasetten değil, geçmişte kalmış mafya siyasetinden bahsediyoruz, erkeklerin toga giymekte ve elle üzüm yedirmekte ısrar etmemelerine şaşırıyorum. Demek istediğim, üzerinizde polis gözleri olmayabilir ama yeraltı dünyasının gözleri her hareketinizi izliyor ve inceliyor."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sandalyeme geri yaslandım. "Uyuşturucu kaçakçılığına bu kadar odaklanmayı bıraktığımızda pozisyonumun zayıflayacağını biliyordum ama kara para aklama, agromafya operasyonları ve kalpazanlık bize babamın döneminde kazandığımızdan daha fazla para kazandırıyor, hem de yarı riskle."

Imelda ellerini havaya kaldırdı, bilekleri kemikli ve hareket ettikçe çınlayan bileziklerle kaplıydı. "Biliyorum Raffuccio, ama içinde yaşadığın dünya bu."

"Haklı," diye ekledi Renzo, pencereden çıkıp omzumun üzerinde durarak, sürekli bir destek sembolü ve düşmanlarım için dev bir caydırıcı gibi durduğu yerde. "Capolar sustu ama Pamina'yı kocasını öldürdükten sonra capo yaptığında birçoğu mutsuz olmuştu."

"Neredeyse *onu* öldürüyordu," dedim ama bu konu beni çok yormuştu ve yıllardır da yormuştu. "Bu organizasyondaki kadınlar sahip olduğumuz en iyi beyinlerden bazıları."

Carmine, "Tonio öldüğünde Martina'nın consigliere olacağını açıkça belirttiniz ve o sadece babanıza olan saygısından dolayı hâlâ bu pozisyonda bulunuyor," dedi. "Martina zaten yasal ayak işlerinin çoğunu yapıyor."

"Yeter. Hatalarımı biliyorum ama Camorra'yı yirmi birinci yüzyıla taşımak bunlardan biri değil. New York'un *capo dei capi*'si Dante Salvatore de benimle aynı fikirde olacaktır, Napoli'deki Damiano da. Buradaki mesele, birilerinin bizim için geliyor olması ve düşmanımızın öğrenene kadar huzur bulmayacağım." Adamlarımın her birinin gözlerinin içine baktım. "Bana isimler bulun ve bunu yapana kadar bana yüzlerinizi göstermeyin."

Renzo çıkarken omzumu sıktı, sözlerimi kovulma olarak algıladı. Carmine, Imelda'yı yanaklarından öptü ve Ludo ile Renzo'yu çalışma odamdan çıkarken takip ederek kapıyı arkalarından kapattı.

"Annemin en yakın arkadaşına "Mario bu yüzden incindiği için üzgünüm" dedim.

"Bunun sebebi doğrudan siz değilsiniz. En iyi şarap imalathanelerinin hepsi böyle şeylerle mücadele eder."

"Güvenliği artıracağım," diye söz verdim.

Omuz silkti ve bir eliyle sözleri savuşturdu ama gözleri bana dikilmişti. "Yarı yorgun yarı bitkin görünüyorsun. İkisinin de sevgili Guinevere ile bir ilgisi var mı?"

Tereddüt ettim, Vera'yla yaşadığım çatışmayı ona anlatmayı düşünürken uzamış kirli sakallarımı ovuşturdum. Onu görmek için ne kadar acı çektiğimi. Bu yeni riskler beni uzun zamandır ilk kez korkutuyordu çünkü benim tehlikelerimin onunkilere dönüşmesini istemiyordum.

Ailem Villa Romano'da her türlü ihtiyaçlarını karşılayacak ve onları koruyacak personel ve askerlerle izole edilmişti. Guinevere sadece yeni bir yerde kendi başına macera yaşamaya çalışan bir yabancıydı ve farkında olmadan Toskana'daki en kötü canavarın kollarına koşmuştu.

"Bir keresinde aileyle asla bir anlaşma yapmayacağını söylemiştin," diye hatırlattım ona, sonra da hep yanıtını istediğim soruyu sordum. "Sonunda neden yaptın?"

"Beni çok zengin bir kadın yaptınız. Sanırım bu ülkede mafya ile garip bir ilişkimiz var. Onlardan hem nefret ediyor hem de saygı duyuyoruz. Çoğu zaman korkunç ve ürkütücü oluyorsunuz ama yine de

nesillerin hayatını bir anda değiştirdi. Alfonso'ya yaptığınız yatırım onu yerel bir pizzacıdan uluslararası bir zincire dönüştürdü. Yeğenim Londra'da okuyor ve bana oradaki ilk yerlerinden bir dilim aldığını söyledi." İcini çekti, kelimeleri ararken masamdaki mermer kurt heykelciğiyle oynuyordu. "Ne derler? *A femmena bona, si tentata e resta onesta, nun e stata bona tentata.*"

İyi bir kadın ayartıldığında dürüst kalır, ama bu onun iyi ayartılmadığını anlamına gelir.

"Karmaşık bir adamsınız ama hiçbir şekilde kötü bir adam değilsiniz. Baban gerektiğinde zalimlik yapmaktan zevk alırdı ve inanıyorum ki sen de Mafya'yı bir oyun olarak görüyorsun, ölüm kalım oyunu, ama hesaplı ve riskleri göz önünde bulundurarak. Eğer bir durumu ölüm olmadan kendi ihtiyaçlarınıza göre manipüle edebiliyorsanız, bunu gerçekleştirmek için elinizden gelen her şeyi yaparsınız. Sanırım açgözlülüğümü tatmin etmek ve ölüm korkumdan kaçınmak istedim."

Sözlerini bir şakayla bitirdi, ancak bu sözleri duyduğumda gülme modunda değildim.

Her zaman *iyi* ve *kötü*, *doğru* ve *kötü* tanımlarımla ve bu kelimelerin bana nasıl uygulanabileceğiyle mücadele etmiştim. Öldürdüm, çaldım ve yalan söyledim ve hayatımın geri kalanında da vicdan azabı duymadan bunu yapmaya devam edecektim.

Ama kalbimde ne kadar denesem de sertleştiremediğim yumuşak bir nokta vardı. Tam olarak empatik değildim, ama her türlü güzellikten etkilenebilir ve onu korumak için cesurca çabalayabilirdim.

Kasabada Villa Romano'nun yanındaki harap kiliseyi sırf bir zamanlar güzel olduğu ve konut için yıkılmak yerine restore edilmesini istediğim için satın almıştım. Roma'daki Kolezyum'un dışındaki gladyatör eğitim alanlarının kazılarının devam etmesine yardım etmiş, hatta tarihimizi keşfetmek ve korumak uğruna yıkmak için bir blok bina satın alacak kadar ileri gitmiştim. Martina'nın kocasını öldürdüm çünkü onu gözlerimin önünde günden güne yıpratıyordu ve buna daha fazla katlanamazdım ve Pamina'nın kendi kocasını da aynı türden bir taciz yüzünden öldürdükten sonra bölgesinin kaptanı olmasına izin verdim. Guinevere'e yardım etmiştim çünkü böylesine güzel bir kadının kaybolmuş ve tek başına kalmasına karşı koyamazdım.

Pek ahlaki bir kural değildi, onur ya da adalet yerine güzelliği korumak üzerine kurulu bir kuraldı, ama sahip olduğum tek kural buydu.

"Ben öldükten sonra da ailem için iyi bir yaşam istedim," diye ekledi Imelda, o mermer kurtla aynı renkteki kurnaz gri gözleriyle bana bakarak. "Bugün oturduğun yerde olmanın nedeni bu değil mi? Asla dokunmayacağına yemin ettiğin her şeyin *capo dei capi*'si?"

"Riskler düşük olduğunda iyi niyetli olmak kolaydır," diye kabul ettim. "Annem ve kız kardeşlerim için yapmayacağım şey yoktur. Camorra'daki seçilmiş ailem için."

"Evet," diye kabul etti. "Sanırım bizim yolumuz bu. Aile her şeyden önce gelir. Bu yabancıların pek anlayabileceği bir şey değil."

Bu doğrudu ama Guinevere'i düşündüm ve orada başka bir istisna olup olmadığını merak ettim. Ona böbreğini veren ölmüş kız kardeşi, biraz özgürlüğe sahip olabilmek için onlara huzur vermek amacıyla yalan söylediği anne ve babası. Kendisi için istemese bile onun için istedikleri bu olduğu için peşinden gitmeye kararlı olduğu geleceği.

"Ona değer veriyorsunuz," dedi Imelda, sözlerinde bir hayranlık notası vardı.

Hayal kırıklığı sert bir eli boğazıma doladı ve sıktı. "O ilginç biri."

"İlginç ve sevimli."

Kıkırdadım, çünkü bu kelime Guinevere'in şarapla ıslanmış teninin ve nefes nefese, şaşkın zevk inlemelerinin hatırasından asla kurtulamayacaktı.

"Evet, çok güzel."

"Böyle bir güzelliği hak ediyorsun. Kabul etmediğini biliyorum ama bu doğru. Herkesin mutluluğa ihtiyacı vardır, Raffa. Ve eğer bunu hak etmeyecek kadar kötü biri olduğundan endişeleniyorsan, mutsuzluğun seni sadece daha da karanlığa sürükleyeceğini düşün. Otuz yıl sonra olmak istediğin adamın bu olmadığını biliyorum. Babanın olduğu türden bir adam." Ayağa kalktı ve masamın etrafına gelerek yanaklarını her iki yanağıma bastırdı. "*Chi non risica non rosica*."

Riske girmeyen gülü alamaz.

Annemin hayatım boyunca kullandığı bir İtalyan atasözüydü, bu yüzden en iyi arkadaşının şimdi Guinevere'e bir şans vermem için benimle alay etmek için bunu kullanması uygundu.

"Ona söylersem bir gelecek yok, söylemezsem de bir gelecek yok," diye itiraf ettim. "Bir ay içinde Amerika'ya geri dönecek."

Imelda bir omzunu silkti ve kapıya doğru yürüdü, sadece "Öyle mi?" diye geri atmak için durdu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Guinevere

Haftanın geri kalanını evde geçirdim ve sanki Raffa'yı neredeyse onunla olmadığım her an özlemiyormuşum gibi kendimi tatil için yaptığım ilk plana geri attım.

Elimde neredeyse hiçbir şey olmamasına rağmen, babamın ve bölgedeki akrabalarının kayıtlarını bulmaya çalıştım. Amerika'ya taşındığında John olarak değiştirmiş olsa da doğum adını -Mariano Giovanni- biliyordum ve bir keresinde köyünden bir okul gezisinde Uffizi'ye gitmekten bahsettiğini hatırladım, bu yüzden Floransa'ya yakın kırsal kesimde büyüdüğünü biliyordum. İnternetteki soybilim sitelerinde elimden geldiğince araştırma yaptım ama John Stone'u ülkedeki herhangi biriyle ilişkilendiren hiçbir şey yoktu. Bu yüzden devlet arşivlerine şahsen gittim ve bu başarısız olunca, çok daha kapsamlı olduğunu okuduğum kilise kayıtlarına erişmek için Basilica di Santa Croce'de bir rahiple görüştüm. Rahip, devlet arşivlerindeki yetkiliden daha nazik olmasına rağmen, soyadım olmadığı sürece bana yardımcı olmasının neredeyse imkânsız olduğunu söyledi. Mariano ve Giovanni son derece popüler isimlerdi, özellikle de babamın zamanında doğan erkek nesli için.

Çıkmaz sokak.

Beni şaşırtmayan ama yine de içimde bir acı veren, bu büyümlü kültüre ve ülkeye gerçekten ait olma özleminin bir işaret feneri gibi zonkladığı bir şey.

Yine de özümsemek ve özümsetmek için başka yollar buldum. Neredeyse kaydolduğumu unuttuğum bir haftalık bir dil kursuna katıldım, her oturum sabah ve öğleden sonra dörder saatti. Bu bir daldırma sınıfıydı ve her gün beynim İtalyan pamuğuyla dolmuş gibi hissederek ayrıldım, kulaklarımdan fiiller ve çekimler geliyordu. Matematik ve örüntüler konusunda bir zihnim vardı ve çekimleri basit formüllere ve mozaiklere ayırarak tüm işi kolaylaştırdım. Tüm bu çalışmalarına değdi, çünkü Raffa ile Salı günü dersten sonra akşam yemeği için buluştuğumda ve Perşembe günü tekrar buluştuğumuzda

İlerlemem karşısında şok oldu ve iki öğünü de İtalyanca konuşarak geçirmemiz konusunda ısrar etti.

İki akşam yemeğimizin dışında, sadece gün batımını izlemek için Piazzale Michelangelo'nun tepesine doğru şehir içinde ortak bir koşu yapacak zaman bulabildik. Temmuz sıcağında ikimiz de aşırı terlemiştik, benim süslü koşu kıyafetlerim yokuşlu basamakları koşarken o kadar ıslanmıştı ki Raffa beni şehir merkezine bakan taş korkuluklara götürüp kollarını belime dolamasaydı utanabilirdim. Burnunu kulağımın arkasındaki saçlara bastırdı ve tuzlu boynumdaki bir şeridi yaladı.

"*Divino*," diye mırıldandı.

Ve bir anda kendimi ıslıl ıslıl hissettim.

En kötü zamanlarımda bile bana sadece en iyi halimi hissettirmesi bir tür sihirdi.

Meydanda canlı müzik vardı ve sanatçılar çatılarda güneş açıp sokaklara altın sarısı ışıklar saçarken o meşhur manzarayı taklit etmek için tuvallere renkler serpiştiriyorlardı.

Muhteşemdi.

"Bugün gerçek *David*'i gördüm," dedim ona Arno'ya ve parlayan kırmızı çatılara bakarken.

"Michelangelo'nun en ünlü eseri hakkında ne düşünüyorsun?" sordu, her ne kadar kulağımı kemirmekle daha meşgul görünse de.

"Eh, bence seni çıplak görmek çok daha çekici olurdu," diye itiraf ettim.

Kulağımın içine doğru usulca güldü ve bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şeydi.

"Beni David olarak gördükten sonra ne karar vereceğini görmek zorundayım," diye alay etti o dumanlı sesiyle. "Ama şarap mahzeninde fark etmediysen diye söylüyorum, o zavallı *piçten* çok daha iyi donanıma sahibim."

O kadar güldüm ki yanımızdaki turistlerden biri bana ters ters baktı ama Raffa onlara sadece ters ters baktı ve sadece İtalyanların anlayabileceği kaba bir hareket yaptı.

Akşam yemeği için palazzo'suna geri dönmeyi planlamıştım, ancak şehre geri dönerken bir telefon aldı ve isteksizce benden erteleme istedi.

Her ne kadar onunla daha fazla zaman geçirmek istesem de, onun işi bana kendi şartlarımla keşfetmek için bolca zaman verdi. Yeni pasaportum ve yeniden kendi parama erişimim ile Floransa'nın sunduğu her şeyin tadını çıkarmak için yola koyuldum. Ünlü All'antico Vinaio'dan bir sandviç yedim

Loggia dei Lanzi'deki birçok heykele bakmak için Piazza della Signoria'da gezinirken kadın tecavüzü temasının eğlenceli olamayacak kadar karanlık olduğu sonucuna vardım. Deri pazarında yürüdüm ve çeşitli dükkân sahiplerinin bir tür saygısız neşeyle bana asılmalarına güldüm. *Sonunda* Duomo'yu tüm ihtişamıyla gördüm, 1500'lerde boyanmış süslü tavan resmi *Son Yargı'yı* görmek için 463 gülünç dar basamaktan kubbenin en iç noktasına tırmandım. Her zaman tahmin ettiğim gibi nefes kesiciydi ve sadece dik bir tırmanış yaptığım için değil.

Birkaç sınıf arkadaşım bir akşam beni küçük okulumuzun aşağısındaki bir pizzacıya yemeğe davet etti ve benzer bir *İtalyan tutkusu* hisseden insanlarla konuşmaktan büyük keyif aldım. Çok az ülkenin insanları İtalyanca konuşuyordu, ancak öğretmenimiz bize dünyada en çok öğretilen dördüncü dil olduğunu söylemişti. Alman bir öğrenci moda bağımlısı olduğu için, Guyanalı bir çift İtalyan yemeklerine tutkun olduğu için ve yaşlı bir İskoç adam İtalyan futboluna takıntılı olduğunu ve podcast'inde bahsettiği oyuncuların dilini konuşabilmek istediğini söyleyerek öğrenmek istedi.

Başka dilleri konuşabilmenin ulaşılabilir bir süper güç olduğuna gerçekten inanıyordum. İlk kez bir dükkân sahibiyle İngilizceye geçmeden İtalyanca sohbet ettiğimde, zafer kazanmışçasına kendime bir gelato aldım.

Raffa'yı her gün görememek dışında haftamın tek kötü yanı, babamın deneyimim hakkında fazlasıyla meraklı olması ve iletişim eksikliğimden dolayı üzgün olmasıydı.

Cuma öğleden sonra telefonda bana "Fransa nasıl?" diye sordu. "Bir gün bizi Eyfel Kulesi'nin önünde görüntülü aramalısın. Annen buna bayılırdı."

"Verilerden tasarruf etmeye çalışıyorum," diye açıkladım ama ona her yalan söylediğimde içimde giderek büyüyen bir zehir düğümü vardı. "Ama sen ve annem nasılsınız? Benden ve maceralarımdan bu kadar bahsettiğin yeter."

"Onlar hakkında yeterince mi? Bize neredeyse hiçbir şey anlatmadınız."

Sesindeki hayal kırıklığını ve altında yatan endişeyi duyabiliyordum. Bana bu alanı açmanın onlar için zor olduğunu, bildikleri her şekilde beni vazgeçirmeye çalıştıklarını biliyordum - maddi destek yok, duygusal manipülasyon, Gun Lake'te bir kulübe kiralama sözü vererek Michigan'da bir yaz tatilini teşvik etmek - ama hepsinin sevgiden kaynaklandığını biliyordum

ve kayıp. Teşhislerimi anlamaya çalışırken ve sol böbreğim iflas etmeye başladığında beni birçok kez kaybetmeye çok yaklaştımlardı, ancak sonunda istikrarlı bir yere geldiğimde diğer kızlarını kaybettiler. Bu, bir insanı temelden değiştiren türden bir şeydi ve ailemizin temelindeki tektonik plakalar o zamandan beri huzursuzca kayıyordu.

"Sana dil sınıfımdaki insanlarla arkadaş olduğumu söylemiştim," diye tekrarlardım, konuşmayı bitirip fantezi hayatıma geri dönmek istesem de sakinliğimi koruyarak. "Greta ve Fergus ile Bibi ve kocası Ramesh hakkında. Sana yemekleri ve tarihi sevdiğimi söyledim ve zaten tüm müzelere gittim. Başka ne bilmek istiyorsun baba?"

Sessizlik çökmeden önce sinirli bir ses çıkardı, kalın bir battaniye kadar ağır ve boğucu.

"Seni ve annemi özlüyorum," dedim ona dürüstçe, gün boyu karnımda kaynayan duyguların acı bir şekilde yüzeye çıkmasına izin vererek. "İkinizi de o kadar çok özlüyorum ki bunu düşünmemeye çalışıyorum çünkü bu bende ağlama isteği uyandırıyor."

Nefesi rahatlamış bir şekilde kesildi. "Seni özülüyoruz Jinx. Orada başına neler gelebileceğini düşünmekten uyumakta güçlük çekiyorum."

"Fransa'dayım, Suriye'de değil. Uçakta çok hasta oldum ama iyiyim baba. Gerçekten, hiç olmadığım kadar mutluyum..." "Tüm hayatım boyunca" diyemedim çünkü bir şekilde kötü hissettiriyordu, onun yerine "Uzun zamandır. Sanki hep bunu yapmak için yaratılmışım gibi hissediyorum."

Olduğumu biliyordum. Bu ülkede, bu şehirde olmam gerekiyordu. Çocukluğumdan beri göğsümde boş olan bir şeyi doldurdu; Via dell'Inferno gibi romantik isimlerle anılan sokaklara sahip yaz tonlarındaki binaların ve küçük bir delikten para geçirip gezinirken içmek için bir kadeh şarap alabileceğiniz şarap pencerelerinin arasında bir aidiyet duygusu. Canlı ve gürültülüydü ve o kadar çok tarih ve kültürle doluydu ki sonsuza kadar orada yaşayabilirdim ve asla hepsini bilemezdim.

Ve Ann Arbor'un asla sahip olmadığı bir şekilde ev gibi hissettirdi.

Ama İtalya'ya ayak bastığımı bilse kalp krizi geçirecek olan babama bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

"Baba," diye dikkatlice söze girdim. "Biliyor musun, İtalya'yı neden terk ettiğini ve vatandaşlıktan neden çıktığını bana hiç anlatmadın."

Sessizli

k.

"Baba?"

"Bunu neden şimdi soruyorsun?" diye sordu yorgun ve sinirli bir şekilde. "Birazdan işe gitmem gerekiyor. Gitmene izin vermeliyim."

"Hayır, baba, lütfen. Soruyorum çünkü hayatım boyunca seni evinden neyin uzaklaştırmış olabileceğini merak ettim."

Bir duraklama daha, bu seferkinin kenarları o kadar keskin ki boğazıma dişler batıyormuş gibi hissettim.

"Sanırım ben de sana aynı şeyi sorabilirim," dedi sonunda, her kelimesi telefon hattından geçen bir mermi gibiydi. "İyi günler, Guinevere."

Kaslarımı çözüp telefonu bırakana kadar beş dakika boyunca telefon kulağımda donup kaldım. Keşiflerimden biriktirmeye başladığım küçük kartpostal yığını gözüme çarptı ve resimlere bakmak için parmak ucumla onları ayırdım: Santa Maria del Fiore Katedrali, Pitti Sarayı, Michelangelo'nun biraz ezici *Davut'u*.

O gün ne yazdığımı okumak için kartı tırnağımla ters çevirdim.

Gemma,

Müzenin mezar gibi sessizliğinde bile *David'i* gerçek hayatta görseniz kahkahalara boğulacağınızı biliyorum. O sadece bir çocuk, kıvrıkcık saçlı ve ince, Michelangelo bir dahi olduğu için muhteşem bir tanımlamaya sahip, ama yine de sadece bir çocuk. Yine de insanlar onu görmek için dünyanın dört bir yanından geliyor. Bu şehrin sunduğu sanatın çoğunu gördükten sonra, sanırım yemeklerini, mimarisini ve yaşayan -ve çok daha yakışıklı- erkeklerini takdir etmeye devam edeceğim.

Xoxo,

Jinx

Kartpostallar yeniydi. Ama ailem bana Gemma'nın öldüğünü söyledikten bir gün sonra ona yazmaya başlamıştım ve bunu bırakacağımdan emin değildim. Avrupa seyahatleri boyunca bana e-posta göndermişti ve ölmeden bir gün önce gönderdiği mesaj hâlâ bendeydi.

Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi, ona yazmak da akıl sağlığımla doğrudan bir bağlantıydı. O hala benim amigo kızımdı, beni hayatı deneyimlemeye teşvik ediyordu.

Hatalar yapın ve ortalığı karıştırın çünkü canınız yandığında bile anlatacak iyi bir hikayeniz vardı.

Ve Gemma usta bir hikaye anlatıcısıydı. Onu bu kadar iyi bir yalancı yapan da buydu.

Onun daha takdire şayan özelliklerinin yanı sıra bu yönünü de yansıttığını bilmek canımı yakıyordu ama bu hayalden acımasızca vazgeçemiyordum.

Özellikle de artık Raffaele Romano'yu da içeriyorsa.

İtalyan şair ve çevirmen Petrarch'ın son birkaç yıldır tuttuğum her günlüğe yazdığım bir sözü vardı: "Ne kadar çok yaşarsak, o kadar çok takımıyıldızı keşfederiz."

Florence ve Raffa'yı tanıdıkça, her biri hakkında daha fazla sorum oldu ve bu yolda daha da ilerlemek zorunda hissettim.

Artık hiçbir şeyin beni durdurup geri döndürebileceğinden emin .

Penceremin önünden gelen bir korna sesi dikkatimi kartpostallardan uzaklaştırdı. Telefonumun ekranını kontrol ettim ve yüzümü buruşturdum çünkü dil kursumun son gününden sonra kısa bir koşu yapmışım ve o akşam Raffa ile Pitti Sarayı'ndaki yardım etkinliğine hazırlanmadan önce bir duş almam gerekiyordu.

Bir korna daha, bu seferki uzun ve iğrenç bir korna.

Banyoya giden yolun yarısında durdum, bir şey beni büyük pencerelerden birine doğru çekti, böylece eğilip sokağa bakabilecektim.

Raffa'nın Bugatti'sini ön tarafta, neredeyse dar sokağın tamamını kaplayacak şekilde yasadışı olarak park etmiş halde gördüğümde kahkahalar havada uçtu. Sanki yıllardır beni bekliyormuş gibi takım elbiseli ön kollarını arabanın tavanına kavuşturmuştu ve beni görünce dramatik bir şekilde saatini kontrol etti.

"Tam zamanında," diye seslendi bana, ses tonundaki eğlence bastırılmıştı. "*Vieni, Cenerentola!* Araban bekliyor."

Yine güldüm. "Eğer ben Sindirella isem, bu seni Beyaz Atlı Prens yapar mı?"

"Mmm," diye düşünür gibi yaptı, arkasında biriken iki arabayı ve etkileşimimizi izleyen küçük insan kalabalığını umursamadan. "Bu durumda, belki de senin Kore, benim de Plüton olduğumu söylemek daha doğru olur."

"Bu daha çok hoşuma gitti," diye kabul ettim, kollarımı Juliet balkonunun ferforje parmaklıklarının üzerinde kavuşturarak. "Tatlı olarak yiyebileceğimiz narınız yoktur herhalde?"

Sırıtsı gözlerinin ve ağzının yanındaki bronz teni kırıştırıyordu, o alışılmadık keskinlikteki köpek dişleri güneş ışığında parlıyordu, saçları koyu

bronz, geçmişte kazılmış bir yeraltı tanrısı heykeline aitti.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ve şu anda dünyanın en güzel yerinde yaşıyordum, yani bu çok şey ifade ediyordu.

"Sanırım bir şeyler ayarlanabilir," dedi. "Şimdi, gel. Varmadan önce fazla vaktimiz yok."

"Açıkçası hazır değilim," dedim ona, nemli atletimi ve koşu şortumu göstererek.

Daireye taşındığının ertesi günü Carmine eşyalarımın çoğuyla birlikte gelmişti ama Raffa'nın evinden her şeyin fark etmiştim. Bunun nedeninin hâlâ orada daha çok zaman geçirmemi beklemesi olduğunu ummamak elde değildi.

"Hayır, ama burada doğru düzgün hazırlanamazsınız. Sadece telefonunu al ve gel, *cerbiatta*."

Eşyalarımı almak için odaya dönerken "Patron," diye seslendim. "Ben bir tanrıyım," diye karşılık verince homurdandım.

Onunla arabada buluştuğumda, arkasında beş arabalık bir destek vardı ve sıranın sonundaki biri ona İtalyanca küfürler yağıdırıyordu.

"Gidelim," dedim ve içeri girmek için kapıyı açtım.

Ama Raffa aniden oradaydı ve beni kapıya doğru iterek tekrar kapanmasını sağladı. Kalçamdan tutup yüzümü ona çevirdi ve bir elini saçlarımın altından geçirerek kafatasımın arkasını kavradı, diğer eliyle de bacağımı kalçasından yukarı kaldırdı. Yine sadece onun zarafetiyle dengede idim, etrafına bir sarmaşık gibi sarılmıştım.

Halka açık bir yerde olmamıza, bana oldukça iyi davranan uyuşturucu satıcısı gençler tarafından izlenmemize ve öfkeli sürücüler tarafından bağırılmamıza rağmen şikâyet etmedim. Elleri üzerimde olduğu anda hepsi kayboldu. Tek görebildiğim, kehribar rengine hapsolmuş güneş ışığı gibi parlak, soluk kahverengi gözleriydi.

"Eşini böyle mi karşılayacaksın, Kore?" diye sordu, kelimeler etrafımda dolanıyordu, başka bir esaret biçimi.

"Kore, Plüton tarafından çiçek tarlasından çalınmış bakire bir kızdı," diye hatırlattım ona. "Seni bu şekilde karşılamamı istiyorsan, bence bir tokat daha uygun."

Kıkırdaması dumanlıydı. "Proserpina, o zaman. Kocasını nasıl karşılardı?"

Tam üzerime kıvrılıp beni kalabalıktan koruduğu sırada çenemi yukarı kaldırdım.

"Bunun gibi," diye fısıldadım, dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıp dilimi ağzına kaydırmadan önce.

Tadı bitter çikolata gibiydi, zengin ve hafif acıydı. Tadına bakarak mırıldandım ve bir ağaç gibi ona tırmanmaya çalışana kadar kendimi ona daha da yakınlaştırdım.

Sonunda yarı kıkırdama, yarı inleme gibi bir sesle sözünü kesti. "Şu andan itibaren tam olarak böyle karşılanmayı bekliyorum, *kapiş?*"

"*Pidocchio!*" diye bağırdı biri tam . "*Che cazzo fai?*" Pislik herif. Ne yapıyorsun lan sen?

Sıçradım ama Raffa çoktan dönmüş, beni canlı bir kalkan gibi arabanın içine doğru itiyordu. Omzunun üzerinden baktığımda kel, orta yaşlı, kıllı eklemeleri olan bir adamın bize kaba bir şekilde el hareketi yaptığını gördüm.

Raffa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve soğukkanlılıkla sordu: "*Ma perche non ti fai i cazzi tuoi?*"

Neden kendi işine bakmıyorsun?

"Tanrım, Raffa, *gidelim* artık," diye tısladım, pahalı ceketinin arkasından çekiştirerek.

Öfkeli adam ona doğru hışımla yaklaşıp parmağını göğsüne sapladığında bile kıkırdamadı.

"*Faccia di merda, vaffanculo!*" diye bağırdı, kendisinden çok daha uzun boylu adama bakarken tükürükleri havada uçuşuyordu.

"*C'è una signora presente,*" dedi Raffa ona sakince, ama adamın parmağını bir şekilde yakaladığını ve neredeyse bileğine kadar büküğünü . "*Bada a come parli.*"

bir kadın var. Ağzından çıkana dikkat et.

"Raffa, yok," diye ısrar ettim ama adam "*Chi?*" diye tükürünce sözümü kestim.

Quella puttana? La pagherò cinque euro."

Kimi? O fahişe mi? Onun için sana beş avro veririm. Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım.

Olamaz.

Raffa aniden bedenimden uzaklaştığında onları tekrar açtım. Diğer adamı gömleğinin boğazından tutmuş, Fortezza da Basso'yu çevreleyen duvara dayanması için birkaç adım itmişti. Benim duyamayacağım kadar alçak sesle konuşmasına rağmen ağzının hareket ettiğini görebiliyordum. Ben daha gözümü kırpmadan eli adamın cebindeydi ve bir

sonra da içinden bir kart çıkardı. Kartı adamın morarmış yüzüne doğru hafifçe salladı ve sonra kendi cebine attı.

Geri adım attı ve "*Capisci, Enrico?*" dediğini duydum.

Enrico olduğu tahmin edilen adam başını salladı, Raffa'ya gözlerini kırpmadan bakarken yüzündeki renk solmuştu. "*Mi dispiace, signore. Mi dispiace.*"

Raffa onun yüzüne hafifçe vurdu. "*Ricorda solo quello che ho detto.*" Sadece söylediklerimi hatırla.

Topuklarının üzerinde döndü, ona aval aval bakan birkaç yerliye el salladı ve sonra arabaya doğru yürürken ısıklık çaldı. Kaputun üzerinden göz göze geldiğimizde başını eğdi.

"Gidelim mi o zaman?"

Gösteriden etkilenmiş bir şekilde başımı salladım ve kemiksiz bir şekilde içeriye doğru kaydım.

Ancak Raffa'nın sarayına doğru yola çıktığımızda "Bu çok etkileyiciydi" diyecek kelimeleri bulabildim.

Raffa'nın ağzı dümdüzdü ve elleri direksiyona kenetlenmişti.

Cevap vermedi.

"Çatışmalarla genelde böyle mi başa çıkarsın?" Alay ettim ama şaka ağır havada arabanın zeminine düştü.

Parmakları derinin etrafında daha sıkı kıvrılırken gıcırdadı. Elimi nazikçe gergin kalçasına koyduğumda hafifçe irkildi.

"Raffa," diye mırıldandım. "İyi misin?"

"Sana söylediği şey *doğru* değildi," dedi dişlerini sıkarak, gözleri hala orada yanan öfkeyi görmeme yetecek kadar benimkilere kaydı. "Hayır," diye kabul ettim. "Ama ben bir fahişe değilim ve o sözleri söylemesi beni onlara inandıramadı."

Boğazından hüsrana dolu bir ses çıkardı. "Belki ABD'de erkekler bu tür hakaretlerle uğraşmıyor, ama burada? Birinin bir erkeğin annesi, kız kardeşleri ya da *ragazza*'sı hakkında böyle şeyler söylemesi en büyük hakarettir."

"*Ragazza*," diye tekrarladım, çünkü "kız" anlamına gelebilirdi, ama bu bağlamda genellikle ... anlamına geliyordu. "Ben bu muyum, senin kızın mı?"

İri gövdesindeki gerginliğin büyük kısmı çözülmeden önce keskin, neredeyse havlayan bir kıkırdama çıkardı, kalın kasları artık elimin altında granit gibi değildi. Parmaklarıma uzandığında, onları tutması için uzattım ve avucumun tam ortasına bir öpücük yerleştirmesini izledim.

"Sen *aptal* değilsin, Vera. Benim kızım olmalarını istemediğim için yeni gardiropalar aldığımı ve hasta kadınları banyoya taşıdığımı mı sanıyorsun? Eğer bir parçam seni zaten benim olarak görmeseydi?"

Gülümsedim, çünkü iltifat tam ona göreydi. Küçümseyici bir başlangıç, ilkel bir sahiplenmeyle renklendirilmiş tatlı bir son. Zamanın sonuna kadar içmek istediğim bağımlılık yapıcı bir kokteyldi.

"Senin olma fikri hoşuma gidiyor," dedim cesurca, başparmağımı alt dudağında gezdirerek, artık neredeyse kısa bir sakala dönüşmüş kirli sakalıyla ipeğin oluşturduğu kontrasta bayıldım. "Ama bilgin olsun, onurumu korumak için sana ihtiyacım yok."

Otomatik kapıdan geçip sarayın avlusuna girdiğimizde, "Bilesin diye söylüyorum," diye karşılık verdi, "senin için gelecek her şeyden, nasıl gelirse gelsin seni koruyacağım." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, birleşmiş ellerimizi ağzımın üzerine koydu. "Hayır, Guinevere. Ben böyle bir adamım, sen de böyle bir adamı kabul etmelisin." Ağzı düzleşerek durakladı. "En azından önümüzdeki dört hafta boyunca."

Uzun bir süre ona baktım, o da bana izin verdi, kendi bakışları da benimkilerden ayrılmıyordu. Çenesinde siyah kirli sakalının altında beyaz bir yara izi vardı, parmağım ile izini sürmek istiyordum ve dalgalı saçlarında sürekli olarak bir parçanın alnından gözlerine düşmesine neden olan bir tutam vardı. Onu tanıyalı sadece iki hafta olmuştu ve yüzünün her güzel yönünü, akçaağaç kahverengisi gözlerinin tam rengini ve her kalın, kesik kaşının kıvrımını, gülümsemelerinin hareketliliğini ve bakışlarının çeşitliliğini ezberlemiş gibi hissediyordum.

Yine de dış görünüşün ötesinde pek bir şey bilmiyordum.

Tam olarak ne iş yaptığını ya da nerede büyüdüğünü bilmiyordum. Kız kardeşleri ve Leo adında bir en iyi arkadaşı olduğunu biliyordum, ayrıca her biri arkadaş ve çalışan melezi olan, palazzo'sunda istedikleri gibi dolaşan rengarenk bir ekibi vardı. Soğuk ve otoriter olabildiğini ama aynı zamanda gizliden gizliye cömert ve nazik olduğunu da biliyordum.

Yüzündeki güzel örtünün ardını görmeme izin verirsem, bu adama aşık olabileceğimi biliyordum.

Bulduğum şey bildiğimden daha karanlık olsa bile.

Kendisine Beyaz Atlı Prens yerine Pluto dememiş miydi?

Toskana'daki ilk günümde beni kurtaran kahramanın iki boyutlu bir stereotipten çok daha karmaşık olmasının bir önemi var mıydı?

Kahraman ve kötü adam arasında büyük bir boşluk vardı ve çoğu insan bu gri alanı işgal ediyordu.

Aslında, onun beni böyle savunmasının ne kadar tahrik edici olduğunu görmezden gelerek kendimi kandıramazdım. Onuruma yönelik bir hakaretin onu böyle bir şiddete sürükleyebileceğini bilmek neredeyse sarhoş ediciydi. Aynı eğilimi bana karşı da gösterebilmesi ve bu kadar şefkatli olması etkisini katlıyordu. "Tamam," dedim, elimi çenesinin keskin kenarına doladım, parmaklarım menteşeye gömülerek onu öpücük için kendime doğru çektim.

"Yapabilirim

Bunu dört hafta ya da kırk yıl boyunca kabul edebilirim. Bu beni gerçekten güvende hissettiriyor."

Kısa süren kucaklaşmamızdan ayrıldığımda kaşlarını kaldırdı ve "Adamın parmağını kırdım" derken ses tonu temkinliydi.

Yüzümü buruşturdum. "Çıkardığı sestten anladım. Ve açısına."

Gözleri kısılmıştı ve bir bacağı endişeli bir hareketle aşağı yukarı sallanıyordu. "Onu tehdit ettim."

"Evet," diye kabul ettim, kendi yarası olduğu belliyken neden benim yaram olduğunu düşünerek bu çürüğün üzerine bastırıldığını merak ediyordum.

Bir eli cebine girip oraya tıktığı kartı aldı. Enrico Tornei adında birinin ehliyeti olduğunu görebilmem için kartı havaya kaldırdı.

"Fikrimi değiştirirsem ve kırık bir parmağın yeterli bir ders olmadığına karar verirsem diye bunu aldığımı söyledim."

Gözlerimi kırdım. "Sadece meraktan soruyorum, fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

Raffa ehliyeti cebine geri koyduktan sonra boğazımı avuçlamak için uzandı, başparmağı nabız noktama sürtündü. Daha önce hiç böyle tutulmamıştım. Mülkiyet hissi veriyordu. Bir sahiplik kolyesi.

Nabzım hızlandı ve göğsüm sıkılaştı. *Hoşuma* gitmişti.

"Tepkiniz," dedi. "Güneş ışığından yapıldığın için çok şanslı. Tek bir gözyaşı dökmüş ya da tek bir endişeni dile getirmiş olsaydın, seni Signore Tornei'yi ziyarete giderdim."

"Raffa," dedim, ses tonum eğlence, bıkkınlık ve biraz da korku karışımıydı. "İnsanlara öylece saldıramazsın."

"Duygularını incitirlerse yapabilirim."

Başımı salladım. "Sen de kimsin?"

Sonunda, sert ağzının kenarı, bağımlısı olmaya başladığım küçük orantısız gülümsemeye doğru hafifçe kıvrıldı, isteksiz eğlence bakışı çoğu insanın tam gelişmiş sırtışından daha çekici.

"Raffaele Romano, Firenze'nin yeraltı dünyasının tanrısı, hatırladın mı?"

Güldüm, ağzını ararken meme uçlarımı sertleştirecek şekilde kavrayışına yaslandım. "Rex Infernus'a selam olsun," diye takıldım.

Kaşlarını çattı, çenemi kaldırabilmek için elini kaydırды. "Latince mi?"

"Plüton için başka bir isim," dedim omuz silkerek. "Her zaman favorim olmuştur. 'Aşağıdaki Kral' anlamına geliyor."

"Aşağıdaki Kral," diye . "Uygun. *E stasera sarai la mia regina.*" Ve bu gece, sen benim kraliçem olacaksın.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Raffa

"Volta atmayı kes," dedi Martina kahkahaları arasında. "Bir kadın aceleye getirilemez."

Topuklarımın üzerinde dönüp son on beş dakikadır izlediğim patika boyunca geri yürürken Rolex'imi tekrar kontrol ettim. Modaya uygun bir şekilde geç kalmak vardı, bir de *geç kalmak* vardı. Ama endişeli olmamın tek nedeni bu değildi.

Guinevere'in o öğleden sonraki saldırganlığıma verdiği tepki içimde bir şeyleri hem rahatlatmış hem de heyecanlandırmıştı. Anneme, kız kardeşlerime ya da Martina'ya hakaret etseydi yapacağım gibi içgüdüsel olarak hareket etmiştim. Hayatımdaki kadınlara hakaret edip de zarar görmeyen kimse yoktu.

Görünüşe göre Guinevere de artık onların arasındaydı ve doğrusu, onu iki haftadır tanıdıktan sonra ailem için yaptığım ve yapacağım şeyleri onun için de yapıp yapmayacağımı sorgulamamak zordu. Bu bana hiç benzemiyordu ve o kadar çılgınca *aptalcaydı* ki bunu tam olarak sindiremiyordum.

Ama bunun gerçek olduğunu biliyordum.

Özellikle de arabada, beni sorguladıktan sonra. Her zamanki merakının yanı sıra kayda değer ölçüde kabullenmişlik ve hatta biraz da tahrik olmuşlukla dolu o ışıltılı kara gözlerini kırıştırdığında. Yüzümü ellerinin arasına aldığı anda ve beni bir onay damgası gibi hissettiren bir şekilde öptüğünde.

"Tamam," demişti, "bunu dört hafta ya da kırk yıl için kabul edebilirim."

O kırk yılın hayali göz kapaklarımın ardında bir sinema şeridi gibi açılırken bir elimi gözlerime götürdüm.

Yeterli.

Bu ilişkinin tadını çıkarmak başka bir şeydi. Guinevere onun tadını çıkarmak. Geleceği hayal etmek ise bambaşka bir şeydi.

Karanlık galaksimde kayan bir yıldız kadar parlak ve umut vericiydi ve bunu hatırlamam gerekiyordu. Geçici ama seyretmesi güzel.

"Elbise uydu mu?" Martina'ya daha önce iki kez sormuş olmama rağmen sordum.

Volta atmamın diğer sebebi de buydu.

Guinevere'i o elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyordum.

Geçen gece Piazzale Michelangelo'ya doğru koşarken önünden geçtiğimiz bir butiğin vitrininde görmüştü. Adımlarının ortasında durmuş ve sanki yerçekiminin çekimine kapılmış gibi vitrine dönmüştü. Hemen durdum ve o vitrinin önüne geçip Floransa'daki ilk günümüzde arabada yaptığı gibi parmaklarını kaldırırken sessizce arkasından gittim. Elbiseye bakarken yüzünde bir huşu vardı ve sonunda yanında olduğumu fark ettiğinde bir rüyadan uyanır gibi irkildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, o muhteşem kızarıklık yanaklarından göğsüne doğru yayılıyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bir elbise mi?" Onu hafifçe kızdırmak için kaşlarımı kaldırarak sordum.

Her İtalyan'ın gurur küçük bir omuz silkme hareketi. "Görünüşe göre sanat."

Ertesi gün satın alması için bir asker gönderdim.

"Uyuyor," dedi bir ses, düşüncelerimi dilim dilim doğrayarak. "Ve bu muhteşem."

Sesi ikinci kattan mermer zeminli fuayeye çıkan büyük merdivene kadar takip ettim.

Ve işte oradaydı.

İtalyan yazarlar *sbigottimento* terimini icat etmişlerdi; bu terim doğrudan İngilizce karşılığı olmayan bir olguya atıfta bulunuyordu, ancak arzunuzun nesnesiyle karşı karşıya kalmanın derin ve çarpıcı hissi anlamına geliyordu. Neredeyse mide bulandırıcı bir duyguydu. Nefesim kesildi, kalbim göğsümden kaçıp ona gitmek için savaşıyormuş gibi göğüs kemiğime çok sert vuruyordu.

Guinevere.

Merdivenlerden bana doğru süzülürken üzerinde açık pastel tonlarda belli belirsiz çiçek desenleriyle boyanmış şeffaf bir elbise vardı. Sisle örtülmüş bir su perisi gibi görünüyordu, çiçek açan bir bahar merasında çiaylerin arasından yürürken yaprakları topluyordu. Tüm o gür siyah saçları gevşekçe kıvrılmıştı, bazıları kafatasının arkasında, elimi tutmayı sevdiğim yerde toplanmıştı. Gecenin sonunda tokayı çıkarıp vizonun çıplak omuzlarına ağır ağır düşüşünü izleyebileceğimi hayal ettim.

Proserpina, gerçekten.

Benim rızam olmadan, elim göğsümün yolunu bulmuştu ve sanki kalbimi kaburgalarımın kafesinin içine geri sokabilecekmişim gibi bastırıyordum.

Bir kaptan için fazla hayalci. Benim konumumdaki bir adam için çok tehlikeli, ama yine de orada durdum.

Il colpo di fulmine tarafından vuruldu.

Öyle şiddetli bir tutku şimşegi ki, aşk olabilirmiş gibi geldi.

"Tek kelime etmedin," dedi Guinevere son adımı atıp bana doğru süzülürken, topuklu ayakkabılarıyla boyu uzamıştı ama yine de benden o kadar kısaydı ki göz temasını korumak için başımı eğmek zorunda kaldım. "Sakın bana nefret ettiğini söyleme?"

"Seninle çıkmayı kabul ettiğim için kendimden nefret ediyorum," diye itiraf ettim alaycı bir şekilde. "Çünkü bir oda dolusu hayranla mücadele etmek zorunda kalan ben olacağım."

Gülüşi keyifliydi, içimde asit gibi yanan endişenin panzehiriydi.

"O zaman birleşik bir cephe olarak durmalıyız, çünkü kesinlikle . . ." Bakışları cılalı elbise ayakkabılarıma daldı ve siyah Dolce & Gabbana takım elbisemin boyuna doğru yükseldi. Parmakları hafifçe kadife yakalardan siyah gömleğimin açık boğazına doğru ilerledi. Dokunuşunun baskısına karşı yutkundum ve küçük bir iç çekişle ağzının nasıl açıldığını izledim. "Büyüleyici."

Parmaklarını kavradım ve ağzıma götürdüm. "Teşekkür ederim ama senin yanında sönük kaldığımı bilmek gururumu incitmiyor. Şanslısın, yoksa geç kaldığımız için kızardım."

Martina antika kadife koltuktaki koltuğundan yardımsever bir tavırla, "Zamanla ilgili bir sorunu var," diye ekledi. "Buna alışırsın."

Ona sessiz olmasını emreden soğuk bir bakış attım.

Dudaklarını bükerek alay etti ve sonra küstah bir *satılmış* gibi anahtarı fırlatıp attı.

"Sana bir hediyem var," dedim Guinevere'e, geçen gün yerel bankadaki adamımla buluştuktan sonra eve dönerken Santa Croce'deki küçük bir dükkânda bulduğum hediye almaya için cebime uzanırken.

"Raffa, *hayır*." Aniden sertleşti ve elimi tekrar cebime soktu. "Eşitiz, unuttun mu? Buraya hediyeler ve saraylar için gelmedim."

Ona amansızca baktım ve ellerini benimkilerden çekmesini bekledim.

"Seks için buradayım," diye Martina'nın homurdanmasına yetecek kadar yüksek sesle ilan etti

Burnundan Peroni çekti. "Eğer bilmek istiyorsan."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm ve o iç çekip bırakana kadar sadece kaşlarımı kaldırdım. Ancak o zaman aramızdaki kapalı yumruğumu kaldırdım.

"Bu, yerel bir dükkândan on beş avroya aldığım bir hediye," dedim ona kuru bir sesle. "Ama Amerika'daki lakabı Jinx olan bir kız için uygun olacağını düşündüğüm bir şey."

Yumruğumu ters çevirdim ve altın bir zincire bağlı kırmızı mercan kolyeyi ortaya çıkarmak için avucumu açtım.

"Bu bir *cornicello*. Güneyde, babamın geldiği yerde, iyi şans getiren bir tılsımdır. İnsanların bunları nasıl taktığına dair Neolitik döneme kadar uzanan pek çok hikaye var ama benim favorim, ilk olarak ay tanrıçası için hilalden türetilmiş olması. Aynı zamanda av tanrıçasıdır ve sembolü her zaman geyik olmuştur. Benim şanssız küçük geyiğime bundan daha iyi bir şans tılsımı verilebilir mi?"

Guinevere çekingen bir tavırla elini uzattı, serçe parmağıyla bükülmüş mercan boynuzuna dokunduğunda ağzı bir karış açık kaldı. "Çok güzel, Raffa. Ve çok, çok tatlı," diye alay etti, parıltılarla dolu siyah kadife gözleriyle bana bakarak.

Beni nasıl etkilediğini görmemesi için onu çevirdim ve kolyeyi boğazına etkili bir şekilde taktım. Bana döndüğünde kolyenin boğazının çukurunda durduğunu görebiliyordum.

"Bu senin de en sevdiğin renk," diye mırıldandı, tenine dokunarak. "Bayıldım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bariz bir hoşnutsuzlukla ona baktım. "Gerçekten mi? Anlayamadım. Daha birkaç saat önce nasıl karşılanmayı beklediğimi konuşmamış mıydık?"

Gözlerini devirdi ama geniş gülümsemesini engelleyemedi. Neredeyse mutluluktan *parlıyordu*.

"Sanırım bununla ilgili bir şey hatırlıyorum. İzin ver ..." Bir elini göğsüme dayadı ve yüksek topuklu ayakkabılarının ucuna kadar yuvarlandı, diğer elini kullanarak hala ulaşamadığı saçlarımın arkasından beni aşağı çekti. Dudakları dudaklarıma dokunduğunda, gülümsemesinin şeklini hissedebiliyordum.

"Daha iyi mi?" diye mırıldandı. "Hayır."

Konuşmak için ağzını açtığı anda, ağzını kendi ağzımla kapattım ve onu son iki saattir istediğim şekilde öptüm. Saçlarını mahvetmemek için başı yerine boynunu kavradım ve diğer elimi omurgasının dibine bastırdım, böylece onu hafifçe kolumun üzerine yatırıp ağzını tamamen yağmalayabilecektim. Dizlerinin zayıfladığını hissedebiliyordum.

Saldırı, siren şarkısı gibi zevkinin tüylü inlemeleri beni fuayenin ortasında onu almaya çağırıyordu.

Ona en son gerçekten dokunmamın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve her santimim ona daha fazlasını öğretmek, aramızdaki ilişkinin ne kadar patlayıcı olacağını göstermek için yanıp tutuşuyordu.

Sert bir öksürük anı böldü.

Martina sahte bir yardımseverlikle, "Ah, şimdi *gerçekten* geç kalıyorsunuz," diye seslendi.

"*Togliti di torno.*" Ona nazıkçe siktirip gitmesini söyledim ve hem Martina hem de Guinevere güldüler.

Guinevere, Lamborghini'me binmesine yardım ettikten sonra, "Ee," diye sordu ve benim fazlalığım karşısında gözlerini devirdi. "Bu gece için para topladığımız hayır kurumu nedir?"

"Müzenin kendisi için. On altıncı yüzyılda inşa edilmiş bir bina için devam eden inşaat ve restorasyon çalışmaları var."

"Yeterince adil. Bu tür etkinliklerden hoşlanacak bir adama benzemiyorsunuz."

"Ben değilim." Aslında, geldiğince Martina ya da Carmine'yi yerime göndermeye çalışıyordum. Floransayı nadiren ziyaret ediyor, işlerimin çoğunu Villa Romano'dan yürütüyor ve gerektiğinde kuzeye seyahat ediyordum.

"O zaman neden buna gidiyoruz?"

"İki nedeni var. Birincisi, bir süredir Floransa sosyetesinde görünmemiş olmam ve bu en azından seyrek beslenmeyi gerektiren bir canavar. Orada dirsek temasında bulunmam gereken pek çok insan olacak. O zaman bile, ikinci nedenim olmasaydı son dakikada iptal edebilirdim." Bir elimi kalçasına kaydardım ve sıktım. "Seni o elbisenin içinde görmek, sonra da elbisenin dışında görmek."

Gülüşi hafif ve taşan şampanya kadar köpüklüydü. "Raffa, inan bana, beni çıplak görmek için bir galaya götürmene gerek yok."

"Hayır mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, elini benimkiyle birleştirerek. "Dürüst olmak gerekirse, eğer parmaklarını şıklatırsan ve bana bazen Botticelli'nin Venüs'ünden daha güzelmışim gibi baktığın şekilde bakarsan, neredeyse istediğin her şeyi yaparım."

"Bakire olmana rağmen mi?" Cinsel geçmişi hakkında hiçbir zaman açıkça konuşmamış olmasına rağmen sordum.

Loş arabada bile kızardığı belliydi. "Belki de öyle olduğum içindir. Senin ilgini çekmek bana istendiğimi ve kendime güvendiğimi hissettiriyor. Geçen gün üzüm bağına giderken arabada yaptığım gibi övgülerinizi kazanmak. Her zaman çok hedef odaklı olmuşumdur."

Güldüm, alışkın olmam gerektiği halde onun sevimli dürüstlüğü karşısında irkildim. "kabul ederim. Bu gece benimle palazzoya geri geleceksin."

"Evet," diye kabul etti. "Ama korkarım sizin evde hiç pijamam yok."

Cazzo, gala için vale bırakma yerine geldiğimizde onun cilvesi beni sertleştiriyordu.

Vale için sırada beklerken arabayı boşa aldım ve elimi saçlarının altından geçirerek onu kendime çektim.

"Dölümün içinde uyuyabilirsin," diye nezaketle teklif ettim ve sonra küçük nefesini doğrudan dilinden yedim.

Bu etkinliğin Floransa sosyetesinin kaymak tabakasını villalarından, saraylarından ve çatı katlarından bir üçüncü dünya ülkesini yıllarca doyurmaya yetecek kadar şıklık içinde çıkardığını bilmeme rağmen Guinevere'in koluma nasıl davranacağı konusunda endişelenmemiştim.

Yine de beni şaşırttı.

Her zaman yapabildiği gibi.

Daha önce hiç kırmızı halıda yürümediği belli olmasına rağmen, onu fotoğraf noktalarına götürürken ve kameralara gülümserken kolumda zarafetin kişileşmiş haliydi. Çoğu yerel haber kanalları için olmak üzere az sayıda paparazzinin olduğu kısa bir halıydı ama saraya girdiğimizde hala baykuş gibi ve sevimli bir şekilde göz kırpyordu.

İtalyancası tahmin ettiğimden çok daha iyiydi ve bir haftalık yoğun dil dersleri onu daha da geliştirmişti. Belediye başkanı ve eşiyle sohbet ettiğimizde, konuşmanın anlayabiliyor ve biraz yavaş da olsa aynı şekilde karşılık verebiliyordu.

Moris'ten ayrıldığımızda, *Amerikalı güzel kadın* onları tamamen büyülemişti.

Benim gibi.

Sarayın tüm merkezi meydanı, on altı parçalık bir orkestra tarafından yönetilen kiremitli bir dans pistiyle tamamlanan abartılı bir açık hava balo salonuna dönüştürülmüştü. Galerilerden bazı tanınmış heykelleri avluya taşımışlardı, bu yüzden sevgilime saçlarında çiçekler olan mermer bir periye olan benzerliği konusunda takılma zevkini yaşadım. Ilık bir akşamdı, gökyüzü mürekkep rengine bürünmüştü, zar zor görülebilen yıldızlar ve Guinevere'in binaların dikdörtgen silüetinde çerçevelenmiş bir sanat eseriymiş gibi baktığını gördüğüm göbekli bir ay vardı.

"Çok güzel," diye itiraf etti onu yakaladığımda, sanki bu bir sırmış gibi.

"Hayata karşı duyduğun coşkudan utanma" dedim ona, Ivern Ball'un ona çok yakışan eski bir sözünü hatırladı. "Bilgi güçtür, ama şalteri coşku indirir."

"Bunu daha önce duymamıştım," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Ama bayıldım." ". Genel olarak ve sizin için doğru. Bu benim en sevdiğim seninle ilgili şeyler."

Su perisi heykelinin arkasına, gölge bir cebe sıkışmış, seyircisiz sessiz bir an yaşadık.

"Oh? Başka nelerden hoşlanırsın?" diye sordu nazlı bir şekilde, bir sütuna yaslanıp elbisesinin düşük yakasına dokunarak. Ağzım sulandı.

Bir adım öne çıktım, saçlarını bir omzundan çekip oraya bir öpücük kondururken onu gözden uzak tutmak için etrafında kıvrıldım.

"Sende neyi sevmediğimi sormak daha mantıklı olur, *cerbiatta*," diye mırıldandım boğazına doğru, dilimi nabzının attığı noktaya dokundurarak. "Sana hayran olduğum her şeyi anlatmak çok uzun sürer."

"Dalkavuk," diye alay etti ama beni daha sıkı kavradı ve ağzıma doğru eğildi.

"Ah, Signore Romano, sizi karanlık bir köşede bir kadınla beslenirken bulacağımı bilmeliydim."

Napoliten lehçesi daha kelimeler ağzımdan çıkmadan beni germiştir. Guinevere'i arkamda tutarak davetsiz misafirle yüzleşmek için döndüm.

Sansone Pucci acımasız bir gülümsemeyle karşımda duruyordu.

"Genellikle karanlık köşelerdeki insanlar rahatsız edilmekten hoşlanmazlar," diye soğukkanlılıkla ona işaret ettim.

Ludo bana son rapor verdiğinde, Sansone güneydeydi ve Calabria kıyılarında bir uyuşturucu yakalamasını tamamlıyordu.

Ve aniden benim şehrim'e geldi.

"Bazı şeyleri gün ışığına çıkarmanın her zaman en iyisi olduğunu düşünüyorum," diye karşılık verdi uzaktan sezdiğim o kendini beğenmiş üstünlükle. "Resmi olarak tanışmadık ama kendimi ünlü Raffaele Romano'ya tanıtmam gerekiyordu. Sansone Pucci."

Başımı eğdim ama bir şey söylemedim, çünkü adımı zaten biliyordu ve bir kedi-fare oyununu harekete geçirmeye çalışıyordu. İkisi de olmadığımı anlayacaktı. Romano ailesinin sembolü her zaman bir kurt olmuştu, Roma'nın kurucu babası Romulus'a bir gönderme. Ve kurtlar düşmanlarıyla ya da avlarıyla oyun oynamazdı.

"Biliyor musun, bir keresinde babanla tanışmıştım," diye devam etti. "Sanırım onu dolandırıcılık konusunda sorguluyorduk."

"Bunu asla kanıtlayamadınız," diye hatırlattım ona sertçe. "Ölümler hakkında kötü konuşma, Pucci. Farklılıklarımız ne olursa olsun, o hâlâ benim babamdı."

Sansone, sanki acımasız cilamdaki gerçeği okumaya çalışıyormuş gibi bana baktı. Aldo Romano'yla aramızın açılmasının hikâyesi doğru çevrelerde, yeraltı dünyasında ve yüksek sosyete'de efsaneleşmişti. Onun tek oğlu olarak işin başına geçmeyi reddetmiştim ve bu yüzden dışlanmıştım. Yirmi bir yaşından yirmi dokuz yaşına kadar, orayı yöneten adam yüzünden Toskana'ya adımımı atmamıştım.

Babamın ölümünden sonra eve dönebilmemin ve *capo dei capi* görevini bu kadar sorunsuz bir şekilde devralabilmemin tek nedeni buydu. Herkes babamı asla takip etmeyeceğime yemin ettiğimi biliyordu ve Toskana'ya geri döndüğümde Romano Group'un CEO'luğunu üstlenmek yerine kendi varlık yönetimi şirketini kurdum ve işi Tonio ve Leo'nun becerikli ellerine bıraktım.

Görünüşe göre inandırıcılığım artık inceleme altına alınıyordu. "Peki bu güzel hanımefendi kim, sorabilir miyim?" diye cüretini gösterdi, Omzumun arkasından bakıp ona gülümsedim.

Ona bakmaya cüret ettiği için gözlerini oymak istesem de kendimi sakın kalmaya zorladım.

"Guinevere," dedim onu yanıma çekerek. "Sizi polis müdür yardımcısı Sinyor Pucci ile tanıştırayım."

"Memnun oldum," dedi mükemmel İngilizcesiyle ve öne doğru bir adım atarak kadının elini tuttu ve öpücüğün bir kopyası olarak ağzına yaklaştırdı. "Nasıl oldu da bir yabancı bu gece Sinyor Romano'nun koluna girebildi?"

Başını hafifçe eğmiş, her zamanki neşesinden eser kalmamış bir şekilde adamı süzüyordu. Kendisinden çok daha uzun olan adama burnunun ucuyla bakmayı başarmasını izledim.

"Bir kadın nasıl olur da bir erkeğin koluna girer? Onun beğenisini kazanır."

"Ah, peki seninkini nasıl kazandı?" Parçalara ayırmak istediğim plastik bir gülümsemeyle yaklaştı.

"Mükemmel bir olarak," diye cevap verdi yumuşak bir şekilde, lakabım Il Gentiluomo'ya istemeden yaptığı göndermeyi fark etmeden.

Sansone'un gülümsemesi keskinleşti. "İkiniz için de ne kadar harika. Ortak tanıdıklarımızdan Stefania Burette ile evlenmeye hazırlandığınızı duymuştum."

Guinevere onun imaları karşısında bir milim bile kıpırdamadı ve ona karşı savunmamın son kalıntıları da eski bir taş gibi ufalandı.

"Değilim," diye cevap verdim soğuk bir şekilde.

"Belli ki," diye ekledi Guinevere, kolunu benimkine dolayarak bana baktı. "Bana bir dans sözü vermiştin, sevgilim. Beni daha fazla bekletme?"

Burnuna bir öpücük kondurmak için eğildim, Sansone ile aramızdaki gizemli düşmanlık karşısında bana verdiği sadık destek için garip bir şekilde minnettardım. Bana olan inancı çok yersizdi ama kendimi affedilmiş gibi hissediyordum.

"*Certo, piccola*," diye kabul ettim. "İzninizle, Sinyor Pucci. Umarım şehrimde iyi vakit geçirirsiniz."

Vera'yı dans pistine götürüp kollarımın arasında döndürürken ellerini ceplerine sokarak başını salladı. Kalabalığın içinde onu gözden kaybettikten çok sonra bile gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ve bir şekilde radarına girdiğimizi kesinlikle biliyordum.

Porca Madonna.

"Çok kızgın görünüyorsun," dedi Guinevere yumuşak bir sesle, parmak uçlarını omzumdan boynuma doğru rahatlatıcı bir okşayışla gezdirerek. "Kimdi o küstah herif?"

Kahkaha sesim o kadar yüksekti ki, etrafımızdaki partililerin dikkatini çekti.

Guinevere bu ses karşısında zaferle gülümsedi.

Bizi siyah-beyaz zeminde gezdirirken ona "Sen çok şaşırtıcı bir kızsın," dedim. "Hayatımı hayal bile edemeyeceğim şekilde canlandıracağını biliyordum ama gerçek çok daha iyi."

"Bir huysuza göre çok romantik olabiliyorsun." "Ben İtalyan'ım," diye hatırlattım ona.

Tereddüt etti. "Baban hakkında o kadar kaba davrandığı için özür dilerim." "Üzülme. O bir *pezzo di merda* idi."

Koyu renk gözleri yüzümü aradı, o kadar yumuşak ve sıcaktı ki, beni ona açıklama yapacak kadar güvenmeye davet ediyordu. Kalbimin durduğu bir an boyunca, tüm korkunç geçmişimi kapısına bırakıp kalmama izin vermesi için ona yalvarmak istedim.

"Araya girebilir miyim?"

İçimi çektim, keşke bu gece sinirlenmek yerine eğlenebilseydim diye düşündüm.

Stefania'ya bakmadan "Hayır," dedim.

Guinevere kollarımda kaldı ama bakışları arkamdaki kadını takip ediyordu. Bizi uzaklaştırmak için dans ettim.

"Limon yutmuş gibi görünüyor," dedi bana. "Yüzü böyle işte."

"Raffa," diye azarladı ama gülümsemesini de bastırıyordu. "Kaba olma."

"Neden olmasın? Dansımızı bölmesi kabalıktı."

"O bir arkadaş mı? Öyle sanıyorum çünkü ilk etapta dans teklif edecek kadar rahat görünüyordu."

"Eskiden öyleydi," diye kayıtsızca itiraf ettim, ama sözümü sürdürürken içimde bir şeyler sıkıştı, "gerçi son zamanlarda . . . daha fazlası. Evlilik ve benzerleri."

Guinevere'in güzel yüzü ifadeler arasında gidip geldikten sonra eğlenen bir şaşkınlık ifadesine büründü. "Sorabilir miyim... neden onunla evlenmek istediğini düşünüyor gibi görünüyor?"

Soruyu soruş şekli hoşuma gitmişti çünkü Stefania'ya böyle bir fikri asla vermediğime ve vermek istemediğime inanmaya kararlı olduğunu gösteriyordu. Ses tonunda ya da yargısında güvensizlik yoktu, sadece Guinevere Stone merakı vardı.

"Ailelerimiz aynı çevrelerden geliyor ve annem her zaman Stefania'nın benim konumumdaki bir adam için iyi bir eş olacağını düşünmüştür. Zengin ve bağlantıları olan iyi bir aileden geliyor." Omuz silktim.

"Ve o çok güzel."

Tekrar omuz silktim. "Herkesin içinde bir güzellik vardır. Bu herkesten etkilendiğiniz anlamına gelmez."

"Yani sen hiç ..." Kızardı ve ben de sıcak bir şekilde kıkırdadım, sıcaklığını hissetmek için parmak uçlarımla yanağına dokundum.

"Hayır, hiç istemedim. Ve eğer sakıncası yoksa, kollarımda *donna accattivante* ile uyumayı düşünmeyi tercih ederim."

Sanki mafya karşıtı komisyonun başkan yardımcısı beni bir şahin gibi izlemiyormuş ve Stefania beni bir peygamber devesi gibi gözetlemiyormuş gibi flört ederek ve gülerek dansı bu şekilde bitirdik.

Bir noktada, onu dramatik bir şekilde döndürdüm ve kollarıma geri çektim, ağzına şakacı bir öpücük olması gereken şeyi yerleştirmek için sırtını eğdim. Ama dudaklarımız buluştuğu anda, tatlı beyaz şarap ve bir çeşit böğürtlenli dudak parlatıcısıyla renklendirilmiş tadının içinde kayboldum.

Her şey oldu. Sansone.

Stefania.

Birliğime karşı yükselen tehdit ve konumumun getirdiği baskılar, aileme karşı duyduğum sorumluluk.

Siyah kadife gökyüzünün altında Guinevere ve benim dışımda, küremizin içinde güvende olan hiçbir şey yoktu.

"Benimle gel," diye fısıldadım nemli ağzına karşı, ahlaksızlığa tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı fark ettiğimde.

Cevap olarak elimi tuttu ve onu iyi aydınlatılmış dans pistinden sütunların gölgelerine, oradan da Boboli Bahçeleri'ne götürmeme izin verdi. Onu dikili terasları ve çeşmeleri çevreleyen sol patikadan yukarı, sıra sıra çitlerin arkasındaki fenerle aydınlatılmış yan bahçeye götürürken çakıllar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Onu çekip oturabileceğim taş bir bank bulana kadar bir dakika daha yürüdük, o daha tam oturmadan ağzımı onunkine bastırdım.

Zevkini dilime mırıldandı ve ellerini saçlarıma gömdü, tırnakları kafa derimi tırmaladı.

"Sana burada dokunmak istiyorum," dedim, zaten arzudan çiğdi, elim boğazından kayarak elbisesinin dekoltesi tarafından açıkta bırakılan üst göğüslerinin genişliğine uzandı.

"Evet," diye tısladı, bana daha iyi erişim sağlamak için başını arkaya eğdi, Roma efsanelerindeki bir su perisi kadar şehvetliydi ve aynı derecede ruhani. "Sensiz yatağa girdiğim her gece, bir sonraki sefer bana nasıl dokunabileceğini hayal ettim."

Yüzümü göğsüne yaklaştırıp elbisesinin boynu boyunca, teninde tüylerim diken diken olana dek öperken inledim. Ona karşı koyamadım.

Kornişinin yanındaki ete bir çürük ısırma dürtüsü duydum ve işim bittiğinde pembe deriyi başparmağımla ovdu.

"Artık şüphe duyan herkes senin ne kadar benim olduğunu bilecek." "*Io sono tua*," diye nefes aldı, elbisesinin kuplarını aşağı doğru iterek Güzel göğüsleri ay ışığıyla yıkanıyordu. "Lütfen, Raffa."

Sessiz yalvarışına uydum ve eğilerek meme ucunu okşadım, parmaklarımı kullanarak diğerini de sıkıca kavradım. Kalçalarının arasında büyüyen ağrıyı dindirmek için baskı ararken kalçaları bankın üzerinde kıvranıyordu.

"Benim için şimdiden ıslandın mı?" Solgun göğsünün alt kıvrımına doğru sordum, ısırdım çünkü diş izleriyle halkalanmış görüntüsü hoşuma gitti. "Vermek istediğim tek romantizm bu mehtaplı bahçe. Sana yapmak istediğim şey bakire kulaklarını kızartacak."

"Bana söylemeni istiyorum" demeden önce nefesi kesildi. Şok olmak istiyorum. İçimde nasıl dile getireceğimi bilmediğim fantezilerle dolu bu kilitli kutuyu açmanı istiyorum."

Diğer göğsünü ağızma götürdüm ve sözsüz iniltilerle bana yalvardığı ilgiyi göstermeden önce meme ucunun yanındaki çürüğü emdim.

"Senin tatlı *incirini* tekrar tatmak istiyorum. Her iki kalçandan aşağı sızana ve doldurulmaya ihtiyaç duyan amındaki acıyı dindirmem için çığlık atana kadar seni yalayacağım." Parmaklarımı ağızına doğru kaldırdım ve başparmağımla alt dudağına sürterek dokunuşumla açılmasını sağladım ve sonra ben konuşurken yavaşça bir parmağımla, sonra iki ve üç parmağımla dilinin üzerinde kaydırdım. "Bir tanesiyle başlardım ve sonra parmaklarım ile seni açmaya çalışırdım, denenmemiş amını sikimi alması için eğitirdim. Sanırım ağlamaya başlardın, seni becermem için utanmadan yalvarırken güzel gözyaşların yüzünden aşağı süzülürdü. Benim için ağlar mısın, *cerbiatta*?"

"Evet," diye nefes nefese parmaklarımı ağızına götürdü ve dilini uçlarında gezdirerek daha sert emdi.

"Ve seni doldururdum, ama önce, bu güzel ağızı becerirdim ve beni boğazının derinliklerine almayı öğretirdim, böylece sana horozumu sevdiğim şekilde nasıl gösterirdim. Sert ve derin."

Parmaklarımın etrafında inledi. Elini tuttum ve sıkışmış sikimin kalın çıkıntısına yasladım. "Bütün bunları içine aldığını hayal edebiliyor musun? Ağızda, boğazda ve lezzetli amında?"

Parmaklarımı çektiğimde tekrar "Evet," dedi, başını omuzlarının arasındaki sırtüstü pozisyonundan kaldırarak şişmiş göz bebeklerini ortaya çıkardı, gözleri karanlık fantezilerimden uçmuş ve başka bir vuruş için çaresizmiş gibi parlıyordu. "Bana öğretmek zorundasın. Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Bunu yapabilirim," diye söz verdim, ayağa kalkıp ceketimi çıkarmadan önce çenesini sıkıca kavrayıp dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Ceketimin iç kısmını bankın yanındaki çimenlerin üzerine koyduğumda, nefes nefese, göğüsleri ıslak ve gümüş ışıktaki kireçlenmiş bir halde beni izledi.

"Dizlerinin üzerine çök, güzel geyik yavrusu."

Gözlerimiz iki araba gibi çarpıştı, bu his bedenime çarptı, moleküllerimi yeniden düzenleyerek daha önce olduğumdan tamamen farklı biri haline getirdi. Titreyen elinin nemli ağzına doğru kalkışını izledim ve bir an için onu harekete geçirenin korku olduğunu düşündüm.

Ama sonra neredeyse aceleyle ceketin üzerine düşüyor, eteğini dizlerine dolamamak için düzeltiyordu ki bana baktı ve kırmızı ağzını yavaşça yaladı.

Cazzo, Titian'ın bir tablosundan fırlamış gibiydi, aynı anda hem masum hem de güçlü bir şekilde erotikti. Tüm uzmanlık eksikliğine rağmen, zevkin karanlık tarafı konusunda istekli ve heyecanlıydı.

Ona yaklaştım, çenesini sıktım, böylece yüzü bana doğru kalktı ve ifadesini ölçebildim. "Ne istiyorsun?"

"Sen," dedi hemen, dili başparmağıma dokunmak için dışarı çıktı.

Saçlarını avucumun içine aldım ve yanağını pantolonumun arkasındaki aletimin kabarıklığına bastırmak için kullandım. Ona sürtündü, sonra yüzünü dudaklarıyla şaftımın şeklini ağzına aldı.

İnledim ve dürüstlüğümü ona borçlu olduğuma karar verdim. "Sen tanıdığım en seksi kadınsın."

Küçük iniltisi kumaştan sikime doğru titreşti.

"Çıkar onu," dedim ona, çünkü fermuarımı açıp boxer külotumdaki boşluktan beni o kadar hızlı çekerken ellerinin fermuarımda heyecanla çırpınışını izlemek istiyordum ki, şaft yanağına çarptı ve oraya prekum bulaştı.

Gülmedi ya da geri çekilmedi. Bunun yerine başını arkaya yatırdı ve ağzını açtı.

"Bana mı yedireceksin?" diye sordu sessizce, biraz da sinirliydi.

Tabanı yumrukladım ve dilinin ortasını prekumumla boyadım.

"*Divino*," diye mırıldandı, ben uzaklaşınca peşimden koşmaya başladı. "Daha fazlasını almak istiyorum. Fattoria Casa Luna'da seni tattığımdan beri doğrudan aletinden içmeyi düşündüm."

Yanaklarından birini avuçladım, sıcak ve ıslak ağzına daha fazla sokarken başparmağımı sikimle birlikte ağzının içine soktum. Dili sikimin ve başparmağımın alt tarafına değdi, dudakları gerildi, sanki tüm uzunluğum içine gömülene kadar tatmin olmayacakmış gibi emdi.

"Çok iyi bir kız," diye övdüm onu, sesim kalçalarımın, vücudumdan yukarı ve aşağıya, el ve ayak parmaklarımı kıvırmaya kadar yayılan zevkle harap olmuştu. "Sikim dudaklarını gererken çok *güzel* görünüyorsun."

İnledi, kirpikleri yanaklarına çarparken beni daha fazla içine almak için ileri doğru itti. Öğürdüğünde kaşlarını çattı, çekildi ve sonra ağzını eliyle değiştirdi.

"Bana seni nasıl daha derine götürebileceğimi öğretir misin?" Şişmiş ağzını yaladı. "Boğazıma kadar."

Alçak omurgam karıncalandı, böylesine iğrenç zevkler o tatlı ses karşısında taşaklarım gerildi.

"*Si, piccola*, ağzını aç ve derin bir nefes al. Öğürmek istediğinde, his geçene kadar horozumun etrafında yut."

Beni şaftımdan çekiştirdi ve boyumdan aşağıya doğru batmadan önce ucumdan damlayan tohum incilerini kedi yavrusu gibi yaladı. Zevk karnıma saplanan bir bıçak gibi içimi kesti. Hafifçe kıvrıldım, onu şaftım boyunca itmeye yardım ederken elim saçlarında sıkılaştı. Etrafımda yutkunduğunu hissetmek, ağzının kenarında biriken ve çenesinden aşağı kayan tükürüğün görüntüsü ve gözlerinin bana bakmak için yukarı fırlaması, beni bu kadar derine götürme çabasıyla ıslanması, beni her zamankinden daha hızlı bir şekilde kenara çekti.

"Kahretsin, Guinevere, beni çok çabuk boşaltacaksın. Evet," diye tısladım, o tekrar yutkunurken ve şaftımın son kısmı boğazına sıkışırken. Onu nasıl doldurduğumu hissetmek için bir avucumu hafifçe boğazına bastırdım.

Başına doğru sarsıldım, daha fazla hava emerken nefesi tenime karşı serin ve ıslaktı.

"Yine mi?" diye sordu, ellerini kalçalarımın dolamak için kaldırdı, parmakları beni ileri itmek için kıcıma girdi.

Ondan nasıl kurtulacaktım?

Bu sefer beni daha sert aldı, boğazındaki kalın gerginlikle inerken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Onu bir süre orada tuttum, "Pratik yaparsam yüzünü de amını siktiğim gibi sikeceğim. Hızlı, sert, burnun kasıklarına çarpacak. Boğazından aşağı böyle boşalacağım."

Onu serbest bıraktım, ama tekrar aşağı dalmadan önce sadece hızlı bir nefes aldı, bana hiç hayal etmediğim bir şekilde aç kaldı. Islak ıslak emmeye devam etti, onu ne hale getirdiğimi umursamadan, sadece beni boşaltmak için çırpınıyordu.

"Lütfen," dedi sonunda, "ağzıma boşalmanı istiyorum."

Elimi saçlarında kullanarak başını biraz daha geriye yatırdım ve sonra eğilerek bekleyen ağzına tükürdüm. "Bekle o zaman," diye uyardım onu.

Titredi, ellerini kıkımda kenetledi ve beni öne doğru çekti.

Bu sefer doğrudan boğazının arkasına pompaladım. Nefes alışverişlerini takip edebileceği bir ritim ayarladım ve güzel yüzünü sık bir şekilde becerdim. Başparmaklarımdan biri yanağındaki bir gözyaşını sürükledi ve ağzıma getirdi.

"Gözyaşlarının tadı bile tatlı," dedim ona, zevk omurgamı dağlarken sesim çıplak kaldı, Guinevere'in ağzıyla körüklediği şehvetin ateşine teslim olduğum anda onu küle çevirmekle tehdit ediyordu. "Boşalacaksın. İyi bir kız ol ve son damlasına kadar yala."

Mırıldanarak onayladı ve bu bardağı taşıran son damla oldu.

Boğazından çıktım ve dilinin üzerine oturdum. "İyice aç."

Sikimi sert ve sıkı bir şekilde yumrukladığımda, atomlarım kendi içlerine çökerken homurdandım, görüşümü beyazlatan bir zevk patlaması. Dudaklarını aletimin hassas başının üzerine kapatmadan ve tohumun her son onsunu emmeden önce dilini çizen cum izlemek için gözlerimi açtım.

"*Madonna* Noel Baba," diye küfrettim, saçlarını tutuşumu gevşetip onun yerine okşadım.

Yanağını pantolonumla kaplı kalçama bastırdı ve ıslak, bitkin sikime zarif bir öpücük kondurdu.

"Bunu sevdim," diye itiraf etti, sesi yüz sikişi yüzünden sertleşmişti ve bunun için daha tatlıydı.

Önünde dizlerimin üzerine çökmeden önce kuru bir sesle, "Belli ki ben de öyle yapmışım," dedim. "Bu eteklerin altında sırılsıklam mısın?"

Dudağını ısırdı ama gözlerini benimkilere dikerek başını salladı. "Evet."

"Gelmek için yardımınıza ihtiyacın var mı?" "Lütfen."

Yanağını okşadım ve diğer elimle eteğini kaldırarak kalçasının çıplak tenini buldum ve cinsel organına kadar izledim. Külotunun ipeğine kadar sıırıslıklam olmuştu, kalçaları sıırıslıklamdı.

"Ne kadar kirli, pis, güzel bir kızsın sen," dedim gururla, onu öperek. "Şimdi elime binmek ister misin?"

Elimi amına değdirmemek için bileğimi kavradı ve dizlerinin üzerine çökerek bana daha iyi erişim sağlamak için dizlerini hafifçe araladı. İki parmağımı ipek bandın kenarının altından geçirdim ve amının bana karşı verdiği kaygan, sıcak hisle inledim.

"*Così perfetta*," dedim klitorisini hafifçe çimdiklerken ve nefesi kesildi, zevke teslim olarak alnını göğsüme bıraktı. "Bu güzel amcığın benim için boşalmasını ne kadar çabuk sağlayabilirim?"

İki parmağımı içine sokup elimin topuğuyla şişmiş klitorisine bastırdığımda nefes nefese kaldı.

"Sür onları," dedim sevdiğini bildiğim o soğuk sesimle.

Yavaşça kalçaları dans etmeye başladı, parmaklarımın üzerinde kendini becerirken ileri geri sallanıyordu. Bir süre sonra inledi, elleriyle saçlarını kavradı.

"Yetmez mi?" Mırıldandım. "Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

"*Seni istiyorum*," dedi, kelimeler zevkten neredeyse bulanıklaşmıştı.

Onu çimlerde sikmeyi ne kadar çok istesem de, bekâretini Boboli Bahçeleri'nde almamın imkânı yoktu. Bunun yerine, gerginliği ve acıyı hissedebilmesi için bir parmağımı ve ardından bir diğerini içine soktum.

İşte o zaman canlandı.

Başını arkaya attı, meme uçları hala elbisesinin üzerinden kalkmıştı ve kalçalarını bana doğru sallarken gecenin serin havasında çakıl taşları gibi sallanıyordu. Gözleri kapalıydı, yüzü aya dönüktü ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğimi biliyordum.

"*Vieni per me, cerbiatta*," diye emrettim, dişlerimi keskin bir ısırıkla boynuna sabitlemek için eğildim.

İten parmaklarıma karşı ürperdi, haykırırken avucumun topuğuna süründü. Eli gömleğimi o kadar sert kavradı ki bir düğmesini patlattı, ama ben fark etmedim bile, doruk noktasının son damlasına kadar bana karşı sıkarken çıkardığı seslerle kendimden geçmişim.

"*Bellissima*," dedim ve burnumu çenesine götürüp onu da öpmeden önce boğazına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Nasıl hissediyorsun?"

Aynı anda hem iç çekti hem de güldü, tembel göz kapaklarını açarak bana hafifçe sıırttı. "Sanırım hayatımın en güzel anlarından biriydi."

"*Bene*, o zaman anlaştık," dedim ve elimi eteğinin altından dikkatlice çekmeden önce ağzındaki küçük şaşkınlık ifadesini öptüm. "Şimdi tek istediğim senin yatağında olman."

ON ALTINCI BÖLÜM

Raffa

Elimizden geldiğince kendimizi toparladık, ipek cep mendilimi onun bulaşmış rujunu ve eteklerinin altını temizlemek için kullandık ama partiyi hemen terk edeceğimize şüphe yoktu. Onunla bir kalabalığın içinde olma fikri artık yıpratıcı geliyordu, aramızdaki bağ incelemeyi ya da arkadaşlığı kaldıramayacak kadar açık ve hamdı. Benim hatam, avluda ilerlerken Guinevere tuvalete gitmek için izin istediğinde ve ben ona eşlik etmediğimde ortaya çıktı. Floransa'nın en tanınmış tarihçilerinden biriyle sohbete dalmıştım, İtalyan antik çağına ne kadar susadığını bildiğim için onları tanıştırmak üzere geri dönme ihtimalinden heyecan duyuyordum ki, boğuk bir çığlık duydum.

O olduğunu hemen anladım, ensemdeki tüyler diken diken oldu, kalbim boğazıma düğümlendi.

Başımı yaşlı adamla konuşmak için eğdiğim yerden kaldırdım ve kalabalık avluyu gözden geçirerek çiy damlası elbiseli orman yaratığını aradım.

Stefania'yı onun yerine barın yanında buldum, dudağını dişlerinin üzerine çekmişti. "Scusi," dedim beyefendiye ve aramızdaki cesetlerin arasından geçerek

Tereyağından kıl çeker gibi.

Son insanlar da önümden ayrıldı ve Stefania'nın boş bir kadeh ve çirkin bir alaycılıkla Guinevere'in üzerinde yükseldiği ortaya çıktı.

Guinevere, rüya elbisesi içindeki güzel yavrum, boynundan beline kadar kırmızı şarapla kaplıydı.

Öfke beni bir şeytan gibi ele geçirdi, ani ve geri dönülmez bir şekilde.

"Stefania," diye homurdandım, girmek için ilerledim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bu sürtük," diye İtalyanca tükürdü, "senin kadının olduğunu iddia ediyor."

"Bu doğru. Öyle," dedim, kelimeler dilime yapışacak kadar soğuktu.

Stefania omzumun üzerinden Guinevere'e baktı ama parmaklarımı şıklatarak dikkatini tekrar bana çektim. "Gözler üzerimde. Görünüşe göre ben

Bir sorununuz varsa, bunu *benimle* konuşmanız gerekirdi. Bu kadar çocukça davranman çok çirkin."

Bronz teninin altında kızarmıştı ve eğer Guinevere haklıysa ve Stefania güzelse, bunu şimdi göremiyordum ve bir daha görebileceğimden de şüpheliydim.

"Senin için çok genç," diye alay etti. "Bir çocuk."

"Ben yirmi üç yaşındayım," diye söze girdi Guinevere kibirli bir küçümsemeyle ve onun cesaretiyle o kadar gurur duydum ki neredeyse o anda onu öpecektim.

Stefania, "Bir anlaşmamız var," diye söze başlama cüretini gösterdi.

Hırladım, gözlerinin içine bakmak için onun alanına doğru ilerledim. "Beni iyi dinle, çünkü bu seninle son konuşmam olacak. Aramızda anlayış yok. Asla gerçekleşmeyecek bir dileğin vardı. Daha önce senin için üzül müştüm ama şimdi değil. Benimle bir daha iletişime geçme Stefania, yoksa karşına çıkacak adamdan hoşlanmayacaksın."

"Artık ondan hoşlanmıyorum," diye tersledi, sonra kulağıma tıslamak için yaklaştı. "Babamın kim olduğunu unutuyorsun. Ailemin desteğine ihtiyacın var."

Yaptım.

Capo Burette Lombardiya'daki en büyük iki fabrikamızdan sorumluydu ve bana karşı gelecek kadar sinirlendiği takdirde ekibin geri kalanını etkileyebilecek kadar servete ve nüfuza sahipti.

Onunla iyi geçinmek, affetmek ve unutmak ve kıvrımlı kışını öpmek akıllıca olurdu, böylece eve babama gider ve ona ne kadar iyi bir adam olduğumu söylerdi.

Ama ben yapmazdım.

Burette sadece manipülatif, şımarık kızının etkisi olmadan seçimlerini yapabilecek kadar erkek olduğu için değil, aynı zamanda Guinevere'i tüm bu misafirlerin önünde acımasızca utandırdığı için.

Ve bu affedilemezdi.

"Kimseye ihtiyacım yok," diye söz verdim, doğrudan kulağına konuşmak için başımı çevirdim ve yakınlığımız karşısında nasıl titrediğini izledim. "Ben Raffaele Romano, Il Gentiluomo di Toscana'yım ve ben daha fazla sinirlenmeden kiminle konuştuğunu hatırlarsan çok ama çok iyi edersin."

Bakışlarımdaki cehennem ateşini ona göstermek için arkama yaslandım ve sonra Guinevere'e gitmek için hızla topuklarımın üzerinde döndüm. Elleri iki yanında yumruk olmuş, çenesi hırçınca eğilmiş, gözlerini Stefania'ya dikmiş duruyordu.

Yüz ifadesini incelemek için dizlerimi göz hizasına gelecek şekilde büküm, ellerim omuzlarında nazıkçe duruyordu. "İyi misin?"

Gözlerimin içine bakmadan önce derin bir nefes çekti. Kahverengi bakışlarında hınzırca bir şey parlıyordu ve bir an sonra beni ağzı açık bir öpücük için kendine çekmek üzere elini kaldırıyordu.

Uzun ya da aşırı erotik değildi, ama meramını iyi anlatıyordu. O benimdi, ben de onun.

Ona sırttım, sahiplenme ve saldırganlık gösterisinden çılgınca zevk alıyordum. "Eve gidelim mi?"

Teklif ettiğim kolumu tuttu, başını dik tuttu ve beni sessiz avludan dışarı kadar takip etti.

Ancak arabaya tekrar güvenli bir şekilde yerleştiğimizde ve vale istasyonundan uzaklaştığımızda yorgun bir şekilde iç çekti ve koltuğuna yığıldı.

"*Senin* üzerime şarap dökmeni tercih ederdim," diye mırıldandı.

Öfke hâlâ parmak uçlarımda karıncalanıyor olsa da gülmekten kendimi alamadım. "Ben de öyle. Olanlar için üzgünüm. Hayal ettiğim gibi bir gece değildi."

"Olmayabilir. Ama bana yaşattığın gibi bir orgazm daha yaşatmak için bile göğsüme sayısız kadeh şarap içerim."

Tekrar güldüm ve elini tutmak için uzandım çünkü ona dokunmadan orada oturamazdım. "Neyse ki bu bedeli bir daha ödemek zorunda kalacağınızı sanmıyorum."

"Sadece uzun bir duş almak ve seninle yatağa girmek istiyorum." Tereddüt etti ve bana bir bakış attı. "Eski yatak odamda değil de seninle uyuyacağımı varsayarsak."

"Doğru tahmin ediyorsunuz."

Gülümsemesini elinin arkasına sakladı ama yine de profilinde görebiliyordum.

Telefonum çaldı, Ludo'nun adı araba sisteminin ekranında yanıp sönüyordu. Cevap tuşuna bastım ve "*Pronto?*" dedim.

"Raffa, polis Guinevere'in dairesinde," dedi İtalyanca. Guinevere'in nefesi kesildi, bu yüzden tercüme etmeme gerek kalmadı.

Evimin sapağını hızla geçtim ve Arno'nun karşısındaki Fortezza da Basso'ya doğru yöneldim.

"Neden?"

"Yirmi dakika önce biri aradı ve olası bir hırsızlık ihbarında bulundu. Domuzlar şu anda orada her şeye bakıyor."

Aklım karıştı.

Tesadüflere inanmazdım. Guinevere ile birlikte bir davete gitmem ve saatler sonra birinin onun dairesine girmiş olması ihtimali neydi?

"*Tam olarak* ne olduğunu öğrenin," diye emrettim. "Şimdi yola çıkıyoruz."

"Martina iki dakika uzaklıkta. Sizinle orada buluşacak."

Telefonu kapattıktan sonra küfür ettim, düşüncelerim o kadar meşguldü ki Guinevere koluma dokunmak için uzandığında neredeyse hırlayacaktım.

"Bir yolculukta tüm eşyalarımı iki kez kaybetmeyi göze alamam," diye şaka yapmaya çalıştı, evine hırsız girdiğinde yüzünde *benim* için duyduğu endişe vardı. "Sen iyi misin?"

Elini tuttum, ağzıma götürdüm ve parmaklarımı etrafında kıvrımadan önce avucunun ortasını öptüm. Ona dokunmak beni bir paratoner gibi toprakladı.

"Hayır, senin alanında yabancı bir adamın olması fikri hoşuma gitmiyor." Dışlerimi gıcırdatmadan kelimeleri zar zor söyleyebildim. "Senin gitmeni beklemiş olmaları da hoşuma gitmiyor, bu da muhtemelen daireyi izledikleri anlamına geliyor."

"Aman Tanrım."

"Bunu sizi korkutmak için söylemiyorum, sadece neden bir şeyleri kırmak istediğimi açıklamak için söylüyorum."

"Bu çok ürkütücü," diye mırıldandı, bunu düşünürken bakışları pencereden dışarı boşluğa kaydı. "Bundan sonra uyumakta kesinlikle sorun yaşayacağım." "Bunu o çatı altında yapmayacaksınız," diye ilan ettim.

"Assolutamente

Hay

ır." Kesinlikle olmaz.

"Raffa," diye başladı ama ben birleşmiş ellerimizi ağzıma götürdüm ve onu durdurmak için parmağını hafifçe ısırdı.

"Hayır. Bu konuda benimle aynı fikirde olmalısın Guinevere. En kötü kabuslarımın gerçekleştiğini ve birinin o daireye girdiğini bilerek uyumamı bekleyemezsin. Eğer bir şey olursa sana ulaşamayacak kadar uzaktayım. Lütfen," dedim, babamın ölümünden çok öncesinden beri kimseye hiçbir şey için yalvarmamış olmama rağmen. "Gel, burada geçireceğin zamanın geri kalanında benimle kal. Bu tehlike olmasa bile seni çatımın altında görmek isterdim."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki bakışlarımı yoldan ayırdığımda alt dudağını çiğnediğini gördüm.

"Yük olmak istemiyorum," dedi sonunda.

Gülüşüm kısa ve keskin bir ünlemde. "Guinevere, her gece rüyamda seni görüyorum. Uyanmak ve gerçeğin rüyadan çok daha iyi olduğunu fark etmek zor olmayacak."

Sokağına girdiğimizde mavi polis arabalarının apartman girişini kapattığını gördük. Birinin arkasına yanaştım ve bir polisin oraya park edemeyeceğimi bağırmasına aldırmadan arabadan indim.

"Bunu al," dedim ve Guinevere'in giymesine yardım etmek için ceketimi çıkardım. Göğüslerinin üzerinde kapalı tutarsa, şarap lekesinin en kötüsünü gizleyebilirdi. "Teşekkür ederim," dedi ve hareket ederken elimi tutarak beni şaşırttı.

İleri.

Bırakmalıydım ama bırakmak istemedim.

Martina yüzünde gergin bir ifadeyle kapının önünde bekliyordu. Guinevere onu daha önce sadece antrenman kıyafetleriyle görmüşken tasarım bir takım elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar içinde görünce şok olduysa da gözünü bile kırpmadı.

Bu Martina benim avukatımdı, kuzey Camorra'nın gelecekteki consigliere'i.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"DIA Başkan Yardımcısı Sansone Pucci yukarıda polisle birlikte," diye açıkladı. "Benden hemen sonra geldi, hala parti kıyafetleri içinde."

"Merda," diye mırıldandım, bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken. "Tamam, uyardığın için teşekkürler."

Başını salladı, sonra Guinevere'e döndü. "Sen nasılsın?"

"Olaylı bir gün geçirdim ve tek yapmak istediğim uyumak," diye itiraf etti.

Martina'nın bakışları blazer cekete ve altındaki lekeli elbiseye kaydı. "Eminim öyledir. Tamam, şu işi halledelim de hepimiz eve gidelim."

Birkaç polis memurunun ve Guinevere onu selamlamak için elini kaldırdığında yeniden ağlamaya başlayan, gözle görülür derecede sıkıntılı Sinyora Verga'nın yanından geçerek onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettik.

Dairenin kapısı kulpundan kırılmıştı, kapıda ve çerçevede büyük tahta vardı, sanki dişleri sökülmüş gibiydi. Guinevere'in eli elimde sıkılaştı, ben de onu daha yakına çektim.

İçeride, daire didik didik edilmişti.

Kesinlikle çevrilmemiş hiçbir şey bırakılmamıştı.

Çekmeceler sökülmiş, giysiler yere serilmiş ve yapılmamış yatağın üzerine atılmıştı; şilte, altını aradıklarını gösterecek şekilde garip bir açıyla duruyordu. Guinevere boğuk bir ses çıkardı, ortak ellerimiz şokla açılan ağzını kapatmak için ağzına gitti.

Öfke içimi yaktı. Elini bırakmak, onu arabaya sürmek ve polisleri ne haltlar döndüğünü anlatmak istiyordum. Kadınının odasına kimin girdiğini tam olarak öğrenene kadar cevaplar talep etmek ya da rüşvet vermek istiyordum.

Ama o yanımdaydı, sanki onu dengelememe ihtiyacı varmış gibi ona yaslanıyordu ve ben kendi ihtiyaçlarımdan önce onun ihtiyaçlarını görecektim kadar sakinleşmekten başka bir şey yapamıyordum.

Dişlerimin arasından dikkatli bir nefes verdim ve doğruca Pucci'ye gittim. "Ah, Signore Romano, çok yakında tekrar karşılaşacağız," diye neşeyle selamladı beni

Ben yaklaşırken bir eliyle adli tıp teknisyenine gitmesini işaret etti. "*Non dirmi cazzate,*" diye uyardım. Saçmalamayı kes. "Ne oldu? Burada mı?"

Ses tonumdan incinmiş gibi ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı ama daha fazla oynamayacak kadar iyi biliyordu. "Sinyora Verga kapının çarpma sesini duyduğu için aradı. Bu kattaki diğer kiracı ve diğer ikisi gece dışarıdaymış ve Verga gürültüyü kendi başına araştırırken kendini güvende hissetmemiş. İlk polis olay yerine ulaştığında işgalci gitmişti." Hayal kırıklığı homurdanmalarımı duymazdan geldi ama bir teknisyenden mühürlü bir plastik torba alıp bana uzattı. "Bunu tanıdınız mı?"

Venedik'in amblemi gibi, kanatlı bir aslanın küçük, oyma bir ahşap heykeliydi. Yalnızca bu heykelciğin ağzının içinde ölümle gevşemiş bir kurt yavrusu vardı.

Elimi uzatmadan önce Martina'ya baktım, boğazıma asit dolmuştu.

Suikast girişimimi organize eden adam kendisine Venedik'teki ünlü meydan gibi San Marco adını vermişti ve şimdi de bu. Floransa'nın sembolü de aslandı ama kanatsızdı ve ailem biz kuzeye gelmeden çok önce kurt sembolünü kullanıyordu.

Tehdit, masasının üzerine kesik bir kafa bırakmışlar gibi açıktı.

Kuzeydoğu ile bağlantılı bu bilinmeyen tehdit resmen bizim için geliyordu ve Romanos'un onlarca yıldır sahip olduğu şeye, Camorra'nın kuzeydeki koltuğuna sahip olana kadar durmayacaklardı.

Neyse ki Sinyora Verga gelmişti ve Guinevere'in dikkati yaşlı kadını teselli etmekteydi, bu yüzden beni anlayıp anlamayacağı konusunda endişelenmeden konuşabildim.

"Eksik bir şey var mı?" Ben sordum.

"Hayır, sadece yıkım ve bu sembolü bıraktılar." Pucci yaklaştı, sesi alçaldı, gözleri omzumun üstündeki Guinevere'deydi. "Bunun ne anlama geldiğini açıkça biliyorsun."

Dişlerimi sıkarken çenemdeki bir kas patladı.

"Hayır, çocuk oyunu gibi geliyor," dedim sonunda, duruşumun gevşemesine izin vererek. "Ön tarafta dolaşan bir grup genç haydut özentisi var. Onlarla konuşmalısın."

Martina kurt gibi sırtarak, "Evet, bu bir başlangıç olabilirdi," diye ekledi. "Bugünlerde çocuklar."

Pucci ikimize de kayıtsızca göz kırptıktan sonra, "Bana karşı dürüst olsaydınız yardımcı olabilirdim," diye homurdandı.

Gözlerimi kırıştıtarak ona karşılık verdim.

İçini çekti. "Dinle, babanın yöntemlerini gerçekten bıraktın mı yoksa insanların playboy stereotipine verdiğiinden çok daha mı zekisin bilmiyorum ama bu her neyse çete faaliyeti kokuyor. Tatlı genç Amerikalı kızının babanın hataları yüzünden zarar görmesini istemezsin, değil mi?"

Martina'nın kolumdaki ince eli beni topraklayan tek şeydi. Burnumdan nefes aldım ve en soğuk gülümsememi yanaklarımın arasına sabitledim.

"Babamdan bahsederek beni endişelendirmek istiyorsan, hedefi ıskalıyorsun, Pucci. Öldüğünde tek damla gözyaşı dökmedim. Onunla ilgili her şey dibine kadar çürümüştü ve eğer bu *olay* onunla bağlantılıysa, *polis*in işini yapmasını ve bunu yapanı adalete teslim etmeden önce bunu kendilerinin keşfetmesini bekliyorum."

"...ailenizin Livorno'da hala herhangi bir ticari çıkarı olup olmadığını sorsam bana doğruyu söyleyeceğinizi sanmıyorum?"

"Romano Grubu'nun özelliklerini bilmiyorum. Burada bulunmamızın çok özel bir nedeni olduğunu ve bu konuda yardımcı olmadığınızı tekrar belirtmek isterim. Belki de belediye başkanını aramalıyım - daha bir saat önce onunla birlikteydim - ve DIA'nın etkinliği hakkında ona şikayette bulunmalıyım?"

Aramızdaki zemin gök gürültüsüyle sarsılıyor, hava yaklaşan şimşeklerle parıldıyor gibiydi. Bir vuruşla her şey bitecekti ama ikimiz de

diğerine zaferi bırakmak istemeyerek tehlikeli bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Gerçeğı biliyor mu?" Pucci usulca sordu, beni kelepçelemek için bir nedeni olsun diye hâlâ ona vurmam için beni kandırmaya çalışıyordu.

"Hakkımdaki gerçeğı biliyor," dedim ve dürüst hissettim çünkü çoğunlukla doğruydı.

Guinevere hayatımın büyük bir bölümünü kaçırmış olabilir ama kimliğimin altında yatan ilkeleri ve temaları beni hayatım boyunca tanıyan yakınlarımdan daha iyi anlıyordu. İçimdeki ikiliğı görebiliyor ve bunu kabulleniyordu. Öğrenmek için bir fırsatı olsa bile bu karanlığın ne kadar derin olduğunu umursamayacağına inanmak zorundaydım.

"Bu basit bir haneye tecavüz davası." Martina onun dikkatini çekmek için öne çıktı ve Guinevere'i oradan çıkarmak için sessiz bir hareketle kolumu sıktı. "Neden bir hayalet hikâyesi yerine buna odaklanmıyoruz?"

Şef yardımcısını Martina'nın becerikli ellerine bıraktım ve yerel bir memur ve Sinyora Verga ile konuşmakta olan Guinevere'in yanına gittim. Bir kolumu beline doladığımda ve ağırlığını yanıma aldığımda yüzünde rahatlamış bir ifade vardı.

Eliyle polisi işaret etti. "Görünüşe göre, olay yeri olduğu için henüz hiçbir eşyayı alamıyorum, ama hiçbir şeyin alınmadığını söyledi." Homurdandı. "Muhtemelen alacak değerli bir şeyim olmadığı içindir. Gerçi bana aldığın bazı çanta ve ayakkabılar ikinci el olarak iyi bir paraya satılabilirdi." Kaşlarını başparmağımla ovuşturdum. "Her neyse, partide olduğuma dair kısa bir ifade verdim ve benimle iletişime geçeceklerini söylediler. Artık eve gidebilir miyiz?"

Gülümsemeye karşı koydum çünkü bu koşullar uygunsuzdu ama ağzından çıkan ev sesi neredeyse Boboli Bahçeleri'ndeki inlemeleri kadar güzeldi.

Onun yerine şakağını öptüm. "*Certo, andiamo, cerbiatta.*"

Kapıdan çıkmadan önce, küçük gözleri ıslak ve kırmızı olan Verga'ya bakmak için döndüm. Yardım teklif etmek her zamanki karakterime aykırıydı, ama İngiliz Raffa yardım etmek için iki kez düşünmezdi.

"Guinevere kira kontratını bozuyor. Ayın geri kalanını ödeyeceğim ve Pazartesi günü fuaye için daha iyi bir güvenlik sistemi kurması için birini göndereceğim."

Sinyora Verga bana bön bön baktı ama Guinevere usulca kıkırdayınca bu ses onu yeterince heyecanlandırdı ve teşekkür etmek için mendilini bana doğru salladı

akan gözlerine bastırmadan önce.

"Çok nazıksın," diye mırıldandı Guinevere, merdivenlerden inip arabaya doğru yürürken ağırlığını giderek daha fazla üzerime bastırırken. "Tatlı, bazıları öyle diyebilir."

"Sessiz ol. Belli ki şoktasın," diye alay ettim ve arabaya binmesine yardım etmeden önce burnuna hafifçe vurdum.

Evime gelirken yolda uyuyakaldığını düşünmüştüm ki birden mırıldandı: "Şansıma, biri evime giriyor. Hayalimdeki İtalyan erkeğe rastlamaktan çok daha hızlıyım."

Bir sonraki kırmızı ışıktaki ona baktığımda uyuyordu, ağzı açıktı ve uykudan yumuşamıştı. Vardığımızda onu içeri taşıdım, Renzo bizi selamladığında onu yatak odama yerleştirebilmek için susturdum. Yıkık elbisesini çıkarıp onu yorganın altına yerleştirirken bir oyuncak bebek gibi gevşek ve ağırdı.

Alnından öpmek için eğildim ve rüyalarını etkileyebilmek için kulağına doğrularımı mırıldandım. "Hayalimdeki Amerikalı kızla karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Şimdi karşılaştığıma göre, gitmene izin verebileceğimden emin değilim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Raffa

Guinevere uyurken herkes çalışma odasında toplandı. Başlamak için Martina'nın gelmesini bekledik, ancak onlara durum hakkında bilgi verdikten sonra ortam gerginleşti ve herkes hissedilir derecede gergindi.

"Bunun neden olduğunu bilmem gerekiyor," diye yavaşça başladım, böylece içimde lav gibi kaynayan öfke, bunu hak etmeyen insanların üzerine dökülmeyecekti. "Pucci haddini aşıp, mahkemede kabul edilmeyeceğini bile bile benimle ilgili bir şey bulması için evine zorla girecek birini mi gönderdi? Bu San Marco aslanı kılıklı düşman bana ulaşmak için Guinevere'i tehdit etmeye mi karar verdi? Yoksa bu gerçekten rastgele bir hırsızlık mıydı ve zamanlama delicesine tesadüf müydü?"

"Greco'ların Venedik'le bağları var," diye itiraf etti Carmine, sandalyesinde öne doğru kayarak yorgun bir elini yüzünde gezdirdi. "Angela Greco orada Tancredi ailesiyle evlendirildi ve annesi aslen Murano'luydu."

Renzo ve ben aynı anda "Siktir," dedik.

"Ludo, Arnavutların Livorno'da şu anda kimi kullandıklarını öğrendin mi? Bahse girerim Greco'lar ya da Pietra'lardır çünkü her ikisinin de bölgedeki kıyılara erişimi var." Konuşurken elimdeki taş kurt heykelciğini evirip çevirdim, ağzında kurt yavrusu olan tahta aslanın görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

Bunu görmek, Guinevere'in düşmanlarımla kollarında aynı şekilde gevşek ve soğuk olduğu canlı bir kabusu neden oldu.

Bu görüntü neden içimi parçaladı? Temiz bir kesikle değil, sanki ikiye bölünüyormuşum gibi büyük bir parçalanmayla. Onu üç haftadır tanıyordum. *Üç haftadır.*

Ama zamanın insan kalbi üzerindeki ağırlığı neydi?

Çünkü son dört yılımı bir makineye, kemikten çok metale dönüştüğümüne inanarak geçirmiş olmama rağmen, o sandalyede otururken kendimi canlı ve tamamen savunmasız hissediyordum, eylemlerimin bu kadın için sonuçlar doğurabileceğini biliyordum.

Ne pahasına olursa olsun korumak ve yanımda tutmak istediğim bu kadın Birlikte geçirdiğimiz üç haftadan çok daha uzun bir süre.

Ludo düşüncelerimi bölerek, "Liman idaresinden nakliye manifestoları aldım," diye açıkladı. "Ama onlardan binlerce var. Adamlarımızdan bazılarından rakamları incelemelerine yardım etmelerini isteyecektim ama ..."

"Ama içimizde açıkça bir hain varken kime güvenebileceğimizi bilmiyoruz," diye sözümü bitirdim. "Peki, Arnavutlarla çalışan her kimse ona dair bir kanıt bulana kadar bu odadan . Yoksa- Carmine?"

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Drita beni yine Regina'yı becerirken yakaladı. Aramız pek iyi değil diyelim. Bana kendi taşaklarımı kesmenin yaratıcı bir yolundan başka bir şey söyleyeceğinden şüpheliyim."

Renzo homurdandı ama kardeşinin çapkınlıklarını her zaman gülünç bulmuştu.

Guinevere'i yatağında tek başına düşünerek, "O zaman bakarız," dedim ihtiyatla. "Bu olayların birbiriyle bağlantılı olmadığına inanmayı reddediyorum. Pucci bu gece ailenin Livorno'yla bir bağı olup olmadığını sorarak çuvalladı. Bu, birinin onları bize yönlendirdiğini ve o partinin bölgeyle bağları olduğunu kanıtlıyor."

Leo'yu güncellemek için telefonumu çıkardım ve ondan gelen yeni bir mesajı görünce kaşlarımı çattım.

Leo: Sorry about being rude to your friend. Bad day, but it isn't an excuse. How long is she in town for?

Birkaç saat önce, ben hâlâ Pitti Sarayı'ndayken gönderilmişti ama ben ekrana bakarken başka bir mesaj geldi.

Leo: Did she mention if she had a sister at all?

Raffa: Why the fuck are you so interested in Guinevere?

Hemen cevap verdi.

Leo: She reminds me of a girl I used to know. She wasn't good news. Bad memories. I'll stop.

Cevap vermek yerine telefonu masaya bıraktım, Guinevere'i tanımadığı halde onun hakkında kötü düşünmesine sinirlenmişim.

"Tamam, e-posta gönderildi," diye duyurdu Ludo, herkesin cihazı yeni mesajla pinglemekten bir saniye önce.

"Güzel, işe koyul," diye emrettim, bilgisayarımdaki dosyaları açtım ve kendimi çok uzun bir geceye teslim ettim.

O kadar uzun süre çalıştık ki, biri kapalı kapıyı çaldığında güneş ufukta kızarmıştı.

"İçeri gel," diye İtalyanca seslendim, gelenin hizmetçim ya da Servio olduğunu düşünerek.

Onun yerine Guinevere kafasını kapıdan uzattı, saçları uykudan dağılmıştı ama yüzü dün geceki makyajdan arınmıştı. Üzerinde benim düğmeli beyaz ipek gömleklerimden biri vardı ve onu yatağıma götürüp dişlerimle çıkaramadığım için hayıflandım.

"Ne sıkıcı bir parti sonrasıymış," diye espri yaptı, parçalanmış takım elbisesi içinde Martina'nın Renzo'yla omuz omuza kanepede oturduğunu fark etti, onun kucağında bir tablet, onunkinde de bir bilgisayar vardı. Ludo en çok olmayı sevdiği yerde, yerde, sırtını kitap raflarına dayamış, telefonu, tableti ve bilgisayarını etrafında açtı. Carmine bir süre önce masamın karşısındaki sandalyede uyuyakalmıştı, ağzı açıktı ve çenesinden aşağı salyalar akıyordu.

Ona yorgunca gülümsedim ve kollarımı sessizce açtım. İşaretimi okudu ve kat kat İran halılarının üzerinden parmak uçlarında yanıma geldi, kucağıma tırmanmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Onu kollarımda hissetmek beynimdeki kaosu bir çapa gibi içimin derinliklerine çekti ve böylece saatlerdir ilk kez zihnim sessizleşti. Burnumu saçlarına sokarak şampuanının biberiye kokusunu aradım ve dudaklarım zaten orada olduğu için başını öptüm.

"Uyuyor olmalıydın," diye mırıldandım.

Homurdandı. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Bunlar da ne?"

Parmakları, çıktısını aldığım ve masamın üzerine serdiğim kâğıtların arasında geziniyordu; ben desen aramaya çalışırken beyazlar kırmızıyla karışmıştı.

"Nakliye manifestoları," diye mırıldandı benimle aynı anda. "Bir yatırım bankacısı neden bunlara baksın ki?"

"Portföyümüzde bulunan bir şirket, paravan şirketler kullanarak dolandırıcılık yapmakla suçlanıyor," diye yumuşak bir yalan söyledim ve ellerimin saçlarında gezinmesine izin verdim, sonra bunu yaptığımın farkında bile olmadan saçlarını ördüm. Saçları

Parmaklarımda o kalın ipeğin olması, ellerimi meşgul edecek sıradan işlerin olması ve böylece beynimin biraz zaman geçirmesi çok rahatlatıcı.

"Mmm," diye mırıldandı, ama sayfaları saray gibi masamın üzerine yayarken gözleri sayfaların üzerinde uçuşuyordu. "Bir yerlerde kalemin var mı?"

Örgüyü bitirdim ve elime sıkıştırdığı saç lastiği karşılığında ona bir kalem uzattım. İşine geri döndü ve ben de deri sandalyede arkama yaslanıp onun figürleri incelemesini hafifçe izledim. Ne için baktığımıza ya da bilgileri nasıl kullanmayı planladığımıza dair hiçbir fikri yokken detayları görmesinin ona bir zararı olmazdı.

Aslında, sağlıklı düşünebilseydim, ondan bir göz atmasını isteyebilirdim. Fattoria Casa Luna'da Zhang-Liu Imports fiyaskosuyla kendini fazlasıyla kanıtlamıştı. Suçluluk duygusu, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi kemiklerimi sızlatıyordu. Guinevere'in yardımı sayesinde, CEO şu anda Şanghay limanının dibindeki balıklara yem olmuştu ve ben kibarca hapishanenin sonsuz bir uykudan daha iyi bir ceza olduğunu söylemeleri için adamlar gönderdikten sonra, COO'nun dolandırıcılığı itiraf etmesinin ardından tüm şirket feshedilmişti.

Masum Amerikalı kızımı yeraltı dünyama dahil etmek doğru değildi, her ne kadar onun zekâsından yararlanmak ve gölgelerdeki arkadaşlığından rahatlamak cazip gelse de. İşte bu yüzden isteksiz bir mafyaydım, çünkü Aşağıdaki Kral güneş ışığı ve hayallerle süslenmiş bir kadını hak etmiyordu.

Bu dünya için fazla iyiydi ve benimle olan ilişkisi, onu *mafyanın* şiddetine, intikamına ve yalanlarına maruz bırakmadan onu lekelemek için yeterliydi.

"Üniversitede ne okuduğunu söylemiştin?" Etrafımdaki konuşmaya geri döndüğümde Renzo ona soruyordu.

"Finans alanında yüksek lisans yaptım," diye mırıldandı kalemin kapağının etrafında, kâğıtların yerini değiştiriyor ve belli bir neden olmaksızın isimleri daire içine alıyordu. "Sayılarla aram iyidir ve kalıpları bulurum."

"Bize yardım etmenize gerek yok. Geç oldu ve hareketli bir gece geçirdin. Uyumalısın," dedim, biraz fazla zorlayarak, çünkü kucağımda onun ağırlığı ve bu problemi bir harman makinesi gibi eleyip buğdayı samandan ayıran çılgınca zeki beyninin görüntüsüyle günaha boyun eğmek çok kolaydı.

Durakladı, bir an omzunun üzerinden bana baktı ve sonra kalem kapağını ağzından çıkarıp serçe parmağının ucuna yapıştırdı.

Sanki kaybetmekten korkuyormuş gibi. Ancak o zaman bana doğru kıvrıldı, elini yanağıma götürdü, yüzümü incelerken tırnakları kirli sakalımı hafifçe çizdi.

"İstersen yapabilirim. Ama yorgunsun Raffa ve belli ki huzursuzsun. İzin verirsen yardım etmek istiyorum. Birçok kez yardımına koştun, en azından bunu yapabilirim."

"Bana hiçbir şey için geri ödeme yapmana gerek yok," diye sertçe hatırlattım, çünkü haklıydı; yorgundum, stresliydim ve filtrelerim yanmıştı.

"Bunun intikamla bir ilgisi yok," diye söz verdi bana usulca, alnını alnıma yasladı, böylece ilk dikkatimi çeken *o occhi di cerbiatta* görebildiğim tek şey oldu. "Bu senin için bir şey yapmamla ilgili çünkü seni önemsiyorum. Eğer omuzlarındaki yükün bir kısmını hafifletebilirim, bundan mutluluk duyarım. Size yardım edebilecek bir konumda olduğum için gerçekten onur duyuyorum."

"Çünkü-"

Beni durdurmak için serçe tırnağında kalem kapağı olan elini ağzıma bastırdı.

"Çünkü sen benim için önemlisin," diye bitirdi başını hızlıca sallayarak ve kucığımda dönüp kâğıtlara bir kez daha bakmadan önce, sanki düşünmek için buna ihtiyacı varmış gibi kapağı tekrar ağzına attı.

Duygular vücudumun paslı eklemlerinde hareket ederken ona baktım, sorumluluğun ağırlığını ve şimdiye kadar hissettiğimi fark etmediğim yalnızlığı hafifletti.

Guinevere'in yaşlı kadınlara güzellikleri için iltifat eden ve yabancılara sırf günlerini bir anlığına aydınlatmak için gülümseyen türden bir ruha sahip olduğunu biliyordum. Azimli ve kararlı olduğunu biliyordum; tüm hayatı boyunca korunaklı kaldıktan sonra Floransa'ya tek başına bir seyahat planlamak pek de yüreksizlere göre değildi. Onun dokunma ayrıcalığına sahip olduğum en sevimli yaratık olduğunu biliyordum. O an gözlerimi kapatıp göz kapaklarının soluk leylak rengini, yumuşak kaşlarının kıvrımını, uzun boynunun ince omzuna doğru eğimini mükemmel bir şekilde canlandırabilirdim.

Yüzyıllar boyunca İtalya'daki sanatçılara ilham veren türden bir kadındı. Dante'nin Francesca'sı, Petrarch'ın Laura'sı ve Botticelli'nin Simonetta'sı. Hayatlarında geçici bir güzellik gücü, izi ruhlarında sonsuza kadar kalan ve silinmez bir iz bırakan kayan bir yıldız gibi. Hatta zamanla azalmayan bir tür delilik.

Orada oturmuş, Guinevere'in kendi desenlerini mavi mürekkeple daire içine almasını izlerken, zihni o koyu geyik gözlerinin ardında öfkeyle çalışırken, kendi hayatımı aydınlatan ve farkında olmadan sonsuza dek değiştiren yıldızı bulduğumu düşündüm.

Ve onun katılımına karşı gösterdiğim tüm direnç, o yıldız ışığının sıcaklığında buharlaştı.

"Görüyor musun?" diye sordu bana, heyecanla kucagımda zıplarken.

Sırtına yaslandım, sanki dünyanın ağırlığını taşımaya yardım etmek istediği için onu erken saatlerde kucığıma oturtmak gibi basit bir hareketle tüm dünyam hafifçe ekseninden kaymamış gibi davrandım.

Burada tam olarak ne yaptığımızı öğrendikten sonra onun da aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğini tehlikeli bir şekilde merak ettim.

Renzo, Martina ve Ludo keşfine bakmak için arkamızda toplandıklarında, "Görüyorsunuz," dedi tekrar. "Sadece iki fark edilebilir model var. Birincisi şirketlerin isimleri. Hepsinin bir öncekine nasıl referans verdiğini görüyor musunuz? Her ay değişiyor ama temel prensip aynı. Bu bir tür şifre."

Mayıs ayına ait üç sayfayı, sevkiyat için listelenen her bir şirket tarafından kalemine dokunarak bize göstermek için hazırladı.

"Sezar kaymasıyla karıştırılmış piç bir anagram." O kadar hızlı konuşuyordu ki dili neredeyse kelimelere takılıyordu. "Yani ayın ilk sevkiyatıyla başlıyorlar. Burada Porca Pronto Livorno'dan domuz ürünleri ihraç ediyor, bir hafta sonra Capitale dell'Olio Yunanistan'dan şişe şişe zeytinyağı ithal ediyor ve bundan on gün sonra da Itauba İnşaat inşaat malzemeleri sevkiyatı yapıyor. Görüyor musunuz?"

"Hayır," diye homurdandı Renzo.

Ama zihnim uğulduyordu çünkü biliyordum.

"Dördüncü harften başlayarak bir sonraki işte ilk işten üç harf kullanıyorlar," diye Guinevere'den önce açıkladım.

Onun yanıtı bana kesinlikle *ışınlanmak* oldu. "Aynen öyle. Belli ki liman idaresinde onlar için sevkiyatları alan kişiye bir sinyal olarak kullanılıyor. Yani, böyle bir planla kara para aklamaktan daha fazlasını yapıyor olmalılar. Hatta oldukça zekice, ama ne kadar geriye gittiğini görmem gerek çünkü bunlar sadece Mayıs ve Haziran aylarına ait."

Belli ki Arnavutlar, Nisan ayında onlara sözleşmemizi feshettiğimizi ilk söylediğimizde yeni bağlantılar kurmuş ve ardından ilaçlarını getirenlerle yeni bir süreç başlatmışlardı. Bu

İzlerimizi örtmek ve liman idaresindeki insan hatalarını sınırlamak için denizaltılara ve teknolojiye dayanan planımız kadar sofistike değildi ama yine de zekiceydi.

Ve kızım sabahın altısında masamdaki kâğıtlara bir göz atarak bunu anladığı için çok kurnazdı.

"Kaynak şirketi şimdi çok daha iyi bulabilirim," diye mırıldandı Ludo, bilgisayarını almak için harekete geçti, sonra masama geri dönerken diğer eliyle yazarken bir koluna dayadı. "Zaman alacak ama izini sürebileceğimiz çok daha fazla veri noktası verdiler."

"*Mükemmel*," dedim ona ama Guinevere'e bakıyordum, açıkçası ona biraz hayranlık duyuyordum.

"*Ottimo lavoro*," dedi Renzo ona, büyük elini kaldırıp omzuna koydu, sonra Martina ya da Carmine'ye yaptığı gibi onu hafifçe salladı.

Guinevere bu övgünün tadını çıkardı, gülümsemesi neredeyse aptalcaydı. "Teşekkürler, Renz."

Bu lakap karşısında kaşlarımı kaldırdım ama suskun sağ elim ona karşı sadece çenesini kaldırdı ve yeni bilgilerimizle çalışmaya devam etmek üzere kanepeye geri döndü.

"Burada güzelliği ve zekâsı olan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum," diye iltifat etti Martina, yanağını Guinevere'inkine bastırarak nadir bir samimiyet jesti yaptı. "Bu bizim için büyük bir olay."

Yavru köpeğim, ekibimden gelen nazik sözler karşısında ne yapacağını bilememiş gibi omzunu kaldırıp indirdi. Martina kanepeye geri döndüğünde gözleri benimkilere kaydı.

Hâlâ sandalyesinde baygın yatan Carmine horlamaya devam etti.

Masanın arkasında sadece ikimiz kaldığımızda ona "*Magnifico*," dedim ve yüzünün tamamını ellerimin arasına aldım. "Kesinlikle muhteşem."

Yüzünün kızarması, elmacık kemikleri boyunca uzanan en güzel kırmızı şeritti. "Bir şey olmadı."

"Her şeydi," diye düzelttim, sonra daha yumuşak bir sesle, "İki seferdir maddi yardımına geliyorsun. Hiçbir şey bulamamış olsaydın bile, yardım etmek istemen benim için çok şey ifade ediyor."

Utangaçlığı eriyip gitmiş, geride göğüs kafesimin arkasındaki noktayı sızlatan şaşkınlık ve şefkat karışımı bir ifade bırakmıştı. Belki de beni harekete geçirecek bir şey yaptığı her seferinde adının göğsümün duvarlarına kazınmasından kaynaklandığını düşündüm.

"Size hakaret eden bir adamın parmağını kıracak kadar güçlü ya da tüm kıyafetlerinizi kaybettiğinizde dolabınızı dolduracak kadar varlıklı olmayabilirim ama sizi bildiğim yollarla koruyabilirim."

Boynundaki *cornicello*'yu parmakladım ve yüksek sesle merak ettim: "Hiç '*sfortunato al gioco, fortunato in amore*' diye bir söz duydun mu?" Başını salladı. "Bunun anlamı 'kağıt oyunlarında şanssız, aşkta şanslı' demektir. Her konuda iyi bir şansa sahip olamazsınız ve bu yüzden seçim yapmanız gerekir ya da belki de kader sizin için seçer. Her iki durumda da, belki de şimdiye kadarki hayatınızı tüm iyi talihinizi gerçekten değerli bir aşk hikayesi için biriktirerek geçirdiniz."

Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda geceleyin göl suyu gibi koyu renkte olduklarını gördüm, sözlerimin etkisi yüzeylerinde dalgalanıyordu. Anın içinde asılı kalmıştık ama sessizliğin altında birlikte nefes aldığımızı görebiliyordum ve kontrol etmeden kalplerimizin aynı notaları attığını biliyordum.

"Belki," diye fısıldadı, bu kelime umutla neredeyse hastalıklı bir ses çıkarıyordu. "Patron, bir şey buldum," diye seslendi Ludo yerden.

Başımı salladım ve başparmağımı Guinevere'in süet yumuşaklığındaki yanağında gezdirdim. "Tekrar etmekte fayda var, teşekkür ederim."

"Teşekkür etmeme gerek yok," diye mırıldandı ve Ludo bilgisayarıyla masaya bir kez daha gelirken kucağımdan indi. "Gerisini halletmeniz için sizi yalnız bırakayım, ama yemek yediniz mi?"

"Yemek yapmayı mı teklif ediyorsun?" Martina neşelenerek sordu. "Çünkü Servio iki saat daha kahvaltıya başlamayacak ve ben *açlıktan* ölüyorum."

"Kahve," diye ekledi Renzo.

"Ne yapabileceğime bakacağım," dedi Guinevere, masanın etrafında dönerken omzunun üzerinden bana göz kırparak.

Carmine'in yanında duraksadı, gözlerinde muziplikle bana bakıyordu. Başımı salladığımda, serçe parmağının üzerinde yer bulmuş olan kalem kapağını Carmine'in açık ağzının içine bıraktı.

Kekeleyerek uyandı, herkes uzun bir gecenin ardından iyi bir kahkahanın tadını çıkarıyordu.

Guinevere parmak uçlarında zıplayarak, kulaktan kulağa sırtarak oradan ayrıldı.

Hâlâ cevaplanmamış çok fazla gizem vardı ama otuz dakika sonra bir şey netleşmişti.

Greco'lar Arnavutlar için operasyonları devralmıştı ve paravan şirketlerden birkaçı, Arnavutluk'taki bazı üst düzey yöneticilerle bağlantı kurmuştu.

organizasyon.

"Ne yapacağız?" Kızarmış domuz eti kokusu odaya yayılırken Martina sordu.

Sandalyemde arkama yaslandım ve uzaklara bakarak elimizdeki bilgi kırıntılarını sıralamaya ve Grekoları kazığa bağlayıp ihanetlerinden dolayı yakmak için kullanabileceğimiz bir şey haline getirmeye çalıştım.

"Carmine," dedim yavaşça. "Sence Drita'ya bazı bilgiler götürürsen seni affeder mi? Mesela Greco'ların bizimle daha önce yaptıkları işlemler hakkında DIA'ya bilgi vermeleri gibi?"

Yakışıklı yüzüne anlayış ve karanlık bir neşe yayıldı. "Sanırım ikna edilebilir."

"Pekala, o zaman Arnavutlarla temasa geçer ve bilgiyi bedelsiz olarak sunarız. İtalyan ticaret limanlarına olan bağlarını kaybetmek istemeyeceklerdir, bu yüzden tekrar devreye gireceğimizi öneriyoruz. Tereddüt ederlerse, adamlarımızdan birinin şifrelerini beş dakikadan kısa bir sürede çözdüğünü belirtin."

Adamlarımdan biri değil. Benim kadını. Ama yine de.

Merda, olağanüstü biriydi.

"Uyuşturucu kaçakçılığını ortadan kaldırmak istediğimizi sanıyordum?" Martina bana hatırlattı. "O eski kaynakların çoğunu rüzgâr işine kaydırdık."

Yeşil teknoloji İtalya'da ve Avrupa'da yeni yeni başlayan bir sektördü ve biz de bu sektöre giriş yapmıştık. Geçen yıl otuz milyon avronun üzerinde gelir elde ettikten sonra bu yıl daha fazla rüzgâr çiftliği için izin almak üzere yerel yetkililere rüşvet vermek için yarım milyon avro ayırmıştık. Hükümet düzenlemelerinin eksikliği ve yeşil enerjiye olan ihtiyacın artması, bu işi aile için mükemmel bir iş haline getirmişti.

Ve ilaç endüstrisinden çok daha az zararlıydı.

Ancak DIA'nın yakamızdan düşmesini istiyorsak bunun bir faydası olamazdı. "Dış kaynak kullanırız," diye açıkladım. "Operasyonları devralması için Clan Burette'i içeri çekin. Gerlando ile birlikte Cenova'daki mini denizaltıları ayarlasınlar. Limandaki x-ray cihazlarını hâlâ o mu işletiyor? Mükemmel olur. Onları bağlarız. Sonra Arnavutlar bize bir iyilik borçlu olur, Grekoların işi biter ve dün gece kızını herkesin önünde yere serdikten sonra Burette'e bir kemik atarız.

Floransa'nın yarısı. Bir taşla üç kuş."

Ludo, "Arnavutların işini Grekolardan geri çalmak o orospu çocukları için yeterli bir ceza değil," diye homurdandı.

Ki bu doğrudu.

"Yapabiliriz-" diye başladı Renzo.

"Hayır, hiçbirini öldürmeyeceğiz." Kana susamış infazcıma bir bakış attım. "Polisin radarından çıkmaya çalışıyoruz, daha fazla incelemeye davetiye çıkarmaya değil."

Martina bana kurnazca bakarak, "Beyefendi'nin mesaj göndermemesi gibi bir şey değil," diye düşündü. "Başka bir fikrin var mı?"

Greco'lar, DIA'ya babamın yasadışı girişimini gizlice devraldığım ve Livorno'ya uyuşturucu kaçırdığım yönünde bir kulaktan dolma bilgi yerleştirerek otoritemi sarsmaya çalışmışlardı. Polisin dikkatini tekrar onlara çevirmek adil olurdu.

"Drita'yı ara," dedim Carmine'a, kanarya yemiş kedi gibi sırtarak. "Bir buluşma ayarla ve ona her şeyi açıkla. Bence Grekoların da daha fazla cezalandırılması gerektiğine ikna olabilir ve bunu yapmanın DIA'nın gözünü başka birinin üzerine çekmekten daha iyi bir yolu var mı?"

Martina güldü, parlak, mutlu ve kötü niyetli bir gülüştü. Bu her zaman en sevdiğim seslerden biri olmuştu ve ona sırttım. İşte böyle anlarda, sorun çözerken, yasadışı bir imparatorluğun sürekli hareket eden parçalarını manevra ederken, bu yaşam tarzından neden kaçtığımı unutuyordum.

Tehlikeliydi, evet, ama günün sonunda size hayatta olmaktan daha fazlasını da hissettirebilirdi. Ölümlü bir adamın kendini tanrı gibi hissetmesini sağlayabilirdi.

Ama Guinevere kafasını tekrar odaya sokup hepimize Amerikan kahvaltısı hazırladığını söylediğinde, küçük yavru geyiğimin de aynı etkiyi yarattığını fark ettim.

"*Cerbiatta mia*," dedim çalışma odasından çıkıp mutfak ve terastan gelen görkemli kokulara doğru ilerlerken, kolumu beline doladım. "Bir gün bir İtalyan plajını ziyaret etmeye ne dersin?"

Çeviri Kitaplar Telegram : <https://t.me/cevirigiller>

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Guinevere

Raffa ile yaşamak hem inanılmaz hem de sinir bozucuydu.

İnanılmazdı, çünkü Palazzo, aşçısı Servio ve hizmetçisi Annella'nın bana anlatacak sayısız hikâyesi olan bir sanat ve tarih eseri idi. On altıncı yüzyılda Gherardo Silvani tarafından şehrin en zengin tüccarlarından biri için inşa edilmiş ve daha sonra Il Garofalo'yu oturma odasının tavanına vahşi hayvanlarla kuşatılmış bir ormanlık alanı ve yeşillikler arasında saklanan çıplak bir periyi tasvir eden bir duvar resmi yapmakla görevlendiren yerel bir eksantrik sanatsevere satılmıştı, tanrıça Diana ön planda büyük bir geyiğin yanında resmedilmişti.

Raffa'nın lakabım için uhrevi imgelerden ilham alıp almadığını merak ettim.

Dolayısıyla, Floransa tarihinin nefes alan bir vasiyetinde yaşamak ve Raffa'nın emrindeymiş gibi görünen rengarenk ekibini tanımak her gün inanılmazdı. Onun hakkındaki olumsuz ilk izlenimime rağmen, Carmine neredeyse gülünç derecede çekici ve inanılmaz bir hikaye anlatıcısı olduğunu kanıtladı. Bana Raffa'nın, ağabeyi Renzo'nun ve Leo'nun peşinde Toskana kırsalında geçirdiği gençlik yıllarına dair hikâyeler anlattı. Oynadıkları oyunlar ve başlarını soktukları belalar - görünüşe göre Leo, ilkokullarındaki rahibelerden birine yaptığı kaba bir şaka yüzünden neredeyse hepsinin uzaklaştırılmasına neden oluyordu. O da benim kadar konuşkandı ve ne zaman villa çok sessiz olsa ve Raffa işle meşgul olsa kendimi onu ararken buluyordum.

Martina'yı zaten tanıyor ve seviyordum, gerçi acımasız alayları yüzümü kızartmayı hiç ihmal etmiyordu. İnanılmaz derecede zekiydi ve İtalyanca eğitimimi ilerletmek için bana gerçek ev ödevleri veriyor ve yemek saatlerinde beni sınava tabi tutuyordu.

"Bir Romano ile birlikte olmak istiyorsan İtalyanca konuşmalısın," diye ciddi bir şekilde açıklamıştı.

"Üç hafta sonra gidiyorum," diye hatırlatmıştım ama o sadece burnunu çekmiş ve derslerimize devam etmişti.

Minnettarım.

Diğerleri iyi İngilizce konuşamayan ama en çok sevdiğim Ludo ile konuşmamı kolaylaştırdı. Sessiz ve mütevazı biriydi, pek yakışıklı sayılmazdı ama gördüğüm en tatlı kahverengi gözlere sahipti. Raffa benimle koşuya çıkamayacak kadar meşgul olduğunda, Ludo gelirdi. Genellikle sessiz yolculuklardı ama onun huzurlu enerjisinden ve ara sıra yaptığı keskin gözlemlerden keyif alırdım.

İtalyan akrabalarımı araştırmamda bana yardımcı olmaktan da mutluluk duydu. Toskana'daki aile ağacım hakkında bilgi bulabilecek biri varsa o da Raffa'nın yatırım şirketinin araştırmalarını yürüten adamdır diye düşündüm.

Babamın yirmi altı yıl önce Amerika Birleşik Devletleri'ne göç ettiği ve taşrada bir yerde doğduğu gerçeğinden başka elimizde pek bir şey yoktu.

Kapat için Florence. O vardı değişti onun isim ne zaman Göç etmişti ama Mariano Giovanni adıyla doğduğunu biliyordum. İtalya'da kayıt tutma işi çok düzensizdi ve dijital ortama aktarılmamıştı, bilgilerin çoğu yerel kayıt ofislerinde el yazısıyla yazılmış kağıtlarda tutuluyordu ama Ludo büyük bir ciddiyetle elinden geleni yapacağına söz verdi.

benden daha fazla ilerleme kaydedeceğine inanıyorum.

Renzo'yla sadece Raffa etraftayken vakit geçirirdim çünkü ikisi sürekli çalışma odasına kapanır, şirkette uğraştıkları her neyse onun üzerinde çalışırlardı. Ama yardımlarım için bana teşekkür etmesi benim için çok anlamlıydı çünkü onun kolay kolay övgü alacak bir adam olmadığını düşünürdüm.

Nehrin karşısındaki yalnız dairemi özlemiyordum. Bağımsızlığımın bir sembolü gibi görünüyordu ama yabancılarla dolu bir evde yaşamak, küçük bir baloncukta tek başıma yaşamaktan daha fazla karakter gücü gerektiriyordu.

Ama aynı zamanda sinir bozucuydu da, çünkü Raffa son beş gündür işlerden başını kaldıramıyordu.

Aslında, İsviçre'ye yaptığı bir iş gezisi nedeniyle Floransa'yı iki geceliğine tamamen terk etmiş ve üçüncü gece yarısı eve dönmüştü. Onun için uyanık kalmaya çalıştım ama Martina ve ben o gün Etrüsk harabelerini görmek için Volterra'ya gitmiştik ve yürüyüş, temiz hava ve erken başlangıç beni çok yormuştu.

Bu da beş gündür Raffa'yla yaşadığım ve teknik olarak ya da değil, hâlâ bakire olduğum anlamına geliyordu.

Ve bu beni deli ediyordu.

Neyse ki o telaşlı dönemde regl olmuşum. Artık bitmişti ve tüm günü Raffa ile geçirecektim.

Bu yüzden duşta ona katılarak doğru adımla başlamaya karar verdim. Fayanslar dizlerimin altında soğuk ve sertti, ama ağır şaftının dudaklarımı gerdiği hissi bunu telafi etmekten daha fazlasını yapıyordu. Boşaldığında bir elini saçlarıma attı ve beni ayağa kaldırıp parmaklarıyla boşaltmadan önce yüzüme boşaldı.

"Bu gece," diye söz verdi boğazımdaki bir çürüğü emmeden önce. "Sonunda sana sikimin her santimini bu küçük daracık amcığa nasıl sokacağını öğreteceğim."

Kendini beğenmiş bir sırtışla, okyanustaki günümüz için giyinmeyi bitirmek üzere beni duşun duvarına yaslanmış halde bıraktı.

Duştan yeni çıkmıştım ki telefonum çaldı. Zihnim hala orgazmdan sonra yeniden canlanmaya çalışıyordu, bu yüzden dil okulundan arkadaşlarımdan biri olduğunu varsayarak düşünmeden cevapladım.

"Guinevere." Babamın sesi mikrofondan şimşek gibi çaktı. "Altı kez aradım."

"Oh, özür dilerim. Uyuyordum ve sonra duşa girdim." Telefonu hoparlöre aldım, böylece misafir banyolarından birinde bulduğum kocaman bir bornoza sarınabildim ve yüzümü nemlendirmeye başladım. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," dedi karanlık bir sesle. "Her şey yolunda *değil* çünkü kızım nerede olduğu konusunda bana yalan söylüyor gibi görünüyor."

Nemlendirici kabım bir takırtıyla lavaboya düştü, elim uyuşmuş bir şekilde havada asılı kaldı.

"Guinevere mi?" diye tersledi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Durumu kurtarmaya çalışarak sordum ama karmakarışık beynim ilk söylediğimi örtecek bir yalan bulamadı.

"Fransa'da mısınız?" diye sordu.

Dudağımı çiğnedim. Raffa aynanın yansımasında belirdi, saray gibi banyosunun girişinde kaşları çatık bir şekilde duruyordu.

Onu görmek, yüzündeki endişe ifadesi ve belli ki sessiz bir dayanışma gösterisi için gelmiş olması bana dürüst olmak için ihtiyacım olan cesareti verdi.

"Hayır," dedim ama sesim titriyordu. "Değilim."

Bir sessizliğin ölümcül olabileceğini daha önce hiç bilmiyordum ama bu bana dini bir dışlanma ya da sürgün gibi geldi. Bu, bitebileceğini hiç düşünmediğim bir ilişkinin sonu gibiydi.

"Neredesin?" diye sordu sessizce, kendi kelimeleri öfkesinin acımasız gücüyle titriyordu.

"Floransa," diye fısıldadım, Raffa kararlı adımlarla ilerlerken gözlerim ona takılmıştı, sonra nazikçe, *çok* nazikçe beni önüne çekti ve kollarını karnıma doladı. "Floransa, İtalya'dayım."

Bir fırtınanın kopmak üzere olduğunu anlamadan önce derinleşen sessizlik gibi bir sessizlik ritmi.

"Orada ne halt ediyorsun?" diye kükredi, sözleri taş duvarlı banyoda yankılandı. "Bana gitmeyeceğine *söz vermiştin*. Aklından ne geçiyordu? Bana verdiğin söz bu kadar mı önemsizdi? Senden spor olsun diye mi uzak durmanı istediğimi sanıyordun? Bu benim için çok önemliydi Guinevere."

Öfkesi bir elini boğazıma doladı ve gözlerim yanana ve başım zonklayana kadar sıkıldı. Kınamasının ağırlığı altında ezilmemi engelleyen tek şey, sırtımda dimdik ve güçlü bir şekilde duran Raffa'ydı.

"Tabii ki önemliydi. Sen ve annem hayatımdaki en önemli insanlarsınız."

Babam alay etti. "Hayatın hakkında bize *haftalarca* yalan söyleyebildiğine göre bize hiç saygın ya da sevgin yok demektir. Orada ne halt ediyorsun? Neden bize böyle itaatsizlik ediyorsun, Guinevere? Bunu Gemma'dan beklerdim ama sen . ." Sanki hâlâ buradaymış gibi, sanki ölümlerin arkasından kötü konuşmakta bir sakınca yokmuş gibi, kız kardeşimden nasıl bahsettiğini fark edince sözlerini yarıda kesti.

"Yalan söyledim çünkü buraya gelmem gerekiyordu," diye açıklamaya çalıştım, sesim ağlamaklıydı, tırnaklarım bilinçsizce Raffa'nın karnımdaki kollarına batıyordu. "Yalan bile sayılmazdı çünkü hayatım boyunca bu ülkeyi sevdiğim konusunda dürüst oldum. Hissettim ki Buraya gelmeye *çağrıldığımı* hissettim baba ve eğer Gemma'yı da bu konuya dahil etmek istiyorsan, gelmememi söylemene rağmen beni gelmeye teşvik eden oydu."

"Kız kardeşin hakkında konuşma. Bu seninle ve sahtekârlığınla ilgili. Sana bir daha nasıl güveneceğiz? Seni iyi ve dürüst bir insan olarak yetiştirdiğimizi sanıyordum."

Boğazıma bir inilti düğümlendi ve ağlamamak için kendimi zor tutarken boğuldum. Raffa beni kalçalarımın dolapların içine itti ve garip bir şekilde

Rahatlatıcı, taşınmaz nesneler arasında sıkışmış olmak. Zihnim ve kalbim kuşatma altındayken bedenimi güvende olduğuna inandırabilirdim.

"Ben iyi bir insanım." Kelimeler sestten çok nefesti. Temel insani ahlakımdan şüphe ettiğini duymak içimi parçaladı çünkü bu, babam ve annemin bizim için her zaman kalın bir şekilde attığı temeldi. İyi olun, iyilik yapın ve iyi şeyler gelsin. Bu etiğe küçük bir kızken inandığım kadar inanmıyordum. Hayatım boyunca iyiydim ama aşırı derecede şanssızdım. Gemma yalanlarına ve manipölasyonlarına rağmen iyi bir insandı ve öldü.

İyi olmanın sana bir şey kazandırdığından emin değildim.

"Ama bu *kendim* için yapmam gereken bir şeydi. Sen ve annem için değil."

"Daha önce hiç İtalya'ya gitmedin. Seni çağıran ne olabilir? Hangi sebep ailene bu şekilde ihanet etmeni açıklamak için yeterli olabilir?"

"Bana buradan neden bu kadar nefret ettiğini hiç açıklamadın," diye karşı çıktım, sesim öfkemle birlikte yükseliyordu. "Sana her zaman sordum ve sen beni hep susturdun. Ben yetişkin bir kadını ve koca bir ülke hakkında senin fikirlerine güvenmem mi gerekiyor? Hoşuna gitse de gitmese de *senin sayende* kanıma giren bir yer hakkında?"

"Bana güvenmen yeterli olmalı," diye karşılık verdi, sesi benimkine uyuyordu. "Eğer bizi biraz olsun önemsiyorsan, hemen şimdi eve dönersin. artık. Döndüğünde sorumsuz davranışlarının sonuçları hakkında konuşabiliriz."

Arkamda Raffa'nın vücudu hafifçe kıpırdadı, bu sözlerin onu nasıl etkilediğini fark etmemem için dizginlemeye çalıştığı her kasında bir gerginlik vardı.

Gitmemi istemedi. Ben de istemedim.

Babama bakar gibi kendi yüzüme bakarak, "Eve dönmüyorum. Burada üç haftam kaldı ve tadını çıkaracağım."

"Guinevere, tatlım, lütfen eve gel." Öfkeden yalvarmaya ani bir geçiş beni raydan çıkardı. "Sen ve şimdi Gemma'yı kaybettikten sonra yaşadığımız onca şeyden sonra. Annen ve ben bununla başa çıkamayız."

"O biliyor mu?" Annemin yalan söylediğim için, özellikle de bu konuda yalan söylediğim için bana ne kadar kızacağını düşünerek sordum. Babamın memleketiyle ilgili takıntısı olsa da, annem her zaman onun bu nefretini tamamen desteklemişti ve onu üzgün görmekten nefret ederdi.

Telefondan yayılan iç çekiş o kadar yorgundu ki kalbimi sızlattı. "Hayır.

Bir arkadaşım bana Pitti Sarayı'nın önündeki kırmızı halıda bir adamla çekilmiş fotoğrafınızı gönderdiğinde, çok iyi bir benzerlik olabileceğini düşündüm. Seni aradığımda bile... Açıkçası bana karşı geleceğini hiç düşünmemiştim. Seni eve dönmeye ikna edebileceğimi umuyordum ve onun bilmesine hiç gerek yoktu. Gelmelisin Jinxy. O Allah'ın belası ülkede güvende değilsin." Birlikte fotoğraf çektirmenin ne kadar aptalca olduğunu fark ederek yüzümü buruşturdum, ancak rastgele bir sosyete sayfası makalesinin babama geri döneceğini asla tahmin edemezdin. Floransa'da arkadaşları *olduğunu* bile bilmiyordum.

iletişimde kalmak.

Raffa mermerden yontulmuş bir şeye dönüşmüştü, bir teselli yerine bir kafes vardı. Yansımadan ona baktım ama bakışları takip edemediğim bir yere sabitlenmişti.

"Neden böyle açıklayabilir misin?" Babama usulca sordum, çünkü anlamak istiyordum. Hep istemiştim. Sadece "çünkü ben öyle dedim "den daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Sessizlik her iki taraf için de öfke ve sonuçsuz hayal kırıklığıyla doluydu.

"Üç hafta sonra görüşürüz," dedim, çelik gibi bir sesle, çünkü onun acı çekmesinden, onun acı çekmesine neden olanın ben olmasından nefret ediyordum, ama bu rüyadan vazgeçmiyordum, çünkü bu kendimden vazgeçmek olurdu. "Hâlâ eve geliyorum baba ve sonbaharda beni her gün işte göreceksin. Ben sadece Bundan vazgeçemem. Henüz değil. Şimdi olmaz."

Belki de hiçbir zaman, diye fısıldadı zihnimin arkasındaki acımasız ses. *Bu yeri ve bu adamı nasıl unutacaksın?*

Raffa düşüncelerimden haberdar olmuş gibi yumuşadı ve başını eğerek boynumun bir tarafını emerek bıraktığı ize bir öpücük kondurdu.

"Guinevere, eğer eve döndüğünde seni bekleyen bir iş olmayacak çünkü bir ilişkimiz olmayacak," diye tehdit etti.

Yeni deneyimler ve yeni insanlarla dolu olan kalbim göğsümde soldu.

"Peki," diye fısıldadım gözyaşlarım nihayet yanaklarımdan aşağı süzülürken. "Eğer böyle olması gerekiyorsa, eylemlerimin sonuçlarına katlanacağım. Yapamadığım şey

Sırf seni mutlu etmek için istediklerimden vazgeçmekle yaşayamam." Telefonun diğer ucunda beni sessizlik karşıladı çünkü telefonu kapatmıştı.

Gözlerimin arkasından fişkırان sıcak gözyaşlarının yakıcılığıyla gözlerimi kapattım ve hüznün dalgalarının beni karanlık, derin ve yalnız bir yere götürmesine izin verdim.

Uzaktan, Raffa'nın telefonu yavaşça çekip aldığını ve beni kollarına aldığını, bizi banyodan yatak odasına götürüp dikkatlice yatağa oturttuğunu, beni kucağına oturtup sırtını yatak başlığına yasladığını fark ettim. Çok ağlıyordum ama sessizce, Raffa'nın çıplak göğsünü ve giydiği yeni şortun eteklerini ıslatıyordum.

Umurunda değil gibiydi.

Vücudumun üretebileceği su ya da tuz kalmayınca ve başım açık bir yara gibi zonklayınca kadar ağlarken beni kollarında tuttu. Ellerinden biri saçlarımdaydı, ıslak yüzümden geriye doğru okşuyordu ve diğeri uyluğuma yatıştırıcı daireler çiziyordu.

"İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm," dedi sonunda, burnumu çekmelerim azaldığında ve ben iyileşmiş bir şekilde yatarken. "Kendi özerkliğimizi elde etmek için ebeveynlerimize karşı evlatlık sorumluluğumuzun son iplerini de koparmak en kötü keder türüdür. Kendi geleceğimiz onların vizyonundan ayrıdır."

Sessizlik vardı ama ağzından çıkmayan kelimeleri neredeyse duyabiliyordum.

"Kendini savunduğun için seninle gurur duyuyorum," diye itiraf etti saçlarımin tepesine. "Ve bunu küçümsemek için söylemiyorum. Sen tanıdığım en cesur insanlardan birisin." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Kendini hayata ve maceraya öylesine saf bir coşku ve güvenle atıyorsun ki, bu bana da hayattan zevk almak için ilham veriyor."

Yüzüne bakmak için çenemi yukarı kaldırdım, parmaklarım çenesinin kürklü çizgisini takip ediyordu çünkü yapabiliyorlardı. "Peki senin gibi bir adamı ne mutlu eder?"

"Sen," dedi basitçe. "Her halinle. Bir partide kolumda, tanıştığımız herkesi büyüleyen bir tanrıça; masamda kucağıma tünemiş, adamlarım Martina ve benim saatlerce bulamadığımız bir şeyi bulan bir dahi; yolun kenarında mahsur kalmış, bana fazlasıyla güvenen gözlerle bakan küçük bir geyik yavrusu. Hepsini seviyorum."

"Beni olduğumdan çok daha iyi gösteriyorsun." Tuzla kabuk bağlamış yanağımı göğüs kıllarına sürttüm ve kalbinin sabit gümbürtüsünü dinledim.

Homurdandı. "Uykusunda göğsüme kıvrılan ve küçük bir salya birikintisi bırakan kızı, kıyafetlerini yerde bırakan kızı ve benimle dalga geçilmesinden hiç hoşlanmadığım halde benimle dalga geçen kızı seviyorum. Benim *mükemmel* tanımımı hatırlamalısın, Vera."

Hatırladım. Bu unutabileceğim bir şey değildi, çünkü ben de bunu kendi tanımım haline getirmek istiyordum.

"O kadar büyüleyici bir şey ki, kusurları ve her şeyiyle onu güzel bulmaktan kendinizi alamıyorsunuz."

"*Molto bene*," diye övdü. "Kesinlikle."

"Ve sen de benim için böyle mi hissediyorsun?" Açıklığa kavuşturmak için sordum. "Nerede olduğum konusunda aileme yalan söylediğimi bile bile. Bu kadar bencil, pervasız ve katır kadar inatçı olabileceğimi bile bile."

"Özellikle de tüm bunları bilerek. O kötü huyların ve kusurların olmasaydı ne kadar sıkıcı olurdun."

Daha önce hiç böyle düşünmemiştim ama haklı olduğu bir nokta vardı. "Kahramanları her zaman biraz sıkıcı bulmuşumdur."

Raffa karnından güldü, sesi teninden benimkine doğru titreşti. "Peki en sevdiğin kötü adamlar kimler?"

"Sanırım ben onlara kötü adamdan ziyade anti kahraman derdim. Çoğumuzun ne pahasına olursa olsun uzak durmak için savaştığı iyi ve kötü arasındaki o karanlık bölgede yer alırlar. Affetmeyen gururu ve öfkesiyle Aşil, nihayetinde önlenebilir ölümüne yol açtı. Kusurludur ve haklı olduğundan daha sık yanılır ama yine de ondan bir kahraman olarak bahsederiz. *Rüzgar Gibi Geçti*'deki Scarlett O'Hara edebiyattaki en açık manipülatif kadınlardan biridir ve Rhett onu bir an bile tereddüt etmeden terk ettiğinde her seferinde ağlarım."

"Açıkçası canım, hiç umurumda değil." Raffa bu acımasız veda sözlerini aktararak beni şaşırttı. Güldüğümde omzunu silkti. "Kız kardeşlerim kendilerini ağlatacak her filmi, her dilde sever."

"Sanırım her şeyi iyi olmayan insanlarla empati kurmak daha kolay," diye fark ettim. "Onları sevmek daha da kolay. Mükemmel kahramanlarla ilişki kuramayız çünkü hiçbirimiz olmak istediğimiz kadar iyi değiliz."

"*Ben detto*," diye onayladı, ama alnında başparmağımla silmek için uzanmak zorunda kaldığım bir düğüm vardı.

"Keşke daha iyi bir insan olsaydım," diye itiraf ettim iç çekerek, göğsüne iyice sokulurken. "Ama aynı zamanda mutlu olmak istiyorum ve bu iki şey her zaman çelişkili görünüyor."

Raffa şakama gülümsemedi. yerine neredeyse üzgün görünüyordu. Konuştuğunda sesi kendisiyle alay eder gibiydi. "İşte seninle benim aramdaki fark bu Guinevere. Bazen ben de aynı şeyi dilemeliymişim gibi hissediyorum ama günün sonunda daha iyi olamayacağımı biliyorum ve olduğum yerden memnunum."

Kaş çatma sırası bendeydi. "Öyle misin? Çünkü sürekli kötü adam olduğumu ima etsen de benim için kahramanı çok iyi oynadın."

"Ben çok iyi bir oyuncuyum," dedi soğukkanlılıkla ve ben de onun beni kastettiğinden emin olduğum için güldüm.

Babamla acımasız bir kavgadan sonra bile, bu adam beni gülümsetebiliyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Guinevere

"Hiç Ferrari kullandın mı?"

Palazzo'nun yan girişinden, üstü açık, pırıl pırıl kırmızı bir Ferrari'nin bizi beklediği avluya çıkarken Raffa'ya göz kırptım.

Arkamda Martina gülüyor, Carmine Raffa'nın arabalarını kullanmasına asla izin , çünkü on dört yaşındayken bir tanesini çarptığını mırıldanıyordu.

"Ciddi misin sen?" diye sordum. Bu ihtimal karşısında ağzım açık kaldı.

Babam arabaları ancak Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmiş bir İtalyan'ın sevebileceği türden takıntılı bir şekilde severdi. Garajı onun cenneti gibiydi, en iyi İtalyan otomobil şirketlerinin ve hatta birkaç Amerikan otomobil şirketinin eşyalarıyla doluydu. Raffa gibi varlıklı değildik -pek çok insanın varlıklı *olduğundan* emin değildim- ama John Stone koleksiyonuyla gurur duyuyordu.

Ama Raffa'nın kullanmama izin vermeyi teklif ettiği Ferrari NART Spyder'a gözlerini dikmek için ruhunu satabilirdi.

Bunlardan sadece on tane yapılmıştı ve sonuncusu 30 milyon dolar gibi bir fiyata satılmıştı.

"Ne kadar zenginsin?" Ellerimi kalçalarımda yumruk yaparak ona sordum. "Çünkü sana söylemek zorundayım, bu biraz saçma olmaya başladı."

Ludo bile buna güldü ve Renzo yanımdan geçip kapıda bekleyen daha mantıklı cipe doğru ilerlerken omzuma dostça vurdu.

"Kullanmak istiyor musun, istemiyor musun?" Raffa o mağrur kaşlarını kaldırarak sordu, kollarını kavuşturmuştu, böylece tüm o kaslar beyaz keten gömleğinin içinde kabarmıştı.

Artık nasıl bu kadar formda kaldığını biliyordum: Sarayın bodrumunda gerçek bir dövüş ringinin de bulunduğu bir spor salonu vardı.

"Evet, lütfen." Neredeyse zıplayarak arabanın yanına gittim ve anahtarlar için avucumu açtım. "İtalya'da hız limitleri sadece öneridir, değil mi?"

Bileğimi kavradı ve beni öne doğru çekmek için kullandı, böylece göğsüne düştüm. "Kendine dikkat et, *cerbiatta*. Başka birini incitmek istemezsin.

arabalarımın."

"İtiraf etmelisin ki, ilk sefer benim için işe yaradı." Ona arsız bir sırıtış fırlattım ve parmak uçlarıma kalkarak çenesinin köşesini öptüm.

"İşte," dedi ve elini cebine atarak ipek bir Dolce & Gabbana eşarp çıkardı. "Bu saçlarınızı Medusa'nın yılanlarına dönüşmekten kurtaracak."

Güldüm ama itaatkâr bir şekilde döndüm ve eşarbu başıma bağlayabilmesi için saçlarımı omuzlarımdan kaldırdım.

"Sophia Loren'e benziyor muyum?" Kirpiklerimi dramatik bir şekilde kırıştırarak flört ettim.

"Hayır," dedi, şaka yapmak için fazla sessizdi. "Kendin gibi görünüyorsun, ki bunu tercih ederim."

Carmine diğer arabanın yanında bana baktığı yerden duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Yüz avroya kaza yapar," dedi. "Onun gibi küçük bir şeyin böyle bir arabayı kullanmasına imkân yok."

Biraz kaskatı kesildim, her zaman bilincindeydim çünkü kaslarımla ve boyumun azlığı sağlık durumumun bir sonucuydu. Ben büyürken, Gemma onlardan birinin gözünü morartana kadar sınıfımdaki bazı çocuklar bana Sopa derdi.

Raffa, "Bin avroya bahse girerim ki oraya tek parça halinde varmakla kalmayacağız," diye söylendi ve kendince beni savunduğunu anladım. Ona sertçe baktığımda göz kırptı, anahtarları bana uzattı ve yolcu koltuğuna geçerken kışımı okşadı. "Ama Livorno'ya da senden önce geldik."

"Sıra sende," dedi Martina, Renzo'dan anahtarları aldı ve sürücü koltuğuna koşmadan önce onu iterek yoldan çekti.

Üstü açık arabanın kaputunun üzerinden Raffa'ya baktım ve saçlarından çıkardığı tasarım güneş gözlüklerini burnuna yerleştirmesini izledim. Sırıtışım camlardan bana geri yansıyor.

"Ve özel bir bahis," diye ekledi. "Eğer bizi oraya ilk sen götürürsen, ağzındaki 'Raffa' sesi dışında tüm dilleri unutana kadar senin tatlı *incirini* yiyeceğime söz veriyorum."

Titredim. "*Andiamo!* Kazanmam gereken bir yarış var."

Biz kazandık.

Raffa, Floransa'dan sahile doğru giden kalabalık otoyolda arabayı kullanma şeklime şaşırmış gibi bile görünmedi ve Livorno'nun hemen dışındaki marinaya virajlı yan yollarda eğlenirken sadece dişlerinin arasından ıslık çaldı.

Ona babamın bana Maserati sürmeyi öğrettiğini söylediğimde bana güldü, elimi tuttu ve avucumu öptü.

"Elbette öyle. Şu anda seninle ilgili beni şaşırtan tek şey, Guinevere, kendini tanıdığım en olağanüstü kadın olarak gösterdiğinde hâlâ şaşıyor olmam."

Raffa'nın bana söylediği inanılmaz tatlı şeyler listesine bunu da ekledim.

Martina marinaya yanaştığında, arabaya yaslanmış öpüşüyorduk. Küfür eder gibi kornaya basmıştı, Renzo Raffa'nın kafasına boş bir su şişesi fırlatmıştı ve Carmine hâlâ surat asıyordu.

Sadece Ludo bana yumruk attı.

Şimdi limandan çıkıp Ligurya Denizi'ne doğru yol alan güzel bir yelkenlinin üzerindeydik. Su kıyıya yakın bir yerde akuamarin rengindeydi ama kıyı şeridi boyunca güneye doğru ilerledikçe teknenin altında masmavi bir renge bürünüyordu. Geçen şehrin çatıları kırmızı ve turuncuydu, kayalık uçurumlar öğleden sonra güneşinin etkisiyle altın sarısına bürünmüştü. Her şey o kadar parlaktı ki, görüntüler kornealarımın kazınmış gibiydi, ama bu fikir beni üzmedi. Bunun, hayatımın geri kalanında, gözlerimi kapattığımda, Livorno'nun şehir manzarasının yerini beyaz şekerli plajlara inen yeşil tepelere ve Ariel'in üzerinde şarkı söylemesine uygun kayalıklara bıraktığı bu görüntüyü canlandıracağım anlamına gelmesini umuyordum.

Floransa'nın yaygın kültürel görkeminden tamamen , her kaldırım taşının ve kapının sizden önce milyonlarca hayatın geçtiği hissini veriyordu. Bu ortam vahşi ve özgürleştiriciydi; Raffa diğerlerini arkamda çalıştırırken ben pruvada tek başıma otururken okyanus spreyinin yüzüme vuran tuzlu tokadı, kayalıklardan aşağı yuvarlanan yeşillik karmaşası ve dalgaların kıyı şeridine ıslak çarpması.

Gözlerimi kapadım, deniz havasını derin bir nefesle ciğerlerime çektim ve yüzümü gökyüzüne çevirdim.

Burası büyük ihtimalle cennetti.

Yüzümün üzerindeki gölgenin beni meditasyonumdan uyandırması dakikalar ya da saatler sonra olabilirdi. Ağlamak beni bitkin düşürmüştü ama dalgaların ve denizin sesinin tadını çıkarmak varken uyumak istemiyordum.

Deniz kuşlarının talepkâr çığlıkları, bu yüzden zihnimi teknenin denizde yaptığı gibi yüzmeye bırakmışım.

Şimdi bir gözümü açtım ve üstümdeki Raffa'ya .

Gömleğinin düğmeleri açıktı, sıkı kaslı gövdesinin bronzlaşmış genişliğini ortaya çıkarıyordu ve saçları parlayan güneşin altında bronz, bakır ve obsidyen iplikleriyle canlıydı. Daha önce hiç görmediğim kadar kaygısız bir şekilde bana sırtıyordu.

"Deniz sana yakışıyor," dedim ona. "Modern zaman korsanlarına benziyorsun."

Esprime biraz fazla güldü, ama ben bunun sadece günün parlaklığından ve Pitti Sarayı galasından beri neredeyse hiç kaliteli zaman geçirmediğimden sonra birlikte geçirdiğimiz gerçeğinden kaynaklandığını düşündüm.

Biraz yana kaydım, böylece şişmiş yelkenlerin altındaki teknenin pruvasına yerleştirilmiş mavi minderli divanda yanıma oturabildi.

"Demek bir tekne var."

"Bir tekne var," diye kabul etti ve avuçlarının üzerine yaslanarak yüzünü benim yaptığım gibi güneşe doğru çevirdi.

"*Salacia* adında çok büyük, sevimli bir tekne," diye devam ettim.

İtalyanvari bir omuz silkme. "O Neptün'ün eşiydi, deniz tanrıçasıydı. Sadece aptallar gemilerine onun adını verir. Okyanusta biraz zaman geçirmiş herkes onun bir kadın olduğunu ve olabileceğini bilir."

Şakacılığına güldüm. "Okyanusa ilk kez çıkıyorum, bu yüzden senin sözüne güveniyorum."

"İlk seferin için çok rahat görünüyorsun," dedi ve sonra kaşlarını oynatmam üzerine gözlerini devirdi ve ekledi, "*Denizde* ilk seferin."

"Göl hayatı," diye açıkladım. "Ailemin bir teknesi var, buna benzer bir şey değil, sadece yazları Gun Gölü'nde tuttuğumuz bir kayak teknesi. Orası çok güzel. Aslında İtalya'ya gelmeden önce orası benim mutlu olduğum yeri."

Mırıldandı, gözleri kapalıydı ve nefesim onun ne kadar güzel olduğuna takıldı, hafifçe sallanan teknede oturuyordu, boğazı açıktı ve saçları mükemmel dalgalar halinde alnından geriye dökülüyordu. Günaha teslim oldum ve parmak ucumla Roma burnunun çizgisini çizdim ve sonra dudaklarının üzerindeki çukura bastırdım. Dişlerini şaklatarak beni kahkahaya boğdu.

"Mutlu olduğum yer Villa Romano'ydu," dedi gözlerini açmadan ve kıpırdarsam onu durması için korkutacağımdan korkarak donup kaldım. Hayatı hakkında o kadar az şey anlattı ki, her zerresi altın gibi geldi. "Dönümlerce ağacın arasında yalınayak koşarak büyüdüm ve her meyve bahçesi kendi

Vaha. En iyi saklanma yerlerine sahip olduğu için zeytinlikte elim sende gibi *nascondino* ve üzüm bağının yanındaki ahırda *gioco delle biglie* oynardık. Yaz aylarında sürekli olarak olgunlaşan meyvelere yetişmeye çalışır, sepetleri ve kaseleri erik, şeftali ve kayısı ile doldurmak için her gün ziyaret ederdik. Bazen ağačların altına uzanır ve hasta olana kadar tıka basa yerdik." Yüzünü buruşturdu. "On iki yaşımdan sonra iki yıl boyunca kayısı yemedim."

Gülüşüm yumuşaktı çünkü konuşmasını kesmesini istemiyordum.

"Annem tam bir ev sahibiydi ve her yemeğe mutlaka birilerini çağırırdı. Bazen onun bile nereden geldiklerini bilmediğinden emindim. Ama İtalya'nın dört bir yanından ve ötesinden gelen yabancılarla tanışmak bir çocuk olarak eğlenceliydi." Bir kapak açtı. "Almanca, İspanyolca ve Yunanca da konuştuğumu söylemiş miydin?"

"Gösteriş," diye mırıldandım sahte bir acılıkla.

Göz kapaklarını indirdi ve tekrar sıırttı. Uzandığında beni yanına çekti ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"Villadan artık mutlu olduğun bir yer değilmiş gibi bahsediyorsun," dedim ve karın kaslarının izini sürerek gıdıklanma hissiyle karnının nasıl kasıldığını izledim.

kadar uzun bir duraklama oldu ki, devam etmeyeceğini sandım.

Ama sonra, "Benim senin gibi sağlığımı ve güvenliğimi önemseyen bir babam yoktu. Onun kuklası olmasaydım, oğlu da olamazdım."

Hem bu duygu korkunç olduğu için hem de babamın kontrolcü ve özellikle İtalya konusunda duyarsız olmasına rağmen benim sadece mutlu ve sağlıklı olmamı istediği gerçeğinin altını çizdiği için yüzümü buruşturdum.

"Ne oldu?" diye sordum. Sordum, çünkü ses tonunun acı tortularına gömülmüş daha fazla hikaye vardı.

Raffa içini çekti, gözlerini açarak üzerimizdeki uçsuz bucaksız, bulutsuz gökyüzüne baktı. "Senin babana yaptığının çoğunu yaptım, sadece çok daha az kibarca yaptım."

"Ona siktirip gitmesini söyledin," diye tahmin ettim.

Gülümsemesi sonlara doğru kırıldı. "Evet. Oxford'da işletme okumak için tam burs almıştım. Oraya gitmek benim hayalimdi ve denesem de bundan vazgeçemedim. Ailemden koparıldım, kız kardeşlerimle ya da annemle görüşmeme izin verilmedi, mirasıma erişimim yoktu." Omuz silkti ama bu, geçiştirebileceği bir şey değildi. "Islak, kasvetli İngiltere'ye taşındım ve bildiğim her şey pahasına beni mutlu eden şeyin peşinden gittim."

Orada kendi durumumla beni şaşırtan ama aynı zamanda küçük hissettiren paralellikler vardı. Ailem benim gezimin masraflarını karşılamayı reddetmişti, Gemma'nın tüm masraflarını karşıladıklarında bu haksızlık gibi görünmüştü ama benim gibi yeterli parayla ve gereğinden fazla sevgiyle büyümenin ayrıcalığı apaçık ortadaydı.

Babamın her ameliyattan ve tıbbi randevudan önce beni kucaklamasını ve moral konuşmalarını her türlü saraydan üstün tutardım. Annemin ev yapımı böreklerini ve göl evimizin arka güvertesinde tabaktan çatalla yenen yaz vişneli turtalarını herhangi bir Ferrari'den veya tasarımcı elbisesinden üstün tutardım.

Raffa için acı çekmeme neden oldu. Kalbimi onunkiyile birleştirmek istediğime dair saçma bir düşünceye kapıldım; böylece ben gittikten çok sonra bile, kalbim atmaya devam ettiği sürece asla yalnız olmayacağını bilecekti.

"Ne kadar sürecek?" Onun yerine ben sordum.

"Dört yıl önce ölene kadar. Dokuz yıl boyunca evimden ayrı yaşadım."

Dokuz yıl.

"Ah, Raffa," diye mırıldandım, bedenimi onunkine yaslayabilmek için kendimi hareket etmekten alıkoyamıyordum, sanki kendimi onun tenine basabilirmişim gibi. "Çok özür dilerim."

bakmıyordu ama bir eli saçlarımla oynamaya devam ediyor, rüzgârda savrulan tellere dolanıyordu.

"Carlotta lise aşkıyla evlendi ve üç çocuğu oldu. Stacci hiç tanımadığım bir yabancıyla evlendi ve iki çocuğu oldu. Delfina, çocukken annemin kardeşine yardım etmeyi çok sevdiğim üzüm bağlarını devraldı ve en iyi arkadaşım Leo da işi babamdan devraldı."

O konuştuktan sonra kelimeler havada asılı kaldı: *Hepsi bensiz yollarına devam ettiler.*

"Neden geri geldin?"

"Bir insan neden bir şey yapar? Aşk için. Onları her gün özledim ve geri dönebileceğim zaman döndüm." Ses tonundaki bir şey kendini tuttuğunu söylüyordu, anlam veremediğim bir burukluk vardı.

Ama acı dolu geçmişinin büyük bir bölümünü benimle paylaşmıştı ve ben bu ayrıntılarla oyalanmayacaktım. Hele ki bu adama hayatının geri kalanında yetecek kadar mutluluk vermek için sadece üç haftam kalmışken.

Birlikte geçirdiğimiz son zamanı, sevgisiz geçen dokuz yılın göğsünde bıraktığı boşluğu dolduracak kadar onu severek geçirebilecekken olmaz.

İkimiz Ligurya Denizi'nin engin İtalyan gökyüzünün altında göğüs göğüse vermişken Raffa'yı sevdiğime hiç şüphe yoktu.

Dante'nin, Petrarca'nın ve Botticelli'nin başına bela olan, her şeyi tüketen, hayatı mahveden türden bir aşk. Asla geri dönmeyecek ölümsüz bir aşk.

Raffa'nın yüzünü kavrayıp ağzını öpebilmek için kendimi gövdesinden daha da yukarı çekerken kendime bunun önemli olmadığını söyledim; yumuşak, tüy gibi fırçalar, bir yaraya yapılan iyileştirici bir dokunuş gibi. Kalbimden yaptığım bu hediye hiç istememiş olması önemli değildi. Her zaman onun olacaktı.

Babama söylediklerim doğruduydu. İtalya'ya çağrıldığımı hissediyordum ve hastanede uyanık ve dehşet içinde yatan, ailemin ağladığını duymamış gibi yapan bir kız olduğumdan beri bunu hissediyordum.

Ve şimdi beni çağıranın ne biliyordum. Onu.

"Bugün olduğun adama ulaşmak için acı çekmenden nefret ediyorum, ama olduğun adam? O muhteşem," dedim ağzına karşı. "Ve umarım hayatımda silinmez bir iz bıraktığını biliyorsundur. Sanki olmak istediğim her şey derimin yüzeyinin hemen altındaymış gibi hissediyordum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu bulmak için eski derimden sıyrılamıyordum. Bunu yapmama yardım ettin. Daha önce asla yeterince iyi olamayacağımı düşünürken, bana her halimin bir armağan olduğunu hissettirdin. Ve her zaman çok önemli olduğunu düşündüğüm geleneksel anlamda iyi olmayabilirim, ama belki de mükemmelin kendi versiyonuyum. Senin versiyonun. Kusurlar ve hepsi."

"Belki diye bir şey yok," dedi bana, sonunda bakışlarını benimkilere çevirdi, gözleri inanç ve dişlerimi sızlatan bir özlemle parlıyordu. "Şanssız olduğuna inandığını biliyorum. *Sei nata sotto una stella sfortunata*. Yanlış yıldızın altında doğdun. Ama benim için, *hayatımı aydınlatan yıldız sensin*."

Ama benim için sen hayatımı aydınlatan bir yıldızsın.

Sonra yüzümü kavradı, böylece kapalı bir devre olduk, aşk diyemeyeceğim kadar korktuğum bir şey gidip geliyordu. Sonra beni öptü, ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden olan sıcak, ağzı açık bir öpücük.

Ve ilk kez bu anın ve bu adamın şimdiye kadar bildiğim her şeyden vazgeçmem için yeterli olup olmadığını açıkça merak ettim.

Günü, karadan erişimi olmayan bir halk plajının kıyısında demirleyerek geçirdik; U şeklindeki küçük bir kum şeridi, koyun her iki tarafında sarp kayalarla çevriliydi, böylece içindeki su rüzgarsız göl suyu kadar berrak ve sabitti.

Martina ve Renzo ile bir dalış yarışması ; Renzo, devasa vücudunun suyun altından neredeyse hiç sıçramadan kaymasını sağlayabildiğine inanamadıkları için diğerleri tarafından kazanan seçildi.

Carmine elli iki yerine kırka kadar giden bir paket İtalyan iskambil kâğıdı çıkardı ve bana eşli oynanan şaşırtıcı derecede karmaşık bir oyun olan tresette'nin kurallarını öğretti. Neyse ki Raffa benimdi ve o bir köpekbalığıydı, çünkü kesinlikle daha fazla pratiğe ihtiyacım vardı.

Burnumda güneş yanığı oluşmaya başlamıştı ve Raffa, güneş kremi çoktan sürmüş olmama rağmen beni kremlemekte ısrar etti.

Teknenin arka tarafında birlikte öğle yemeği yedik ve Raffa bana bir bardak şarap yerine bir litrelik filtre edilmiş su verdi, bu da garip bir şekilde ağlama isteği uyandırdı.

Çünkü benimle zorba görünmeyecek ya da kendimi çocuk gibi hissettirmeyecek şekilde ilgileniyordu. Yemekten sonra kabindeki çantamdan ilaçlarımı getirmesi gibi sessiz, gözlemci bir özen gösteriyordu.

Evet, onu sevdim.

Göğsümde bir deniz feneri feneri gibi titreşti.

Güneş cerulean suların üzerinde battığında, hepimiz hoş bir güneş sarhoşu ve uykuluyduk. Martina, Renzo bir Alman casus gerilim romanı okurken başını Renzo'nun kucağına koymuş uyukluyordu ve Ludo ile Carmine başka bir kart oyunu üzerinde usulca tartışıyorlardı.

"Benimle yüz," diye mırıldandı Raffa kulağıma.

Pruvada bacaklarının arasına uzanmış, Dante'nin *Inferno*'sunu okurken tatlı aksanlı İngilizcesini dinliyordum. Neredeyse sonuna gelmiştik ve ben ayrılmak zorunda kalmadan önce *Purgatorio*'yu bitireceğimizi umuyordum.

Uykuluydum, tuzlu sularda saatler geçirdiğim için kaslarım gevşemişti ama Raffa'nın istediği hiçbir şeye karşı koyacak durumda değildim, bu yüzden ayağa kalktım ve elini uzattığında tuttum. Teknenin yanında durduk ve o sırttı.

"*Insieme?*" Birlikte mi?

Başımı salladım ve birlikte halatların üzerinden çizerek soğuk denize daldık. Ben yüzeye çıktığımda, Raffa çoktan

temiz, güçlü vuruşlarla, koyun dış sırtındaki kayaların düzgün bir konfigürasyonuna doğru yöneldi.

Onun peşinden yüzdüm, Eurydice gibi gözlerim bağlı ve yeraltı dünyasına güvenerek onu takip edeceğimi düşündüm.

Ben geldiğimde kayaların üzerinde duruyordu, saçlarından sular damlıyordu ve bana elini uzattı. Beni çok sert çekip göğsüne bastırduğunda güldüm.

"Bu açıdan bizi göremezler," diye fısıldadı kulağıma, sonra da ısırıldı.

Başımı eğdim ve haklı olduğunu anladım. Teknenin demir zincirinde gelgitte yavaşça döndüğünü görebilsem de, beyaz-altın kayadan oluşan devasa bir çıkıntı, kendimizi aşağıdaki güneşin ısıttığı kayaya indirirsek görünmeyeceğimiz anlamına geliyordu.

"Neden, Raffa, ne düşünüyorsun?" Kollarımı boynuna dolayarak alay ettim.

"Bu geceye kadar bekleyemeyeceğimi düşünüyorum."

Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz beni öptü, ellerini kıcıma koyarak beni kollarının arasına aldı ve aletin sertleşen çizgisini şimdiden hissedebildiğim kasıklarına doğru bastırdı. Ağızının içine doğru inledim ve ellerimi saçlarının ıslak tellerine doğru kaydırdım, kayanın üzerine diz çöküp beni yavaşça kayaya yaslarken ona tutundum.

"Tadın tuz ve güneş ışığı gibi," diye mırıldandı etli öpücükler arasında ağzıma karşı. "*Divino*."

O yetenekli dudaklar boynumdan aşağı indiğinde inledim, ıslak bikiimin içinden göğüslerimin her bir tepesini ısırmadan önce *kornişimi* öpmek için durakladı.

"Başka bir zamandan ya da başka bir âlemden bir şeye benziyorsun," dedi kumaşı kenara çekip meme ucumu sıcak ağzına alırken, denizin sıcaklığından sonra şok edici. "Bir orman perisi, bir Rönesans prensesi, Salacia'nın Oceanid'lerinden biri. Bazen sana böyle dokunana kadar gerçek olduğuna inanamıyorum."

Kirli sakalının narin tenime sürtünmesi her bir göğsümde ateşler yaktı ve bu ateşler birleşerek kasıklarına doğru ilerledi. Vücudumda daha da aşağılara inip dişleriyle pantolonumun bağını çözdüğünde okyanusun beni bıraktığından daha ıslaktım. Kumaş açılarak çıplak tümseğimi onun bakışlarına ve turuncu-pembe gökyüzüne sundu.

"*Una fragola così bella,*" diye övdü, klitorisime ağzı açık bir öpücük kondurdu ve sonra beni dudaklarından yaladı. "*E altrettanto dolce.*"

Çok güzel bir kedi ve bir çilek kadar tatlı.

Ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı kaldırarak inledim. Kıçımı avuçlayarak kontrolü ele aldı ve sanki doğrudan kuyudan içmek istiyormuş gibi amımı ağzına götürdü.

Tıpkı sahile kadar olan yarışı kazanırsam yapacağına söz verdiği gibi ziyafet çekti. Dilini klitorisimin üstünden kıçımın kıvrımına doğru uzun, ıslak hareketlerle tekrar tekrar, ben kayaya çarpıp utanmadan daha fazlası için yalvarıncaya kadar sürdü.

Buna mecbur kaldı, klitorisimi emerken bir parmağını ağrıyan amıma soktu.

Orgazmım serseri bir süper dalga gibi üzerime çöktü, Raffa'nın dilini ve elini ıslattı, beni altına çekti, böylece manzarayı göremedim veya duyamadım, sadece beni dikişlerden ayırma hissini hissettim.

Bir dahaki sefere, bir eliyle kalçalarımı kayaya sabitledi, yanağını iç uyluğuma dayadı ve diğer elini klitorisimi kaputundan tamamen çıkarmak için kullandı, başparmağı sinir demetinin üzerinde nazikçe ama ısrarla ileri geri tıngırdattı. Tüm vücudum sanki zevkten yavaşça elektrik çarpiyormuş gibi titriyordu, basınç o kadar keskin ve parlak bir şeye dönüşüyordu ki neredeyse ondan korkuyordum.

"Lütfen Raffa," diye haykırdım, zamanın sonuna kadar devam mı yoksa kalbim durmadan önce hemen durmasını mı istediğimden emin değildim.

"Sus, *piccola*. Benim için böyle gelebilirsin. *Lasciati andare e inzuppa la mia mano in quella dolce crema.*"

Bırak ve elimi o tatlı kremaya batır.

Aksanlı İngilizcesinin yuvarlak sesli harfleri ve mırıldanan İtalyancasıyla söylediği iğrenç sözlerin sesi kadranı o kadar yükseltti ki, amımdan fişkıran zevk kıvılcımları parmaklarımı ve ayak parmaklarımı kasılana kadar kıvrırken çığlık attım.

sonraki orgazm için yoğrulmuş hamur gibi gevşek ve uysaldım, kaldırabileceğimden emin değildim ama Raffa ihtiyacım olduğunda ısrar ediyordu.

"Amına ilk kez girerken her santimimi hissetmeni istiyorum," dedi bana, iki parmağını acımasızca amımın ön tarafına bastırarak ve alacakaranlık öncesi gökyüzünde yıldızlar görmeme neden olan bir noktaya sürtünerek. "Her bastırışında titremeni ve ürpermeni istiyorum. İçine köküne kadar oturduğum anda titremeni ve boşalmaya hazır olmanı istiyorum."

"Tanrım, Raffa, evet," diye inledim, zihnim şehvet akıntılarına kapılmıştı, utancım da atılmış giysilerim gibi kıyılarda bir yerlerde kalmıştı. "Beni açtığını hissetmeye ihtiyacım var. Günlerdir bunun hayalini kuruyorum. Lütfen, lütfen, lütfen."

"*La mia dolce cerbiatta*," diye mırıldandı, dilini son derece hassaslaşmış klitorisimin üzerinde hafifçe gezdirmeden önce, beni hafifçe kenara çekmeye yetecek kadar zevkle, bu orgazmı tatlı, titreşen vuruşlarla içimden çekip çıkardı.

Her orgazmı saymak için her uyluğun iç kısmındaki bir işareti ısırdı ve emdi.

Güneşin sıcaklığıyla kavrulan vücuduyla beni sardığında hâlâ artçı şoklardan nefes nefese kalmıştım, siki kalçalarımın arasındaki ıslaklığa bulaştığında yakıcı bir iz bırakıyordu.

"Çok şişmiş ve ıslak," diye mırıldandı, sikini yumruklayıp kıvrımlarımın arasından okşarken aramıza bakıyordu. "Beni almak zor olacak, ama her santimine sahip olmanı istiyorum."

"Evet," diye kabul ettim, ona sarıldım, sonra onu daha da yakınlaştırmak için tırnaklarımı sırtına geçirdim, ancak hafif kürklü göğsü zaten göğüslerime sıkıca yapışmıştı. "Sana kazığa oturtulmak istiyorum."

İnledi, başını öne eğdi ve dişlerini sıkarak, "Sana sert davranmak istiyorum," dedi.

"Evet," diye tısladım.

"Seni o kadar sert ve o kadar sık becermek istiyorum ki, birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanında beni her gün hissedeceksin. Aynı kaldığımız zamanlardaki içimdeki yankı, tekrar dolmak için can atıyor."

"Kahretsin, *evet*," diye bağırdım, geniş sikinin başını girişime yerleştirip tek bir yumuşak, sert kayışla iterken.

Onun tamamını tek seferde alamayacak kadar şişmişim, hâlâ denenmemiştim ama beni açması, geri çekilmesi ve sonra taşaklarını ıslak amıma bastırdığını hissedene kadar santim santim ileri atması hoşuma gidiyordu.

"İşte," dedi, zafer dolu bir sesle, kollarını gövdemin etrafına dolamıştı, böylece onun tarafından tamamen tüketildiğimi hissettim. "*Il mio posto felice*."

Benim mutlu yerim.

Sözleri vücudumu doyuran tüm zevki kalbimin etrafındaki yaylara bağladı, göğsümden çıkarıp ona vermeyi çok istediğim kalbimi.

Ben bir şey söyleyemedim beni kaldırdı, topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, böylece tamamen kucağında dengede durdum, bir eli beni dik tutmak için omurgamın kıvrımına destek oldu ve diğeri ıslak saçlarımı dizgin olarak kullanmak için bir ip haline getirdi.

"Sıkı tutun," diye uyardı beni içime doğru itmeye başlamadan önce, aynı anda sırtımdaki ve saçımdaki tutuşunu kullanarak beni aşağı indirdi.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patladı, acı verici yeniliğin kenarı, içimde zaten kıvılcımlanan beyaz parlak orgazm tarafından gölgede bırakıldı. Beni bir oyuncak bebek gibi sikiyordu ve bu fikre itiraz ettiğime inanamıyordum çünkü bu hayatımın en ateşli anıydı. Zeytin bronzluğundaki teni terle parlıyordu ve antik Roma'dan eski bir savaşçının gibi kaslarla doluydu, bacakları ve kolları beni aletin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirirken gerginlikle esniyordu. Kuruyan saçlarının dalgaları alnının üzerinden soluk kahverengi gözlerine dökülmüştü ve bu gözler hiç kıpırdamadan benimkilere kilitlenmişti.

"*Cerbiatta mia*," diye homurdandı, ben onun yukarı vuruşuna bastırırken, kasık kıllarının sertliğini klitorisime sürtünmek için kullandı. "*La mia donna. La mia stella cadente.*"

Benim küçük geyik yavrum. Benim kadını. Kayan yıldızım.

Adını tekrar tekrar haykırdım, hislerinin uçsuz bucaksız okyanusunda kayboldum, sadece içimdeki kalın sikiyle ve ağzımın çatısına eski bir sır gibi kazınmış adıyla sabitlendim.

"Raffa," diye şarkı söyledim tekrar boşalırken, beni sabit tutmak için savaşmak zorunda kalsın diye tutuşunda eğildim, içimde kendi orgazmını kovalarken homurdandım ve saniyeler sonra boşalırken İtalyanca küfrettim.

Kollarında gevşek ve tamamen kullanılmış bir şekilde yatana, başımı omzuna yaslayıp tek odak noktam olan nefesimi yeniden kazanana kadar vücudumdaki son hissi sıkarken onun sıcaklığını ve sikişinin tekmesini hissedebiliyordum.

"*Meus Rex Infernus*," diye mırıldandım tuzlu omzuna karşı, saçlarımı okşadı ve bacaklarını uzatıp bana sarılmak için kıcının üzerine yerleşti.

Ona böyle hitap etmek
doğru geldi. Aşağıdaki
kralım.

Derimin, kaslarımın ve kemiklerimin insan ruhunu oluşturan her şeye kadar.

"Teşekkür ," dedi uzun bir aradan sonra ham bir sesle. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi hediye için."

Gölüşüm nefes kesiciydi. "Sanırım sana teşekkür etmesi gereken kişi benim.

Ben sana bir verdim, sen bana beş verdin."

"Bana *kendini* verdin," diye düzeltti, güneşten yanmış burnumu öpebilmek için yüzümü omzundan çekti. "Kendini başka hiç kimseye vermediğin zaman. Sadece bu şekilde değil ama ..." Belagatli bir şekilde omuz silkti. "Getirdiğin ışığı hak etmiyor olabilirim ama elimden geldiğince tadını çıkaracağım."

"O zevk hâlâ bana ait," diye şaka yaptım, sesimdeki kırılmayı duymamasını umarak.

Mırıldanarak cevap verdi ve mücevher tonlarının sonuncusu da gökyüzünden kaybolup serin mavilikler çökmeye başlayana kadar bana sarıldı.

"Gitmeliyiz," dedi sonunda, dizleri çatırdarken küçük bir iniltiyle beni kollarına aldı. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Mayolarımızı düzeltirken sürekli bana dokundu ve sonra tekneye geri yüzerken sanki ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi kulaç kulaca bana eşlik etti.

Gemiye tırmandığımızda, demir atıldığında ve yelkenler açıldığında herkes çoktan gitmeye hazırды. Raffa dümeni Renzo'ya bıraktı, böylece benimle birlikte Ludo, Carmine ve Martina'nın karşısındaki banklardan birinde sessizce oturabildi.

Kıyı şeridine yakın bir adanın yakınında, gece için kıyıya demirlemiş diğer lüks teknelerden oluşan küçük bir topluluğun yanında durduğumuzda motoru şaşırdım ama herkes tek bir kişi olarak kalkıp sancak tarafında durduğunda sessiz kaldım. Martina dürbünleri dağıttı ve hepimiz dürbünleri çıkıntılı bir kayalığa doğru kaldırdık. Kayalıkların arasından birer birer süzülen üç sürat teknesini seçmeye yetecek kadar ışık vardı.

"Ne-" Fısıldadım. "Sus,"

diye karşılık verdi

Raffa.

Teknelerin V şeklinde yayılıp boğazın diğer tarafındaki Livorno'ya doğru ilerleyişini izledim ve bunun neden bu gecenin eğlencesi olduğunu merak ettim.

Ta ki bir helikopterin *vin vin vin* duyana kadar.

Saniyeler sonra, suyun üzerinde bir spot ışığı yandı ve sürat tekneleri birbirlerinden ayrılıp kaçmaya çalışmadan önce bir an için onları aydınlattı.

Boğuk bir İtalyan sesi hoparlörlerden ne dediğini anlayamadığım bir şeyler emretti ve ardından kararmaya başlayan okyanusu yaylardan daha fazla ışık doldurdu

Livorno'dan gelen dört polis sürat teknesi.

"Aman Tanrım," diye soluklandım, sanki izlediğim *yüksek hızlı polis kovalamacasının* ayrıntılarını anlamama yardımcı olacakmış gibi gözlerimi dürbüne daha sıkı bastırdım.

Polis her üç tekneyi takip etmek üzere ayrıldı ve helikopter de denizde daha açıkta seyreden tekneyi takip etti. Altımız, ışıklar mürekkepli ufukta iğne ucu kadar kalana ve helikopterin sesini artık duyamayana kadar izledik.

Raffa'ya döndüm, karanlıkta yüz hatlarını zorlukla seçebiliyordum.

"Ne oluyor be?"

Güldü, karnından uzun bir nota dizisi çıktı. Biri tepe lambasını, diğeri de teknenin baş tarafındaki lambayı yaktı ve motorları tekrar çalıştırarak bizi gece için demirlemiş teknelerden çıkarıp Livorno'ya doğru geri götürdü.

Raffa'nın yüzü, harika bir eşek şakası yapmış ergen bir çocuğunki gibi kendini beğenmiş bir muziplikle buruşmuştu.

"Yardımanızın bizim için ne anlama geldiğini görmek isteyeceğinizi düşündüm." Teknelerin kaybolduğu yeri işaret etti. "Sahtekârlık yaparak bize kazık atan şirket, bulduğunuz paravan şirketler aracılığıyla Livorno limanına kaçakçılık yapıyordu. Onları yetkililere ihbar ettik ve . . . presto."

"Aman Tanrım," diye güldüm Raffa beni kaldırıp dar bir çemberin içinde döndürürken. "Bu *çılgıncaydı*. Kendimi bir casus filmindeymişim gibi hissettim. Kalbimi hisset!" Beni yere bıraktığında elini göğsüme bastırdım, böylece kalbimin atışını hissedebilecekti. "Vay canına. Ne kadar heyecan verici."

Renzo ağır bir eli omzuma koydu ve beni hafifçe sarstı. "Eğer bir iş ihtiyacın olursa, *Vera*?"

Raffa ona alaycı bir bakış attı ama ben Renzo'ya sırtlamakla meşgul olduğumdan bunu fark edemedim. "Elbette dostum. Yani, sizin havalı yatırım bankacılarından daha fazlası olduğunuzu biliyordum. Şu halinize bakın."

"Sanırım bunun için prosecco gerekiyor," diye açıkladı Martina, almak için mutfağa daldı.

"Servio senin için köpüklü şarabı hazırladı," dedi Raffa, beni önüne çekip şakağımdan öperek.

Ludo uzandı ve yumruğunu çarpmam için bana uzattı.

Ve İtalya'da ilk kez değil ama Raffa'nın seçtiği aileyle ilk kez kendimi evimde hissettim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Guinevere

San Lorenzo Bayramı'ydı ve tüm Floransa -tüm İtalya- bunu kutluyordu. İtalya'nın şehitlerini kutlama konusunda uzun bir geçmişi vardı ve Lorenzo Floransa'nın koruyucu azizlerinden biri olarak kabul ediliyordu. Ama yine de her şeyin biraz fazla abartılı olduğunu düşündüm.

Aşçıların, kasapların, şarap üreticilerinin, lokantacıların ve temelde yiyecek ve içeceklerle ilgili herkesin koruyucu azizi, Romalı yetkililere mal vermeyi reddettiği ve bunun yerine onları yoksullara verdiği için esasen mangalda pişirilmişti. Şimdi Floransalılar ve İtalyanlar her yerde barbeküler düzenleyerek onu kutluyorlardı.

Biraz ürkütücüydü ama İtalyan kültürünün çoğu, bizim Amerika'da sıkça yaptığımız gibi günden ve karanlıktan kaçmak yerine onları kucaklıyor gibiydi. İtalya'nın en çok bu yönünü sevmeye başlamıştım. İnsan kusurları bu kadar kolay kabul edilirken utanç ya da güvensizlik hissetmek zordu.

Festival aynı zamanda *cocomerata* ya da Perseid meteor yağmurunun zirve yapacağı 10 Ağustos günü olma özelliğini de taşıyordu ki bu beni çok heyecanlandırıyordu. Eve döndüğümüzde, her yıl o hafta sonunu Gun Lake'te geçirir, rıhtıma doğru eğimli çim avluda baş başa uzanır, el ele tutuşur ve kayan yıldızları sayardık. Kendimi bildim bileli bu bir gelenektir ve bu, annem ve babamla birlikte kulübede olmadığım ilk yaz olacaktı.

İlk yaz, biri isteyerek diğeri istemeyerek iki kızıyla da konuşmadılar.

Anneme mesaj atmış ve onu aramaya ama Elizabeth Stone da en az kocası kadar inatçı olabiliyordu ve aldığım tek cevap **make peace with your father.**

Ancak Floransa'da geçirdiğim her gün, babamla barışmaktan uzaklaşıp kendimle barışmaya doğru ilerliyor gibiydim. Son üç hafta, manzaralar ve deneyimlerden oluşan bir suluboya bulanıklığı içinde akıp gitmişti. Raffa ve Ludo ile şehrin sokaklarında koşmak, Piazzale Michelangelo tepesine doğru deparlarımızı zamanlamak ve onları geçip geçemeyeceğimi görmek

İkisi de uzun bacaklarına rağmen benim çabukluğumla. Raffa beni Floransa'nın en ünlü ailesi Mediciler hakkında dramatik hikayelerle eğlendirirken Cappelle Medicee'deki fresklere hayran kaldım. Yazın en sıcak gününde dondurma yerken Raffa'nın ayağı takılır gibi yapıp dondurmasını göğsüme dökmesi. Beni karanlık bir sokağa çekip eriyen kremayı göğüslerimin üst kabarıklıklarından yalamak ve bir elini eteğimin altına sokup beni becermek.

Ünlü Mercato Centrale'de alışveriş yaptık ve Raffa, üzerinde "ET YİYİN- CİNSEL HAYATINIZ İÇİN İYİDİR" yazan bir kasap dükkanındaki adamları, akşam yemeğimiz için mükemmel *bistecca alla Fiorentina'nın* nasıl kesileceğini öğretmeleri için ikna etti. Ürün seçerken sormadan böbrek sağlığım için hangi yiyeceklerden kaçındığımı biliyordu ve durumum hakkında biraz araştırma yaptığını itiraf etti, böylece her şeyi ona anlatmak zorunda kalmadım. Onu o kadar sert öptüm ki, domateslerin sergilendiği bir yere yaslanmak zorunda kaldı ve meyveleri elinin altında ezdi.

Daha sonra, sanki hep aynı mutfağı kullanıyormuşuz gibi onunla yemek pişirmek, Taylor Swift (çünkü Raffa'nın fandoma dahil edilmesi gerekiyordu), Sufjan Stevens (benim en sevdiğim sanatçı) ve Pavarotti'nin (Raffa'nın en sevdiği şarkıcı) eklektik bir karışımıyla şarkı söylemek.

Raffa çalışmak zorunda kaldığında tek başıma keşfe çıkıyor ya da ofisinin yanındaki kütüphanede vakit geçiriyor, İtalyanca çalışıyor ve Gemma'ya maceralarımı yazıyordum. Bir gün, Sinyora Verga'nın dairesinden ona yazdığım kartpostalları geri alamadığımı fark ettim ama Raffa'ya sorduğumda, Ludo'nun polis almadığı ve geride kalan her şeyi paketlediğini söyledi.

Garipti ama unuttum, kendimi her anın içine attım, böylece Michigan'a döndüğümde anılarımı kendi kartpostalları gibi canlı ve nostaljik bir şekilde çekip çıkarabilecektim.

Seks hayatımız tutkulu ve doymak bilmezdi. Onu arzulararak uyanıyor, çoktan ona uzanıyordum ve yatağa onun kollarına dolanarak, ter içinde ona yapışarak ve bundan mutluluk duyarak giriyordum çünkü o kadar yakın olmak istiyordum. Ama günler geçtikçe, yoğun, neredeyse vahşi bir hal aldı.

Bir sabah, boşalırken boynuyla omzunun birleştiği yeri o kadar vahşice ısırdım ki derisini yüzdüm ve kan akıttım. Raffa kızgın olmaktan çok uzaktı - aslında, kendini beğenmiş bir gururla bakıyordu- ama utangaç bakireden ne kadar uzağa geldiğimi merak ettim ve neredeyse endişeyle Raffa'yla erotizmin karanlık ateşine düşmek ne kadar ileri gitmem gerektiğini düşündüm.

Yaptığımız hiçbir şey, bana sevmediğim hiçbir şekilde dokunması yoktu. Ferrari'yi sürerken taktığım ipek eşarp şimdi Raffa ağzını saatlerce önden arkaya, baştan ayağa tenimin her santiminde kullanırken gözlerimin etrafına bağlanmıştı. Beni arkadan becerirken başparmağının kırım sıkı mengenesine kaygan baskısı ya da ağzımda sikiğin çıkıntısını takip eden parmağı, Raffa daha fazlasını almak için çırpınışımı görebilsin diye onunla birlikte dilimin üzerine kayıyordu.

İtaatkâr bir yapım olduğunu söylemek doğru olmazdı; arzularım konusunda iddialıydım. Bir gün Raffa telefonda Almanca konuşurken ofise girdim ve onu emmek için masanın altında dizlerimin üzerine çöktüm çünkü bir kitapta okumuştum ve denemek istedim. Yemek pişirirken mutfak tezgâhının üzerine zıpladım, eteğimi kalçalarım kadar kaldırarak ona altımda bir şey olmadığını gösterdim. Çilekli tatlı için hazırladığımız krem şantiyi tenimden yemesini istedim.

Ama Raffa'nın haklı olduğunu inkar etmek mümkün değildi. Onun oyuncağı olmayı, emirlerine boyun eğmeyi ve teslim olmayı seviyordum, böylece övgüsünün tatlı tadını ve bana kazandırdığı orgazmın daha da tatlı ödülünü alabiliyordum.

Her şeye uyum sağladığımız gibi buna da uyum sağladık.

Ağustos'un 10'u geldiğinde ve iki gün içinde ayrılmaya hazırlandığımda, onu özlediğim için neredeyse nefes alamıyordum ve henüz gitmemiştim bile.

Günler kısaldıkça ben daha asık suratlı oluyorsam, Raffa daha da uzaklaşıyordu. Uzun günlerini ofiste geçiriyor, sadece akşam yemeği ve ikimiz de dans etmeyi sevdiğimiz için canlı müzik yapan yakınlardaki restoran ve barları keşfetmek için dışarı çıktığı tek gece için ortaya çıkıyordu.

Aynı anda hem bu kadar aşık hem de bu kadar kalbi kırık olmak çok garip bir duyguydu. Umutsuzluğun en derin çukuruyla birlikte en şiddetli sevinci yaşamak.

Mutfakta yan yana caprese salatası için domates doğrarken Martina "Yeter," diye tersledi.

Martina'nın hoparlör sistemine koyduğu İtalyan pop müziğini dinliyorduk ve mutfakta biraz dans ediyorduk ki "Si, ah" çaldı ve bana Raffa ile yerel bir kulüpte geçirdiğimiz geceyi hatırlattı. Lüks içinde yaşamayı ve İtalya'nın tarihi kültürü hakkında konuşmayı tercih eden bir adamın bu kadar genç ve güncel bir şeye düşkün olduğunu görmek garipti. Çağdaş müzikle aptal gibi dans ediyordu ve ben de onun çarpıcı olmadığı bir şeyi keşfetmeyi seviyordum.

"Gerçekten hüzün kokuyorsun," dedi, bıçağını bana doğru biraz iterek çünkü bu şekilde korkutucu ve belli belirsiz tehditkârdı. Ama son altı hafta içinde yakınlaşmıştık ve onu arkamda bırakma düşüncesi yumuşak toprağa çarpmış bir yay gibi gözlerimi yaşarttı.

Gemma'yı kaybetmenin çok fazla yankısı vardı.

Çok fazla arkadaşım yoktu ve Martina, Renzo, Carmine ve Ludo, hatta Servio ve Annella ile birlikte benim İtalyan ailem olmuştu. Belki ailem şu anda benimle konuşuyor olsaydı, ayrılma fikri bana bu kadar terk edilmişlik hissi vermezdi.

Ama oldu.

"Ah, *tesoro*," diye mırıldandı, gözlerimdeki yaşları görünce.

Bıçak bir şangırtıyla kesme tahtasına çarptı ve aniden kolları bana dolandı.

Martina sarılmayı sevmiyordu ve Renzo ya da Raffa yapmadığı sürece dokunulmaktan hoşlanmıyor gibiydi. Raffa, onu çoğu insana karşı güvensiz ve rahatsız kılan bir travma geçirdiğini açıklamış ve konuyu kapatmıştı.

Bu yüzden sarılma bir an gibi geldi.

Kollarımı ona dolayarak ve sonra başımı boynunun kıvrımına doğru eğerek bunu sonuna kadar kullandım.

"Seni çok özleyeceğim," diye itiraf ettim ıslak bir sesle, sırtına tutunarak. "Bunu düşünmeden edemiyorum."

"Biliyorum." Eli biraz garip bir şekilde omuzlarımın arasına dokundu ama ona sarılmama izin verdi ve iç çekerek rahatladı. "Biz de seni özleyeceğiz. Umarım biliyordur."

"Sanırım biliyorum."

Ama Raffa hâlâ sözleri söylememişti. "Seni seviyorum" değil.

Ne kadar tuhaf olsa da buna ihtiyacımız olduğunu düşünmüyordum. Bu ifade zaten İngilizce'de çok fazla kullanılıyordu ve İtalyanca'da bunu ifade etmenin çok daha güzel yolları vardı. Raffa son altı hafta boyunca bana bu duyguyu birçok şekilde ifade etmişti.

Cerbiatta mia. La mia donna. La mia stella cadente.

Benim küçük geyik yavrum. Benim kadını. Kayan yıldızım.

"Peki senin gibi bir adamı ne mutlu eder?" sormuştum.

"Sen," demişti basitçe. "Tüm yinelemelerinle."

Benim mükemmel tanımımı hatırlamalısın, Vera. Büyüleyici, o kadar canlı ki kusurları ve her şeyiyle güzel bulmaktan başka bir şey yapamazsınız.

Il mio posto felice.

Benim mutlu yerim.

Evet, bunu söylemenin pek çok başka yolu ve bunu *hissetmenin* sonsuz yolu vardı. Sanki Michelangelo'nun mermerden Davut'u uyandırması gibi saygılı ellerinin bedenime dokunuşunda. Bana bakışında, Dante'nin Francesca'sı hakkında yazarkenki tonu kadar keskin bir tutku vardı. Dünya ikimize dar geliyordu ve aramızda çok şey olduğunu unutmak o kadar kolaydı ki.

Gerçek şu ki, bir balonun içinde yaşıyorduk. Ailem onu tanıımıyordu ve İtalya'da yaşamasının bariz sorunu bir yana, bana önemsiz görünse de aramızdaki yaş farkı onları dehşete düşürecekti. Ben onun ailesini tanıımıyordum ve o da bizi Villa Romano'yu ziyarete götürmedi, oysa ben sürekli oranın onun mutlu yeri olduğu zamanlara dair hikâyeler anlatmasını istemiştim. Ben ona Gemma'nın karmaşık hayatından bahsetmedim, o da bana neden hayatında iyiliği hak etmediğini düşündüğünü söylemedi.

Bunun bir savunma mekanizması olduğunu düşündüm. Her şey bittiğinde acının o kadar büyük olmayacağı umuduyla ruhlarımızın son köşelerini birbirimizden saklamak.

Ama yine de o üç kelimeyi bekledim.

"Seni seviyorum" değil, "Kalacak mısın?"

Martina sadece omuzlarımı sarsmak için geri çekildi ve hayal kırıklığı içinde bana dilini şaklattı. "*Uffa!* İkiniz de körsünüz, birbirinizi doğru dürüst göremeyecek kadar yakın duruyorsunuz."

"Hey," diye itiraz ettim. "Renzo'ya aşık olduğundan oldukça eminim ve bu konuda hiçbir şey yapmadın. Yani tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

Ağzında isteksiz bir gülümseme belirdi. Birçok yönden bana Raffa'yı hatırlatıyordu. Her ikisi de yakışıklılıklarını ve keskin zekâlarını kullanarak dikkatleri yumuşak noktalarından başka yöne çekerlerdi. Çok hoş ya da diplomatik olmasa bile düşündüklerini söylemek gibi tipik bir İtalyan özelliğine sahiptiler ve ikisi de aptal yerine konmayı reddediyordu.

Ama Martina bir kadındı ve bu nedenle beni Raffa'nın muhtemelen anlayamayacağı şekilde anlıyordu.

"Ona söyleyebilirsin," diye önerdi, domateslerine geri dönerken.

O sırada Servio mutfağa geldi ve fırında ağır ağır pişen bifteği kontrol ederken nefesini tutarak mırıldandı. Bizim olduğumuzu fark ettiğinde

içten bir konuşma yaptıktan sonra kulaklarını kapattı, sonra ağzını kapatıp anahtarı atıyormuş gibi yaptı. Domateslerden sonra kesmemiz gereken karpuzlarla dolu tezgâha doğru ilerlerken bir süre onu izledim. Görünüşe göre lazanya ya da et soslu makarna, biftek ve karpuz San Lorenzo Gününün geleneksel ikramlarıydı. Şehirde canlı müzik eşliğinde ücretsiz bir akşam yemeği ve parti bile vardı ama Raffa bizim bir parti düzenlememiz için ısrar etmişti. Bunun bana da bir veda partisi verme şekli olabileceğini düşündüm. Hâlâ yapabiliyorken Floransa'da tanıştığım tüm insanlarla kutlama yapma şansı. Sinyora Verga bile geliyordu. Yetersiz konuk listem Raffa'nın, Martina'nın, Renzo'nun, Carmine'nin ve Ludo'nun arkadaşlarıyla daha da genişlemişti. Servio bana daha önce altmış kişiyi doyurmaya hazırlandığını söylemişti.

Martina'ya dönerek, "Bunu düşündüm," diye itiraf ettim. "Ama kendime bunun bir anlamı olmadığını söyleyip duruyorum. Onu önemsiyorsam ne olmuş yani? Benim hayatım Michigan'da."

"Son altı haftadır hayatınız burada geçiyor," dedi kuru bir sesle. "Ve çok eğlenen bir izleyici olarak söylemeliyim ki, çok iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Altı hafta hala bir tatil. Gerçekte yaşamıyoruz."

Bir elini kalçasına koydu ve bana annemi hatırlatan bir bakış attı. "Neden bu konuları işaret kartlarından okuyormuşsun gibi geliyor?"

Kızardım ve omuz silktim. "Bir liste yapmış olabilirim. Düzenli olmayı severim.

O yüzden beni dava et."

"*Chi non risica non rosica*," dedi. "Risk almayan gül alamaz."

"Risk yoksa ödül de yok mu?" . "Gerçekten mi Marti?"

Bu lakabı kullanmama kızdı ama içten içe hoşuna gittiğini düşündüm çünkü henüz bana siktirip gitmemi söylememişti.

"Peki, ne istiyorsan yap. Hem sizin hem de benim hayatımı mahvedin çünkü siz gittiğinizde onun huysuz kıcıyla uğraşmak zorunda kalacağım."

"Salatayı bitirmek üzere misin?" Carmine, sanki bizimle mutfakta yemek pişirmek yerine Versace podyumunda yürüyecekmiş gibi yelek, düğme ve pantolonla mutfığa girerek sordu. "Raffa bana işten kaytarmam ve gerçekten önemli olan şeylere odaklanmam için izin verdi." Beni işaret etti. "Tiramisu."

"İşin püf noktası ladyfingers'ı sıfırdan yapmak." Kutlamalar için tatlı yapmasına yardım etmeyi kabul ettiğim geçen haftadan beri bana söylediği sözleri yineledim. "Biliyorum. Kilere bir göz attım ve gerçekten çok iyi oldular."

Kahve ve likör karışımını daha iyi emmeleri için kurumaları amacıyla onları bir gece beklettik.

Carmine elini kalbine bastırdı. "Benim meleğim."

"*Cerbiatta mia* ile flört etmeyi bırak Carmine," diye söylendi Raffa çıplak ayakla mutfığa girerken. "Sana onunla yemek yapman için izin verdim. Onu çalmaya çalışman için değil."

Carmine'in süslü püslü giyimi ve bakımının yanında Raffa siyah pantolonu ve kolları dirseklerine kadar uzanan ince örgü kazağıyla rahat görünüyordu. Saçları birkaç saat önce verdiğimiz öpüşme molasından dolayı hâlâ biraz dağınıktı ve umarım Zoom toplantısı yapmamıştı çünkü boğazında da ruj izi vardı.

"Sanki seni Carmine gibi biri için terk edecekmişim gibi," diye alay ettim, Raffa arkamdan yaklaşıp çıplak omzuma bir öpücük kondururken ona yaslandım. "Eğer kıskanacaksan, en çok Servio için endişelenmeliyim."

Seksen yaşındaki aşçı, altı parti lazanya yaparken donup kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ne?" Sessizliğin içinde söyledim. "Akıllı başında her kadın Servio'yla sadece tortellini için birlikte olmayı düşünür."

Martina homurdandı ve Carmine boğazının arkasından aşağılayıcı bir ses çıkardı.

Ama Raffa saçlarıma doğru güldü.

"Arkadaşların geliyor mu?" diye sordu boynumu öperek.

Kıvranıyordum. Yatakta yüzüstü yatarken kalçalarımın arasındaki ağzıyla uyanmış olmama ve kalçalarımı yukarı kaldırıp beni yatağın içine doğru becerdiğinde iki kez boşalmış olmama rağmen, hâlâ şehvetten uçuyordum. Doymak için sadece iki günüm olduğunu bilmek kesinlikle bir etkendi.

Boğazımı temizlemeden önce "Evet," diye nefes aldım. "Bibi ve Ramesh Guyanalı bir yemek getirip getiremeyeceklerini sordular, ben de tabii ki dedim. Umarım sorun olmaz."

"Elbette. Buraya hoş geldiler ve her zamanki yayılmadan başka bir şey olması ilginç olacak."

Servio bunun üzerine homurdandı ama ikimiz de onu duymazdan geldik.

"Annemin patates salatası tarifini yaptım," dedim ona. "Her yaz 4 Temmuz için yapar ve açıkçası burada olduğum için onu kaçırdım, bu yüzden kutlamaya eklemek güzel olabilir diye düşündüm."

Raffa'yı uzaklara bakarken yakalamak için başımı çevirdim ve böyle bir geleceğe sahip olabileceğimiz alternatif bir gerçeklikte 4 Temmuz'u benimle geçirmeyi hayal edip etmediğini merak ettim.

Gözlerini kırptırdı ve o an geçti.

"Corteo Storico della Repubblica Fiorentina hakkında ne düşünüyorsunuz?"

O sabah Raffa diğerleriyle çalışırken Ludo, Martina ve ben San Lorenzo Bazilikası'nın önündeki geçit törenine gitmiştik. Onun da benimle gelmesini ummuştum ama bir bahane uydurmadan önce gelmeyeceğini biliyordum.

Sanki bizi yavaş yavaş ayırmaya çalışıyor gibiydi.

Bandajı yavaşça çıkarmanın daha az acı vermeyeceğini ona haykırmak istedim.

"İnanılmazdı," diye nefes aldım. "Tarihi kıyafetler, zırh takımları, davulcular ve trompetçiler. Dürüst olmak gerekirse nereye bakacağımı bilemedim."

"Şekerci dükkanındaki bir çocuk gibiydi," diye alay etti Martina. "Onun coşkusu karşısında neredeyse utanıyordum."

"*Viva San Lorenzo*' diye ilk bağırın sendin," diye hatırlattı Ludo.

On

u. Ona bir dilim domates fırlattı.

Mutfaktaki atmosfer titreşimli bir an için duruldu. "Hayır," dedi Raffa benden uzaklaşarak.

Carmine güzel takım elbisesini korumak için ellerini kaldırdı. "*Kesinlikle hayır*." Martina ve ben bir bakış attıktan sonra her ikimiz de kocaman kaselere uzandık.

Önümüzde dilimlenmiş domatesler.

"Yemek kavgası!" Raffa'ya bir avuç domates fırlatmak için dönerek bağırdım.

Benden uzaklaşırken sırtına bir darbe indirdiler. Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce, aldığı darbenin şokuyla donup kaldı.

"Buna pişman olacaksın," diye söz verdi.

"Önce beni yakalamanız gerekecek," dedim ve kaseyi kaptığım gibi kaçmaya başladım.

, Ludo ve Carmine'nin birbirlerine İtalyanca hakaretler yağdırdıklarını ve Martina'nın çalgınca sevinç çığlıkları attığını duyabiliyordum.

Bir saniye sonra, Raffa'nın koşarken ayaklarının sabit düşüşü.

"*Attenta, cerbiatta, il cacciatore viene a prenderti,*" diye seslendi Raffa

Be

n. Dikkatli ol küçük geyik, avcı senin için geliyor.

Müzik odasının girişindeki köşenin arkasına saklandım. yaklaşırken beni duymasın nefesimi sakınleştirdim.

Olduğunu iddia ettiği avcı gibi sinsice odaya girdi, bu yüzden onu hazırlıksız yakalayamayacağımı bilmeliydim ama yine de denedim.

Domates kasesini başının üzerine kaldırmaya çalışarak dışarı fırladım, ama beni bileğimden yakaladı ve aşağı doğru çekti, böylece kase sallanarak aramıza düştü ve gövdelerimizi çok renkli miras domateslerle kapladı.

Raffa ikimizi ve ayaklarımızın dibindeki pişmiş toprak karoları ne hale getirdiğimi görünce gözlerini kırıştırdı ve dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Seni uyarmıştım, küçük geyik yavrusu."

Eğildiğinde çığlık attım, çelik kase bir çınlamayla yere düştü. Bir omzunu karnıma koydu ve beni itfaiyeci kucağında kaldırarak koridordan yatak odamıza doğru sert adımlarla ilerlemeye başladı.

Sırtına vurdum. "Mutfakta bana ihtiyaç var, Raffa."

"Dizimin üstünde sana ihtiyacım var Vera," diye düzeltti. "Küçük gösterin sayesinde, bu güzel kıcı domates gibi kıpkırmızı görmek için doyumsuz bir ihtiyaç duyuyorum."

"İnsanlar yakında gelecek," diye karşı çıktım, her ne kadar şaplak yeme fikri karnımda bir şeyleri ısıtmış olsa da. Bu henüz yaptığımız bir şey değildi, ama yıllardır sahip olduğum bir fanteziydi, geceleri kendime dokunuyor ve hareket edersem yüz­süz, yakışıklı, yaşlı bir adamın bana neler yapabileceğini hayal ediyordum.

Muhtemelen benim gibi bastırılmış iyi bir kız için klasik bir fanteziydi ama bu onu daha az seksi yapmıyordu.

Raffa kapıyı arkamızdan kapattı ve beni nazikçe ayağımın dibine bırakarak hemen ulaşamayacağım bir yere gitti.

"Ellerini kapıya koy, ayaklarını omuz genişliğinde aç. O güzel kıcını bana sunmak için kalçalarını eğ," diye emretti o ateş ve buz gibi sesiyle, tüylerim diken diken oldu.

İstedğini yapmadan önce sadece bir an tereddüt ettim, çünkü her tarafım domates yapışkanıyla kaplıydı. Yalnızca o pozisyonda olmak bile çok erotikti, vücudumu onun beğenisine göre düzenlemek, acı anlamına gelse bile emirlerine itaat etmek çünkü her zaman biliyordum, sonunda buna değecekti.

Darbenin keskin köklerinin kıcıma battığını hissetmeden bir saniye önce ani bir tokat geldi. Bana eteğimin üzerinden vurmuştu ama

darbe yine de ardında hafif bir sıcaklık bıraktı.

"Nasıl?" diye sordu burnunu kulağımın kabuğunda gezdirerek. "İyi," dedim, ama ağızım aniden çok kurudu, bu yüzden gelmedi doğru çıktı ve tekrar denemek zorunda kaldım. "Güzel."

"*Va bene.* Çünkü bu sadece küçük bir tattı," diye mırıldandı karanlık bir sesle, sonra harap olmuş gömleğimin altından tutup çekti. "Kollar."

Üzerimdeki kumaştan kurtulabilmesi için onları kaldırdım, nemli meme uçlarım klimalı odada boncuk boncuk olmuştu. Hızlı bir çekişle önlüğüm ve eteğim ayaklarımın dibine yere düştü.

"Dışarı çıkın."

Bunu yaptığımda, giysilere uzandı ve onları arkamızda bir yere fırlattı. Bana tekrar dokunmasını bekledim ama dokunmadı. Dakikalar gibi gelen uzun bir an boyunca hareketsiz durdum, neredeyse beklentiyle titriyordum. Boğuk bir inilti gibi hafif bir ses, beni bu şekilde gördüğünde kendine dokunup dokunmadığını merak etmeme neden oldu.

Isı tenimin üzerinde süzüldü ve karnımın altında birikti.

Tam vazgeçip omzumun üzerinden bakacakken, çıplak vücudu sırtıma bastırdı ve eli seksimdeydi, bir avucunun içinde kavıyordu.

"İyi bir şaplak beklentisiyle şimdiden ıslandın ve benim için çok güzel duruyorsun. Sadece sana bakarak boşalabilirdim, yükümü bu güzel kışına boyayabilir ve seni isteksiz bırakabilirdim. Bu benim açgözlü kızım için daha iyi bir ceza olurdu. Ama ne yazık ki, orgazm olmadan seni bırakmak için geldiğinde inleme şekline çok bağımlıyım."

Parmakları klitorisimin üzerinde gezinirken, ıslaklığımı merkezimden sinir demetine doğru sürüklerken nefes nefese kaldım.

"Bana bir şey söylemek ister misin?" diye hoş bir şekilde sordu.

"Teşekkür ederim Raffa," dedim hemen, çünkü beni şımarttığı için ona teşekkür etmek doğal geliyordu. "Beni şımarttığın için."

Zevkle mırıldandı. "Ne kadar iyi, tatlı bir kız. Seninle işim bittiğinde de bunu söyleyecek misin merak ediyorum."

Sözlerini hızla diğer elinin kış yanağımın alt tarafına vurması izledi. Derim hassastı ve acıyla şaşkınlık içinde sıçradım.

"Benim için say," diye emretti, boynumu ısıtırken bir inilti üzerine geriye doğru eğildim çünkü diğer eli hala amımın artan ıslak ısısında oynuyordu.

"Bir."

"*Parla in Italiano.*"

"Uno."

Eli bacaklarımın arasından kayboldu. Şaplak.

Diğer yanağımda da aynı yer. Ayak parmaklarım yere kıvrıldı ve sıcak yanağımı serin ahşap kapıya bastırdım.

"*Tamamdır.*"

Eli geri döndü, şişen klitorisimle oynuyor, onu sıkıştırıyor ve sonra başparmağının daireleriyle yatıştırıyordu. Nefes nefese kaldım ve kalçalarımı daha da geriye doğru eğdim.

Bir tokat daha.

"Kımıldama."

"*Tre.*" Numaranın etrafında inledim.

Bu ritimde devam ettikçe tokatların sıcaklığı kendi üzerine inşa edildi, yanık kazma kökleri amıma ulaştıkça zevke dönüştü. Raffa benimle rastgele oynamaya devam etti, bana şaplak atmadan önce neredeyse beni boşalttı, daha sert ve daha sert ve sonra benimle tekrar oynadı.

"*Venti*" dediğimde terliyordum, derim vücuduma çok dar geliyordu ve patlayacağımı hissediyordum.

Her yerim ağrıyordu, sadece kömür gibi yanan popom değil, gece boyunca süreceğini bildiğim derin bir ateş, aynı zamanda amım da. Aklıma takılan bir boşluğun etrafında zonkluyordu. Tek düşünebildiğim, orada da bir darbeye ihtiyaç duyduğumdu. Bir tokat, bir penis, bir dil.

İnmek için ihtiyacım olan sürtünmeyi sağlayacak herhangi bir şey.

"İhtiyacım var," çalıştım ama Raffa sıırıslıkla olmuş amımı tek eliyle beni çıldırtmaya yetecek bir baskıyla kavırken, sinirli bir inilti konuşmamı böldü. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen."

"Nereye ihtiyacın var?" diye sordu soğukkanlılıkla, çünkü bir şekilde vücudumu nasıl okuyacağını her zaman biliyordu. "Bu tatlı pembe kıçına bir set daha mı, yoksa gerçekten acı çektiğin bir yere mi?" Bir parmağı klitorisimin üzerinde sonsuz küçüklükte hareket etti.

Kıpırdamamak için dişlerimi sıktım.

"Ne kadar güzel, itaatkâr bir kız," dedi, sesi arzuyla kalınlaşmıştı. "Cezanı bu kadar iyi çektiğine göre artık bir ikramı hak ettiğini düşünüyorum."

Daha da yaklaştı, kalçalarımızı birbirine yaklaştırdı, böylece sikiinin sıcak, kalın çizgisi kıkımın kıvrımında durdu. Avuçlamadığı eli

Kukum boynuma gitti, nabız noktasından nabız kadar aynı şekilde kavradı, başparmağı çenemin mentesinin altına başımı geriye doğru itti. Tüm vücudum böyle eğilmiş, gerginlikten titriyordu. Tek ihtiyacım olan, özümdeki tüm bu gerilimin serbest kalmasını tetikleyecek tatlı, delici bir acı ya da zevk okuydu.

"Şimdi senin şişmiş *incirini* tokatlayacağım," diye beni onun için sürünmek istememe neden olan o mağrur sesiyle bilgilendirdi. "Beş vuruş ve eğer beşinciden önce gelersen, tekrar baştan başlayacağız ve doğru yapana kadar devam edeceğiz. Bütün gece sürse bile. Misafirler gelmeye başlasa ve gece boyunca senin güzel çığlıklarını duysalar bile. È *chiaro*?"

"*Capisco*," diye karşılık verdim, kelime ağızımda şekilsizdi çünkü doğru adam tarafından doğru şekilde vurulmanın verdiği endorfinle bir şekilde sarhoş olmuştum.

"Say onları" demeden önce terli boynuma bir öpücük kondurdu. Tokat.

Vücudum ayak parmaklarıma kadar sallanırken, hisler sakın kalma fikrimi yok etti.

"*Una!*" Bağırdım, yalvarmamak için kendimi zor tutarken dişlerim neredeyse takırdıyordu.

Tokat.

Boğazımdan keskin bir çığlık koptu ve kalçalarım sertçe onun eline doğru sallandı, o da acıyan amımı avuçladı ve acıyı tatlı, ballı bir zevke dönüşene kadar ovuşturdu.

"*Vadesi doldu*." Sözcük ağızımdan yere düştü, tüm dikkatim Raffa'nın iri, nasırlı eliyle paranteze alınmış kalçalarımın arasındaki sıcak noktaya odaklanmıştı.

"Benim için çok iyisin," diye övdü, beni daha da yükseğe, bir ışık kutusunun içinde yüzüyormuşum gibi hissettiren bir alana itti. "Sikmeden önce bu amcığı tokatlamama izin vermen çok tatlı."

Bu tokat daha sertti, parmaklar klitorisimin üzerinde kıvrılıyordu, böylece acı büyük bir metal çan gibi çınlıyordu.

"*Tre!*" Dişlerimin arasından homurdandım, bacaklarım ve kollarım .

"Çok yaklaştın," diye mırıldandı bana. ". Beş dakika içinde avucumun içine boşalmayı bekleyebilirsen seninle gurur duyacağım."

"Evet, Raffa," diye nefes aldım, bir sonraki acı darbeyi beklerken vücudumdaki her kası kilitledim.

İşe yaramadı.

Vuruş ıslak tenime ateş gibi geldi, sesi sessiz odada bir silah sesi gibiydi.

Titriyordum, bacaklarım jöle gibi olmuştu, bu yüzden beni ayakta tutan tek şey boynuma bir tasma gibi sarılmış olan el ve amımın etrafında kıvrılmış olan eldi.

"*Quattro*," diye nefes nefese kapıya dayandım ve kendimi topraklamak için alnımı tahtaya vurdum.

"Sonuncusu," diye fısıldadı Raffa, avucuyla nazik, sert daireler çizerek amımı okşarken. "Çok . Kesinlikle mükemmeldin. Bu sefer, eğer istersen Vera, benim için boşalabilirsin."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, eli şişmiş kıvrımlarımı tamamen terk etmeden bir saniye önce, ancak eskisinden daha büyük bir güçle bana doğru geri dönmek için.

Ciğerlerimdeki hava patladı, göğsüm sıkıştı, vücudumdaki her atom tek bir acımasız an için kasıldı ve sonra -çığlık attım- serbest bırakıldım.

İçime bir ok gibi saplandı, gerginliği parçalayarak kan dolaşımda dağıldı ve vücudumun her santimetresine baş döndürücü bir his taşıdı.

Raffa elini sikiyle değiştirip elini kalçama sildikten sonra beni sıkıca kavradı, kıcımlı daha yukarı kaldırdı ve kavrayan sıcaklığımın içine girdi.

Çılgılığım karmakarışık. İlk orgazm ikinci bir orgazma burun kıvrırken şoktan nefesim kesilmişti, bu daha yumuşak, daha uzun, bir göldeki dalgalar gibi içimde dalgalanıyordu.

"*Così perfetta*," diye homurdandı Raffa beni becerirken, boğazımdaki eli omzuma kaymış, bir kolunu göğüslerime dolamıştı, böylece beni tekrar içine itebilecek ve doruğa ulaşmış bedenimin kapıya çarpmasını engelleyebilecekti. "*Fatta per me*."

Çok mükemmel. Benim için yapılmış.

"*Per sempre*," diyecek iradeyi buldum "beynini sikmek" ifadesine tanım verirken.

Sonsuza kadar.

Boşaldığında, sanki döllerini eski bir pagan tanrıçasına sunulan bir adakmış gibi, bir yalvarış gibi tekrar tekrar kulağıma adımı fısıldadı.

Bunu Raffa Romano'nun "seni seviyorum" deme şekilleri listeme ekledim ve kalbimde diğer üç kelimenin de kitabın sonundan önce geleceğini biliyordum.

Kaldığım süre boyunca.

Birlikte olmamız gerekiyordu ve doruk sarhoşluğuyla, olmamamız için hiçbir neden göremiyordum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Raffa

Hayat, dünyanın acımasızlıklarını anlayamayacak kadar masum ve genç bir çocuk olduğumdan beri olduğundan daha iyiydi. Belki de daha iyiydi çünkü artık dünyanın ne kadar acımasız olduğunu ve kendimi ona karşı savunacak kadar nasıl acımasız hale getirebileceğimi bilen bir adamdım.

Ve o zaman bile, yıldız ışığı ve güneş ışığından yapılmış bir kıza aşık oldum.

Onunla birlikte olduğumda ya da onu düşündüğümde beni ele geçiren duyguyu ancak bu şekilde tanımlayabilirdim. Sanki göğsümde bir süpernova genişliyordu.

Daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti ama bu belirtilerin aşktan bahsettiğini anlayacak kadar şiir okumuştum.

Oxford'da ve Londra'da, geçmişim hakkında hiçbir şey bilmeyen güzel, ilginç kadınlarla çıkmıştım, ama kıyaslanamazlardı.

Guinevere benim hakkımda her şeyi, özellikle de işimin doğasını ve bunu yapmak için nasıl bir adam olmam gerektiğini bilmesede, yine de herkesten çok daha fazlasını biliyordu. İlk andan itibaren, sanki göğsümün nadasa bırakılmış tarlasında bir metre derinliğe gömülmüş ruhumun şeklini hissetmiş ve onu dikkatle hayata döndürmüş gibiydi.

İtalya'ya olan sevgisi, kendisinden önceki kadınların yapamadığı şekilde beni tanımasına yardımcı oldu. İtalya'yı bilmeyen biri beni nasıl sevebilirdi ki? İyi ya da kötü, beni yavaş yavaş ve geri dönülmez bir şekilde şu anki halime getiren ülke. Britanya'da geçirdiğim hiçbir yıl beni bu etkiden kurtaramazdı ve şaşırarak fark ettim ki, bu durum beni memnun ediyordu.

Guinevere'e beni ülkeme yeniden aşık edebileceğini söylediğimde en başından beri haklıydım. Sadece beni her ikisine de aynı anda aşık etmesini beklemiyordum.

Onu sevmek ikisi arasında daha az şaşırtıcı olanıydı.

Hayranlık duyduğum iyi olan her şey ondaydı, üç boyutlu ve canlı bir karmaşıklığa sahip olmak için kendi eşsiz karanlığıyla yeterince gölgelenmişti.

Ama onun beni kendime aşık ettiği gerçeği?

Şok edici.

Son dört yıla, hayır, İngiltere'de geçirdiğim on üç yıla baktığımda ne kadar mutsuz olduğumu görmek zordu. Önce ailemden dışlandım, babam annem ve kız kardeşlerimle hala iletişim halinde olduğumu fark etmesin diye sadece seyrek, gizli iletişim kurdum. Kültürümün konforundan tamamen yoksundum - kim olduğumu iliklerime kadar bilen tek arkadaşlarım kocasının ölümünden sonra yanıma taşınan Martina ile fırsat buldukça ziyaretime gelen Renzo ve Carmine'ydı.

Sonra İtalya'ya döndüğümde, buruk bir eve dönüş yaşadım çünkü Romano kadınlarını Aldo'nun ölümünün ardından etrafta dolaşan akbabalardan korumak için nefret ettiğim bir adamın kirli örtüsünü üstlenmek zorunda kaldım.

Yeni gerçekliğime uyum sağlasam bile, bu beni iliklerime kadar etkileyen bir boyun eğmeydi. İşimin bazı yönlerinden ve beni bu işte bu kadar ustalaştıran ruhumun gölgeli köşelerinden keyif başlasam bile, bu yeni hayattan tam anlamıyla keyif alamıyordum çünkü bu hayatı yaşamak benim kararım değildi.

Guinevere'i sevmek korkutucu olsa da, İtalya'dan ayrıldığımdan beri kendim için verdiğim ilk karar gibi görünüyordu; Oxford ve sivil bir hayat hayalimin peşinden gitmek için geçmişime sırtımı dönmüştüm.

Ben de Vera'nın hayalini canlı tutmak için ne yapacağımı merak ediyordum.

Mutfağın köşesinde bir kadeh şarap içerken durmuş onu izliyordum. Gülüyordu, eli eski İskoç arkadaşı Fergus'un kolundaydı, sanki onu ayakta tutmak için onun desteğine ihtiyacı varmış gibi. Güzel Siyah kadın Bibi burnuna bir fiske vurdu ve onu öyle bir güldürdü ki, müziğin ve San Lorenzo şenliklerinin diğer genel gevezeliklerinin üzerinden hafif tınılarını duyabiliyordum. Özellikle İtalyanca konuşurken daha çok elleriyle konuşmaya başlamıştı ve elleri solgun kuşlar gibi havada uçuşuyordu.

Onun ışıltısından başka bir yere bakmak mümkün değildi.

Martina yanıma sokulup kalçasını tezgâha yaslayarak birbirimize bastırırken, "Onun için tamamen gitmişsin," diye gözlemledi.

Genelde fiziksel temastan kaçınan biri olarak, fırsat buldukça Renzo ve benimle temas kurmaya çalışıyordu. Guinevere ile tanışmadan önce benim fark etmediğim gibi onun da dokunmaya aç olup olmadığını merak ediyordum.

İçimi çektim ve ona doğru sinirli bir bakış fırlattım.

"Bana yanlış bir baş gibi iç geçirme. Ben senin en iyi arkadaşlarından biriyim ve bilmeni isterim ki derin bir bilgelikle doluyum."

"Sanırım saçmalıktan bahsediyorsun."

Dirseği yan tarafıma saplandı, ama ben ona karşı hazırdım, bardağımı tezgâha koydum, böylece ona kafa kilidi atabilecektim.

Renzo ortaya çıktı ve bize hafifçe göz kırptı. "Oh, on bir yaşına geri mi dönüyoruz?"

Martina gevşeyen elimden kurtulmak için kıvranırken, "Onu kızdırma," dedi. "Aşık olduğunu görmüyor musun?"

Renzo ona en iyi etkilenmemiş bakışını attı, bu bakış Martina hariç neredeyse herkes üzerinde etkiliydi.

"Fark etmemiş gibi davranma." Bir parmağını ona doğrulttu ve sonra yüzüme doğru salladı. "Hiçbirimiz seni daha mutlu görmedik."

Omzumu hafifçe silktim ama sırtıtmaya başladığımı şarap kadehimin arkasına saklamak zorunda kaldım.

"Ah, Raffa," dedi, yine de bunu görerek yanıma doğru yumuşadı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Yudumladığım şarap ağzımda ekşidi ve yutmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Milyon avroluk soru bu değil miydi?

"Yapmak istediğim şey ile doğru olduğunu bildiğim şey arasında bir gerilim var," diye itiraf ettim.

Renzo tüm dikkatiyle beni süzdü. "Çok uzun zamandır istediğini yapmakta tereddüt etmiyorsun."

"Bu sadece benimle ilgili değil," diye tersledim, sonra iç çektim. "Eğer ondan kalmasını istersem

. . . Ona her şeyi anlatmak zorunda kalacağım. Ya benden nefret eder ve bir sonraki uçakla gider ya da beni hala sevmenin bir yolunu bulur ve ben de onu kadını olarak ömür boyu tehlikeye atarım."

Renzo, "Ona söylesen de söylemesen de iki gün içinde uçağa binecek," diye söze girdi.

"Ve benim tanıdığım adam kadınına bir şey olmasına izin vermez," dedi Martina çenesini havaya kaldırarak, gözleri anılarla parlayarak.

Sonunda bana gerçeği söylediği gece. Kocasının bıçağının ucuna saplanarak öldüğü gece.

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "Onu sonsuza kadar güvende tutacaksa yarın onun için ölebilirim. Onu böyle sevmek... ondan kalmasını istemenin ne kadar yanlış olduğunu göremiyor musun?"

Renzo, Guinevere'in hâlâ arkadaşlarıyla konuştuğu gayriresmî oturma odasına bakarak, "Yapardı," dedi. Ludo da onun omzundaydı, Vera'yla dayanışma içinde bir Sanpellegrino içiyordu çünkü o . Hepimiz arasında en iyi kalbe sahip olan oydu, bu yüzden bu ikisinin sessiz ve kalıcı bir bağ kurmuş olması beni şaşırtmadı.

Gençliğimizden beri tanıdığım askerlerimden biri olan Gustavo, üniversitede tarih profesörü olan eşini tanıtmak için Guinevere'e yaklaştı.

Guinevere'in yüzü aydınlandı.

"Biliyorum," diye mırıldandım, çünkü bana her baktığında sevgisini yüzümde bir ışık gibi hissedebiliyordum. "Ama benim onun kahramanı olduğumu, kırmızı Ferrari'mle onu yol kenarında kurtaran beyaz atlı prens olduğumu sanıyor. Ya bagajda bir ceset olduğunu bilseydi? Ya kaç kişiyi öldürdüğümü bilseydi?"

Ve bundan ne kadar keyif aldığımı düşündüm ama söylemedim.

Martina yanağını omzuma bırakmadan önce boğazının arkasından sempatik bir ses çıkardı ve Renzo diğer tarafımda durmak için hareket etti, omzuma çarpacak kadar yakındı. İkisinin arasında sıkışıp kaldığımda, Guinevere'in hayatımda zaten var olan güzelliğe gözlerimi açtığı için minnettar hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim onlara. "Bunca yıldır benim sefil kıcıma katlandığınız için. Siz olmasaydınız ben burada olamazdım."

Eğer benim bu alışılmadık coşkunuğuma şaşırmışlarsa bile gözlerini bile kırpmadılar. Bunun yerine Martina birasını ikimize doğru kaldırdı ve "*Per sempre*" demeden önce biz kadehlerimizi kaldırıma kadar bekledi.

Sonsuza kadar.

Buna kadeh kaldırabilir ve ne yaparsam yapayım, arkamı yaslayabileceğim *bir ailem* olduğu gerçeğiyle rahatlayabilirdim.

"Ne olursa olsun, patron," dedi Renzo. "Bence ondan kalmasını istemelisin. Senin olduğundan daha iyi olduğunu düşünüyor, evet, ama bence ikiniz de onun gerçekte olduğundan daha iyi olduğuna inanıyorsunuz. O akıllı biri, Raffaele. Eğer araştırdıysa, ki araştırdı, kendi sonuçlarını çıkarma fırsatı bulacaktır. Sadece bunu yapmak istemedi."

İlginç bir argümandı, daha önce düşünmemiştim.

Guinevere görüldüğünden daha karanlıktı. Tatlı, kirli zihninin sadece en ahlaksız fantezilerinde hayal ettiği şeyleri yapmasını emreden sesimin sert çatlağına bayılıyordu. Kendisini güvende hissettiğini itiraf etti.

Fortezza da Basso'nun dışında ona fahişe diyen *stronzo*'nun parmağını kırdı. Grekolara kurulmasına yardım ettiği tuzağın Ligurya Denizi'nde boyunlarına dolanmasını keyifle izledi.

Evet, karanlık bir tarafı vardı ve bu taraf gecenin fısıltılar gibi beni çağırıyordu. Bana bu kadar çekici gelmesinin nedenlerinden birinin bu olduğuna bile inanabilirdim.

Ama kendini algılamak çok aldatıcı bir işti ve bunu en iyi benim bilmem gerekirdi.

Guinevere'in ailesi hayatı boyunca ona iyi olmasını ve iyilik yapmasını söylemişti. Onun iyi bir kız kardeş, iyi bir kız evlat olduğunu öylesine pekiştirmişlerdi ki, yatak odasında ona bir kız dediğimde sevincin fiziksel titremelerini hissedebiliyordum.

Şimdi *iyi*, herkes kadar kendisine de verdiği bir etiketti. vardı.

Ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onun bu halini değiştirebileceğinden emin değildim.

Guinevere dışında kendini düşünmedi.

Floransa'da köklerini verimli bir toprak bulmuş, hayatı boyunca aradığı besini içine çekmiş, çiçek açana kadar başını güneşe doğru eğmişti. Kendine güveni her geçen gün artıyor ve bununla birlikte benlik duygusu da geliyordu.

Görölmeye değerdı.

Yine de, olduğun şeyden büyümele tamamen değışmek arasında bir fark vardı. Ve eğer kalmak ve benim kadınım olmak istiyorsa bunu yapmak zorundaydı.

Kralının altındaki kraliçe olmak zorunda kalacaktı.

Onun asil ve gölgeler içinde yanımda, Plüton'unun Proserpina'sı olduğunu düşünmek, boğazımı beni boğmakla tehdit edecek kadar büyük bir umutla sıktı.

Gecenin sonunda, misafirlerimiz gittikten sonra ona söyleyeceğimi ilan etmek için ağzımı açmak üzereydim ki Carmine odaya hafif dağınık bir şekilde girdi. Hemen tezgahın üzerindeki şarap sürahisine yöneldi ve kendine büyük bir kadeh doldurdu.

Bir an sonra Martina'nın bir arkadaşı belirdi, boynu ve omzunun birleştiği yerde küçük bir çürük vardı.

Martina, Renzo ve ben Carmine'nin kendini beğenmiş sırtışını görmezden gelerek kıkırdadık. Pahalı şaraptan büyük bir yudum aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi.

"Susuz mu kaldın?" Martina alay etti.

Carmine göz kırptı. "Umarım sakıncası yoktur, Raffa. Spor salonundaki bankı biraz cinsel içerikli egzersiz yapmak için kullandık."

Ona gözlerimi devirdim, ama ruh halim o kadar iyiydi ki biraz bile sinirlenemedim.

"Oh," dedi. "Çiçekler için kimi kullandıysan kovmalısın patron. Fuayeye krizantemlerden oluşan bir aranjman bırakmışlar."

Şeytanı uzaklaştırmak için bir işaret yaptı ama ben onun sözleriyle o kadar meşguldüm ki buna aldırış etmedim. Hizmetçim Annella, parti için evi süslemeleri için birilerini tutmuştu ama süslemeler çoğunlukla Floransa afişleri ve beyaz ve kırmızı çiçeklerle dolu büyük vazolardan ibaretti.

Krizantem değil.

İtalya'da sadece mezarlarda ve cenazelerde kullanılırdı ve batıl inançları olan bir halk olarak diğer durumlarda bunlardan kaçınırdık.

"Göster bana," dedim.

Carmine şarap kadehini tezgâhın üzerine bıraktı ve hemen ayıldı. Martina ve Renzo, birinci kattan geçip merdivenlerden fuayeye inerken arkamdan geldiler.

Çiçekler, ortadaki mermer masanın üzerinde büyük, alçak bir kâsenin içindeydi.

Çiçekleri araştırdım ve kâsenin kenarına tünemiş küçük bir kart buldum.

"Ölmedim ama hayatımın nefesini kaybettim."

Ölmeyeceksin. Yavaşça gitmeyeceksin.

Bu yüzden onun yerine nefesini alıp boğulmanı izleyeceğim.

San Marco

Sanki Dante'nin *İlahi Komedya*'sından alıntı yapılmış gibi, nefes alamıyordum.

Dehşet, boynuma sıkıca geçirilmiş bir ilmek gibiydi, tüm kanım başıma hücum ediyor ve elimi masaya dayamak zorunda kalacağım kadar şiddetli bir baş dönmesine neden oluyordu.

Elbette nefesimin kim dair tek bir seçenek vardı. O da yukarıda bir partide arkadaşlarıyla gülüyordu.

Renzo kartı elimden aldı ve vahşice küfretmeden önce okudu ve Martina'ya uzattı.

Carmine mektubu okuduktan sonra, "İki gün içinde gidiyor," diye yatıştırdı. "O zamana kadar dikkatli olmalısın."

Konuşamıyordum, sürekli kapanan ilmik yüzünden sesim kısılmıştı.

"Ona kalmasını söyleyecekti," diye mırıldandı Martina, eli ön koluma yumuşak bir şekilde değiyordu.

"İşte bu yüzden asla yapamadım." Sözcükler neredeyse hırıltıyla çıktı, havasız kalan ciğerlerimden sıkıldı. "O zaten çok şey atlattı. Ondan bunu atlatmasını istemeyeceğim."

"San Marco her kimse eninde sonunda bulacağız onları," diye yemin etti Renzo. "Bunlardan daha kötü aptallıklar yaşadık. Pietralar, Aldo'yu kaçırdıkları için onları parçalamadan önceki hallerinden eser kalmadı. Sekiz Greco üyesi, bize karşı gelmeye cüret ettikleri için DIA tarafından yargılanmayı bekleyerek çürüyor. Bu şiirsel orospu çocuğunun tehdidini de sona erdireceğiz."

"Evet," diye tıslayarak kabul ettim, çünkü öfke parmaklarını boğazımdaki ipin altından geçirip ipi gevşetmişti.

Şiddetin karanlık neşesinin kanımı doldurmasına ve beni paniğin eşiğinden döndürmesine izin verdim. Il Gentiluomo karanlık köşelerde ve arka sokaklarda fısıltılarla konuşulan bir figürdü. O kadar korkunç bir adamdı ki efsane haline gelmişti. Kısa bir an için, Guinevere'in yanında insan derisi içinde çok uzun zaman geçirdiğim için o canavarın ben olduğumu unuttum.

Ama her ikisi de olmadığım bir gelecek yoktu ve Guinevere'le birlikte seçimlerimin sonuçlarına katlanarak yaşayabileceğim bir gelecek de yoktu.

"Annella ile konuş. Dekoratörün ya da çiçekçinin adını öğren ve bunları kimin gönderdiğini bul," diye emrettim, uyuşmuş zalimliğin soğuk örtüsü omuzlarıma tekrar yerleşirken. "Bana adamı bul, bana haberciyi bul, umurunda değil. Sadece bana bunun için öldürecek birini bulun."

Renzo ve Carmine, emirlerimi yerine getirmek için merdivenlerden yukarı çıkmadan önce başlarıyla onayladılar.

"Raffa," dedi Martina, sesi yumuşaktı, eli hâlâ kolumdaydı ama ben hissetmiyordum.

"Şimdi olmaz. Parti sona erdi. Önümüzdeki bir saat içinde paniğe yol açmadan toparlayın. Bundan sonra aile dışından kimsenin bu eve girmesini istemiyorum."

Guinevere ile aynı çatı altında olmak şöyle dursun, daha uzağa fırlatamayacağım kadar güvenmediğim insanların aynı şehirde olması fikri bile içimi ilkel bir öfkeyle dolduruyordu.

Martina duruşu değişmeden önce bir an tereddüt etti, omuzları sıkılaştı, omurgası normal askeri duruşuna döndü. "Evet, patron."

"Ona hiçbir şey dokunamaz," diye bağırdım. "Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde, ölmeden önce onu bir arı bile sokmayacak. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı.

Kadınımı bulmaya gittim ve gecenin geri kalanında onu yanımdan ayırmadım. Bir bakıma göğüs kafesimde alevlenen öfkeden memnundum. Neredeyse kalbimdeki ezici kederi bastırıyordu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Guinevere

Parti büyük bir başarıydı.

Arkadaşlarımızı bir çatı altında toplamak, lezzetli yemekler yemek ve bir üniversite öğrencisi olarak hiç sahip olmadığım şeyler hakkında konuşmak inanılmazdı. Felsefe, edebiyat, her yıl San Lorenzo Bayramı gibi kültürel kutlamaların önemi ve İtalyanların yemekleriyle olan ilişkisi. Çok *zenginleştiriciydi*. Her şeyiyle. Köklerimi kazmak için zengin, yemyeşil bir toprak, böylece ayrılmak zorunda kalmadan önce bu yerin ve bu insanların tüm besinlerini emebilirdim.

Gitmek zorunda kalsaydım.

Raffa partinin ilk yarısında mesafeliydi ama son iki saatini benimle geçirdi, elini belime dolayarak beni yanına çekti. Arkadaşlarımla onu anlayabilmeleri için yavaş ve sabırlı bir İtalyanca ile konuştu ve hatta Fergus'u İtalyan futbol ligi hakkında bir tartışmaya dahil etti.

Bir noktada Greta bana doğru eğildi ve fısıldadı, "İyi iş, Guinevere. O bir İtalyan rüyası."

Artık herkes gitmiş, palazzo'da sadece dayanak noktaları kalmıştı. Servio ve Annella, saat gece yarısını geçmesine rağmen etrafı temizlemeye başlamışlardı bile, ama bu iş bitmeden yatmayı reddediyorlardı.

Onların da bize katılmasını isterdim ama diğerlerinin olması yeterliydi.

Perseids geleneğim için her şeyi hazırladıktan sonra onları bulduğumda çalışma odasında gevşek bir düğüm halinde toplanmış, sessizce konuşuyorlardı, ama içeri girer girmez sessizleştiler.

Nedense gergindim, ellerim birbirine dolanıyor, nemli parmaklarım birbirine dolanıyordu. Belki de Michigan'da sahip olduğum ama benimle konuşmayan ailem ve burada kurduğum ama belirsiz bir geleceğe sahip olduğum ailem için iki ev hasreti çektiğim içindir.

"Memlekette ailem yazın çoğunu Gun Lake'teki kulübemizde geçirir," diye İtalyanca açıkladım, çünkü haftalar sonra bu artık doğaldı

Pratik. "Meteor yağmuru sırasında birlikte çimlere uzanır ve kayan yıldızlar için dilek tutarız."

Raffa'nın bakışlarının sıcak eller gibi yüzümde ve bedenimde sahiplenici bir şekilde gezindiğini hissedebiliyordum. Bakışları "Seni seviyorum." diyordu. "Sen benim kayan yıldızımsın." diyordu.

"Gelip benimle terasta uzanır mısın ve benimle bir dilek tutar mısın?" Kendimi biraz çocuksu hissederek ama utancımı bir kenara iterek usulca sordum çünkü artık bunu nasıl yapacağımı daha iyi biliyordum.

Ludo önce bana doğru yürüdü, sonra da kapıdan dışarı çıktı.

Terasa gideceğini biliyordum ve bu hareketi onun cevabıydı.

Diğerlerine bakarken ağzımdan bir gülümseme yayıldı.

"Dileklerin bir sınırı var mı?" Carmine da kapıya doğru yürürken sordu. "Çünkü aklıma beş ya da altı tane geliyor."

Homurdandım. "Hayır Carm, dileklerin bir sınırı olduğunu sanmıyorum. Bu bir galaksi, cin değil. Ölçek biraz farklı."

Martina ve Renzo hemen arkasından onu takip ettiler. Martina yanımdan geçerken kolunu hafifçe benimkine çarptı ama Martina yanağıma tatlı bir öpücük kondurmaktan geri durmadı.

Bu da Raffa'yı dar kalçasını masasına yaslamış, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmış, o havalı görünüşünün ve pahalı zırhının altında kim olduğunu öğrenmeden önceki halinin bir kopyası olarak bıraktı.

Çıplak ayaklarımın üzerinde sessizce ona doğru yürüdüm ve elimi uzatarak sordum.

Kendi elini kaldırmadan önce bir an için ona baktı ve çok daha büyük olan avucunun içine yavaşça aldı. Tekrar bana baktığında, gözlerinin yanında gerginlik çizgileri ve sonbahar kahverengisinde zengin bir huzursuzluk vardı.

"Bir ya da iki dilek tutabilirim," diye itiraf etti.

Cevap olarak elini sıktım ve onu sessizce evin içinden geçirerek mutfağın dışındaki büyük terasa götürdüm. Terasın köşesinde biraz yer açmış, kalın battaniyeler ve birkaç yastık sermiştim çünkü kaldırım taşı çimen kadar rahat değildi.

Ludo, Martina ve Renzo, siyah kadife gökyüzüne savrulan parlak yıldızların süt gibi dökülüştüne bakmak için başlarını geriye eğmiş bekliyorlardı.

"Genelde kafa kafaya yatarız," dedim battaniyeye basıp dizlerimin üzerine çökerken ve Raffa'yı da yanıma çekerken.

Herkes öne çıkıp benimle birlikte uzanırken hiç tereddüt yoktu. Sağımda Martina, onun yanında Renzo, onun yanında Carm ve solumda Raffa'nın diğer tarafında Ludo. Hepimiz yerleştiğimiz anda derin bir nefes aldım ve enerjimizin kapalı devresinin üzerimden akıp gittiğini hissettim.

Raffa da sanki çok uzun zamandır temiz hava almamış gibi derin derin nefes aldı. Birbirine dolanmış ellerimizi göğsüne götürdü ve kalbinin üzerine bastırdı.

Kalbinin avucumun altında attığını hissedebiliyordum.

"Ah! Şunu gördün mü?" Carmine elini kaldırıp gökyüzündeki bir noktayı işaret ederek haykırdı. "İlk dileğim Pistoia'da tanıştığım bir esmerle ilgili."

"Dilekleri paylaşmamanız gerekiyor," diye mırıldandı Ludo. "Bu uğursuzluk getirir. Gerçekleşmeyecekler."

"Kendi şansımı kendim yaratırım."

Boynumdaki hiç çıkarmadığım *cornicello* tılsımına bir dokunuş. Gökyüzünden aşağı baktığımda Raffa'nın diğer elinin kolyeye uzandığını gördüm.

"Bunu sonsuza dek takacağına söz ver," dedi sessizce ama garip bir şekilde yoğun bir şekilde.

"Bu kadar batıl inançları olan bir İtalyan olduğunu bilmiyordum," diye takıldım ama yüzündeki ciddiyet gülümsememi azalttı. "*Certo, Raffa, se desideri.*"

Evet, Raffa, eğer istersen.

"Seviyorum." Elini bıraktı ve bir kez daha yıldızları seyretmek için başının arkasına koydu.

Gökyüzünde büyük bir beyaz çizgi patlarken Martina, "Ah, bu Duomo'ya çarpacak gibi görünüyordu," diye haykırdı.

İnsanlar yatmaya gitmeye başlamadan önce karanlıkta en az bir saat geçirdik ve şanslı yıldızlarımızı saydık. Önce Martina ayağa kalktı, kısa bir süre durakladıktan sonra kalkmasına yardım etmesi için Renzo'ya elini uzattı. O da elini tuttu ve eve girdiklerinde bırakmadı.

Ardından Carmine çıktı, esnemesiyle yüzü ikiye bölünmüştü ve gecenin erken saatlerindeki bir cilveleşmenin onu yıpratmıştı.

Ludo giderken sessizce gitti, sadece iyi geceler dileyerek ayağını benimkine vurmak için durdu.

Balkon kapılarını arkasından kapattı.

Raffa ve beni yıldız ışığının altında bırakarak.

Aynı anda başlarımızı birbirimize çevirdik ve bir sonraki an öpüşüyorduk. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi ağzımı aldı, dudaklarımı yudumladı, sanki dudaklarım dudaklarında olmadan yaşayamayacakmış gibi benden derin derin içti. Temasımızı kesmeden beni vücuduna çekti, sertleşen sikini karnıma yaslamak için belime bastırdı.

İnledim, ellerimi saçlarına gömdüm ve kalçalarına doğru kaydım, böylece ona düzgün bir şekilde sürtünebildim.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Bir eliyle göğüs kafesime bastırdı, böylece doğruldum ve sonra kısa elbisemi ellerinin arasına aldı, vücudumu kıvırmak ve kollarımı kaldırmak zorunda kalana kadar yukarı çekti ve başımın üzerinden aldı.

"*Così bella immerso nella luce della luna,*" diye mırıldandı, siyah, ışıltılı gözleriyle beni incelerken, sanki yıldızlarla kaplı gökyüzünden parçalar düşmüş gibi.

Ay ışığında yıkanmak çok güzel.

"*Voglio bagnarti di sborra,*" diye devam etti vücudumu bir esaret gibi saran o ipeksi sesiyle.

Seni döllerimle yıkamak istiyorum.

Eliyle iki bileğimi arkamdan kavradı, böylece göğsüm dikleşti, meme uçlarım gecenin serin havasında çakıllandı. Her birini sertçe emmek için bıçakladı ve sonra üzerlerine daha soğuk hava üfledi, böylece titredim.

Dumanlı nakaratına devam etti, göğüslerimi emmek ve ısırarak arasında gidip gelirken ayın yüzü altında bana yapacağı her şeyi açıkladı. Etim kıpkırmızı olmuş, içeriden sızan loş ışıpta ve gökyüzünün gümüş ışıltısında bile görebildiğim diş izleriyle halkalanmıştı.

Hayatımın geri kalanında her gün onun diş izlerinin tenimde olmasını isterdim.

"*Ti scopero ovunque.*"

Seni her yerde becereceğim.

Boştaki eli göğüslerimin arasından göbeğime doğru kayarak tangamın altından geçip amımı avuçladığında nefesim kesildi. Bu onun en sevdiği hareketlerden biriydi, o büyük elini seksimin etrafında tam bir sahiplenme gösterisiyle kıvırmak beni her zaman avucunun içine sızdırırdı.

"*Ti scopero la bocca. La tua figa. E il tuo culo stretto,*" diye devam etti, iki parmağını içeriye sokup bükürken kelimeler artık gırtlaktan geliyordu

İç duvarımdaki o hassas çıkıntı, görüşümün kendi yıldızlarını üretmesini sağladı.

Ağzını sikeceğim. Amını. Ve dar kıcını.

Bir tane daha ekleyip beni daha sert sikerken kalçalarım bilinçsizce parmaklarına karşı sallandı.

"Bunu ister misin, *cerbiatta*?" diye mırıldandı boğazıma karşı, oradaki deriyi de ısırdı, böylece sabah şehvetinin mücevherleriyle süsleneceğimi biliyordum. "Sana her yerde sahip olmamı ister misin?"

"Evet," diye tısladım hemen, dudaklarını yakalamak için eğildim. "Seni her yerde istiyorum. İşimiz bittiğinde vücudumun tek bir santiminin bile sadece bana ait olmasını istemiyorum."

Onun koca aletini kıcıma alma düşüncesi karanlık bir şekilde cazipti. Daha önce Amerika'da kendimi orada parmaklamıştım, sıkıca kıvrılmış girişi merak ediyordum, yasadışı temastan dolayı amımda biriken ıslaklığın kabarmasıyla şok olmuştum. Odamda, geceleri fantezilerimle baş başa kaldığımda, iyi kız olmanın zincirlerinden kurtulmuştum ve içten içe olmadığım her şekilde kendimi şımartabilirdim.

Raffa beni aniden sırtüstü çevirdiğinde nefesim kesildi, eli düşüşümü engelledi, böylece nazikçe yere indim. Elleri pantolonuna giderken bile vücudumda dizlerinin üzerinde yürüdü, kemerini ve fermuarını ustalıkla çözdü ve sikini dar sınırlardan çıkarana kadar serbest bıraktı.

Gümüş ışığa boyanmış *güzel* görünüyordu, geniş shaftın etrafındaki damarlar kabarık ve ağız sulandırıcıydı, baştaki precum ay ile aynı renkteydi.

"Benim için ardına kadar aç."

Bu ısırıcı ses tonuyla ürperdim ve ağzımın açılmasına izin verdim, dilimi dışarı çıkarıp tenini selamladım, o da doğrudan açıklığıma kaydı. Tadının tuzlu ısırığıyla mırıldanırken gözlerim usulca kapandı. Çenemi içgüdüsel olarak gevşettim, artık buna alışmıştım. Onu nasıl derin, sert ve sık sık içime alacağımı bana çok iyi öğretmişti.

En sevdiğim hislerden biri, taşaklarını ağzımın ve boğazımın derinliklerine sokan sikinin kamasıydı. Her santimini almanın zaferi içimden kasıklarına doğru yükseldi, böylece sürtünme için çaresizce kıpırdandım ve uyluklarımı birbirine sürttüm.

Artan çaresizliğimi hissederek gömleğini yırtıp arkasına yaslandı ve elimi teninde keskin bir şekilde kesilmiş olan karın bölgesine götürdü. İnledim

Bir eliyle başımı daha yukarı kaldırdı ve diğer eliyle de parmaklarını kaygan kıvrımlarıma daldırabilmek için bacaklarımı ayırdı.

"Dudakların sikimin etrafında gerilmişken çok güzel görünüyorsun," dedi bana hırıltılı bir İtalyanca ile. "Sanki beni emmek için yaratılmışsın. Sikimi almak için yaratılmışsın."

Onu sırtüstü emdiğimde inledi, dökülen kremayı toplamak için dilimi yarığının üzerinde gezdirdim. Parmakları amımın içinde kıvrıldı ve elinin topuğu klitorisime bastırdı, böylece bacaklarım titremeye başladı.

"Evet, küçük geyik yavrusu, sikimi boğazına kadar sokarak gel," diye emretti.

Raffa ile olan her şeyde olduğu gibi, itaat etmekten başka seçeneğim yoktu. Çığlıklarım şaftı tarafından boğuldu ve bir kez öğürdüm, bu yüzden horozu daha da derine kaydı ve ağzımın sürüş dickinin etrafında sıkı bir şekilde kavradığı şekilde inledi. Orgazmım keskin ve kısıydı, şehvetimin sonunda sadece onu daha da güçlendiren bir ünlem işaretiydi.

Raffa bir an sonra ağzımdan çekildi, doruğa ulaşmasını engellemek için salyaları akmış, kızarmış sikinin köküne büyük bir elini sıkıştırdı.

Ayağa kalkarken, "Külotunu çıkar ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye talimat verdi. "Beni böyle bekle ve kendine dokunma."

Bu emir üzerine hafif bir inilti çıkardım ama o kapıya gidip herkesin yatakta olduğundan emin olmak için içeriye bakarken istediğini yaptım ve içeride kayboldu.

Geri döndüğünde, pozisyonumu almıştım, *figa* ve *culo*'m açılmış bacaklarımın arasında havada duruyordu.

"*Così carina*," diye övdü arkamdaki battaniyenin üzerine diz çökerken ve cam bir şişe yanıma düştü. Zeytinyağı.

Raffa'nın şişeyi kaldırıp kapağını açmasını ve avuçlarına biraz dökmesini izlemek için başımı çevirdim. Sıvıyı ısıtmak için avuçlarını birbirine sürttü ve sonra kaba kaygan ellerini yıldız ışığının altında parıl parıl parlayana kadar kıcımın üzerinde gezdirdi.

"*Che bella*," diye mırıldandı, sesi neredeyse şehvetten sarhoş olmuş gibiydi, yağlanmış ellerinin üzerimdeki görüntüsüne bakıyordu.

Nefesim kesildi, başım omuzlarımın arasına düştü, sikinin başı girişimi öptü ve sonra amımın içine yumuşak bir şekilde kaydı, kalın parmaklarıyla yolu kolaylaştırdı, böylece onu tek bir vuruşta alabildim. Kalçalarımı onunkilere doğru geri ittim, aşağı doğru sürtündüm, ama o sadece derin, yavaş daireler çizerek hareket etti, bu da kalçalarımındaki arzuyu şok edici dalgalar halinde titretti.

Yağlı başparmaklarıyla buruşuk deliğime masaj yapmakla çok meşguldü, biri içeri girene kadar her geçişte daha derine bastırıyordu. Alışık olmadığım bu yanıkla sıçradım ama diğer eli beni kalçamdan sabit tuttu ve İtalyanca yumuşak, anlamsız övgülerle beni susturdu.

"Benim için iyi ol," diye mırıldandı ve nefes nefese kaldığımı, kalçalarımı işe yaramaz çarpıntılarla çalıştırdığımı fark ettim çünkü hisler vücudumu bombardımana tutuyordu.

Ayak parmaklarımın kıvrılan uçlarında hissedebiliyordum. Saçlarımın köklerinde ve dişlerimin dibinde. Her yerdeydi, etrafımda ve içimde.

Raffa, Raffa, Raffa ağzımda herhangi bir dilde bildiğim tek kelime gibi.

Başparmağını bir parmağıyla değiştirdi ve sonra bir diğerini yavaşça kenarın içine soktu, yanığa batmadan önce beni tıslatacak kadar gerdi.

"Kızımın zevki sevdiğini biliyorum," dedi parmaklarını kıcıma sokarken, diğer avucuyla beni hareketsiz ve açık tutarken ve bakmadan gözlerinin beni bir delikte horozuyla ve diğerinde parmaklarıyla nasıl açtığına sabitlendiğini .

"Ama o da biraz acıya bayılır."

Aynı fikirde değildim. Çünkü beynim kısa devre yapmış ve ağzım onun adını söylemek ve ara sıra yalvarmak dışında çalışmaz olmuştu.

"Sikimi burada mı istiyorsun, *mia dolce cerbiatta*?" diye mırıldandı bana, üçüncü bir parmağı deliğimin sıkı kavramasına bastırarak masaj yaptı, ta ki yol verene ve eklenen rakamın etrafında sıkıca kapanana kadar.

Sırtım eğilirken ve beklenmedik bir zevk anımı ve kıcımlı bıçaklarken, kenar ortada buluşurken ve daha derine inerken başımı kaldırarak haykırdım, böylece titredim ve titredim ve titredim. Kuvvetle dişlerim birbirine çarptı ve kırılarak kapanan göz kapaklarımın ardında görebildiğim tek şey beynime kazınmış gece gökyüzüydü, iğne ucu kadar renkli bir galaksi.

"Çok iyi," diye mırıldandı, ben bir tüy gibi onun pençesine geri dönerken. "Seni burada becereceğim ve bu parçana sahip olacağım. Buradan sonra nereye gidersen git, ilk zevk anların hep benim olacak."

Tembel bir protestoyla ağzımı açtım, ona gitmek istediğim tek yerin sonsuza dek onun odasında -bizim odamızda- yatmak olduğunu söylemek için.

Ama sonra parmakları beni terk etti, sadece bir tanesi hafifçe gerilmiş deliğime sanki yakıcı aletin baskısı için açık tutuyormuş gibi takıldı.

Her kasımı o kadar hareketsiz tuttum ki, dar deliğimi çelik gibi uzun boyuyla yavaş yavaş doldururken titreyiyor gibiydim.

Taşakları sırlıklam olmuş amcığıma bastırırken ve sonunda içime girerken usulca haykırdım, başım boynumda gevşedi. En yasak yerimdeki sıcaklığı ve yakıcılığı tenimin iç kısmında bir sahiplik damgası gibi hissettirdi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde onun olduğunu hissetmemi sağladı.

Elleri kaburgalarımı kavradı ve belimin altından geçerek kalçalarımı tutmak için kışımın üzerinden yukarı çıktı.

"Seni şimdi sertçe becereceğim, *mia stella cadente*," diye uyardı beni, sesi kalçalarım ve ruhuma dolanmış hissettiğim aynı özlemle yıpranmıştı. "Sana şimdi ve sonsuza dek sahip olacağım."

"Evet," diye , kalçalarımı daha da yukarı kaldırdım, böylece daha derine indi ve beni titretti. "Sonsuza dek bana sahip ol."

Beni becerme şekli söz verdiği gibi vahşiceydi. Dişlerimin arkasında tükürük birikmesine neden olacak şekilde giriş yerimin en sıcak, en dar noktasına kadar yavaş ve yumuşak bir şekilde kendini çekiyor ve ardından kalçalarını sertçe kırarak derinliklerimi tekrar deliyordu.

Tekrar ve tekrar.

Daha sert ve daha sert.

Yağlanmış kalçalarımındaki ellerim yoğunluğun altında kayarak pençelere dönüştü, parmak uçlarım oval çürükleri damgaladı ve tırnaklarım bana değerli taştan bir Rönesans kemeriymiş gibi takacağım yarım ay çizikler verdi.

Dirseklerimi kilitledim, böylece onun itişine karşı geri çekilebildim, daha derine ve daha derine düştüm, derin, dünyevi zevkin her şeyi tüketen hissine kayboldum.

Ve temiz eliyle uzanıp iki parmağını sürekli sızıntı yapan, şişmiş amıma soktuğunda, başımı arkaya attım ve orgazmımı aya doğru uludum.

Saniyeler sonra o da boşaldı ve her iki deliğime de sıcak tohum yağdırana kadar sikini yumruklamadan önce dikkatlice dışarı çekti.

Ve geldiğinde, adım bir pagan birlikteliğinde olduğu gibi aynı aya haykırdı, yıldızların altında herhangi bir yasal belge ve bağlayıcı kod imzalamış olmamızdan daha ebedi hissettiren bir evlilik.

Ben onundum.

Tamamen, unutulmaz bir şekilde, öleceğim güne kadar.

Daha sonra, atılmış tasarımcı gömleğiyle beni elinden geldiğince temizlediğinde, hiç düşünmeden mahvettiğinde, beni kollarına aldı ve

beni karanlık ve sessiz evin içinden geçirerek görkemli yatak odasına götürdü. Kollarının çemberinden çıkmama izin vermeden yatağa girdi ve sonra beni bir kedi yavrusu gibi gövdesine kıvrılmış bir şekilde yerleştirdi.

Tamamen bitkin düşmüştüm ama bana soracağından artık çok emin olduğum o üç küçük kelimeyi duymayı bekleyerek uyanıklığa sarıldım.

Kalacak mısın? mısın? mısın?

Bunları zihnimde bir büyü gibi tekrarlardım ve o konuştuğunda, ilk başta bunları kendisinin söylediğini düşündüm.

Ama hayır.

Bir eliyle saçlarımı, diğeriyle kalçamı okşarken, "Bu gece gördüğümüz tüm yıldızlardan daha parlaksın," diye itiraf etti. Sanki bir santimimin bile bir an bile sevilmemesine dayanamıyormuş gibi. "Lütfen, bana bir söz ver."

"Ne?" Boğazıma düğümlenen umutla fısıldadım.

"*Segui la tua stella,*" diye mırıldandı. "Bu 'kaderini takip et' demek. Sırf Gemma'yı kaybettikleri için kendini suçlu hissediyorsun diye eve gidip ailenin hayatını daha fazla yönlendirmesine izin verme. Hayalleriniz pahasına iyi davranarak onların hayatlarını kolaylaştırmanız gerektiğini düşündüğünüz için. Bu gece kafanın içinde ne dilersen dile, seni ne kadar desteklediğimi göstermek için yanında olmasam bile benim için onları yerine getir."

Kanallarına hücum eden gözyaşı seline gözlerimi kırıştırdım ve onları irade gücümle zapt etmeye çalıştım.

Bu gece tek dileğim Raffa'yla sonsuza dek burada kalmaktı ama anlaşılan onun aynı hayali yoktu.

Başımın üstünü öpmeden önce sessizce, "Rüyaların benim için kendi rüyalarımından daha önemli," dedi.

Birkaç dakika sonra, uyku onu ve o üç küçük kelimeye dair umudumu sonsuza dek alıp götürürken elleri bedenimde gevşedi. Derin bir uykuya daldığından emin olduğumda yüzümü göğsüne çevirdim ve fısıldayarak "Seni seviyorum Raffa. Her dilde, her mesafeden. Ve her zaman seveceğim."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Guinevere

Nefes nefese uyandım çünkü bir el ağzımı kapatmıştı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, gövdem yukarı kalktı ama nazikçe geri itildim. Raffa üzerime eğilmişti, gözlerinin akı karanlık odada parlıyordu.

"Sus," diye ısrar etti sessizce, bir kalkan gibi üzerime eğilirken kıvrılmış vücudunun her çizgisinde keskin bir aciliyet vardı. "Evde biri var."

Korku karnımı sıkıca düğümledi. Bir parmağını dudaklarına bastırmak için elini çekti.

Başımı salladım, kalbim boğazıma öyle bir çarpmaya başladı ki kusacağımı sandım.

Raffa'nın komodininin üzerindeki ışık sessiz bir alarm gibi yanıp sönüyor, birkaç saniyede bir odaya kırmızı ışık saçıyordu. Bunun bir güvenlik sistemi olduğunu rahatlayarak fark ettim.

Polis yoldaydı.

Odanın kapısı gıcırdayarak açıldı.

Raffa beni şiltenin içine itti, vücuduma sarıldı, yüzü kapıya dönüktü ve *silahını* giriş yönüne doğru kaldırmıştı.

Ama gelen sadece Ludo'ydu, iki elinde de kendi tabancası vardı. Başını Raffa'ya doğru salladı ve tekrar gözden kaybolmadan önce salona doğru bir el hareketi yaptı.

Raffa çevik bir hareketle yataktan kalktı ve elimi tuttu.

"Ben evi süpürürken dolaba saklan," diye İtalyanca usulca emretti. "Ses çıkarma ve odadaki kişinin sesini tanımadığın sürece dışarı çıkma."

Hiçbir şey söylemeyip bakışlarımı diğer elindeki silahın koyu meteline sabitlediğimde beni omzumdan hafifçe sarstı.

"Guinevere," diye sessizce bağırdı ve parmaklarının arasında dolu bir silah olduğunun farkında değilmiş gibi namluyu gözlerine doğrultmak için silahı kaldırdı. "Gözler buraya. Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım ama uzaklaşmaya çalıştığımda elini daha sıkı tuttum.

Raffa'nın yüz hatları, derisine batan tırnaklarıma bakarken hafifçe yumuşadı. Beni kollarına çekti ve şakağıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Güvende olacaksın, küçük geyik yavrusu. Bana güveniyor musun?"

O daha sorusunu bitirmeden ben başımı sallıyordum. "Kendim için korkmuyorum. Oraya gitmenden korkuyorum. Lütfen burada benimle kal. Bırak Ludo ve Martina halletsin. Onlar ordudaydı!"

Raffa'nın gülümsemesi karanlıkta ince bir beyaz dilim gibiydi. "Benim için endişelenme Vera. Evime giren her kimse benden, benim ondan korktuğumdan çok daha fazla korkmalı. Şimdi dediğimi yap. *Saklan.*"

Parmak uçlarımda yükselip ağzının kenarına aceleyle bir öpücük kondurdum ve sonra dönüp ahşap zeminde koşarak Raffa'nın gömme dolabına, iç avluya bakan pencerelere en yakın kapıya gittim. Tahtada çıtalar vardı, böylece yüzümü kapıya dayarsam dışarıyı görebiliyordum.

Raffa'nın gittiğini duymadım ama ne zaman gittiğini biliyordum çünkü korku boğazımı daha da sıkıyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, yerinden çıkacak sandım ve bu gerginlikten başım döndü.

Uzun dakikalar geçti ve hiçbir şey olmadı.

Yatak odasına açılan eski ahşap kapının gıcırtısını duyduğumda neredeyse hafifçe rahatlıyordum.

Kalbim durdu, aşılmaz bir korku duvarına çarptı. Çünkü bir şekilde onun Raffa olmadığını biliyordum.

Ya da Martina, ya da Renzo, ya da Ludo, ya da Carm.

Sarayın derinliklerinde bir yerde bir bağırış ve içeriden gelen sarsıcı bir silah sesi duyuldu.

Kapıdaki çıtaların arasından bir gölgenin duvardan ayrıldığını ve ikinci kattan gelen seslerle odanın ortasında donup kaldığını gördüm.

Elim yavaşça ağzıma gitti, sanki çok yüksek sesle ve panikle aldığım nefesimi tekrar bedenime bastırabileceğim gibi.

Bir saniye sonra karanlık şekil tekrar hareket ederek yatağa doğru ilerledi. Çarşafı kontrol ediyor gibi görünmesini izledim ve sonra saklandığım yerden odanın çaprazındaki banyoya geçti.

Gümbürtüler sarayda yankılandı.

Bir adam şekli neredeyse anında yeniden ortaya çıktı, şimdi daha hızlı yürüyordu.

Doğruca bana geliyor.

Çığlığımı yuttum ve kendimi geriye doğru attım, çıplak ayak parmaklarım halının üzerinde sessizce duruyordu. Sırtım dolabın ucuna, çıtalı kapıdan on adım öteye çarptı.

Sanki beni içine çekip güvende tutacakmış gibi omurgamı sertçe tahtaya bastırdım.

Ama yapamadı.

Bir an sonra, kapı sessiz menteşeleriyle açıldı ve uzun boylu, zayıf bir vücut boşluğu doldurdu.

Kapana kısılmıştım.

Korku her gözeneğimi öylesine tıkamıştı ki çığlık bile atamıyordum. Şimdiye kadar izlediğim, kahramanın yardım çağırmadığı tüm korku filmleri birden anlam kazandı.

Dehşet içinde donup kalmıştım ve hafifçe öne doğru adım atan bir adamla karşı karşıyaydım, böylece ay ışığı çıtaların arasından Venedik maskesi takmış bir yüze düşüyordu.

Ve bir silahın koyu renkli metali bana doğrultulmuştu.

"*Mi dispiace, ma tu sei il suo respiro e lui deve morire,*" beni öldürmeye niyetli olduğu belli olan adamın boğuk sözleri geldi.

Üzgünüm ama sen onun nefesinin ve ölmesi gerekiyor.

Aman Tanrım.

Düşünceler kafamın içinde kayan yıldızlar gibi uçuşurken zaman yavaşlayarak akmaya başladı.

Eve döndüğümde ihanetten dolayı acı çeken ailem, eve dönmediğimde çok daha fazla acı çekeceklerini bilmeden, beni uyardıkları kötü İtalya'da kayboldular.

Raffa, evin içinde bir yerlerde, onu içimdeki her şeyle sevdiğimi bilmeden.

Eğer risk alabilecek kadar cesur olsaydım yaşayabileceğim hayat.

bir parmağın tetiğe tek bir basışıyla yok oldu.

Maskeli adam öne doğru üç büyük adım attı ve silahın uzun namlusunu alnıma doğrulttu.

Gözlerimi kapatamıyor ya da başka tarafa bakamıyordum.

Son gelmeden önceki bu son anda bir korkak olmayacaktım.

Küçük dolabın içinden gelen ve beni bir anlığına sağır edip irkilmeme neden olan BANG sesi duyulurken onu izliyordum. Yüzüm kırılmış gibiydi.

Açık, keskin acı iğne uçları derimi delip geçiyor, alnımda, yanaklarımda ve göğsümde sıcak ve ıslak bir şekilde ilerliyordu.

Titreyerek nefes aldım ve *ölmediğimi* fark ettim.

Ama önümdeki maskeli adamın yüzünün sağ ön kısmı tamamen havaya uçmuştu; vücudu sallanıp sonra da bana doğru düşerken geriye sadece parçalanmış kemik ve ıslak, kanayan kas ve doku kalmıştı.

Yana doğru kaçtım, onun çöküşünden kaçarak kendimi bir sıra takım elbisenin köşesine sıkıştırdım.

Kapı ile aramda adam olmadan, orada kimin durduğunu görebiliyordum.

O acımasız, hayatı sona erdiren BANG'in faili.

Raffaele Romano'nun kolları hâlâ havada, kilitli ve sabitti, ay ışığında gri bir duman kıvrımı horozlu silahın üzerinde parıldıyordu. Ben izlerken bir adım öne çıktı ve ayağımın dibindeki cesede gözünü kırpmadan üç kurşun daha sıktı.

Ağzımı açtım ve sonunda çığlık attım.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Guinevere

Koştum.

Korkunç bir durum karşısında insanın vereceği temel tepki savaşmak ya da kaçmaktır ve ben şaşkınlık içindeki dehşetimde bile Raffa'yla asla savaşamayacağımı biliyordum.

Ben de Raffa'nın beni suçladığı geyik yavrusu *gibi cesedin* üzerinden atladım ve o daha silahını indiremeden yanından hızla geçtim.

Silah!

Evin içinde gidebileceğim insanlar vardı. İlk aklıma gelen eski asker ve belalı Martina oldu ama mantık bu düşünceyi parçalara ayırdı.

Bu evdeki herkes kesinlikle *onundu*.

Ona o kadar sadıklardı ki, en iyi koşullarda bile bana yardım edeceklerine güvenemezlerdi.

Ve bunlar o değildi.

Çünkü onları bir aile yapan bu sadakatın tek bir anlamı vardı.

Biliyorlardı.

Raffa'nın insan kılığına girmiş canavar olduğunu biliyorlardı.

Biliyorlardı, biliyorlardı, .

Hâlâ çığlık atıyordum.

Ses evin yüksek tavanlarında yankılanırken, ben birinci kata doğru koştum ve çıplak ayaklarımla merdivenleri hızla indim, kanla kayganlaştığı için mermerlerin üzerinde hafifçe kaydım.

Kan.

Aşağıya indiğimde o kadar hızlı gidiyordum ki, denesem bile duramazdım. Arkamdan sesler gelmeye başlamıştı ama onlara odaklanamıyordum.

Gözlerimi büyük fuayenin sonundaki kapıya dikmek zorundaydım ve kapıya ulaştığımda kendimi ağır ahşaba doğru attım ve kapı kolunu çevirerek eski, süslü menteşelerin hareket etmek istediğinden daha hızlı açmaya zorladım.

Acıyla ıgık atıyorlardı ama ben hâlâ ıgık atıyordum, o yüzden fark etmedim. Serin gece havası yüzüme çarparak kulaklarımın arasındaki berraklığı geri getirdi. Polis.

Gitmem gereken yer orasıydı, karakol.

Raffa'nın gözleriyle aynı akçaağaç kahverengisi tonunda küçük bir gecelikle, bir kez daha telefonsuz ya da kimliksiz yakalandığımda ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı düşünemiyordum.

Sevdiğim bir adamın ruhuna açılan pencereler olduğuna inanarak sayısız kez baktığım bir *katilin* soğuk gözleri.

Koştum.

Kaldırım taşlarının üzerinde topuklarımın üzerinde dönerek Arno'ya doğru koştum. Güneş ufukta belli belirsiz parlıyordu, bu yüzden karakolun açık olup olmayacağından emin değildim ama Raffa'nın beni Santa Croce'de ifade vermeye götürdüğü yeri hatırladım.

Sokaklarda birkaç kişi vardı. Benim yaşlarımda küçük bir grup sarhoş genç, ipek geceliğimle koşarak yanlarından geçtiğimde gülüştüler. Yaşlı bir adam, köpeğı grafitili bir duvara işiyordu.

Koşmaya devam ettim.

Arno'yu geçip sola, polis karakoluna kadar.

Halka açık görünmüyordu ama içeride ışıklar yanıyordu, ben de boş kapiya vurmak için yumruğumu kaldırdım.

. . ve yumruğumu çerçevedeki cama değdiremediğimi fark ettim.

Orada durdum, derin, uzun nefesler çekerken hafifçe sallandım ve hareketsizlik, nefes alma zamanı, kanımdaki sıcak panik dalgasını volkanik kaya gibi hareketsiz kalana kadar soğuttu. Düşüncelerim birbiriyle savaşıırken bedenime hapsolmuştum.

Her ne kadar içgüdülerim beni o cama vurmaya ve cinayeti ihbar etmeye zorlasa da, fiziksel olarak Raffa'yı ihbar etmeyi kendime yediremedim.

Ne kadar acımasız bir şekilde olursa olsun, hayatımı kurtarmış olması basit bir gerçek olmaktan çok daha fazlasıydı.

Buna yol açan her an, onun için en iyisine inandığım her andı. O kırmızı elbiseyi bağlarken omzuma dokunuşu, şarapla ıslanmış elbisenin içinden göğüslerime değen ağzı ve bundan sadece birkaç saat önce yıldızların aydınlattığı gecenin altında içimde hissettiğı duygu. Beni sadece bu ülkeye ve ona değil, aynı zamanda kendime de aşık etmişti. Tam olarak olduğum gibi.

Primer hiperoksalüri tip 1 teşhisimle nasıl yaşayacağımızı keşfetmeye çalışırken ailem tarafından kendi iyiliğim için korunduğum ve kontrol edildiğim yıllardan sonra, durumum beni diğer özelliklerimden daha fazla tanımlıyormuş gibi hissederken, Raffa gibi birinin bana hayran olması ve benimle ilgilenmesi çok büyük bir nimetti. Kendimi güvende ve güçlü, akıllı ve büyüleyici hissetmemi sağlamıştı. Sadece destansı şiirlerde okuduğum türden bir aşka layık olduğumu hissettirmişti.

Sokakta hıçkıra hıçkıra ağladım, hasta ve kanayan kalbimi kusmuş gibi bir elimle onu yakaladım.

Raffa o şiirlerdeki türden bir kahraman değildi ve açıkçası ben de herhangi bir kadın kahraman olamayacak kadar aptal ve saftım.

Çünkü Raffa'nın o adamı bu kadar soğukkanlı bir şekilde öldürdüğünü görmek, pembe gözlüklü bir aşkla görmezden gelemeyeceğim kadar kör olduğum bir kalıbı yerine oturtmuştu.

Restoranda dans ederken parmak eklemlerindeki kırık deri, şaraphanede Wyatt'ı tehdit etme şekli, yatırımlarından çalmaya çalışan iki farklı şirket ve en azından ikincisine karşı gösterdiği sakin, ürkütücü derecede soğuk tepki ve ardından intikam alma şekli. Zhang-Liu İthalat'taki insanlara ne yapmış olabileceğini düşünmek ürpertiordu ama bir yanımda onları polise ihbar etmediğini biliyordu.

Bana fahişe diyen şoförle yüzleştiği ve parmağını kırdığı sahne bile yeni bir ışık aldı. Bir zamanlar beni neredeyse tahrik eden şey, şimdi şiddet içeren davranışlar örüntüsündeki bir senaryo gibi görünüyordu.

Raffaele Romano hayallerimdeki adam değildi.

Kabuslarımın adamıydı.

Şiddete, sabotaja ve ölüme o kadar alışmış tehlikeli bir suçlu ki adaleti kendi ellerine almak için gözünü bile kırpmadı. Zhang-Liu'yla, nakliye şirketiyle bana fahişe diyen şoförle ve son olarak da bu gece eve zorla giren ve dolabın zemininde vücuduna dört kurşun isabet eden adamla.

O adam sıradan bir hırsız değildi.

Elinde silahla bir şey arıyordu. Hayır. Birini. Raffa'nın James Bond'a rakip olacak kadar düşmanı vardı.

Kavramak için fazla gerçeküstüydü ama karanlık düşüncelerimin yüzeyine çıkmaya devam eden tek şey : *Raffaele Romano'yu tanımıyorsun.*

O düşündüğün adam değil.

Sen, muhtemelen bunca zamandır saflığına gülen bir adama yansıttığın bir hayale aşık aptal bir kızsın.

Utanç, kalp kırıklığı ve korku içimi ekşitti, öyle ki bu kez hıçkırdığımda boğazıma safra kaçtı, öğürdüm.

"*Posso aiutarla?*"

Size yardımcı
olabilir miyim?

Standart mavi üniformalı bir memur kapıda durdu, kulağında bir cep telefonu vardı. Bulanık camdan bana baktı ve sonra kapının kilidini açıp kapıyı açtı.

Panik, dilimin ucuna gelen safranın peşinden hızla ilerlerken yumruğum kayıtsızca yanıma düştü. Polisle konuşmak istemiyordum. Raffa'yı tanımasam bile, bir serabı sevmiş olsam bile, onu ihbar etmemin hiçbir yolu yoktu.

Olan onca şeyden sonra olmazdı.

Kalbim buna izin vermezdi.

"Hayır, yani *evet*," diye düzelttim, yavaşça geri çekilirken ellerimi kaldırdım. "Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Sadece kaşlarını çatıp bir adım öne çıkınca, İtalyanca tekrarladım ve ekledim: "Gerçekten, harikayım. Biraz kayboldum ama artık evimin yolunu biliyorum."

Memur bana ters ters baktı ve telefonu kapatıp cebine koymadan önce telefona anlayamayacağım kadar alçak sesle ve hızlıca İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Bu kez ileri doğru hareket ettiğinde, hızını beklemiyordum ve bileğimi acı verici bir şekilde kavradı.

Sanki farkında değilmişim gibi, "Üstünüz başınız kan içinde," dedi.

Ve gerçekten, tüm bu karmaşanın içinde unutmuştum. Şimdi o bahsedince, kurumuş kanın derimi sıktığını ve kaşındırıldığını hissedebiliyordum. Dürtüye boyun eğdiğimde, parmaklarım kurumuş kana bulandı.

"Benimle gel," dedi ve beni içinden çıkılmaz bir şekilde istasyona doğru çekti.

Alarm, soğukkanlı kararlılığımı kırdı, lav bir kez daha ısındı ve tüm sinir sistemimi sular altında bıraktı.

"Hayır!" Neredeyse bağıracaktım, kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama başarılı olamadım. "HAYIR. İçeri girmek zorunda değilim. Hiçbir şey yok. Sadece kendimi yaraladım."

Memur kapıyı açıp beni soğuk resepsiyon alanına götürürken, "Neden kan ve kemik içinde olduğunuzu öğrenmek istiyorum," diye sordu.

Şiddetle titredim ama bunun klimayla hiçbir ilgisi yoktu. "Bana genç bir turistin neden polise geldiğini ama polisle konuşmadığını söyleyebilirsiniz.

Yardım istiyorum," diye daralmış gözlerle devam etti ve tekrar koluma girip beni çoğunlukla boş olan boğa güreşi salonundan metal kapılı bir yan odaya götürdü.

"Zamanınızı boşa harcamak istemem," diye tekrar denedim, kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki odaklanamıyordum, gözlerim kamaşıyordu. Aman Tanrım, diye düşündüm, tek istediğim kaçmakken Raffa'yı tutuklatacaktım. "Ben bir Amerikalıyım. Haklarım var ve sen sadece-"

Metal kapı suratıma çarparak kapandı ve kilidi yerine kaydırırken paslı bir vınlama sesi duyuldu. Kolu test ettiğimde kilitli olduğunu görünce şaşırmadım.

"Kahretsin," diye mırıldandım, kollarımı kendime doladım, bunu yaparken kollarımdan kan aktı ve ürkütücü bir konfeti gibi ayaklarıma düştü. "Ne yaptım ben?"

Yarım saat sonra karakolda özel bir odadaydım, parlak bir acil durum battaniyesine sarılmıştım ve elimde kalın bir espresso ile dolu ılık bir kâğıt bardak vardı. Memur Domani Lastra orta yaşlıydı, yumuşak, açık bir yüzü ve ben akşamki olayları anlatırken bana sempatiyle bakan iri gri gözleri vardı. Bitirdiğimde bana uzun, sessiz bir an baktı, sonra çekti ve hemen döneceğini söylemeden önce masadaki elimi okşamak için uzandı.

Odanın köşesinde metal bir dolap vardı, çarpık şeklimi ve yüzüme ve göğsüme sıçrayan kanın canlı kırmızısını seçebilmem için yeterince temizdi.

Raffa'nın en sevdiği rengin kırmızı olduğunu düşününce ürperdim.

İçimi bir tiksinti kapladı ve masaya kusmamak için zor nefes alarak elime doğru öğürdüm. Kan her tarafıma bulaşacak kadar iğrençti zaten. Bir de kusmuk eklemek istemedim.

Mide bulantısı geçtiğinde gözlerimi kapattım ve burnumun arkasını yakan gözyaşlarımla savaşmaya odaklandım.

Raffa için ağlamazdım.

İlk ve tek sevgilim olan adama karşı kendimi yumuşatmayı reddettim.

Son altı hafta boyunca bana göz göre göre, kasıtlı olarak yalan söylemesi suçlarının en küçüğüydü, öyleyse neden bu diğerlerinden daha fazla acı veriyordu?

Daha birkaç saat önce, nihayet beni anlayan ve seven insanlarla birlikte gelişebileceğim bir yuva bulduğumu düşünürken, kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum.

Karşılığında sevecek kadar anladığımı sandığım kişi.

O zaman Lastra'ya neden Raffa'nın davetsiz misafiri öldürdüğünü açıkça söylememiştim?

Neden, zamanı geldiğinde, ağzım açılmış ve sessizlik dökülmüştü Dışarı mı?

Onun adını kendi adımı bildiğimden daha yakından biliyordum. Ağzım gözyaşlarına, zevke, kahkahaya boğulduğumda bu sessiz ve sesli harfleri oluşturdu. Şimdi bile biliyorum ki, eğer bir gün bunama hastalığına yakalanırsam aklıma takılan son düşünce bu olacak.

Ne olmuş yani? Neden. Olabilir. Ben. Konuşamadım. Konuşamadın?

Bunun yerine Lastra'ya birinin palazzo'daki odama zorla girdiğini ve beni tehdit ettiğini söyledim. Evdeki biri bana zarar veremedi onu öldürmüştü, bu bir nefsi müdafaa cinayeti idi ama ayrıntıları tam olarak kavrayamadan olay yerinden kaçmışım. Beni kurtaran insanlardan neden kaçtığımı sorduğunda ona gerçeği söyledim. Küçük bir kasaba olan Michigan'da büyümüştüm; orada tanık olduğum en büyük şiddet, komşumun bir ilişkisi olduğunu öğrendikten sonra kocasına rulo haline getirilmiş bir gazeteyle vurmasıydı. Kaçmak, içimde dizginlemek için hiçbir deneyimim olmayan bir hayatta kalma içgüdüsüydü.

Lastra'ya bir cinayet işlendiğini söyledim.

Ona adresi söyledim ve tehdit geçmiş olmasına rağmen yardım göndermesi için ısrar ettim.

Bir polis memuru olduğu için olay yerine yardım göndereceğini söyledi.

Raffa ve diğerlerinin iyi olup olmadığını merak ettim. Tekrar ağlamamaya çalıştım.

Altı hafta içinde ikinci kez kim olduğumu ve ne bildiğimi yeniden tanımlayan şok, değişen tektonik plakalar gibi derimin altında titriyordu.

Çünkü eğer bunların hepsi *yalansa*, o zaman bu yeni Guinevere Stone kimdi? Kapı kısa bir süre çalındı, Lastra'nın derin bariton sesi İçeri girebilirse İtalyan.

Sanki beni gecenin olaylarından koruyabilecekmiş gibi buruşuk battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sararak kabul ettiğimi söyledim.

Lastra kapıyı açtı ve odaya girdi. Ama kapıyı arkasından kapatmadı.

Onun yerine kapıda tanıdık bir yüz belirdi, ardından da saatlerce tapındığım bir beden.

Raffa Romano. Carmine'in tercih ettiği gibi üç parçalı bir takım elbise giymişti, saçları mükemmel bir şekilde yerindeydi, üzerinde tek bir kan lekesi yoktu.

Sandalyemden fırladım, metal gıcırdayarak yere düştü, sonra da yan tarafına çarptı. Raffa odanın içine doğru ilerlerken ve Lastra kapıyı kapatırken, kendimi onların karşısındaki köşeye sıkıştırdım ve ilkel tıslama dürtüsüyle savaştım.

"Burada ne arıyorsun?" Lastra'ya çılgınca bakarak İtalyanca bağırdım. "Bu adam! Yapamazsınız! Lütfen, götürün onu."

Raffa adımlarının ortasında gerilmiş, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyordu.

Lastra derin bir iç çekti ve Raffa'nın kolunu okşadı. "*Buona fortuna, capo.*" Kaptan.

Patron.

Akıl sağlığımın ve anlayışımın son ipleri de o tek kelimenin makası altında koptu.

"Ne oluyor be!?" Lastra kapıdan çıkarken bağırdım. "Kimsin sen?"

Raffa masaya doğru yürüdü, hareketleri yapmacık, neredeyse robotikti. "Oturur musunuz?"

"Hayır," diye tersledim, aptal ellerim battaniyenin sürekli kırıışmasına neden olacak şekilde titriyordu. "Seninle oturmak istemiyorum. Ne işin var burada? İfademi verirken onu öldürenin sen olduğunu söylemedim. Söylemeyeceğim." Kalın bir şekilde yutkundum, korku dilimde ekşi bir tat bıraktı. "Kimseye bir şey söylemem konusunda endişelenmene gerek yok. Seni asla ele vermem, şimdi bile."

"Guinevere." Başı boynunun üzerinde öne doğru eğildi, sesi ismimi söylerken düzensizleşti. "*Dio mio*, saçının teline bile zarar vermem. Lütfen otur da açıklayayım."

O kadar çok titredim ki battaniyenin hışırtısı kesilmedi, ben de onu yere attım ve sandalyeye gittim. Onu uzak köşeye yerleştirdim ve orada oturdum.

Kollarımı ve bacaklarımı kavuşturmuştum. Tenime bakan gözleri canımı *acıtıyordu* ve bana bakmamasını diliyordum.

"Gözünü kırpmadan bir adamın beynini uçurdun," dedim, tekrar tekrar yaşayarak.

Çünkü en çılgınca şey de buydu.

İtalya'da silahlar yasarken Raffa'nın silahı olduğundan değil. Babam kesinlikle silah karşıtıydı ve televizyonda saatlerce Amerika'daki sıkı silah kontrolünün eksikliği hakkında tartışabilirdi, ancak sarayı korumak için ya da belki Raffa'nın en zengin vatandaşlarından biri olarak ülkeyi gezerken bir silaha sahip olma ihtiyacını anlayabiliyordum.

Ama bu şekilde kullanmak?

Hiç tereddüt etmeden. Adam beyinsiz bir şekilde ayaklarımın dibine düştükten sonra bile hiç tereddüt etmedim. O viski rengi kahverengi gözlere baktığımda soğuk bir acımasızlıkla karşılaştım.

"Daha önce de öldürmüştün," diye

fısıldadım. Elbette öldürmüştü.

Şimdiye kadar aklımın bir köşesinde şekillendirmeyi reddettiğim kalıba uyuyordu.

Raffa aynı fikirde değildi.

"Adam sana zarar vermek için oradaydı, Guinevere. Biri sana çiçek göndermiş. Krizantem. İtalya'da krizantemleri sadece cenazeye götürmek ya da mezar taşına koymak için alırsın. Onlar bir hediye değildi. Onlar bir uyarıydı. Ve bu gece, o adam bunu görmeye geldi."

"Kimdi o?" Sesim giderek zayıflıyor, kendi hayaletime dönüşüyordum.

Üşüyordum, titriyordum ve tamamen yalnızdım. İçinde bulunduğum durumun gerçekliği, bir yabancıyla bu kadar içli dışlı olmak, onu ve bu ülkeyi *hiç tanımadığım* halde onunla birlikte yaşamak ve onu sevmekle ne kadar aptallık ettiğim...

Tanrım, bu kadar aptal olmam iğrençti.

Babam ne kadar haklıydı ve bunu düşünmek beni ne kadar kızdırmıştı.

Raffa sinirli bir nefes aldı ve iki elini saçlarında gezdirdi. "Henüz bilmiyorum. Artık polis de işin içinde olduğuna göre kimliğini tespit etmek daha kolay ama kimin için çalıştığını bulmak daha zor olacak."

"Birden fazla düşmanın var." Raffa'nın kim olabileceğine dair daha önceki şüphelerimi düşündüm. "Sen *kimsin*?"

Elimde kan vardı, başparmağımın ve işaret parmağımın iç kısımlarına bulaşmıştı.

Çıkarmanın ne kadar zor olacağını merak ediyordum. Kitaplar ve filmler her zaman kan lekelerini deriden çıkarmanın ne kadar zor olduğunu anlatırdı.

Kırmızı el . "Guinevere."

Ağzından çıkan isminin sesinin her şeyi, şoku bile kesip atmasından nefret ediyordum. Başımı kaldırdım ve neden yapmamam gerektiğini hatırlamadan önce gözlerinin içine bakıyordum.

Kesinlikle harap olmuşlardı.

Tetiği çektikten sonra aradığım duygu tekrar ortaya çıkmış, düz siyahı tekrar sıcak bakıra çevirmişti. Gözlerinin yanındaki çizgileri, onu yorgun ve acılı gösteren ağır kıvrımları hiç bu kadar fark etmemiştim. İlk kez otuz dört yaşının her bir santimini, benden on bir yaş daha büyük gösteriyordu.

"Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermem," dedi yavaşça, sanki kendi dilimi anlamayacağımdan korkuyormuş gibi. "Bunu deneyen binlerce adamı öldürürdüm ve her seferinde doğru şeyi yaptığımı bilerek lanet bir bebek gibi uyurdum."

O kadar şiddetli titredim ki, dişim alt dudağımı yırttı ve kanamasına neden oldu.

Raffa masanın üzerine eğildi, ellerini yukarı kaldırdı, yüzü samimiyetle aralanmıştı. "Olduğumu sandığın, seni asla olamayacağım konusunda uyardığım kahraman olmadığımı biliyorum. Ama tam olarak kötü adam da değilim. Bunu biliyorum çünkü bana sunabileceğim tüm iyiliği gösterdin. Uzun zaman önce ödün verdiğimi düşündüğümde yıldız ışığını lanet ruhuma tuttun ve sunabileceğim her şeyi tekrar yüzeye çıkardın. İkimize de nazik ve cömert olabileceğimi kanıtladın." Keskin bir nefes aldı ve gözlerini benden ayırıp yerdeki bir noktaya dikti ve şiddetle fısıldadı: "Bana bir kalbim olduğunu ve her bir parçasıyla sevebileceğimi hatırlattığında daha fazla insan olduğumu ."

"Sakin buna cüret etme," diye mırıldandım, öfkeden nefesim kesilmişti. "Daha önce söyleyemezken şimdi beni sevdiğini söylemeye cüret etme!"

"Daha önce söyleyemedim çünkü gerçeği bilmiyordun," diye hırladı. "Sen bilmezken seni sevdiğimi nasıl söyleyebilirdim, kalmanı nasıl isteyebilirdim?"

"O zaman neden bana söylemedin?" Elimi duvara vurarak bağırdım. "Neden altı hafta boyunca beni kendine aşık ettin?"

"Eğer sadece oyun oynuyor olsaydın seninle ne yapardım?"

Dehşet içinde ağlamaya başladım. Sanki öfkemi serbest bırakmak acımın derinliklerini açığa çıkarmanın anahtarıymış gibi ağladım. Kısa, yumuşak hıçkırıkları ellerimle yakalamaya çalıştım, gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzülüşünü gizlemek için başımı eğdim.

"*Cerbiatta mia*," diye mırıldandı, sesi kendi umutsuzluğuyla kalınlaşmıştı. "Hayır, hayır. Lütfen ağlama. *Porca puttana*, seni bu şekilde incitmek için yola çıkmadım. Ona arabamla çarptıktan sonra hayatımın ışıyla karşılaşmayı nasıl bekleyebilirdim ki? Seni tanımanın yaratacağı etkiyi ve bunun beni nasıl etkileyeceğini, hayatım hakkında bildiğimi sandığım her şeyi nasıl değiştireceğini nasıl tahmin edebilirdim? Kendim hakkında?"

Ağlamamı durduramıyordum ve onun sözleri de yardımcı olmuyordu.

"Sadece." Hıçkırıklarımı yuttum. "Sadece bana gerçeği söyle. Şu anda yapabileceğin en son şey bu."

Tekrar iç çekti ama sesi yırtılmış gibiydi. "Sanırım kim olduğumu biliyorsun Vera. Sanırım bir parçan bir süredir merak ediyordu."

"Hayır," dedim, gerçek midemde ağır bir yük olsa da. "İstemiyorum."

Uzun bir süre bana baktı ve ben de ona izin verdim, bakışlarının spot ışığı altında tutuklandım. Eskiden bana kendimi yenilmez hissettiren, herhangi bir ben olabilirmişim ve onu sevecekmişim gibi hissettiren aynı bakış.

Göğüs kemiğimin arkasında bir şey pırıldadı.

Raffa'nın herhangi bir versiyonunu aynı şekilde sevebileceğimi düşünmemiş miydim?

Ama hayır. Bu şekilde değil. Bazı insanlar kahve içer gibi cinayet işleyen ve yalan söyleyen bu adam gibi değil.

"Hayır mı?" diye sordu sonunda, bitkin bir halde. Elini yüzünde gezdirdi ve bir gümbürtüyle masaya bıraktı. "Seninle trattoria'da dans ettiğim gün gömleğindeki kan lekesini hatırlamıyor musun? Ülkedeki ilk gecende sana tecavüz etmeye çalışan *sacco di merda* Galasso'yla *bodrumda* işim yeni bitmişti."

Nefesim kesildi, gözyaşlarım durmuş olsa da ellerimle ağzımı kapattım. "Ne?"

Raffa başını salladı ve kırmızı ağzının kenarında karanlık bir şey kıvrıldı. "Ludo *figlio di puttana*'yı buldu ve bodruma getirdi. Umberto'nun yeri restoranlarımızdan biri ve bazen iş için kullanıyoruz."

"Ona ne yaptın?" Sordum ama biliyordum.

Elbette biliyordum.

Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermezdim. Bunu deneyen binlerce adamı öldürürdüm ve her seferinde doğru şeyi yaptığımı bilerek lanet bir bebek gibi uyurdum.

"Onu sen öldürdün," diye fısıldadım ellerimin içine.

Raffa yanıt vermeyince, başımı kaldırıp onun yüzündeki onaylayan gülümsemeyi gördüm.

"Ona ilaç verdim ve sonra kendi ellerimle döverek öldürdüm. Ludo onu kırsal alana götürdü ve araba kazası süsü verdi. İstersen araştırabilirsin. Kaza yerel haberlerde yer aldı."

"Senin 'yatırım yaptığın' şirket," dedim, noktalar çoktan birleşmişti, görüntü görmek istediğimden daha netti. Şimdi yapabileceğim tek şey bulgularımı doğrulamaktı. "Yatırımınız ne kadar yasalı?"

"Çok iyi, Vera," dedi yumuşak bir sesle, tıpkı bana şaplak atarken kıpırdamadan durduğum için beni övdüğü gibi. Şimdi bile kalbimin teklemesine neden oluyordu. "Rakip bir . . iş benim şirketim için bir oyun yapıyordu. DIA'nın şef yardımcısı Sansone Pucci'yi bana yönlendirdiler."

"Bu yüzden partide tam bir pislik gibi davrandı."

Başını eğdi. Şimdi onda farklı bir şeyler vardı, sanki Raffa'mın olduğunu iddia ettiği kişi ile gerçekte olduğu adam arasındaki ayrımı indirmişti. O keskin köpek dişleri o dar, acımasız küçük gülümsemesinde parıldarken ve çatık kaşlarının ağır çıkıntısıyla kararan gözleriyle insandan çok kurda benziyordu.

Tamamen başka bir adam gibi.

"Dürüst olmak gerekirse, beni suçladıkları şeyi yapmıyordum ama ..." Sahte bir masumiyet gösterisiyle avuçlarını açtı. "Buna izin veremezdim. Hangi ailenin arkamdan iş çevirdiğini ortaya çıkaran paravan şirketleri buldunuz ve onların icabına baktık."

"Teknelere yapılan polis baskını. Beni *izlemeye* bile götürdün" dedim, cüretkârlığı karşısında şok olmuşum.

Yaptığı işten belli bir keyif aldığından bahsediyordu ve bu, suçlarının boyutunu öğrenmekten çok, kalbimi ona karşı sertleştirdi. Böylesine yalan söyleyebilen, yolsuzluk yapabilen ve her şeyden zevk alan bir adamın beni sevebileceğine nasıl inanabilirdim? En önemli şey hakkında, aramızda yatan paramparça kalp hakkında yalan söylemediğine nasıl inanabilirdim?

Alay etti. "Hoşuna gitti Guinevere. İpuçları oradaydı. Sadece onları kabul etmek istemedin. Size gerçek beni vermemişim gibi davranarak bize haksızlık etmeyin. Verdiğimi biliyorum, verdiğimi *hissediyorum*."

Çünkü kalbim artık göğsümün içinde değil. Kaçarken onu aldın ve benimle geri gelmediğin sürece onu geri alamayacağım."

Aniden ayağa kalktı ve hızlı adımlarla yanıma geldi, ben geri çekilince hafifçe yumuşadı. Göz hizamıza gelecek şekilde çömeldi ve bana zarar vermek istemediğini göstermek için elini yavaşça kaldırıp fısıltı yumuşaklığında göğsüme koydu.

"Kendininkine karşı attığını hissedebiliyor musun?" diye sordu zayıf bir sesle. "İkinci bir şansı hak etmediğimi biliyorum ama hayatımın geri kalanını bunu hak etmek için çalışarak geçireceğimi söylemekten de gurur duymuyorum. Senden kalmanı rica izin ver. Artık gerçek beni tanıdığın ve bildiğin için kal. Bir zamanlar Rex Infernus dediğin adamı. Sonsuza kadar kal, çünkü söz veriyorum Guinevere, kimse seni benim kadar sevmeyecek."

"Sen bir mafyasın," dedim duraksamaya doğru, aramızdaki her şeyi çözmeye kararlıyım. Yapbozun her bir parçası yerine oturdukça, sanki onunla aramda bir kalkan oluşturmuşum gibi hissediyordum. Altında uyuşmuştum, gittikçe daha da soğuyordum. Bu, daha önceki lav sıcaklığındaki öfke ve acıdan çok daha iyiydi. "Haklı mıyım?"

İç çekmesi yeterli bir cevaptı.

"Yaşamak için yalan söylüyor, çalışıyor, aldatıyor, saldırıyor, dolandırıyor ve öldürüyorsun." Sözler kesik kesik geliyor, kalıcı izler bırakacağını bildiğim yaralar açıyordu. "Böyle bir adamı nasıl sevebilirim ki?"

Raffa sanki vücudumun tüm ağırlığıyla ona vurmuşum gibi irkildi, yüzü bana döndü, yanakları kıpkırmızı oldu. Titrek bir nefes aldı ve yavaşça başını salladı.

Bunun gerçek bir yardım talebi olduğunun farkında değildi. Eğer beni ikna edebilir ve bana diğer pek çok şeyi öğrettiği gibi öğretebilirse, belki de beynimi yeniden yapılandırmanın, onun karanlığını anlamlandırmanın bir yolunu bulabilirdim ve hayalimiz ölmek zorunda kalmazdı.

Ne imkânsız bir umut, aptal, kız gibi kalbime eklenecek bir tane daha.

"Doğru," diye fısıldadı kendi kendine İtalyanca. "Elbette."

Kendi içime daha sıkı kıvrıldım, kendi acımın nedeni o iken onu böyle acı içinde görmenin ne kadar zor olduğundan nefret ediyordum.

Aniden ayağa kalktı ve topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru yürüdü. Bir an duraksadı, omuzları gergin ve hareketsizdi, sonra dönüp bana baktı.

Yüzünde amansız bir ifade sabitlenmişti. Bu onu tamamen yabancı biri gibi gösteriyordu.

"Martina'ya eşyalarını senin için hazırlamasını söyleyeceğim," dedi mükemmel bir monotonlukla. "Ona nerede olacağınızı mesaj atarsanız, yarın yola çıkmadan önce eşyalarınızı size ulaştırır."

"Tamam." Boğazıma tırmanan kelimeler karşısında zorlukla yutkundum.

Bunu bize neden yaptın? Bana mı?

Tüm bunları bilmeme rağmen, yine de içimde büyüyen aşkı öldürmeye yeteceğini sanmıyorum.

Uzun süre birbirimize baktık ve ben son bir kez her şeyi kataloglamıyormuş gibi yaptım. Kötü adam haline gelmiş olsa da hayatımda ve ruhumda büyük bir etki bırakmıştı ve şimdi bunun etrafında yaşamayı öğrenmem gerekecekti.

"Ne olursa olsun." Durakladı. "Ne olursa olsun, ne yaptığım ve nasıl yaptığım, ailem ve geçmişimiz hakkında yalan söylemiş olabilirim. Ama başka hiçbir konuda yalan söylemedim. Dürüst olmak gerekirse, hiç kimse beni senden daha iyi tanıyamaz."

"Açıkçası, *caro mio*." *Rüzgâr Gibi Geçti*'den bir alıntıyı İtalyanca'ya uyarlamıştım, o kadar acımasızdı ki kelimeler dişlerimin arasından geçerken canımı yakıyordu. Kalbimin etrafındaki zırhı kireçledi ve bana onun o soğuk siyah gözlerinin içine bakma gücü verdi. "Umurumda bile değil."

Raffa topukları üzerinde geriye doğru sallandı, son atışım hedefini bulduğunda ağzı hafifçe aralandı.

Birdenbire her türlü mantığın ötesinde tükendim, gözlerimi kapattım ve son bir kayan yıldız gözlerimi açtığımda onun sonsuza dek gitmiş olmasını diledim.

Ve yaptığımda, öyleydi.

□ Şimdilik bitti.

Çeviri Kitaplar Telegram : <https://t.me/cevirigiller>

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap sevdiğim pek çok tema ve konunun somutlaşmış hali. Annemin babası İtalyan'dı ve ben de İtalya'yı ve İtalyan kültürünü her zaman kalbimde taşıdım. Aslında sayısız kez ziyaret ettim ve bu muhteşem ülkenin pek çok yerini gördüm ama yine de İtalya'ya olan sevgimi doyurmaya yetmedi. Guinevere'in yolculuğu, benim on dokuz yaşındayken yaz için Fransa'ya taşınma deneyimimi yakından yansıtıyor. Hayatım boyunca tanıdığım arkadaşlarımdan olduğu küçük bir şehirden ve yurtdışına taşınmak, kendim ve dünyam hakkında daha önce bildiğim her şeyin kapılarını tamamen açtı. Seyahat etmek size kendiniz hakkında çok şey öğretiyor, bu nedenle bu hikaye sadece İtalya'ya olan sevgime bir övgü değil, aynı zamanda hem kendi içimizde hem de dışımızda yeni ufuklar keşfetmenin değerine bir saygı duruşu.

Teşekkürüme kesinlikle harika menajerim ve yayıncım Georgana Grinstead'e teşekkür ederek başlamalıyım, o olmasaydı Montlake için yazma hayalim asla gerçekleşemezdi. Her zaman beni savunduğun, sevdiğin ve ne olursa olsun beni desteklediğin için teşekkür ederim Georgie. Hayatımda senin gibi bir dostum olduğu için çok şanslıyım ve sana ve benim için yaptıklarına minnettar olmadığım tek bir an bile yok.

Tabii ki Montlake'ten Lauren Plude'ye de, benim sizinle ve Montlake ekibiyle çalışmaktan duyduğum heyecan kadar siz de benimle çalışmaktan heyecan duydunuz. Bu süreç bir rüyaydı çünkü dümende siz vardınız. Sözlerimi sevdiğiniz ve bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.

Elmasımı Nil'in bir mücevheri gibi parlayana kadar parlatan, kesinlikle mükemmel editörüm Sasha Knight'a. Bu deneyimi bu kadar işbirlikçi ve olumlu kıldığınız için teşekkür ederim. Gerçekten de bir editörle çalışarak yaşadığım en iyi deneyimdi ve sizinle çalışabildiğim için çok minnettarım.

Bu taslağı parlatarak gerçek bir elmasa dönüştüren redaktörüm Annie'ye.

Karanlık Peri Masalımı paketlemek, pazarlamak ve mükemmelleştirerek bugünkü haline getirmek için yorulmadan çalışan Montlake ekibinin geri kalanına. Size kalbimin en derinlerinden teşekkür ediyorum.

Her zaman olduğu gibi, ölümüne arkadaş olmanın ne demek olduğunu yeniden tanımlayan sevgili asistanım Annette'e teşekkür etmeliyim. Her zaman arkamı kolladığın ve beni böylesine saf bir şekilde sevdiğin için teşekkür ederim. Sana sonsuza dek tapacağım ve hayran kalacağım.

Diğer asistanım Jess'e. Seninle çalışmak yaratıcılığımı ve daha fazla kelime yazmam için bana çok zaman kazandırıyor. Bir OG Giana Darling hayranı olduğun ve hayatıma her zaman ışık, üretkenlik ve yenilik getirdiğin için teşekkür ederim.

Bebeğim Sevgilim, Bayan Valentine Grinstead, siz benim en yakın arkadaşlarımdan birisiniz ve aramızda yaş farkı olması ya da kıtanın karşı taraflarında yaşıyor olmamız önemli değil. Mizahınız, tarzınız, nezaketiniz ve zekanız beni her zaman güldürüyor, görüldüğümü ve duyulduğumu hissettiriyor. Seni sonsuza dek seviyorum.

Sarah Kleehammer, Avustralyalı kankam, sana tapıyorum ve kelimelerimin bizi bir araya getirip bu demir bağı oluşturmaya çok minnettarım. Hayatta her zaman güzelliği ve mizahı bulduğun ve bunu benimle paylaştığın için sana çok hayranım.

İçerik ekibime, ARC ekibime ve sokak ekibime, benim için yaptığınız her şey ve kitaplarım için sevgi yaydığınız tüm yollar için sonsuz minnettarım! Siz olmadan hiçbir yayın başarılı olamazdı, bu yüzden sürekli desteğiniz için teşekkür ederim.

"Giana'nın Sevgilileri" üyelerine, Facebook'ta kitaplarla ilgili her şeyi konuşabildiğimiz güvenli, tatlı köşeme. Her biriniz benim için çok değerlisiniz. Orada dört yüz okuyucum olduğum ve şansına inanmadığım zamanı hala hatırlıyorum. Umarım her birinizi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuzdur.

İhtiyacım olduğunda anında yanıma gelen Becca için. Sen her kızın hayatında ihtiyaç duyduğu türden bir arkadaşsın.

Brittany, benim yasak ruh kardeşim, beni desteklemek için her zaman yanımda olan arkadaşım, seni tanıdığım ve sevdiğim için çok şanslıyım.

Kandi, kaybolup gittiğimde bile benimle bağlantı kurmanın bir yolunu buluyorsun ve bana yalnız olmadığımı ya da unutulmadığımı hissettiriyorsun. Dokunduğun her hayata neşe getiren bir enerjiye sahipsın ve benimkine dokunduğun için çok şanslıyım.

Giana Darling fandomunun CEO'su Emilie, beni desteklemek ve moral vermek için yaptığın her şey için seni her zaman seviyorum.

Bana kadın arkadaşlığının güzelliğini öğreten kızlarım Armie, Madison, Fiona ve Lauren'e. Desteğiniz, rehberliğiniz ve başarılarımdan duyduğunuz gerçek sevinç beni her zaman hayran bıraktı ve alçakgönüllülikle karşıladı. Hepinizi çok seviyorum.

Gemma'nın Guinevere'e olduğu kadar bağımsız ve destekleyici olan kız kardeşim Grace'e. Küçüklüğümden beri sen ve babam yazar olabileceğime inanan iki kişiydiniz ve biliyorum ki siz olmasaydınız bugün burada olamazdım.

Oğullarım Al, Devo, Kev, Sam, Spencer ve Noah'ya... Yazdığım hemen her kitapta sizden izler var çünkü Renzo, Carmine ve Ludo gibi, hayatımız boyunca Bay Darling ve benim için yaptığınız gibi kahramanı ve kadın kahramanı destekleyen, kızdıran ve seven erkek gruplarına yer vermeden edemiyorum. Siz olmasaydınız ben de olmazdım ve sizi ruhumun derinliklerine kadar seviyorum.

Ve son olarak, her zaman olduğu gibi en iyisini en sona sakladığımız için, hayatımın aşkına, kocama. Doğum gününde burada oturmuş bunu yazarken, bu hayatı senin en iyi arkadaşın ve eşin olarak geçirdiğim için minnettarlık ve hayranlıkla dolup taşıyorum. Yazdığım ve yazacağım her romantizm ve tutku kelimesini yazmam için bana ilham veriyorsun. Seni sevmek yapacağım en güzel şey.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2024 Paige Owen

Giana Darling, *USA Today*, *Wall Street Journal* ve Amazon'un en çok satan 40 yazarı arasında yer alan, aşkın yasak ve öfkeli yanları konusunda uzmanlaşmış Kanadalı bir aşk romanı yazarıdır. Şu anda güzel Britanya Kolumbiyası'nda bir adada yaşamakta ve burada kocasının bisikletinin arkasına binerek, turtla pişirerek ve golden retriever köpeği Romeo'ya sarılıp kitap okuyarak vakit geçirmektedir.

Kitapları, yaklaşan etkinlikler, bonus içerik ve daha fazlası hakkında en son bilgileri almak için Giana'nın <https://gianadarling.com> adresindeki web sitesini ziyaret edin ve burada haber bültenine de kaydolabilirsiniz. Yazarla sosyal medyada Instagram ([@GianaDarlingAuthor](https://www.instagram.com/GianaDarlingAuthor)), X ([@GianaDarling](https://twitter.com/GianaDarling)) veya YouTube ([@gianadarlingauthor](https://www.youtube.com/gianadarlingauthor)) üzerinden bağlantı kurun. Ayrıca onu Facebook (Giana's Darlings adlı okur grubuna göz atın), TikTok, Goodreads ve BookBub'da da bulabilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

